MANNEN AF BÖRD

OCH

QVINNAN AF FOLKET.

EN TECKNING UR VERKLIGHETEN

AF

Fru Marie Sophie Schwartz. Förf. till "De Värnlösa", "En fåfäng mans hustru" m. fl.

-------- GÖTEBORG
C. F. Arwidssons Förlag
1858.

Göteborg. Tryckt hos C. F. Arwidsson. 1858.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna originalutgåva från 1858 av **Marie Sophie Schwartz** (1819-1894) verk är digitaliserad av ättlingen Hans Hanner för **en egen hemsida speciellt ägnad Marie Sophie Schwartz** och därifrån hämtad och anpassad för Projekt Runeberg i juli 2015 av Ralph E.

Detta verk kom därefter ut i flera utgåvor på olika förlag och på olika språk.

MANNEN AF BÖRD

OCH

QVINNAN AF FOLKET.

EN TECKNING UR VERKLIGHETEN

AF

Fru Marie Sophie Schwartz.

Förf. till ”De Värnlösa”, ”En fåfäng mans hustru”, m. fl.

„Varen sjelfständige, ty sjelfständighet är lifvets mål.

Tegnér.

„När du har hunnit ärans branta topp,

Förgät ej då att blicka högre opp

Och att, hur högt du står bland jordiskt hvimmel,

Du öfver dig har Skaparns sköna himmel."

Adlersparre.

GÖTEBORG.

C. F. Arvidssons Förlag.

1858.Göteborg. Tryckt hos C. F. Arwidsson. 1858.

Prolog.

Det gifves menniskor, som genom stränga försakelser, ihärdigt arbete och en aldrig hvilande verksamhet, lyckats att ifrån fattigdom och en ringa samhällsställning, svinga sig upp till förmögenhet och oberoende. Andra åter som äro födda till rang och rikedom men genom slöseri, utsväfningar och lättsinnighet förstört hvad de en gång egt och sålunda ifrån sjelfständighet störtat sig i ett fullkomligt slafveri under ekonomiska förhållanden. Omkring personer utgångna från dessa båda ytterligheter är det som vår berättelse kommer att vända sig.

Hvilken af de båda klasserna som utgör den egentligt aktningsvärda är för hvarje tänkande varelse lätt att finna, och likväl är vår upplysta tid sä föga upphöjd öfver bördsfördomarna, att om slösaren, vällustingen eger ett gammalt adligt namn, öfver hvars signatur han bär en greflig krona, bugar man sig djupt för den anborne oduglingen, och den rike grossören tvekar icke att skänka honom sin enda dotter och all sin förmögenhet att förstöra, blott för att blifva beslägtad med de förnäma familjerna; — men samma far som för en föraktlig fåfänga uppoffrar sin dotter, skulle tvärt afslå ett frieri af den arbetsamme och idoge mannen som ifrån intet svingat sig upp till sjefständighet. :— Och hvarföre? — Derföre att vällustingens titel smeker hans högmod och tillfredsställer hans ärelystnad, då deremot uppkomlingens anspråkslösa namn ljuder så simpelt, att icke en gång en rättskaffens karakter, en redbar vandel *etc.* förmå uppväga det plebejiska Pehrson, Svenson o. d. — Detta förhållande har haft mycket ondt med sig; ty det har framkallat just denna jagt efter relationer med adeln och de som ega något anseende, hvilken utmärker den rikare borgarklassen, som tro sig icke ega något egentligt värde förr än de fått förena sin förmögenhet med något namn som klingar. Denna förvända fåfänga har ledt till så många missbruk att det vore önskligt att den en gång lemnade rum för en förnuftig uppskattning af det verkligt aktningsvärda; men tyvärr är den så inrotad att den säkert ännu under flera mansåldrar skall fortlefva.

*

Egaren till det stora och präktiga Ljungstafors delade likväl icke dessa begrepp om ett lånadt värde från andras namn, ty ehuru kapten Mårtenson var den rikaste man på hela orten hade han aldrig i denna egenskap sökt att erhålla inträde i någon af de förnämare familjerna. Aldrig hade det fallit honom in att genom ett äktenskap inom de fattiga adliga slägterna, hvaraf landsorten isynnerhet har ett så stort öfverflöd, höja sitt anseende. Tvärtom; dessa menniskor, som egde ingenting mer än sina anor, och just derföre att de vore beröfvade allt annat värde, ständigt skröto öfver sina förfäders bedrifter, utgjorde en verklig afsky för den praktiskt dugliga och genomhederliga Mårtenson.

Pehr Mårtenson var enda . sonen till en haminarsmed hos grefveRomarbjerta,.fordom egare af bruken Hillesta och Ljuug-stafors. Pehr visade redan från barndomen en så oöfvervinnerlig lust för: sjömanslifvet,; att fadren lät honom följa ined sin bror, som var skeppare, och förde, en skuta för brukets räkning. Gossen vä-tte upp på; skutan ocli då, farbrodern dog blef det Pehr som-öfvertog befälet på densamma. Kort derpå, dog äfven fadren och Pehr ärfde nu både far och farbror. Det var icke mycket, ty Pehr hade tveune systrar och då arfvet var skiftadt steg det icke till 500 R:dr ,per man; hvilket föranledde Pehr att afsäga sig . sin andel till förmån för systrarna. Tvenne :år derefter dä han såsom skeppar,? lyckats skrapa ihop en liten .sparpenning, tog han afsked af bruksskutan och reste upp till Stockholm. — Under tusende försakelser och med iakttagande af stor sparsamhet uppehöll han sig der för att genomgå en fullständig kurs i navigationen, hvar-efter han fick plats såsom styrman på ett fartyg, som gick på Brasilien.

Här utmärkte han sig genom duglighet och skicklighet. Några år förgingo. Han fortfor att fara såsom styrman, under hvilken tid han gjorde sig omtyckt af rederiet och kapten, samt afhållen utafi manskapet. Om bord var lian rask, oförskräckt och tilltag-sen;,, utan att ens till namnet känna hvad fruktan var. Noggrann i fullgörandet af sina åligganden, sträng i aktningen för disciplin och omutlig i allt som kunde komma under rubrik af redlighet och hederskänsla. — I land var han stilla, tyst och ordentlig; sparsam ända till ytterlighet, så att rederiet förvånades öfver huru litet han tog ut af, sin hyra. Det mesta lät han stå inne, för att, såsom han uttryckte sig, utgöra grundstenen till den förmögenhet han beslutat samla.

„Mårtenson ämnar således blifva förmögen med tiden?“ hade kapten frågat.

„Ja, med Guds hjelp och mitt arbete, skall jag väl det“, svarade Pehr.

Efter några års förlopp erhöll han af rederiet uppdrag att såsom kapten föra ett nytt fartyg, hvilket gick på England ochAmerika. — Under det han på första resan gjorde ett längre uppehåll i England fick han se en ung flicka, dotter till en engelsk matros. — Flickan var vacker och fattig; men detta hindrade alldeles-icke vår unga kapten att blifva blixt kär i henne. Mårtenson gjorde likväl resor från och; åter till England utan att säga henne ett ord om sin kärlek y ehuru han för hvarje gång han återsåg Mary reste, ifrån henne- ännu mera förälskad. När han efter några års förlopp hade lyckats1spara ihop så mycket att han kunde köpå sig egét fartyg, då först friade han till den fattiga fader- och moderlösa Mary och fick ja.

Sedan Mårtenson blef gift och herre på eget fartyg, tycktes det såsom lyckan helt och hållet- omfattade honom,; till belöning för hans outtröttliga ;verksamhet; ordning och redlighet; — alla hans resor voro lyckliga och skänkte honom en vinst, den han alltid använde på-dyckligä spekulationer, så att den förökades. Mary följde honom pä hans resor; under de första åren; men då hon efter fem års äktenskåp slutligen skänkte honom en dotter, måste hon stanna hemma. Mary var likväl alltför verksam och intresserad af att komma till förmögenhet, och att hennes drömmar i detta afseende skulle förverkligas, att hön skulle kunna sitta hemma och låta föda sig af mannen. Hon etablerade en modehandel, och snart var fru Mårtensons modemagasin i ropfet-, hufvudsakligast derföref att dess egarinna icke var svenska utan engelska. Den moderna verlden med sina upplysta idéer, finner allt förträffligt som tillverkas af fremlingar; men derempt allt dåligt, som är inhemskt. Nog af,, under det mannen gjorde lyckliga turer och Lförtjenade betydligt; samt genom att deltaga i handelsaffärer oupphörligt fördubblade sina tillgångar, bidrog Mary att föröka kapitalet med den ganska betydliga vinst hennes handel årligen inbringade. . Så. förgingo tio år; då Märy;. plötsligen sjuknade och dog. Mannen som nyss hemkommit från en längreeresä, 'realiserade lagret och satte sin enda, då tioåriga dotter i én stör pehsionsinrättning uti hufvudstaden. Derpå reste han ut och var borta i något öfver ett år. När han åter kom hem köpte han det stora bruket Ljung-stafors af sin .och sin fars förra husbonde, grefve Romarhjerta..

Grefven hade ,; ifrån ätt éga de båda bredvid hvarandra liggande bruken och ändå ett stort familjégods«d södra Sverige, genom en dåraktig lefnad råkat i så invecklade affärer att han var tvungen sälja Ljungstafors,

Sedan Mårtenson köpt bruket't klutade han upp med att sjelf fara till sjös. Hans fartyg fördes af en duglig kapten och fortfor att göra resor för hans räkning, tillika med tvenne andra som han äfven egde.

Efter att ha bosatt sig på Ljungstafors; tog han hem sin dotter, skaffade henne gouvernant, musiklärare etc. och gjorde allt hvad i hans förmåga stod för att skänka flickan en bildad upp-fostran. Icke af fåfänga,: utan derföre att hon, såsom han uttryckte sig, skulle blifva. en skuta så väl; tacklad att hon passade för den rika last hon i en framtid skulle föra ombord.

Allt gick bra under loppet af tre år. Kapten Mårtensons hela kärlek var concentrerad på dottren Elin. Det var ingenting vekt, svagt eller klémigt uti hans ömhet; tvärtom var det något strängt och all väldigt, sann liknade ett kallt omslag under hvilket man snarare anade än kände de varma känslor som inneslötos inom den sträfva och befallande ytan. Sträng i sina begrepp om heder och samvetssaker, inskärpte han dessa åsigter äfven hos dottren. Sjelf af en oböjlig kaPaktersfasthét,: van att. befalla, fordrade han af henne en blind lydnad. Ytterligt rättskaffens, men föga känslig eller vekvärderade, kaptenen högst rättskänslan; men aktade godheten ringa.; w-jf Detta gjorde

att Elin beundrade och älskade fadrén, på .samma gångi'hon for horio'm hade en vördnad, som nästan öfvergick till fruktan. Han stod för hennes barna-inbiilning såsom ett fullkomligt och oupphinneligt väsende, till hvilket hon blickade upp med en kärlek, som aldrig vågade gifva sig luft i ord.

Ofta hände: diet att Elin ined hufvudet stödt mot handen, satt i en vrå, betraktande fadrens ståtliga, kraftfulla figur och stränga ansigte, samt i ,sitt hjérta önskade att hon skulle våga gå fram till honom och trycka sina läppar på hans panna; men aldrig dristade hon att verkställa denna-, önskan, einedan hon dermed helt säkert ansett sig ha profanerat fadren.

När Elin fyllt fjorton. år inträffade en händelse: som på det unga barnets hela framtid skulle utöfva. ett stort inflytande. |

Grefve Romarhjerta på Hillesta hade en (son, och en dotter fyra år yngre än Elin. Sonen, redan en ung inan, sju år äldre än Elin, var aldrig hemma annat än på några veckors besök. Vid dessa hade Elin sett den unga grefven och funnit honom oförlikneligt vacker, stolt och manlig till hela sitt väsende. Just så som grefve Herman såg ut, måste Gustaf Wasa, Gustaf II Adolf eller Carl XII sett ut, tänkte den lilla Elin, under det hon med barnslig oförskräckthet betraktade den unga ädlingen, då han i sällskap med sin far någongång besökte Ljungstafors, eller då Elin var bjuden till Ilillestä att leka med fröken Helfrid.

Så hade Elin ifrån sitt tolfte till sitt fjortonde år, låtit sin fantasi smycka grefve Herman med alla de dygder sagan och historien haft att framställa för henne, och den unga grefven blef sålunda, utan att ana det, ett ideal för den lilla bleka och fula lekkamraten åt lians syster.

När Elin fyllt sitt fjortonde år, gifte sig den gouvernant som fröken Helfrid under loppet af några år haft och en ny ankom till Hillesta. Den nykomna var en flicka om tjugotvå år, lång, smärt och bländande vacker. Med det utsöktaste behag i alla sina rö-reiser, den mest hänförande naivité i hela sitt väsende, var hon en varelse skapad; att: förvrida: hufvudet på alla herrax ; något som snart visade sig med unga grefven, hvilken just vid hennes ankomst var hemma på besök. Han blef så intagen af den älskvärda gouvernanten, att gamla grefven, en man med höga begrepp om den aktning, man af -ära rimåste visa en hvar som. står under hans beskydd* började frukta att den, vackra sonen, möjligtvis; på den intagande, flickan, skulle kunna göra ett| så djupt intryck, att det kunde leda till —• Gud vet hvad. — Nog af,grefve Herman — den sista ;iättlingen af den gamla familjen, hvars anor gingo så långt tillbaka att det var ovissttom icke sjelfva Odin hade namn, heder och värdighet af stämfadern — skickades ut att i likhet med alla andra göra sin rund kring kontinenten. Han skulle blifva borta ett år.

Orten var fattig på ungkarlar och den grefliga familjen lefde för tillfället, i anseende till grefvinnans sjuklighet, indraget, så-att den vackra Zelina Fries säkert fått sluta med att endast vara ett föremål för bruksförvaltarens och kontorsskrifvarens glödande blickar, då hon under sina promenader sammanträffade med dem, så framt icke kapten Mårtenson funnits.

Ett halft år efter hennes ankomst till Hillesta och två dagar sedan grefve Herman rest, yttrade gamla grefven, som var mycket belåten med sonens aflägsiiande, till Zelma:

„Har mamsell Fries sett vår närmaste granne, kapten Mårtenson ?“

„Nej, herr grefveblef,fsvaret,.

• „Så,-;mycket bättre, jag kan då få presentera honom för er i afton. — Han är den rikaste possessionat här på orten;: ehuru blott en uppkomling. Men så är/ det, penningen ger värde och förskaffar oss aktning, Bedröfliga tidex då. män af ära måste anlita män af penningar.4*

Grefven gick af och an på golfvet.: Grefvinnan som hafllåg på en pompadour, inföll med högdragen och släpande ton:,

„Ja, det är mer än bedröfliga tider;nkara Romarhjérta, då en af Sveriges första ädlingar, glömmer aktningen för sig sjelf så långt, att han umgås, med dylikt folk som den der Mårtenson. Dessa ord tycktes hafvä medtagit grefvinnans krafter; ty hon fattade luktvattenflaskan och förde: den med en utraattads rörelse till näsan.44

„Min vän, det der förstår icke ni damer att bedöma,44 svarade grefven kallt, „För öfrigt är Mårtenson en så i allo redbar och hederlig karl att man,' oafsedt hans rikedom, skänker honom sin aktning, och derjemte är han så stolt att han aldrig hvarken bjuder eller låter bjuda sig af ortens adel. Hit reser han endast då affärer tvinga honom dertill,. det vet du ganska väl, min sötavän.“ Derpå vände sig grefven med ett nedlåtande leende till Zelma, bifogande: „Han är en man i sina bästa år och enkling."

Zelma rodnade lindrigt, men besvarade grefvens leende, med ett som var obeskrifligt intagande. I detsamma anmälde betjenten:

„Kapten Mårtenson."

Några ögonblick derefter inträdde han. • Kaptenen var enmian om två och femtio år; med ett yttre som fullkomligt saknade all anstrykning af ålderdom. Hans hållning var rak och kraftfull, hans hår mörkt, liksom hans polisonger, utan att ett enda grått strå blandade sig deruti. De något tjocka läpparna visade då han-öppnade dem, tänder så friska och hvita, som trots någon tjuge-årig ynglings. Det solbrända ansigtet var visserligen fårat af åren; men utan att dessa fåror gaf deråt något åldrigt. De djupt liggande, mörkblå ögonen voro lifliga och ändå allvarliga. Sådant var Pehr Mårtensons yttre vid femtiotvå år. — Mödor, ansträngningar och en oafbruten verksamhet hade deråt endast gifvit en ökad prägel af manlig kraft. Kaptenen kunde ännu få namn af att se ganska bra ut. Detta tyckte äfven Zelma då han inträdde och helsade; aktningsfullt på grefven, kallt på grefvinnan, som med en omärklig böjning på liufvudet besvarade hans helsning. Då grefven presenterade Zelma, fastade kaptenen en öfverraskad blick på den unga vackra qvinnan och hans helsning blef nästan vördnadsfull.

Under den timma han samtalade med grefven, vände han icke ögonen ifrån Zelma, som ganska väl märkte det intryck hon gjort.

Det hände Mårtenson, hvad som händt flera kloka karlar före honom, att de under arbete och verksamhet tillryggalagt hela sin ungdom, utan att falla i någon dårskap; men vid en moguare ålder faller offer derför. Mårtenson, som aldrig varit slaf under någon passion ocli') som äfven i sin kärlek till Mary och sitt barn låtit styra sig af förnuftet och sin vilja, blef nu vid några och femtio år så häftigt betagen i Zelma, att hans tycke för henne inom några månader öfvergick till en allt uppslukande passion. Kanske förstod Zelma konsten att förvandla en gnista till låga, det är något vi icke känna, men hvad vi veta är, att efter fyra månaders förlopp rusade den eljest så sansade mannen fram med ett frieri och fick —< ja. Sex veckor derefter var Zelma Fries icke längre gouvernant hos grefvens, utan fru på Ljuugstafors, och efter ytterligare tre månader hade Elin, enligt sin styfmoders önskan, blifvit förflyttad ur hemmet och till en pension i Stockholm, hvars föreståndarinna var en slägtinge till Zelma.

Kaptenen var, såsom det oftast händer med äldre män, så förälskad i sin unga hustru, att det i hans kärlek låg ett något, som gjorde den tröttsam för Zelma. Det passionerade elementet passade icke rätt bra ihop med lians ålder eller öfriga karakter,och derigenom fick det en onaturlig prägel, som i stället att uppvärma den unga qvinnans hjerta, gjorde det kallt och skyggt för en man som med våld ville- i hennes bröst framkalla samma passion, hvaräf han sjelf beherrskades; dervid alldeles förgätande, att man icke kan befalla hjertat att lyda sina 'önskningar lika lätt som ett fartyg; 1

Zelma var hvarken till hjerta, känslor eller, karakter förderf-vad då hon sämmanknöt sitt öde m,ed kaptenens. . Hon var fattig och beroende, hon' var dferjemte väcker och sökte genom sin fägring och den böjelse hon väckte, frammana känslor, hvilka kunde hafva till resultat att hon blef den rika mannens hustru. — Kaptenen misshagade henne icke,, men hon hade; jaldrig för honom kunnat fatta någon djupare tillgifvenhet, då han hemförde henne såsom brud och: sedan ihed. istorm ville framtvinga bevis af den mest glödande kärlek. :Då detta dåraktiga bemödande icke lyckades , uppstod häftiga uppträden och han .slungade i sin yrsel upprörande förebråelser emot. den unga i qvinnan, som ännu ej gjort sig skyldig till någon annan förseelse än den,J att utan kärlek ha gift sig. Hade kaptenen ett enda ögonblick låtit beherrska sig af sitt förnuft, så hade ;han äfveh insett att det bästa sättet att vinna sin hustrus tillgifvenhet hade varit, att aned hjertlig vänlighet behandla henne, utan att fordra hvad hon icke kunde gifva,'ioch utan att vilja framtvinga en passion, den der måste«utgå ifrån hjertat. Nu skämde han bort

hennes'gryende tillgifvenhet, innan den hade hunnit slå rot, och på: detta?isätt uppstod redan ifrån början en onaturlig spänning emellan makarna. Trött af de ständiga uppträdena' ville Zelma genom godhet och undergifvenhetvsöka försona honom med det något kyliga i hennes känslor; men det lyckades icke; och i stället ätt derigenom förbättra, så försämrade hon Sin ställning; ty han blef svartsjuk och misstänksam. Hennes bemödanden betraktade han såsom en snara h-varunder hon ville dölja känslor af en brottslig natur. Det första året var ett stormigt år för de nygifta; men 'äfven ett lärorikt för Zelma. Hon tick derunder tid att studera sin mansslynnégubgenheter och svagheter; ty hvem. feger icke sådana. Detta studium gaf henne vapen i handen hvanned hon kunde besvärja stormen, och Zelma började nu spela förälskad för att tillfredsställa mannens önskan; Hon insåg att det icke allenast var hans hjerta,. som led vid tanken att hon endast skänkte honom en lugn tillgifvenhet, utan att den sårade fåfängan hade stor delideruti: Det falska myntet togs för äkta, och kaptenen trodde på den rol Zelma spelade. — Hon smickrade hans fåfänga, gillade hans stolta förakt för adeln, beundrade hans sjelfständighet och försäkrade ätt hon nu kände sig lycklig af att vara älskad just Sa som han älskade henne. Ifrån det Zelma började att usålunda gå till väga blef det yttre förhållandet makarna emellan bättre; men det inre var nu ohjelpligt söndrat. HosZelma hade all hängifvenhet och all aktning för mannen försvunnit. Hon såg endast hans svagheter, som stötte och' sårade henne* under det hon gjorde sig blind för det verkligt redbara och rättskaffens i hans karakter. Hon betraktade hans häftighet såsorö råhet, hans känslor för henne såsom djuriskhet, hans fasthet såsom, herrsklystnad, hans stolthet såsom ett tyranniskt öfvermod, hans-redlighet .såsom en följd af högmod, hans förakt för adel såsom penningedryghet, och hans fria och liberala tänkesätt såsom en pöbelaktig halsstarrighet. Förbittring öfver lidna oförrätter, fruktan för mannens: stränga och häftiga lynne, begäret att öfver honom vinna välde* allt alstrade ett systematiskt skrymteri, en genomgående förställning, som visserligen bedårade oCh insöfde kaptenen; i den förvillelsen,; att Zelma nu verkligen börjat älska honom, så som han älskade I henne; men likväl lyckades hon icke öfvertyga honom så, att det inneboende misstroendet försvann; det bodde på djupet af hans hjerta och gjorde honom svartsjuk.

Ytterligare ett;år .förgick.

Unga grefve Romarhjerta kom, efter två års vistande i utlandet, till Hillestä. Han återsåg Zelma som fru, skön och intagande liksom fordom. Grefve Hermans tycke vaknade med förnyad styrkaså att han, oaktadt sitt högmod och det förakt han alltid inom sin familj uttalat emot uppkomlingen på Ljungstafors, nu ofta besökte detta ställe. Vintern förgick, Zelma var idel älskvärdhet emot sin man, och unga grefven hade tusende ärender till Ljungstafors^ Om våren flyttade grefve Romarhjerta med sin familj till sitt gamla stamgods i . södra Sverige.

Zelmas lynne blef efter grefvens afflyttning alldeles förändradt. Hon försjönk i en tyst sorg, som tydligt undergräfde hennes hälsa; ty de förut blomstrande kinderna blefvo bleka; den förr så strålande blicken matt, och kaptenen märkte shart till sin bestörtning, att hans sköna hustru liknade en blomma som håller på att vissna. Genast beslöt han resa till hufvudstaden för att rådfråga dess skickligaste läkare och med detsamma öfvervara Elins con-firmation, hvilken skulle ega rum under pingsthelgen.

I hufvudstaden sammanträffade kaptenens med grefve Herman, som visade sig artig och förekommande emot dem. Elin återsåg sin barndoms ideal, om hvilken hon drömt under sin pensionstid, men utan att han fästade den ringaste uppmärksamhet vid den sextonåriga flickan, som också saknade allt utseende och vid sidan af sin stjufmor föreföll i högsta grad obetydlig.

Elin hörde till antalet af dem, hvilka vid sexton års ålder ännu icke hunnit lemna slynåren. Hon var lång och skranglig, utan all hållning på sin kropp och utan all harmoni i sina rörelser. Ansigtsdragen voro outvecklade, hyn grumlig, hårets färg obestämd och uttrycket i blicken kaotiskt. Det var alldeles omöjligt att bestämma om hon en dag skulle komma att se bra ut,eller ora hod vid iöfvergången till- jiarigfriu skulle, blifva bestådt fal. Dragen,: ehwu i sig! sjelfvå, mera> vackra, stodo på gränsen af det ytterliga',i så .åtfc; om de öfvérskredo den, ékulle de forvandla ansigtet till eri ka;rrikatur. Ögonen, voro stors,: möifkä, öppna och af en afgjord färg; men de voro alldeles icke vackra;: ty det fattades i dem uttryck och bristen på ögonbryn gjorde ett obehagligt intryck. Näsan ehuru råk skulle, om den blef aldrig kå litet större, förvandlas till en snabel; munnen, ehuru liten raéd vackra

tänder, hade nästan för tjocka läppar. Pannan var för hög, dess tinningar för kala och håret af en obestämd askgrå färg,, hvilken icke gäf någon aning om hurudant det med tiden skulle: blifva, Lägg till detta en blekgal iy,den fullkomlig oförmåga att blifva herre öfver : sina röfelser, hvilket gjordes att de långa iflagra armarna föreföllo såsom de icke rätt väl hörde till den öfriga kroppen, så finner man att Elin Mårtenson vid sexton års å ålder mera liknade en -ofjädrad skatunge" än en blomstrande och intagande flicka.

Läkarne i Stockholm föreskrefvo en résa till någon badort för både Zelma och Elin, hvilken resa äfven företogs, men utan att kaptenen kunde åtfölja sin fru, emedan han hade angelägna affärer att sköta, hvilka kräfde hans personliga närvaro.

I början af juli teste således Zelma och Elin till Strömstad och möttes vid sin ankomst dit, till Elins stora förvåning, af grefve Herman.

Sex veckor ilade bort i tidens omätligå haf, lik en glad dröm för Zelma, lik ett plågsamt uppvaknande till strid och lidande för Elin,i som återvände ifrån Strömstad ännu blekare än när hon reste dit. I hufvudstaden skiljdes Elin ifrån sin styfmor, som der möttes utaf sin man. Zelma hade sagt åt1 Elin då ångfartyget landade vid Riddarholmen och hon upptäckte sin man på stranden: „Det är öfverflödigt att omtala det vi sammanträffat med gref-ven vid Strömstad."

Dagen derpå reste kaptenen och Zelma till Ljungstafors. Elin skulle ännu ett år qvarstanna i pensionen.

Kaptenen medförde till landet en gammal kamrat, sjökapten Troberg. De hade båda börjat sin bana såsom matroser på samma bruksskuta; meii med den skillnaden att Troberg väl avancerat till sjökapten liksom Mårtenson, och i många år fört ett och samma fartyg, men utan ätt i likhet med! sin verksamme och intelligente kamrat ha samlat någon förmögenhet. Nu hade han blifvet sjuklig och oförmögen atfi göra flera, resor, hvarföre Mårtenson erbjöd honom, af uppriktigt) och trofast hjerta, ett hem hos sig, efter han stod alldeles allena och utan familj. Troberg! antog utan omsvep sin väns anbud. Han skulle nu blifva en medlem inom familjen på Ljungstafors.Åter var det vår. I den stora salen, på nedra botten befann sig kapten Mårtenson stående vid ena fönstret och såg ut i trädgården. Kapten Troberg satt i en emma med en tidning i handen, men hans blick hvilade icke på tidningen, utan på den vid fönstret stående vännen.“ tv .' TÉ

„Hvad ser du på så noga?“ frågade Troberg. „Du har nu stått der en hel timma och stirrat i rymden.M

.„Såg du icke hvad väg hon tog?11 frågade Mårtenson, utan att besvara den gjorda frågan.

„Hvilken hon? Här i huset finnes många honor.“

„Hustru min, menar jag.“

„Hon gick ned i trädgården. Yill du tala med henne så ropa, det är långt bättre än att öda tiden med att betrakta alla gångstigarna.11

„Hör på,. Troberg, svara mig uppригtigt på en fråga, den jag vill göra dig.11- Mårtenson vände sig till vännen och fastade sina genomträngande ögon på honom.

„Jag svarar alltid upprigtigt, det vet du.1,1 .

„Nå väl, finner du ej min hustrus uppförande ojemnt och konstladt?!1 .

„Jag finner ditt emot henne vara i högsta grad dåraktigt, och sådant att det skulle , kunna ledsna ut en engel. Du är ju svartsjuk, som en galning.11

„Och jag har, skäl dertill.11

„Fan i mig oro jag det kan finna, så framt du icke anser mig för en farlig person. Här synes ju aldrig någon karl till, ej heller besöken ni grannarna, utan ni lefven ju som eremiter. Ett lefnadsätt, som väl kan anstå tvenne gamla sjömän, men är absolut egnadt att alldeles tråka ut en ung,- skön qvinna.11

„Såå, du ville kanske att jag skulle föra ett stort hus, lefva och umgås med allt adelspacket häromkring och låta

de der adelspojkarne förvrida hufvudet på Zelma. Nej stopp och belägg, deraf blir intet. Jag har icke gift mig för att en dag se mig bedragen af den jag älskar.11

„Du är en förbannat dålig styrman på äktenskapets ocean, och just en sådan som skall lida haveri. — Begriper du ,då icke, din gamla fiskmås, att när du begick den stora dumheten och vid din ålder tog en ung qvinna till maka, du derföre icke köpte dig en slafvinna, den du kan stänga in och beröfva all frihet; utan att din pligt är att göra lifvet behagligt för henne och låta det unga sinnet njuta af den glädje verlden har att bjuda på. Du vill bevara henne åt dig. Godt och väl det, men hvilka medel använder du?"

„Jag har älskat henne ursinnigt, jag har slösat med ömhet, legat vid hennes fotter; har jag väl lyckats? Nej! Den korta tid som innefattades i det andra året af vårt äktenskap, då jag bör-jade». tro att hon älskade mig; .förefaller som en bedräglig'villa och hela. sanningen visar sig nu för mig; ty det är hvarken natureller sanning i hennes smekningar.. Dessutom dessa tårar då, hön är allena, eller tror sig vara det, denna tysta: och hemliga .sorg, allt, allt--, säger mig- att jag.-är bedragen.

„Och hvad du icke* är, dét lär du med all säkerhet blifvä, ifall du fortfar så'sbih du'börjat. Låt oss tänka eftert! ' HurU gammal var du när du gifte "dig med din ! nuvarande hustru ?" ' „'Femtiotvå år".

, ..„Qch tjugutvå.,.— således bara trettio,..år er emellan. Du kunde beqväiut vara hemie^ far; r—. ,och du, din gamla tok, börjar med knä/ail, ^'jekg^vklåringar och böner om genkärlek. — Fan så skada att du icke, höll, serenader ' och åskref yers, ty du hade då presenterat dig, sop en tok i ,äHo._ — -0m du haft'en smula qvar ombord, af den lä$tqn , sjo,m kallas 'sundt förnuft, så. hade du icke burit dig så innejdigt fånigt åt. — Du hade dd begripit, att vid din ålder'är det icke med passionerade'ord, hvilka blifva löjliga, utan .ined vänjighe.t och ,sann faderlig tillgjfyenhei, man'fäster en upg. ,qyinna yid sig. Def-fqrsta du bort göra, hade varit att ingifva henne aktning och förtroende, så att hon i dig haft sin bästa vän. I det stället har du genom en,i början orättvis svartsjuka sårat henne och väckt tankar," som kanäké en dag skola förvandla hepne från en. olycklig till gn brottslig husfru. , Du har skrämt bort förtroendet, genom att strängt" bevaka alla' hennesrö-relser,. misstro alla hennes ord qch handlingar. Orättvisa har för-qväff .aktningen, och i ^tallet, att *,vafa hennes bästa yän, äjr du ingenting annat an en förhatlig fångvaktare, den hon. måste, smeka på det han icke, allt för hårdt må tillåsa .fjätjti;årna. Du har förstört all lycka för er båda, och gjort dig sj[elf till eri börda för den maka du skulle, stödja och beskydda.11.

Kaptenen stod med korslagda armar, framför .vännen. Trobergs ord tycktes ha förstenat honom. Det var sanningens spegel som denne höll framför honom, och ännu aldrig har någon dödlig med kallt blod kunnat kasta en blick i densamma. Slutligen yttrade kaptenen:

.i,Hade det 3 då varit bättre att jag lémnat henne fria tömmar, för att utan svårighét kunna trampa på mitt hjerta och min heder ?)>> i

„Förtroende och ömhet bruka icke föda bedragare, meu väl misktro; och ; tvång. — jFör öfrigt,i hvad är den trohet värd som endast 'är ett foster af bristande tillfälle, eller som behöfver bevakas. Hade du Jnågot tänkt öfVer lifvet, skulle du resonerat så här: 'Älskar Zelma mig ej, så lär jag platt icke vinna hennes kärlek genom att söka tilltvingä mig den. Vill jag blifva älskad, måste jag göra lifvet behagligt för henne. Skulle hon till lön härför bedraga 111ig, glömma hvad hon är skyldig sitt samvete ochmin heder, så biir det hennes skam; men aldrig i tiden skall jag förnedra mig till att vara en usel spion på alla hennes steg.'„

Här afbröts samtalet utaf Zelmas inträdande. Hon hade onder det år som flytt blifvit blek och äfveu betydligt magrare. Man läste i den unga qvinnans hela yttre, .att det i hjertat satt en mask och gnagde på lifvets tråd. Oaktat denna förändring var hon ännu - obeskrifligt intagande. Alla hennes rörelser hade något så behagligt att de hksom fjättrqde ögat.

Zelma gick fram till mannen räckade honom ett bref, med de orden:

„Ifrån Eliu." Derefter satte hon sig i en ernma och lutade hufvudet tillbaka emot; stolen med en egen trött rörelse.

„Ja så, du har fått bref, sade kapten och fästade en misstrogen blick på sin fru. Hvem gaf dig dem? — Jag har eljest sagt till att brefven skola lemnas till mig.u

„Bruksförvaltaren gaf mig hr ef vet*

Zelma lade tonvigt på sista ordet, men förändrade icke ställning.

„Är du rätt säker på att du ej fick mer än detta bref?“ sade kaptenen som tydligen stod under inflytande af sin misstänksamhet. ’

„Du kan ju fråga bruksförvaltaren. — ‘Säkert tror da hans ord bättre än mina.

„Ä Gud' bevars, han är allt för artig att icke säga allt hvad du önskar.11

„Yeraligen! — Det bevisar att han icke tagit ditt exempel,“ Svarade Ze|ma bittert och reste sig upp för ätt lemna rummet. °

„Hvart går du?“

„Pehr!* utropade Zelma, kastade hufvudet tillbaka och såg på mannen med én egen blick full af harm och stolthet. „Du glömmer att vi icke äro ölléna.' De förolämpningar man fördrager då de sägas mellan fyra Ögon, kunna dödligt, ohjelpligt såra då en tredje åhör dem. Dermed gick hon hastigt ut.

„Hör på Mårtenson, är du splitter galen, som på det sättet behandlar din hustru? Fan i mig om jag varit i hennes kläder så hade jag min själ gifvit dig igen dina ord, och det omkring öronen. Har djef . . . rakt flugit i kroppen på dig, eller vill du tvinga qvinnan att blifva dig trolös. Om så är, har du valt rätta vägen.11

„Troberg, lemna mig i fred, ty jag är säker på att hon fått bref, som hon är rädd att jag skall få Se/i Ack den skurken, bruksförvaltaren, som jag förbjöd att lemna bref åt någon annan än mig.11 Kapten knöt handen.

„Från hvem skall hon då få bref?11

„Det vete fän, från någon af sina älskare, och hvad de heta lär hon icke underrätta mig om.11„Mårtenson* gif akt på hvad jag,, din gamla vän, säger dig, och lyd ett godt råd. Vänd rodret, ty så sannt mig Gud hjelpe, håller du den kurs du nu tagit ; så, går det i qvaf, och du kommer att bittert ångra dig, när det är för sent.“

„Ångra?1—' Nej du* det kommer jag icke, En rättskaffens man har jag alltid varit; inen hämnas skall jag, vid Gud, om hon bedrager mig.u

„Vill du att hon. skall göra det?u , :

„Nej l“,i, ,

„Nå väl, ändra då uppförande, och göm dina gemena misstankar inom dig sjelf, så framt du icke vill störta både henne och dig i förderfvet.^h;

Kaptenen gick några hvarf öfver golfvet, och så småningom lugnades hans upprörda sinne. (Slutligen stannade: han framför Tröberg sägande:;

„Du har rätt, gamle vän,; jag är galen, och det är tid att jag blir klok.“

„Godt, läs först brefvet från flickan din, och se sedan till att du försonar dig med din, hustr.u, .sfimt tänker ut .något sätt att förströ henne. D,et är just «ömkligt att, se henne* sådan hon nu ser ut.1;.

„Zelma är då mycket förändrad?11

„Ja, • mycket.;;iOch jag^säger s,åso,m Fjgaro: 'Ledsnaden gö-

der inga andra än nöfö Pm hustru har ledsamt, tråkigt,, odrägligt oeh ändå vill du att hon skall blomstra som en ros, och se glad ut som en lärka.“.., /

Kaptenen öppnade tigande dottrens bref* f Det innehöll on vänlig påminnelse till styfmodren att hålla sitt löfte och komma och harnta henne hem till midsommar, efter hon enligt fadreqs beslut skulle lemna pensionen och

återvända till hemmet.

Det enkla innehållet försatte kapteuen i en ny strid med sig sjelf; slutligen sade han högt, liksom till svar -på! Sina egna tankar:

„Må hon fara och hämta flickan.11

Åtta dagar efter ofvanstående samtal, körde en elegant res-vagn upp $å gården vid Ljungstäfors. Det var en solig och vacker juniafton. Ur vagnen stego tvenne fruntimmer, nemligen Zelma och Elin.

Med molnhöljd panna,- ehuru läpparna bjödo. till: att Småle, emottog kapten sin hustru och dotter.

Knappt' voro de första hälsningarna vexlade, än en annan res-vagn körde fram till förstugudörren och ur densamma stegm tvenne herrar,

„Grefvarna Romärhjerta11, sade Zelma som först fick se dem-och i nästa ögonblick trädde båda grefvarna in i salongen, der kap- 1 ten Mårtenson höfligt, men utan allt krus, emottog., sina gäster,!

„Nul komina vi för att med eller mot kaptens vilja gästa 1 på Ljungstafors några dagar till dess kaptenen och jag uppgjordt] köpet af Hillesta,“ . sade gamle .grefven, med sitt på en gång öppna •och verkligt ädelt behagliga sätt. Derefter vände han sig till Zel-ma, sägande: ,n> 'msaiijiS

„Jag måste på det förbindligaste utbedja mig den älskvärda värdinnans öfverseende, med mig och min son, för det vi så här utan krus våga falla besvärliga; men kaptenen vet att den aflar] Som skall uppgöras innan tingets början, kräfver bådas vår närvaro11

Zelma hade vid grefvarnas inträde blifvit blossande röd, men sedan nästan dödligt blek, och då hon med några förbindliga ord svarade gamle grefven darrade^rösten hörbart. 1 Sedan fadren helt ridderligt fört Zelmas hand till sina läppar, trädde Herman fram för att hälsa.

Elin hade vid grefvarnas inträde dragit sig undan till ett af fönsterna bakom Z;elma och doldds. nästan helt och hållit af de tiinga djupt nedhängande‘dammast-gardinernä. — Då gande grefven vände Sig'från den unga frun till kapten, 'stöd Herman frarcii-:for henne och Elin kunde ifrån Sin plats således se ansigtets uttryck och rörelser.

Nar .Herman' fattade Zelmas hand,såg Elin att Stjufmodrens • ansigfe ötVergjöts1 utaf en liflig färg'1 och att .Ögat blixtrade till äf ; glädjé. Herhianå ögon hade ett'sådant uttryck, att Elin tyckte dét hans blick bort bränna henne, som han betraktade.

„Min fru, jag hoppas ni ursåkta,f. att atfärer tvinga oss att •iså här utan omsvep taga er gästfrihet i anspråk‘‘„säde unga gréfr ven. Hans Ögon sade så ; ofantligt mycket att det föreföll Elin som %pm det gått omkring i hennes hufvud.

„Grefvarna Romarhjerta äro alltid välkomna gäster hos oss,“ ^svarade Zelma.

„Tack!“ Herman kastade ep snabb blick på kapten och då han fann honom inbegripen i ett ifrigt samtal med fadren, tillade han med låg röst: „Ni ser att jag håller ord, och trotsar allt, om ,ni fortfar att undfly mig.“

„Den som känner att han icke kan segra måste fly,“ svarade .Zelma med låg röst.

„Till dess den flyende blir upphunnen.“

Kapten Troberg kom in och presenterades. Nu först erinrade Zelma sig att Elin fanns; utan att fästa någon uppmärksamhet vid •den spensliga och bleka flickan, hälsade Herman på henne; hvar-•efter han tog plats bredvid Zelma som satt på en chaislong. Troberg slog sig ned vid fönstret hos Elin. Kapten och gamle grefven bade lemnat rummet. Endast med ett hälft öra hörde Elin hvadTroberg sade, ty med hvarje fiber i sin själ lyssnade høn på gref-vens och Zelmas ord.

Grefven hade slagit upp en bok som låg på det lilla bordet bredvid Zelma.

„Det förlorade paradiset11, läste grefyen på titeln. „Är det ni, min fru, som läser detta Miltons mästerstycke?"

frågade han Zelma och betraktade henne med samma glödande blickar som vid hälsningen.

„Jag har läst den," svarade Zelma och såg upp till honom.

„Verkligen? — Då kan ni äfven bedömma huru olycklig den är, som blifvit jagad ur paradiset?"!.;

„Nej, det kan jag icke, emedan jag aldrig varit der, och kan således icke af erfarenhet uppskatta förlusten."

„Med ordet paradis innefatta vi de stunder af lycksalighet, som fallit på vår lott här i lifvet, och ett dylikt ögonblick har väl hvarje menniska upplefvat."

„Möjligt att så är, det vill jag icke bestrida, men en dylik öfversvindlande sällhet, tror jag få, kunna erfara."

„Och ni har aldrig erfarit den?" Frågan gjordes med sänkt

röst.

„Aldrig.".

„Ni har således icke heller älskat?? I grefvens röst låg något upprördt.

„Det är icke all kärlek som fører till paradiset."

„Och om så är, hvar skola vi söka felet? rMt Icke hos kärleken, utan i vår egen inbillning, vår oförmåga att vara lyckliga, eller rättare, att vilja vara det."

„Att kunna, att /åUvara det.?;. |

„Menniskan kan och får allt hvad hon vill, blott hon eger vilja. — Om jag jagades ur paradiset i dag, så var säker att jag återvänder till dess port i morgon, och så envist skulle jag vakta vid den tillslutna dörren att den slutligen måste öppnas. I— Tror ni, min fru, att jag aldrig skall slippa in?" Grefven lutade sig ned och tillade med sänkt röst: „Skall ni evigt förjaga mig derifrån? Vakta er, jag skulle kunna krossa mitt hufvud emot dess portar, ifall ni ej öppnar dem.? ; ,

„De skola nog öppnas," sade Zelma med osäker röst, „men icke af mig," tillade hon hviskande.

„Det vill säga: jag bör resa, utan att ens få medföra hoppet?"

„Ja!“ Elin snarare anade än hörde detta ja. Grefven skiftade färg och reste sig upp.

„Det förflutna var således en lek?" sade han helt lågt. Zelma teg.

„Jag bör då resa redan i afton?"Äfven nu teg Zelma. Grefven fattade sin hatt och sade högt:

„Jag undrar hvart kapten och pappa tagit vägen?"„De gingo ned på kontoret, der häradshöfding D. väntade dem/1 svarade Troberg som haft ögonen riktade på> hvad som passerade utanför fönstret. „De komma1 genast upp igen, hörde jag Mårtenson säga." I

„Jag är verkligen ledsen nfver att vi så här inödgatk våldgästa," återtog grefven, „och skalle just onska att få veta af kapten, om min närvaro i och för affärerna är af nöden, eljest ämnade jag resa till N—köping redan i qväll.“

„Har herr grefven så brådtom?^ frågade Trobergj „Jag fruktar att fälla besvärlig; ty1 vi känna mer än väl kapten Mårtensons antipati för adel, att icke och älskvärda damer som Mårtensöns fru och dotter," tillade han, „kunna icke beherrskas af dylika dumma fördomar.'*1- -'i „Kapten Troberg har rätt,“Hisade-!Zelma och bjöd till att le. „Ni önskar då att jag skall stanna?" -Grefven vände sig till Zelma;'och såg på henne med en blick, soth bad mera;än orden.

„Ja, jag hoppas att herr grefven icke så djupt vill såra hvar-ken mig eller min man, att ni betviflar vår gästfrihet." "1 . Kapten Troberg gjorde Elin- en fråga och under det hon besvarade den, sade grefven lågt:

„Skall jag resa?'iEft svär innebär lif eller död för mig."

$,yStanna,“- hviskade Zelma, reste sig upp och lemnade rummet. „Hon älskar honom,"1 tänkte Elin. „0, min far! min älskade

far."

„Jag måste bedja fru Mårtenson visa grefven mera höflighet," tänkte Troberg och gick äfven ut under någon förevänning. Grefven och Elin- blefvo allena; men detta tycktes grefven icke gifva akt uppå. Han tog upp sin plånbok och skref på ett af bladen några ord med en blyertspenna, hvarefter han ref ut bladet och stoppade det i sin Västficka. 'Under tiden hade Elin gått ut på verandan.

En stund derefter' inträdde kapten och gamle grefven, då de funno Elin stående påverandan och Herman sittande i chaislongen.

Följande morgon öppnade Ztelma- dörren till Elins kammare och frågade:

„Vill du göra en promenad ned i parken, med mig?"

„Gerna," svarade Elin och - tog sin hatt. De vandrade ned åt parken. Zelma syntes ovanligt glad och upprymd. Hon skämtade med Elin, som gick tyst och tankfull vid stjufmödrens sida, betraktande med ett uttryck af smärta och beundran Zelmas sköna intagande aiisigte. Stående midt i lifvets högsommar liknade Zelman

en, i sin yppigaste fägring prunkande ros. .Aldrig tyckte sig Elin ha .jsett henne skönarp, och .likväl kände hop: något, .som, liknade agg i sitt hjer|a, ;då hon påminte ; sig uppträdet emellan henne o.ch grefven. . Kanske':, var det denna känsla ssom förmådde . Elin att midt; uti Zelmasr glädtiga prat falla in med den frågan:

„Har mamma träffat pappa, i dag?“,

„Nej, men jag råkar honom vid frukosten,“jf§varade Zelma våjj;dslögt. I detsamma, .kom; grefv£ Hermam pmot,, dem, och. sedan man I; ömse sid,pr utbytt, några konstlade utrpp af förundran, pfver den tidiga morgonpromenaden, och .grefven frågat hyart damerna ämnade .sig, sade Zelma: ..,

„Elin, yar du snäll peh gå tvärs ..öfypr vägen in till skogvaktarens och hed Stina komma upp till, mig på förmiddagen, så slipper jäg1 gå längre, iitari får sittä här och hvilä, niédan du springer dit.“

Elin såg på„Zelma. med en tvekande min; men alle för ung och blyg att infpr' andrå sättä. sig' erndt; .ätjufmodrens1 befallning, lydde hon. .

Hvad som 'fpipfoll 'émellan 'grefven oeh Zeima kanna vi icke; det endä Vi veta är att då Elin ,aterk'Pm, 'tyckte hon' att Grefven såg upprörd ut, och Zelmäs' hela"'yttré ' hade' nagöt köigligt pch allvarligt. .Man-.anträdde ^tervägen tigände; endäst.nålgfä.eriståka ord vexladds; uppkomna på gården funnö del kaptenen stående på verandan. Gainle gräfven köm frått gästernäs'; flygel' beh hälsade på fruntimmernå. Frukosten vär ovåhligkätek ^Kapten-såg bister ut, gamle grefven tankfull, Hermans ögon hängde fäst' vid Zelma, söm med flit tycktes-tihdvikä deib; Elin var tyst och förgäten af alla. Kapten Troberg uppehöll målron Sa godt han kunde, under det han sneglade på Zelma och Herman:;' ändtligén hade man slutat frukostera. Gamle grefven i>ch kapten reste genast .bort till Hille-sta med häradshöfding D —• och én skrifvare. Man ikunde likväj. se; på kaptenens fansigfe .att. han stodiUnder inflytande af känslor, som:,.voro allt utom behagliga. N#rnvagnen hade, rullat bort med herrarna,, jföyeslog Zelma, en promenad i båt, hvilket förslag antogs af Elin f'öch Herman, men afslogs^af Troberg, som för sin del uthäd Sig ått få värå héöimåj'hvilket beviljades.

Man rodde öfver till ett par holmärj och. Zelma hadé all möda ospard för att visa Elin alla de små änlägghiffgär hön gjort. Hon talade "så uteslutande vid' Stjufdottren, att det föreföll alldeles som :om' hon förgätit grefvéns närvärö', så framt icke en och annan blick stulit sig öfver till honom.

När de återkommo var kaptenen redan hemma, och då han för andra gången fick se sin hustru åtföljd af ' Herrman, blef den inolnhöljda pannan ännu mörkare. A

På eftermiddagen, sedan kaffet var drucket och medan herrarna höllo <på ^att röka sina cigarrer i kaptens ; rum, kom Herman ut till Zelma och Elin der de sutto under lindarna på gården, och

2*frågade dem om de ej hade lust att göra en liten promenad ned till eremitaget, hvilket var en anläggning af

Herman såsom gossti, under det fadren egde Ljungstafors. Zelma samtyckte. För tredje gången mötte kapten dem; för tredje gången såg han den unge, vackre, allmänt omtyckte och fjäSade grefve Herman vid sin hustrus sida; icke underligt då om den svartsjuke äkta mannens blöd sjöd hetare än vanligt.

Följande morgon stod han vid salsfönstret. Troberg satt! soffan. Hvad var det för en Syn som träffade honom, då han såg ned åt parken? Jo! Herman, promenerande med Zelma och Elin. „Kan du säga mig, Troberg, hvilken af dem kurtiserar han?“ „Om hvem talar du?“

„Om grefve Herman. Ar det Elin eller Zelma hans fjäsk gäller ?“

„Ingendera, skulle jag tro, eller ock båda.“.

„Båda! Han kurtiserar således min hustru?14 „Kära Mårtensson, blif nu icke galen igen, utan begrip då en gång, att en ung ädling icke gerna kan vara tillsammans med två unga fruntimmer, utan att " säga dem en hop granna ord, hvilka sakna all betydelse. “ .

„Så-å, de;sakna all betydelse? Hvarföre sägas de då?“ , ‘ „För att på ett behagligt sätt förkorta tiden! “

„Och du vill inbilla mig att en hederlig och trogen qvinna åhör sådana ord?“

„Ja, hvad ondt ligger det väl deruti? Icke något vanhederligt åtminstone, isynnerhet om hon, såsom fallet är med din hustru, haj- en gammal svartsjuk björn till äkta man.“

Kapten gick tigande några hvari öfver golfvet och stannade åter framför fönstret.

„Troberg, kom hit!“ utropade han helt plötsligt. Kallelsen hörsammades. Kapten lade sin hand på hans arm med de orden: ‘ „Betrakta grefvens ansigte och säg mig. livad uttrycker det?“ Troberg såg på den unge mannen, der han gick vid Zelmas sida, hvarefter han svarade:

„Grefven ser förtjust ut.“

„Åh, säg. som sanningen är, att han ser ut som en menniska den der beherrskas af en uteslutande passion. För hvilken af dem hyser han den?“

„Derpå lär han allt vara den ende som kan gifva dig ett tillförlitligt svar. Jag skulle tro att det är flickan din med sin stora hemgift, som kittlar honom i ögonen. “

„Ah! der tappades en näsduk,“ inföll Kapten. „Grefven tager upp den. lian behåller den bra länge. Men hvilken af dem tillhör den, såg du det?“„Nej, min bror, när jag ser folk på ryggen, kan jag omöjligt veta hvad de göra med sina händer

„Han har ännu ej återlemnat den,11, fortfor kapten. „Nu veko de af in på en sidogång.11

„Bra förargligt det, ty derigenom Urståndsättes du att spionera på din hustru. Just en snygg, Sysselsättning. Yet du hvad, Mårtenson, jag finner dig spela en fan;så fattig rol.11 Härmed tog Troberg en tidning och satte sig; | Kaptenen trummade en marsch på rutan.

Elin hade just återvändt från promenaden och var sysselsatt att kläda sig till middagen, då kaptenen inträdde i dottrens rum. Han stängde omsorgsfullt dörren och satte sig i soffan, med de orden:

„Elin, jag har något rätt allvarligt att . säga, kom derföre och sätt dig hos mig.11 Kaptenens drag hade ett både strängt och sorgset uttryck. Elin satte sig tigande bredvid fadren. Han kunde på den lätta ryckningen i ögonlocken se att hon var rädd.

„Såsom barn älskade du mig öfver allt annat i verlden. Jag var din högsta fröjd och lycka, — Du har vuxit upp ifrån barn till qvinna; hvad känner nu ditt hjerta för din far?11

„Detsamma :som det alltid känti11,[svarade Elin me.d en. .röst, som darrade af rörelse. „Pappa är den;;,enda mitt hjerta älskar; och detta hjerta älskar pappa så högt, så obegränsadt, att det finnes ingenting, jag icke gerna ville och skulle', uppoffra, om det kunde bereda pappa en glädje eller undanrödja en sorg.“.;,,.

Kapten lade sin hand på dottrens hufvud och sade med låg, dämpad röst:

„Och likväl lånar du dig till att vara förkläde åt henne, som bedrager mig.11

„Pappa,11 utropade Elin med blossande kinder.

„Tyst, och hör mig: jag älskar din Stjufmor mera än mitt lif; men hon har aldrig älskat mig. — Nå väl, detta är en olycka, som ingen kan hjelpa; men, om hon skulle älska en annan, det vore ett brott, som jag skulle hämnas, genom att skjuta mig för pannan, sedan jag först skjutit hennes älskare. Har du förstått mig?K

„ Ja.

„Och du vet att din far icke hotar, utan att hans ord äro allvar. Således, när jag säger, att jag skall utföra en handling, så gör jag det äfven. Detta vet du?11

„Ja!11

„Se derföre till att du ej lånar dig till att befrämja något som kunde innebära ett brott mot din stjufmors trohet till mig. Du skulle derigenom endast framlocka en handling, som gjordedig faderlös.Inser du att hon beträdt en origtig väg, yså ber 1 jag dig icke förråda hvad du vet, ty jag afskyr förräderiet, utan' ! jag önskar blott du varnar henne för följderna och aldrig på min-1 sta sätt låter begagna dig till ett medel, som kan befrämja det' orätta. Detta är väl hvad min dotter bör kunna lofva sin far?* i „Det lofvai* jäg,“ svarade Elin och fattade fadrens hand*| i den hon méd värma förde till sina läppar, tilläggande: „alltvill och skall jag göra som kan bidraga till pappas lycka och lugn,^ j „Min lycka, kära barn, har sett sina bästa dagar; och så går det alltid, då man vid min ålder fästar sitt hjerta vid én ung qvinna.“ — Kaptenen reste sig upp och tryckte en kyss på den j unga flickanS > bleka; panna.

Till middagen kom några främmande och hela tingsstaten; n Sällskapet tycktes vara ‘ganska animeradt. Den enda soth förblef tyst och såg sorgsen ut var Elin; men ingen gaf akt på dén bleka oansenliga flickan, som egentligen blott egde en förtjenst, dén, att vara rika Mårtensons’1 enda barn.

Efter middagen, under det kaffet dracks; hörde Elin sin mor i förbigående hviska till grefve Herman :

„Sysselsätt er med Elin, eljest uppväcker, ni min mans svartsjuka. “

Elin rodnade1 af harm der hon satt vid fönstret lutad öfver sitt arbete, f I nästa ögonblick hade Herman tagit plats midt emot henne och började tala om alla dessa lapprisaker, Som utgöra föremål för den vanliga salongskonversationen. Huru mycket han än bjöd till att Söka intressera den unga flickan, och .sjelf synas intresserad, kunde han likväl icke aflocka henne annat än enstaka svar, under det hon ännu djupare böjde sig ned öfver arbetet.

Kaptenen, som bevakade alla* Hermans rörelser, tyckte sig af Elins bryderi kunna sluta till att Grefven sade henne en mängd ömma saker, och under loppet af några timmar hade det verkligen lyckats Herman att fullkomligt vilseleda kaptenens misstankar.

Mårtenson var icke af dessa uppkomlingar som anse för en efterlängtad lycka att genom sina penningar köpa sig en ruinerad ädling till måg och sålunda komma in i en högboren slägt. Han hade tvärtom ett så inrotadt hat till allt hvad adel kunde kallas, och ett så djupt förakt för dem, att han ansåg såsom en verklig skymf, att hans dotter skulle gifta sig med en dylik. Han insåg mer än väl att ett sådant frieri förestafvades helt och hållet utaf egennyttan. Det retade den redlige sjömannen, då han såg Herman så ifrigt sysselsatt med dottren, och han mumlade för sig sjelf: „Det vore väl fan, om jag icke i morgon med biträde af häradshöfdingen skulle få köpet uppgjordt, så att jag kan blifva de grefliga snyltgästerna qvitt. Aldrig skall den der gynnaren få min dotter, det kan han vara säker på.“

Mot aftonen gjorde hela sällskapet en utfärd på sjön, och dågrefven hjejpte damerna i båten, (tyckte,. glin att han tryckte ett papper i; handen på Zelina, med detsamma han hviskade några ord till- henne.: .- , Ä f§.j ,n< • -u-y

. : Eöfstämd, och endast.mpptagen af tankar på fadrens ord, satt Elin tyst oohjöfverlade m$d j$ig .sjelf huru hon

borde handla, under det grefve Herman ställde. ;ål,lt^itt tal, till henne- ;;D,e vackra ordea susade förbi , den unga flickans öron, utan; att , hon fastade någon uppmärksamhet vid dem.

„Jag måste redan i afton tala några ord vid mamma, och säga henne hvad hon afventyrar;" , tänkte Elin.

Medan man souperade, hörde Elin Zelma -säga med låg röst till grefven: „Om en timma i paviljongen.“

En -stund derefter åtskiljdes man. Elin. med det fasta .beslutet att förhindra ,sin stjufmor ifrån att;gå ned i paviljongen.

Den unga flickan inträddeen stund derefter i Zelmas rum. Då denna fick se henne, ,rynkade hon misslynt. ögonbrynen och frågade i otålig-oton:;

„Hvad ;är! det nu igpn? Hvad vill du,?".^

„Jag önskar taja vid mamma,“.svarade Elin med fast ton. n< !,;Vid depna timmai? Sannerligen, kära Elin, väljer du icke; en bra besynnerlig tid; och du torde ursäkta att jag finner den-så olämplig, att jag ber dig uppskjuta dermed till i morgon.^yj;

;„Det hvarken kan eller; vill jag.",

„Verkligen! Och jag måsfe böja mig„inför din yjlja? Det var något för starkt.,— jJag .ämoar åpkp heller.rgöya det,, utai^ förklarar be^täffldt, i att jag icke-, vill höra. dig i- afton,

. i,„Om mämma, äfven skulle;, .vilja yisa mig ut härifrån,-så skall jag ändå stanna. Mamma måste höra mig, och jag måste hindra mamma atf gå ned i paviljongen för atf der möta grefve Herman, skullé. jag än dertill använda hvad medel som helst."

,. Zelma röck till liksom om Elin stungit henne med ett glödhett jern.

„Hvad är det du säger; Elin?" „ in ,;Sanningen, det vet mamma. Jag hörde då ni stämde möte med Grefven och ....“• -,u.

„Du spionerar således* “ utropade Zelma. „Din far har anbefallt dig att lura på alla mina ord och handlingar; och att inrapportera dem, kan jag tro. Ah, det. är förfärligt att se sig kring-ränd af spioner ochhvarje ord misstydt pch förvrängdt." | f

Zelma fann en lindring uti att genom förebråelser få gifva luft åt sin smärta och förödmjukelse.

„Mamma, hör mig med lugn, om mamma ej vill framkalla en olycka. Kom ihåg att pappas rum gränsar intill detta. Om jag velat spionera, eller haft uppdrag att göra det, så hade jag icke nu kommit för att förhindra mamma ifrån att infinna sig på mötesplatsen. Jag hade då inskränkt mig till att för pappa omtala hvadjag hört. Men var förvissad att jag heldre offrade mitt lif, än beredde honom en så gränslös sorg, som den, vissheten af — att mamma älskar en annan, skulle innebära för honom.“ Elin fattade Zelmas händer, tilläggande ttied ett nästan passionsfullt uttryck: ,;mamma vet icke hväd en dylik visshet skulle kosta honom, ty då skulle ni icke iså grymt leka med hans hjerta. Detta trogna och redliga hjerta för hvilket svek och trolöshet äro främmande.

Ah! när jag tänker derpå, skulle jag vilja gråta blod öfver hvad jag hört och sétt. Hvarje blick ni skänkte Grefve Herman förorsakade mig en rysning, ty jag mindes min fars ord: 'Jag skall döda mig, sedan jag först dödat hennes älskare, och sålunda lemna henne, som bedrog mig, att framsläpa sitt lif i samvetsqval.’44

Elin hade talat med ett sådant uttryck att Zelma ryste.

„Och nu, sedan ni vet att han aldrig skulle öfverlefva vissheten att ni bedrog honom, har ni ännu lust att fortsätta denna brottsliga kärlekshandel med grefven? Nej, ni kan det icke. Ni kan icke vara nog grym, att till lön för all den kärlek min far hyst för er, lemna honom intet annat öfrigt, än att med härad och sjelfmord sluta sitt lif. Ni kan icke vilja sprida så mycket elände omkring er. Ni, som beröfvat mig min faders hjerta, beröfva mig icke äfven hans lif. Ack! jag vill gerna lefva glömd och förgäten; blott han är lycklig; men jag skulle kunna hata och förbanna er, om ni dref honom till förtviflan.44

Zelma gömde ansigtet i näsduken. Hon gret. Elin betrak^ tade henne en stund tigande, derefter gick hon frain till stjufmodren och fattade hennes hand, men Zelma stötte bort Elin och reste sig häftigt, sägande: *•

„Tro icke att du lyckats'1 röra mig med ditt oförskämda prat. Nej, jag gråter af vrede, af raseri öfver att vara fjättrad vid en man, den jag icke älskar, och hvilken gjort allt, för att göra mitt lif till ett helfvete. Jag gråter öfver att du vågar så tilltala mig, som du gör, och jag nästan hatar dig för den förödmjukelse jag nu känner. Gå derföre, lemna mig, angif mig om du så vill, men bespara mig din åsyn.44

„Jag går icke förr än ni svurit att icke fortsätta förbindelsen med grefven, svarade Elin med fasthet.41

„Da lär du få qvarstanna här i evig tid, ty jag svär icke.44

„Akta er,“ sade Elin med dof röst och gick ett steg närmare; men plötsligt förändrades hennes utseende och med ett uttryck af smärta och förtviflan kastade hon sig till Zelmas fötter och sträckte sina händer emot henne, med de orden:

„Af barmhertighet, af medlidande med er sjelf, svär; ty jag känner inom mig en sådan känsla af hat emot er, att jag, ehuru ett barn, skulle vara i stånd att heldre låta min far begråta er sasom död, än att ni fortfarande skall bedraga honom — allamilda känslor i mitt bröst ha frusit bort för den afsky ert uppförande väcker. — O ! drif icke de onda känslor inom mig till utbrott, utan återvänd till Gud, :det rätta och edra pligter."

„Sluta med alla dessa utfall," utropade Zelma, „och tro aldrig att kunna aflocka mig ett löfte, som skulle innebära ett medgif-vande af att dina anklagelser äro sanna." ;

„Nå väl, då vet jag äfven, huru jag bör handla," utropade Elin och sprang upp. „Icke alla hjertan äro så hårda söm ert. Om ni lemnar detta rum så angifver jag er för hela huset att ni gått på ett möte med er älskare. Ja; jag: skall, ifall ni trotsar mig, inviga hela verlden i er förnedring!" /—Elin lemnade rummet och Zelma qvarsatt orörlig.

I paviljongen stod Herman och såg med otåliga blickar ut genom den öppna glasdörren och lyssnade fi den tysta natten efter ljudet af steg. Plötsligt hörde han sådana, de voro hastiga och lätta. I slutet af alléen syntes en qvinnoskepnad, som snarare sprangt än gick, Då hon kom närmare ropade Herman mot henne:

„Älskade Zelma, så länge du låtit mig vänta, jag ...."

Herman tystnade, ty den tilltalade hade kastat tillbaka själen, som hon var insvept uti, och framför grefven stod Elin.

„Ni väntade icke att möta mig," sade den unga flickan, med brådskande och osäker röst, „men den ni hoppades att träffa kommer icke. Yill ni derför skänka mig ett ögonblick." Elin hade under det hon talade gått in i paviljongen. Hon hämtade djupt efter anden, och satte sig i en fåtölj. Man kunde se på henne, att hon var upprörd.

Herman hade följt hennes exempel och äfven satt sig.

„Det steg jag nu tagit kan förefalla oriktigt och obehörigt, men mitt hjertas röst har ledt mig, och instinkten säger att jag icke förgäfvés skall vädja till er heder."' Elin höll upp. Hon var i bryderi om huru hon skulle kunna kläda sina tankar i ord. Grefven, som förgäfvés väntade på fortsättning, sade:

„Jag ber er vara fulltiöfvertygad, att ännu ingen förgäfvés vädjat till min hederskänsla."

„Tack! Då skall jag inskränka mig till att bedja er resa redan i afton härifrån."

„Men skälet?—- Tillåt att jag får veta det."

„Och det frågar ni, mig — dottren till den man, ni bedrager, under det ni njuter af hans gästfrihet. Eller kunde ni ett ögonblick tro, att jag skulle gå i förbund med henne som svikit min far?"

„Ni är något skarp i edra uttryck."

„Skarp. Ah! hvad är det emot den olycka som ni står i begrepp att draga öfver våra hufvuden? Hvad betyder det

huru jag uttrycker mig, blott jag lyckas bevisa er att ni måste bort,att ni handlar som en mani utan hjerta och heder, om ni iqvar&tan-uar eller fortsätter en forbindelsé, som förnedrar er .sjelf och hopat sorg och elände öfver en hel familj. Visste rii klart huru mycket ondt ni är i begreppXatt göra, skulle ni rysa deröfver.“-

„Sannerligen jag förstår: hvaråt ni syftar,“

„Grefve Romarhjerta, min far älskar, afgudar och tillber min stjufmor. Han är svartsjuk och skulle blifva oförsonlig om han visste hvad jag vet, Jäg åter har på jorden, aldrig älskat mer än en inenniska, och det är min far. — För honom, för hans sällhet vill jag offra lif och blod. Nå väl, han har sjelf sagt mig, att den dag han skulle’ finna att han vore bedragen, skulle hän döda både sig och den som varit upphofvet dertill. Vill iil äfven nu stanna och för ert eget nöje skull sätta tvenne menniskors lif på spel?“

„Nej, jag skall resa redan denna natt.“ -

„Tack! men ni måste ; svärja mig att aldrig närma er min stjufmor; att låtsa L>som om hon vore död. “fi;

„Var nöjd med att jag aflägsnar mig bch begär icke något mera.”

„Nej, ni får icke fortfarande bestjäla min far på hennes ömhet, icke genom en brefvexling underhålla hennes kärlek till er, ty då blir min far fortfarande olycklig. Betänk huru mycket ondt ni redan gjort; huru vanhederligt dét är att tillnarra sig en gift qvinnas hjerta; — och handla en enda gång såsom en man af 'ära. Det är min fars framtid och lugn jag hos er bönfaller om, ack; ni skall icke afslå min bön!“.— Det var något på en gång enkelt och ändå till hjertat gående i Elins röst som rörde Herman. Han fat-> tade hennes hand, sägande:

„Ni skall icke iförgäfvesjha bönfallit hös mig. Jag skall aldrig närma mig er Stjufmor, utan söka glömma att hon finnes på jorden. Ar ni nöjd?“

„Ja!“ „och hvad som varit är äfven dött, och skall ju aldrig gå öfver edra läppar? Ni skall icke af lättsinnighet eller af någon annan bevekelsegruud förråda hennes svashet?"

„Nej, vid Gud och min heder, det skall jag aldrig.44- Grefven förde Elins hand till sina läppar.

„Ursägta, herr grefve, “ n sade en barsk röst bakom Herman,

(och en tung hand föll på hans skuldra, „om jag stör den ömma tete a téten; men vi sjömän tycka icke om att våra qvinnor slösa bort heder och sedlighet för dylika lättingar som ni, och vi hafva också våra begrepp om ära, så väl som ni; säg mig derföre: hur djefvulen har ni vagat att förolämpa mig såsom ni gjort?.“

Vid kaptenens första ord hade grefven och Elin ovilkorligen rest sig upp. Båda dödsbleka.

„Herr kapten, jag försäkrar att mötet med mamsell Elin har helt och hållet varit en tillfällighet.4’fri „Verkligen? — Och till: hvem är idiå detta bref? Om- det ej är till Elin, måste det ovilkorligen vara till min hustru. och den skymfen vore ännu svårare. Kanske ni .i den dunkla dagern icke kan känna igen hvem som skrifvit det skändliga innehållet; om så är, vill jag förskaffa er ljus.-41 Kaptenen tände ögonblickligen en af kandelabrarna, hvarefter han räckte grefven en biljett på rosenr rödt papper.

"„Kan ni nu "Säga mig hvem författaren till iden här äreröriga smörjan är? Ni känner honom ej, kan jag tro? Och ni vet icke till hvem den är adresserad, efter det saknas utanskrift derpå; men ser ni jag känher stilen och äfven namnet' som är teeknadt under. Här i huset finnes? icke mer' än två unga qvinnor, min husfru och min dotter, således måste det vara till en af demv Nå väl, hvil-kendera är det?"

Herman kastade en flygtig blick på brefvet:

„Stilen är min och brefvet äi; af min hand,“ sade.han.nästan vårdslöst;: ' it! nq . j hjl. -jot: j

„Så-å, ni medger det?“. i

„Jag förnekar aldrig min namnteckning,“ svarade Herman stolt och kallt,

„Och deruti gör ni fullkomligt rätt; men till hvem har ni skrifvit alla dessa;-pmma ord; hvem i huset är det-,ni

dermed förne-

drat?“|; r •; riiWi -p'ffu

„Den som emottågit brefvet är äfven. rätta person att besvara frågan. Jag gör det icke."

,,Icke!“ Kapten gick ett steg närmare.

„Nej; ty det är icke min heder, utan en annans jag derigenom exponerar, och som hederlig karl skall jag aldrig handla så uselt."

„Men så hederlig karl, ni än anser er vara, afhåller det er icke' ifrån- att spela den gemena rolén af förförare. Ni tycks glömma att det är mig ni kränkt, antingen som far eller make; svara mig derföre herre: hyem har ni förnedrat?"

Några uögonblicksl graflik tystnad uppstod. Inom grefvens bröst kämpade uppenbarligen en hård strid, slutligen svarade han:

„Herr käptén, begär icke att jag, den egentligt brottslige, skall öka min skuld genom att äfven spela angifvare. Det vore ju en handling ovärdig hvarje man. Jag är redo att skänka er hvilken upprättelse ni önskar, detta är allt hvad jag kan göra."

„Och hvaruti skulle denna upprättelse bestå? — Sedan ni förfört hustrun eller dottren,j skulle ni försona ert brott antingen med att döda mig eller och göra mig till er mördare; och detta kallar ni en upprättelse, värdig en man af ära." Kapten hån-skrattade. „Jag för min del fordrar att den oskyldige blir frikänd, den brottslige angifven.". '

„Min far, jag är den brottslige,« stammade Elin, som villehafva ett slut på detta pinsamma uppträde hvars upplösning hon fruktade.

„Det är således hon?" Kaptenen lade sin knutna hand på det bredvid honom stående bordet.

„Behöfs mitt intyg då mamsell Elin sjelf erkänt det?“ frågade grefven, som klarare än Elin insåg hvad nu skulle följa.

„Jo det behöfs att ni erkänner er vara den der flickans förförare, på, det ni sedan må skänka henne den enda upprättelse hon kan få, sedan hon gått med er på nattliga möten.“

»Hvaruti skulle denna upprättelse bestå?"1 frågade Herman med blixtrande ögon, ty det föreföll honom ofattligt att denna man» f. d. skutsképpare för hans fars bruk, broder till de en mil der-ifrån boende smeds- och tollmanshustrurna, skulle kunna sätta ifråga att han, grefve Romarhjertas enda son, skulle gifta sig med dottren.

„Min kära Herman,14 svarade en vacker, klangfull röst bakom kaptenen, „då man tillåter sig att förföra en hederlig karls dotter» har man blott ett sätt att godtgöra sitt fel, nemligen, att skänka henne sitt namn. Detta är en handling som äran anbefaller, och hvilken min son icke får, icke skall undandraga sig. Har du förstått mig?" tillade gamle grefven befallande; ty det var han.

..Ja min far," svarade Herman med undertryckt stolthet.

„Men detta offer, från grefve Hermans sida hvarken vill eller skall jag taga emot", sade Elin med värdighet. „Vi kunna icke blifva ett par makar."

„Du vägrar således att blifva grefvens hustru?"

„Ja, bestämdt."

„Du vill framlefva ditt lif med din vanära?"

„Heldre den, än ett olyckligt äktenskap."

Kapten lade sina båda händer på dottrens skuldror, sägande med dof röst:

"Fortfar du att vägra emot t aga den enda upprättelse som finnes, då vet jag äfven att du ljugit — olyckliga! och

att du icke är den brottsliga. Förskjuter du den eländiga gåfvan att bakom det grefliga namnet dölja din skam, då måste jag söka en annan upprättelse för din och min kränkta heder."

„Fader, jag är blott sjutton år, och du dömmer mig till ett helt lifs olycka, för att försona ett ögonblicks fel," utropade Elin nästan förtviflad.

„Kallar du detta ett ögonblicks fel," utropade fadren och pekade på brefvet. „Nej, det är en så djup förnedring att den icke kan försonas; endast öfverskylas. Begriper du att det är din far du förolämpat dödligt, ohjelpligt?"

Hela Elins ställning hade något förtvifladt. Hon teg och andades tungt.„Nå väl, min' herre,“ fortfor kaptenen till grefve Herman, -„är ni beredd att taga den der qvinnan till er liustru?“

Herman teg, men gamle grefven svarade:

„Nå*å, Herman, skall din far ; för andra gangen behöfva svara i ditt ställe: att ännu ingen grefve Romarhjerta uraktlåtit att handla såsom en man af ära?‘‘ . :,r,,,,

„Min far behöfver icke påminna mig om min pligt. Jag är redo att i allt foga mig efter kaptenens fordringar.11

„Godt, det skall lyså om sön dag, ’och tre veckor härefter sker vigseln,“ sade kapten, derpå Vände han sig till dottren med de orden: •',iDu får stanna i mitt hus till dess!: du flyttar till din man, men du har upphört att vara mitt barn ifrån det ögonblick du glömde hvad sedlighet och heder kräfva af en qvinna. Ni, min herre, skall ärligt utbekomma hennes möderne, men räkna aldrig på att efter mig erhålla något. Hon har förverkat sitt fäderhearf då hon hopade skam öfver sin far, derföre förskjuter jag henne.“ Kaptenen lemnade paviljongen.

Elin qvaistod orörlig midtpå‘golfvet; det starka skenet från kandelabern föll på den unga flickans : marmorhvita ansigte, som tycktes föfstelnadt af smärta,1 !bch man skulle ha tagit henne för en bildstod (Öm ej bröstets oroliga höjning gifvit tillkänna att hon lefde.

Gamle grefven gick fram till henne, sägande med nedlåtande vänlighet:

„Var icke bedröfvad mitt barn, jag » skall försöka medla så att er far blir litet vänligare stämd emot er och allt skall nog åter blifva bra.“ f

,,Bra,“ upprepade Elin och såg på grefven. ' <,,Nej, det blir aldrig, aldrig brä.“ Hori gömde arisigtet i händerna mumlande: „O min far! min far! hvilket gräsligt öde är icke din dotters!u

„Detta öde, har ni sjelf skapat, “ sadé Herman bittert.

Elin såg upp vid ljudet af hans rösty; fastande på honom en blick som kom Herman ätt slå ned sina ögon.

„Elin behöfver varä ällena för att lugna sig. I morgon, mitt barn, Skola ;vi talåst: vid.“' Gamle-grefven fattade sonens arm och de lemnäde päviljorigén. Då Elin blef allena kastade hon en blick omkring sig, liksom för att söka 'en enda varelse hvilken kunde dela hennes ;• striärta, men ögonen stannade i stället på brefvet som blifvit kästadt på bordet. Detta bref söm haft en så olycklig inverkan -på hennes lif. Med 'en nästan konvulsivisk rörelse fattade hon detsamma, och utan att kasta en blick på innehållet förde hori det till ljuset, och dä lågan förstört sista biten deraf banade sig’ en snyftning luft ur Elins beklämda bröst. Hon nedsjönk på knä' för att bedja. Hon bad ur djupet af sitt betryckta hjerta.Vi lemna henne, för att lyssna till det samtal gamle grefve Romarhjertä hadé med sm som då de kommo upp på sina rum.

Tigande hade far och son tillryggalagt vägen emellan pavil-jongén och den ftygelbyggning hvaruti de voro inlogerade; men när Herman tillslutit dörren efter dem, utropade han:

„Pappa, hvad är meningen med allt detta? Skall jag gifta mig med Skeppare Mårtensons dotter? Kan pappa verkligen vilja det?“

„Har du, något annat sjftt att med heder komma ifrån saken?11 frågade, grefven lugnt och kastade sig ned på en soffa.

„Jag har aldrig älskat dottren; aldrig med h.enne utbytt ett enda ord af kärlek. Hon är mig en likgiltig person och

allr déles oskyldig i de anklagelser som göras henne. “

„Hon har sjelf angifvit sig såsom den brottsliga,1' Gamle grefven betraktade sin son med en egen, skarp blick.

: “Det har hon; men af ädelmod för attHerman hejdade sig.

„„Fö.r att fritaga stjufniodren. Ja, jag gissade, det.u

„Pappa, jag har aldrig nämt fru Mårtenson.': .

„Ah nej, det har du icke; men hon har nämt dig. Dock, derom är nu icke frågan, utan huru du, en .'ädling, en man af ära, skulle vilja gå ifrån en sak, der ditt lättsinne kostat en oskyldig dess heder. Nämn mig något sätt, utom det jag föreslagit."

Herman teg. Grefven återtog.

„Du har väl aldrig ett ögonblick kunnat lemna rum för en så usel tanka sOm att låta den unga ädelmodiga flickan ensamt lida för hvad du och en annan brutit, samt lemna henne;i: sticket med en oförtjent och ohjelplig fläck på sitt rykte." Grefven talade lugnt, men j strängt. Herman fortfor att tiga.

„Antag för ett ögonblick att icke den unga flickan, utan hennes stjufmor infunnit sig i paviljongen och der öfverraskats af mannen; hvad hade då blifvet följden? Jo, en nedrig skandal och kanske något ännu värre; hvarvid grefve Herman Romarhjerta hade spekt en föga hedrande rol. —: Nå väl, hvad har Elin gjort? — Hon har räddat dig, och ännu en annan, samt uppoffrat sig sjelf. Din pligt, blir alltså att genom en förening söka godtgöra henne för det ädelmod hon visat."

„Pappa glömmer afståndet oss emellan."

„Herman, är du så litet med din tid, eller rättare, har du så fullkomligt ‘missförstått den, att du tror det en adelsman betyder något mer, än en annan menniska. —f Den tid är förbi då hans ärfda företräden berättigade honom att begå hvilken dålig handling som helst emot de ofrälse. — Nu, min kära Herman, gifs blott ett afstånd menniskor emellan, och det är den högre eller lägre moraliska ståndpunkt de innehafva. Detta är den anda somfrihet och* civilisation infört i samhället, Du ,skäll kanske invända att, dessa! begrepp ickeäro minay ieller att de icke öfverensstämma med de läror du hört af mig, dä jag sökt ingifvä dig en klar uppfattning om hvad heder åligger en adelsman, framom hvarje annan men niska. Jag hyser och skall alltid hysa ett högt begrepp om adeln, isåsom én igenom odling förädlad ras^ och jag skall alltid med stolthet påminna mig' att jagi tillhör en af de äldsta familjer inSverige;riien å andra sidan har jag en djup aktning för de pligter adelskapet > ålägger sina representanter, och i mitt hjerta har jag alltid inpräglat franska adelns valspråk: „la noblesse oblige.“ I känsla häraf har jag ansett för en oafvislig lag att hvarje medlem inom min familj skall göra äig till slaf under ärans fordringar. Att förleda qvinnor, att störa familjefriden, att kränka äktenskapets helgd, utgör handlingar dem jag aldrig hade velat-att inan'skulle kunnat förebrå eri Romarhjerta. ’4— Du har, ledd af passionen, begått ién> dylik ärelös bedrift. Du har en flickas ädelmod att tacka för det du undgått straffet derför, och likväl tvekar du^'-om du ; skall vskänka-denna flicka dét namn du på intétsätt hedrar. mSannerligenläinin son,-oförnekar: du icke alldeles det gamla Romarhjertiska blodet.“i ’ i

Gamle: grefven reste sig: upp: och tilläde,'i det han lade sin hand på sonens skuldra:

'i,Äfven jägiharsvaritx-sväg/loeh äfveri jag har begått dårskaper. Jag: har älskat lyx och ett praktfullt léfhadssätt samt derpå förslösat en stor del af min förmögenhet; rmen jag har aldrig i min tanklöshet gjort mig" skyldig till någon svaghet, den der kunnat kasta skugga på min héder och mitt samvete; och jag hoppas att min son icke -vill tvinga sin far att blygas öfver sig.“ :

„Det är således pappas bestämda vilja att jag gifter mig med Elin Mårtenson ?“

„Min vilja?!!1 Gamla grefven såg med en stolt blick på .sonen: „Du är myndig och står således utom min vilja; men:jag,hade trott att grefve Herman Romarhjertas egen hedern skulle anbefalla honom att g.öra det. — Behöfä min >vilja för att få dig att handla som hederlig karl, dä måste'jag förklara att du icke är min sön. -^-: Nu

öfvérlemnar jag afgörandet af ditt uppförande åt din egen ära.“ Gamle grefven gick in i sitt sofrum, sedan han ringt på sin betjent.1 ujhmö/A

Herman gickbpägra ; hvarf öfver golfvet .och mumlade osam-manhängande ord.

Om morgonen då gamle, grefven vaknade öfverlemnade betjenten en biljett ifrån sönen. Den innehöll dessa ord:

„Min far! Jag reser för att bespara oss alla obehaget af ett sammanträffande. Jag anhåller att ni och kaptenen behagade taga ut lysning för mig och Elin. Sjelf skall jag infinna mig vid Ljungstafors den dag då presten skall förena ättlingen af familjenRomarhjerta med skepparen Mårtensons dotter. Då jag skänker henne ett sånädelt namn, tror jag mig i allo ha godtgjort en skymf den hon iklädtsig,; men aldrig lidit. Detta är också allt hvad jag kan gifva henne.*1

Jag reser nu till hufvudstaden och afvaktar der pappas ankomst,'. .för j att- göra sällskap ned till Kungsborg och underrätta min mor och syster om det val af maka jag gjort.

; !'!;„Pappas. vördnadsfulle son Herman.” Grefven vek långsamt ihop brefvet och mumlade:

‘ Stolte vanvetting, som harmar dig öfver. att du måste på en gång vara ädlingi och hederlig karl."’ /!

; Tre- veckor derefter , skulle Herman och Elin vigas. — Endast några få gäster voro bjudna och ibland dessa kaptenens i båda systrar med sina män. — Derjemte ett par aflägsna slägtingar till grefvarne Romarhjerta,: som voro grannar med kaptenen. — Det var liksom kaptenen velat med sina anhöriga förödmjukade adliga anförvandterna till brudgummen.

På förmiddagen anlände gamle grefven, men grefvinnan åtföljde honom icke.

„Min ’son kommer klockan half sex,“ sadei.grefven* „och vigseln är ju utsatt till!sex. Min hustru är genom opasslighet hindrad ätt bevittna den högtidliga akten.” ;

Precis half sex stannade en lätt resvagn, och ur densamma steg grefve Herman, med högbur et hufvud och ett kallt, .stolt uttryck f sitt ansigte'.—- Sedan han utbytt Teskläderna emot svarta, fördes han in i salongen. En qvart derefter hade presten förenat honom och Elin för hela lifvet.

Elin var mycket upprörd under vigselakten, och då presfen uttaladevälsignelsen;;smög från de tårdränkta ögonen en rädd blick på honom, som nu skulle vara hennes allt i lifvet; men han stod vid hennes sida så kall och känslolös, med det vackra huf-vudet högburet och utan att kasta en blick på henne, som darrande. sökt i hans ansigte .efter ett enda spår af deltagande eller rörelse.

Den första som gick fram för att lyckönska de nygifta, var gamla grefven. Hans omfamning var faderligt hjertlig och med rörd stämma sade han:

„Gud välsigne dig, min dotter.” Till sonen yttrade han ingenting, utan tryckte nästan ka.llt hans hand.

Kaptenen åter omfamnade dottren pro forma, utan att ett enda ord af kärlek eller välvilja gick öfver de stränga läpparne, ehuru Elins ögon med ett nästan förtvifladt uttryck bådo derom. Sjji Zelma var så blek att hon liknade det onda samvetet, då honomfamnade styfdottren och mågen, som med ett bittert stolt uttryck betraktade henne.

Derefter drack man de nygiftas skål. Ögonblicket derpå hade Herman lemnat rummet.

Elin samtalade med öfverstinnan D—, eu slägtinge till Herman, under det hennes blick var liksom fastkedjad vid en lätt resvagn som höll ned i alléen. Några minuter efter det Herman försvunnit, såg hon honom med hastiga steg närma sig vagnen, hvars dörr betjenten öppnade. I nästa ögonblick smällde piskan, och åkdonet hvaruti Herman stigit upp, rullade bort.

Elin hade ovilkorligen rest sig upp från soffan och sprungit fram till fönstret för att öfvertyga sig att hvad hon såg, var sant. Då vagnen svängde upp till landsvägen, och det stod klart för henne den skymf Herman genom sin afresa tillfogat henne, nedföll hon sanslös vid fönstret, just som dessa ord lik en susning nådde hennes öron:

„Hvad betyder detta? jag tror brudgummen reser bort ifrån sin brud!“ Utropet kom ifrån öfverstinnan som äfven

haft ögonen på vagnen.Verstand des Himmels Gnade.u

M öl 1 n e r.

I södra Sveriges skärgård hade grefvarne Romarhjerta sedan urminnes tider egt ett ofantligt stort fideikommiss, kalladt Kungs-borg, hvilket gått i arf från far till son, och hvars afkastning utgjorde en nästan furstlig förmögenhet. Gamla grefvens far hade upphäft fideikommisset, och sedan genom en yppig lefnad betydligt skuldsatt såväl Kungsborg, som de öfrige egendomarna, .så att, då Hermans far ärfde dem, var förmögenheten icke hälften så stor som då dennes far emottog den. Detta var något hvarom verlden likväl var i fullkomlig okunnighet.

Beherrskad af den urgamla stoltheten inom Romarhjertiska familjen, sökte Hermans far att genom ett rikt gifte, med en högboren flicka, hjelpa upp affärerna och infria de på egendomarna gjorda inteckningarna. Detta var hans afsigt, då han gifte sig; men den ärfda kärleken till lyx och ett furstligt lefnadssätt undanträngde alla af klokheten dikterade föresatser. Den naturliga följden häraf blef, att förmögenheten“grefvinnan fört med sig, och hvilken varit tillräcklig att befria egendomarna ifrån de svåraste inteckningarna gick åt, och dessutom måste grefven sälja Ljungstafors och Hillesta, hvilka såsom läsaren känner inköptes af Kapten Mårtenson.

Kort efter Hermans^ giftermål med Elin, dog gamla grefven, lemnande enkan och sonen i arf efter- sig endast det i grunden skuldsatta Kungsborg, samt en liten egendom straxt bredvid, utan någon dertill hörande jord. Den hade i fordna dagar endast varit ett jagtslott. — Under loppet af åtta år sökte Herman genom att sjelf slå sig på jordbruket hjelpa upp detsamma, och genom en ökad afkastning bjuda till att befria egendomen ifrån de värsta inteckningarna, samt salunda arbeta sig till‘ekonomiskt oberoende; men då han slutligen insåg det vanmäktiga i sina bemödanden, och kreditorerna dessutom hårdt ansatte honom, beslöt han att sälja denna Romarhjerternas familjeborg, som under sekler tillhört den grefliga slägten.Det var ined djup smärta han tog detta steg, och den gref-)iga stoltheten led icke minst dervid. Grefve Hermans ära tillät honom ej att fortfara med att behålla egendomen, då han klart insåg att han derigenom endast skulle inveckla sig i ännu mera skulder, och slutligen icke kunna göra rätt för sig. Att få köpare till den stora skuldsatta egendomen, som genom en lång tids vårdslöshet hade förfallit betydligt, blef ganska svårt. Slutligen yrkade kreditorerna dess försäljning på auktion. Just under detta kritiska ögonblick uppträdde en köpares ombud och anmälte sig hos grefven. Efter ett par veckors korresponderande försåldes Kungsborg med möbler, taflor och inventarier för åttahundratusen rdr svenskt banco, till en mrs Stephensen från Nord-Amerika.

Den köpeskilling grefve Herman fick, var visserligen stor, men egendomen var så nära intecknad som möjligt, hvilket gjorde att hela Hermans förmögenhet, sedan fadrens alla gäldenärer blifvit betalda, inskränkte sig till cien lilla jagtegendomen Furuhof och ett kapital af 20,000 rdr ruit; hvilket sednare han satte ned hos ett välkändt handelshus, för modrens och systrens räkning. — Sedan köpet var afslutadt, flyttade den grefliga familjen till Furuhof.

Ett år, efter sedan dessa förändringar egt rum, just då midsommaren stod i hela sin blomsterprakt, erhöll inspektoren på Kungsborg bref, hvaruti han underrättades om att egendomens patronessa skulle anlända.

Af den gamla tjenstepersonalen hade så många som velat, fått qvarstanna till mrs Stephensen sjelf skulle anlända. — Ibland antalet af dem som varit längst på egendomen, var hofmä-staren Eklund. Han hade tjenat Romarhjertiska familjen i fyratio år, och efter sin far ärft hofmästarebefattningen, som gått i arf inom Eklundska slägten i flera led. Icke underligt då, om den nu qvarlefvande gubben Eklund var djupt fästad vid den grefliga slägten, och med en slags religiös vördnad skådade upp till den. Också liade gubben rifvit sina få hår och varit i verklig förtviflan när egendomen såldes. Han ville genast lemna sin ^befattning, och följa sin husbonde till Furuhof; men på grefve Hermans föreställningar lät han öfvertala sig att qvarstanna;. ehuru motbjudande det föreföll honom att nödgas tjena den vanbördiga efterträdarinnan.

„D«t är din pligt att stanna till dess egarinnan afskedar dig, och du leverera, ifrån dig allt hvad som varit i din vård,“ hade Herman sagt. Han kände gubbens sträfvan att alltid samvetsgrant göra hvad pligten kräfde.

„Dessutom,“ bifogade grefven, „kan du möjligen vara mig långt nyttigare på den plats du nu har, än om du följde mig till Furuhof. Din matmor är omätligt rik, ty hon har infriat alla inteckningarna och eger nu Kungsborg helt och hållet. Hon kan följaktligen göra något för din ålderdom, då jag deremot förmår göra ingenting.^1,Åh! nådig grefve, har jag så illa tjenat min herre att han tror det egennyttan leder mig?" stammade Eklund.

i,Nej, min redlige: Eklund||det har du visst icke; men jag önskar att du tills vidare stannar på Kungsborg, och du har ännu aldrig vägrat att lyda."

„Och jag skall det icke heller nu." -

„Godt! finner du dig icke bra under din nya matmor, då skola vi återtaga detta samtal och dåi är Furuhof ditt hem", hade grefven sagt, och med den tröstande tanken att han endast lydde sin herres vilja då han qvarstannade på Kungsborg, bibehöll Eklund sin befattning. Under loppet af första året glömde den gamle tj enaren nästan att han hade någon annan herre än grefve Herman. Föreföll något som han ogillade, eller något anmärknings-värdt, hvilket han ansåg nödvändigt atOgrefven skulle veta, reste han till Furuhof för att aflägga räkenskap, alldeles som om Herman ännu haft med Kungsborg att göra. Grefven afhörde honom, sorgligt leende, och sade .alltid när gubben slutat:

„Du glömmer min vän att jag icke längre är herre till Kungsborg.!'.' I

Då suckade gubben och reste hem med beklämdt hjerta, för att om några veckor åter glömma bort verkligheten och af Herman blifva påmint derom.

Budet från inspektoren, att den nya egarinnan skulle om en vecka vara att förvänta, väckte Eklund fullkomligt till medvetande af att han icke längre tjenade grefve Romarhjerta, och med be-dröfvelse i hjertat började gubben sina anordningar för att emot-taga sin nya matmor. Det var med en egen känsla af stolthet han gaf befallning om att rummen skulle putsas, och han hade mycken omsorg att porträtt- Och tafvelgalleriet samt rustkammaren och dylikt skulle vara riktigt i ordning. De störa praktrummen med sin antika och dyrbara möblering genomvandrade Eklund, och då han fann dem sådana de borde vara, stannade han i deif stora salongen, der så mången lysande bal blifvit gifven, och blickade på det öfver den stora spiseln i hvit marmor uthuggna Ro-marhjertiska vapnet. En djup suck höjde gubbens bröst, och han blottade sitt med en mössa betäckta hufvud, under det hans ögon fylldes med tårar, han mumlade:

„Och äfven detta skulle komma i den ofrälse qvinnans händer. Min stackars nådige grefve, som måst öfverlefva en dylik förödmjukelse!"

Medan gubben öfverlemnade sig åt sin smärta, vilja vi i korthet gifva dig, min käre läsare, en närmare beskrifning på Kungsborg. Naturen deromkring var mera vild och storartad än leende och smekande. De djupa skogarna, de höga bergen och det vida hafvet ingåfvo en känsla af häpnad och beundran för det storartade; men äfven en egen beklämning. Litet mera leende ängaroch solbelysta blomsterfält hade stämt hjertat till lugn och frid. Nu deremot liknade såväl sjelfva egendomen som trakten deromkring en af forntidens hjeltar, hvilken hade slagit sig ned i ro.

Boningshuset med sina fyra torn och sina solida murar bar ännu samma prägel af én herreborg;"som det för sekler tillbaka. Parken vår så tät och uppfylld med hundraåriga ekar och björkar, att sällan någon solstråle förmådde bana' sig väg genom löfverket.

Trädgården var anlagd i- .en gammaldags stil, med pyramider af klippta granar, rundhufvade lindar, och hade något tryckande stelt, som ;blef nästan dystert derigenom att den hade för mycken skugga.: Till venster låg én med' mycken kostnad anlagd Floraspark, en skapelse • af sednare tider*, leende och skön som ett litet paradis med sitt praktfulla orangeri, sin springbrunn af marmor och sina förtjusande löfsalar.

Byggningen, eller såsom ,én del af allmogen kallade den slottet, låg så ätt dess front vette ät trädgården, Floras lilla rike. var till venster och parken till höger. Baksidan låg åt den med pyramid-popplar planterade:iborggården, som vid slutet af slottets båda flyglar inneslöts utaf ett högt jernstak et ined en stor gallerport, från hvilken en

brygga gick öfverTen nu torrivallgraf, der en bred allé, som ledde ned åt landsvägen, tog vid.

Huset utgjordes af två våningar. Bottenvåningen hade i alla tider varit egentliga boningsrummen, och dess möblering och tapetsering följt med tidens bruk. Der rådde den moderna lyxen; den stora filen af matsal, salongéi:," förmak , ibibliothek, musikrum, biljardrum, rökrum, kabinett och sofrum voro inredda med ett dåraktigt praktbegär, drifvet till sin högsta höjd. Men i öfre våningen, eller praktvåuingen, hade den uråldriga prakten blifvit bibehållen, och man hade med hela stoltheten hos en gammal greflig slagt sökt att vidmakthålla allt i sitt ursprungliga skick. Det vill säga, när en möbel, tärd af ålder och maskfS-befanns i det skick att' den icke kunde f tjenstgöra,- då hade man låtit göra en ny, men alldeles efter, samma modell som den kasserade, och sålunda hade aldrig den antika möbleringen förfallit, utan bibehållit sin sekelgamla elegans, med en viss friskhet. Rummen utgjordes af étt stort tafvel- och porträttgalleri, en vapensal, en rustkam-mare; ett arkiv;,-och sedan af den omätligt stora.festivitetssalongen, med det grefliga vapnet öfver spiseln; nästintill denna låg tvenne mindre salonger, en röd och en blå,, sedan kom en fil af smärre rum. Till höger- oin den stora hade man det så kallade åtkomliga kabinett, hvars alla väggar ifrån golf till tak voro af spegelglas; derifrån kom man till ett tornrum, som på sjuttonhundratalet tjenat till sängkammare åt den då lefvande grefve Romarhjertas hustru, om hvilken man hade en sorglig historia att förtälja. Hon dog i detta rum, och man påstod allmänt att hon gick och spökade. Möbleringen var ännu den samma som då^ ty, sedan dess hadeingen bott der. Märkvärdigt nog hade nian icke med samma omsorg sökt bibehålla möbler derstädes. Det syntes tydligt att man leirmat det åt glömskan. Sjelfva gubben Eklund hade icke sträckt sin omtanka ända dit, utan vid den allmänna putsningen alldeles glömt grefvinnan Gunillas sängkammare, såsom det kallades.

Efter denna redogörelse återvända vi till berättelsens gång.

Den betydelsefulla dagen, då mrs Stephensen skulle ankomma, randades ändtligen. Gubben Eklund hade nu, såsom i grefvarna Romarhjertas tid, låtit betjeningen kläda sig i sina högtidskläder och uppställt dem i tvenne rader, uti den med höga af pelarhvalf uppburna vestibulen, hvilken serskildt för tillfället var klädd med blomsterguirlander och eklöf. Sjelf stod gubben, klädd i svarta kläder, skor och silkesstrumpor, i spetsen för den talrika betjeningen, som ståtade i grefvarna Romarhjertas livre.

Inspektoren hade gjort anmärkningar och invändningar emot Eklunds tillställning, men gubben var envis och påstod, att hvad som rörde slott och den inre betjeningeu ha,de iuspektorn icke med att göra, efter detta allt stod under hans -uppsigt. Inspektoren, en ung man, som endast varit på Ivungsborg sedan det blef såldt, skrattade åt gubben och försäkrade honom att han ställde så till att den nya patronessan skulle köra honom på porten. Det hjelpte ändå icke, ty Eklund ansåg sig förstå den saken bättre än någon annan. Han, som i fyratio år emottagit grefvarna Rotnar-hjerta, och som barn sett sin far arrangera till deras emottagande, hvarje gång de återvände hem till Kungsborg.

Straxt på eftermiddagen ankom en elegant och lätt resvagn. En betjent hoppade af kuskbocken för att öppna vagnsdörren; men Eklund hade förekommit honom och stod djupt bugande vid den öppna?dörren. Ur vagnen sprang först en ung man, som räckte handen åt ett långt, smärt, helt och hållet svartklädt fruntimmer, hvars hållning och kroppsställning hade något stolt och befallande; ansigtet betäcktes af étt lätt flor, det hon haft för att skydda sig emot dammet, och hvilket hon behöll nedfällt under det hon med hastiga steg och högburet hufvud passerade förbi gubben Eklund och den uppställda betjeningen, utan att se hvarken till höger eller venster. Den unga mannen hade under tiden hjelpt äfven ett medelålders fruntimmer ur vagnen, hvarefter de följde den svartklädda damen, med den skilnaden likväl, att båda helsade med ett vänligt leende på den uppställda betjeningen. Den unga mannen hade skakat gubben Eklunds hand i förbigående.

Efter resvagnen kom en packvagn, der tvenne qvinliga domesti-ker äfven hade sina platser. De uppställda betjenterna, som med ett visst missnöje sett den af damerna, de ganska riktigt ansågo för sin matmor, passera dem förbi, utan att ens se åt dem, — ettuppförande fullkomligt olikt med hvad de under grefvarna Romar-hjertas tid voro vana vid, jfW fingo vid den andra vagnens ankomst fullt upp med »sysselsättning* för att hjelpa till att packa ur och bära in hvad den innehöll. f Vi lemna dem för att följa den anlända herrskarinnan på Kungsborg.

Gubben Eklund hade gjort som vi.

En af betjenterna hade öppnat dubbeldörrarna till den stora matsalen, som var det första rum man kom in uti, och der ett bord stod dukadt.

Gubben Eklund nalkades" sin matmor för att hjelpa henne af med reskappan, men hon gjorde en afvisande rörelse med handen och sade på bruten svenska:

„Ni är hofmästare härstädes?11

„Ja, hennes nåd.“

„Jag är ické hennes nåd, utan fru Stephensen rätt1 och slätt“, sade hon med ett uttal som röjde stor ovana vid det språk hon talade. Hon aftog hatten och tillade:

„Jag skalhpm en stund låta kalla efØfe

Gubben Eklund bockade sig och gick ut, suckande öfver att nu till matmor hafva helt simpelt en fru Stephensen, som icke engång var hennes nåd.

Då de tre ankomna personerna blifvit allena, hjelpte den unga mannen den unga damen af med reskappansägande på engelska:1’

„Asynen af ditt nya hem tycks ha stämt dig illa, Stephana; och likväl hade jag trott, att du här skulle känna dig lyckligare och nöjdare än i Amerika.11 i

‘ —!' „Lyckligare, nöjdare, ;säger du!“ Stephana vände emot honom sitt bleka, nästan undersköna ansigte. 'f;,Ah! Jacobo, jag förer öfver allt med mig mitt olycksöde.? i

„Ett olycksöde som Stephana nu borde vara försonad med.“ Jacobo hjelpte äfven den äldre damen af med sin reskappa.

Stephana Svarade ingenting, utan gick tvärs öfver salen till höger, der den vackra praktfulla blå salongen var belägen. Jacobo gick éfter henne; men det äldre fruntimret gick åt venster för att, såsom hon . sade, taga lokalen i närmare betraktande till dess det behagade Stephana att intaga någon forfriskning.

Vi följa Jacobo; men vi vilja likväl först teckna den unga mannens person. Hans namn var Jacobo Lange. Hans ansigte, af den renaste; oval, utmärkte sig genom en prägel af ovanlig in-tellegens och redlighet. Pannan var full, hög och hvälfd; ögonen, af en medelmåttig storlek, voro djupt liggande och af en obestämd färg;, men blicken var oemotståndligt vacker genom det på en gång tänkande och strålande som låg i den. Det var en hel verld af spiritualitet deri. Näsan kanske något för fin, för att gifva ansigtet en afgjordt manlig prägel; munnen var väl formad, med tvenne

rader bländande tänder, och ett mera hjertligt än glädtigt leende. Dessa drag inneslötos af ett svartbrunt, slätt och glänsande hår, som var tillbakakammadt från den vackra pannan, «eamt af mörka och yppiga polisonger. Han var högväxt och smärt, med en enkel ledighet i sina rörelser, och en nästan musikaliskt vacker klangfull organ då han talade. Lägg härtill en öfverlägsen bildning, mycken beläsenhet och en genom resor utvidgad erfarenhet, samt en ålder af 29 år, så finner man att han borde vara farlig för qvinnohjertat, hvilket merändels lättast intages af det'som bländar. Med Jacobo förhöll det sig derjemte så, att hans inre menniska stod i fullkomlig harmoni med den yttre. Det var en karakter, hvarpå ingen usel eller oädel passion ännu satt någon fläck, och hans hjerta var lika rent och oförderfvadt som hans pannas hvalf var fritt och öppet.

Då?1 han trädde in i den blå salongen, fann han Stephana sittande i en liten soffa med hufvudet stödt emot ryggstödet och blicken fästad på en staty i marmor, föreställande Cerés här hon söker sin dotter Proserpina. Det var något frånvarande i den unga qvinnans blick, och ett uttryck af bitter smärta stämplade ansigtsdragen.

Mrs Stephana Stephensen hade ett utseende som fjettrade ögat. Vid första anblicken var man frestad att kalla

henne skön; något som man vid en närmare granskning af hennes utseende likväl måste medgifva att hon icke var, ty dragen saknade den dertill erforderliga regelbundenheten. Det var något tjusande, oemotståndligt i detta bleka, fina ansigte, med sin något mörka hy, sina underbara stora ögon, sin höga panna och sin lilla, allvarligt slutna mun, som då den öppnades erhöll en egen passionfull darr-ning på läpparna, och gjorde att de blåhvita tänderna vid minsta rörelse syntes. Håret var mörkt, kastanjebrunt och glänsande; växten smidig och ändå vittnande om kraft och helsa, ehuru den fullkomliga bristen på rosor, som kinderna hade, ville antyda svag helsa. Man såg likväl snart att intet fysiskt lidande blekt rosorna, utan att själen varit den som förhärjat dessa ungdomens och skönhetens förnämsta prydnader. Och likväl kunde hon förefalla skön, ehuru hufvudkarakteren i hennes utseende var stolthet, stränghet och allvar. Hvad var det? — Det var ett något, man visste ej rätt hvad, men bakom stoltheten, strängheten och allvaret föreföll det som om man sett hjertat glöda af alla de ömma, milda och ädla känslor|jsom skapa en högsint qvinna.

Jacobo gick fram och satte sig bredvid Stephana, fattande en af hennes händer, som hängde liflöst ned på soffan.

„Stephana, icke detta dystra drömmeri, hvilket förefaller oförklarligt då jag erinrar mig det begär som dref dig att just här vilja bosätta dig. Nu, sedan du beträdt denna jord, öfverväldigas du af en ända till förtviflan gränsande modlöshet.“Emellan Jacobo och Stephana talades alltid engelska.

„Det är derföre att jag; öfverskattat mina krafter och trott mig vara något helt annat än jag verkligen är. Ack, Jacobo, jag är rättirijoh slätt.en svag qvinna och ingenting annat, ehuru du anser mig ega så mycket af mannens kraft i min själ"

„Icke af mannens; men, väl af qvinnans, den bildade, den öfverlägsna qvinnans, har jag ansett dig ega, och vet jag att du eger. Nå väl, .hvarförébdå öfverlemnä sig åt en sinnesstämning, söm förlamar själen?'.' Jag forskaj-icke efter de. skäl du-haft att flytta hit; men jag känner din karakter, och derföre förvånas jag öfver ditt. själstillstånd. Du är icke mera samma Stephana som förr, hvilken med christligb sinne bar LSitt öde,,och genom ett verksamt och nyttigt lif sökte förskingra och mildra den tysta sorgen."

„Jo, jag är än den Stephana du danat mig till, utropade hon; eller hvarföre tror du att jag-,eljest är liär?. Men iser du, Jacobo, under resan och overksamheten har tanken varit fjettrad vid minnen i- så bittra, att de lagt liksöm bly på min själs spänstighet. Och sedan ... sedan . . . liknar jag denna — Stephana pekade pti„(en«.,j/- hon söker sin dötterpf;jagl§öker ett mål för mitt lif; men hvar, hvar skall jag finna det!"

„.l uppfyllandet af dina pligter' såsom medmenniska och Christen,": sade Jacobo. „Ack, Stephana, du ärrik, du är sjelfständigt Nå. väl, dröm då ej bort din tid underAsorgligäIfantasier och förbittra icke ,din tillvaro med minnet af en sorg, den du ej kan förmildra, utan sträck ut din-famn mot alla,som lida och behöfva hjelp.. Den tid, du sedan får öfrig'skall icke lemna något mera qvar åt hopplösheten."

„Du har rätt.. Bort med allt vekligt känslopjunk." Stephana reste sig upp och Skakade* på hufvudet, liksom för att jaga bort de plågsamma tankarner. Jacobo hadeiäfven rest sig upp.

»Vet du, Jacobo, då, jag hör dig, frågar jag mig sjelf: är det verkligen en ung man som talar degsa ord af allvar och förstånd till dig, eller, är det icke 'snarare dét personifierade förr nuftet. Du är en-.ovanlig* menniskaj^med ett hjerta af ren och, ädel metall.«

„Att jag ickeqalltid lyder., det kalla förnuftet, jvet Stephana mer. än väl, och att äfven jag kan vara en slaf af mina passioner,, har du haft bevis uppå. Dock, jag har sträfvat till förädling, just derföre att min förädling återverkat på dig,: och det skulle göra mig ondt, om jag finge^se dig duka under för en oförklarlig,svaghet."

„Jacobo, ögonblicken af .svaghet . skola icke ofta återkomma,«• Stephana lade handen på lijertat; ;,men här finnas sår, deiningen tid och inga förhållanden förmå att läka. Med dessa ord gick hon ut i matsalen, der de funno miss Jane Smith, som var sysselsatt med att taga sig någon forfriskning."

„Herre Gud, kära barn, ären I icke hungriga," utropade honpå engelska, emot Stephana och Jacobo, under det hon åt med full mun. ',,När man kommer från en resa, har man rättighet att hafva god aptit.“

Stephana smålog och tog plats vid bordet. Jacobo slog i vin och vatten åt sig, samt förklarade att han icke var hungrig.

Dagen derpå, helt tidigt om morgonen, medan Jane ännu sof godt på sitt öra,,finna vi Stephana- stående i den stora festivitetssalen uti öfra våningen, framför det öfver spiseln i marmor uttagna Romarhjertiska vapnet. Hon var klädd i en hvit morgon-drägt, rikt garnerad med dyrbara spetsar. Hennes armar lågo i kors öfver bröstet, hufvudet var tillbakakastadt med en utmanande rörelse, och i blicken som hon fastade på vapnet låg något föraktligt. Hela uttrycket af hennes person och ansigte var strängt och hotande. Det föreföll, liksom det grefliga vapnet i hennes bröst framkallat en hel här af bittra känslor. Sedan hon en lång stund med oafvända blickar betraktat vapnet, fattade hon den bredvid spiseln hängande klocksträngen och ringde, hvarefter hon återtog sin plats. En betjent syntes i dörren.

„Bed hofmästaren komma upp“, sade Stephana utan att vända hufvudet.

Några ögonblick förflöto, hvarefter Eklund inträdde. Han var svartklädd och i full toalett, alldeles som när grefvarna Romar-hjerta uppehöllo sig på Kungsborg. När han' steg in, vände sig Stephana emot honom, och då han efter en djup bugning stannade vid dörren, sade hon:

„Kom närmare, herr Eklund, jag önskar tala vid er.“- Efter ett par förnyade vördnadsfulla bugningar nalkades- Eklund.:-1

„Huru kommer det till, att det grefliga vapnet är qvar?“ Hon pekade derpå.

„Då Kungsborg försåldes till hennes nåd, skulle det, enligt köpekontraktet, öfverlemnas i orubbadt skick till dess köpare, och derföre måste äfven detta följa med; isynnerhet sotn man icke, utan att rifva spiseln, kan taga bort det.“

„Men ett grefligt sköldemärke tillhor familjen och kan icke öfverlåtas på någon annan. Egde jag äfven rätt att behålla det, ville jag det icke. Jag afskyr allt, som påminner om aristokrati och feodalism. Derföre skall herr Eklund redan i dag låta rifva ned spiseln och bryta ut det der sköldemärket, hvilket ni får bestyra om, att det skickas till den iordna egaren, ifall ni vet hvarest han nu vistas.>‘

Eklund hade fått ett utseende som liknade en, den der håller på att storkna; han stirrade på Stephana, liksom om hon föreslagit ett helgerån, men vid de sista orden rätade han upp sig och svarade med en icke obetydlig anstrykning af stolthet:”Min fordna husbonde, grefve Roraarhjerta, bor här straxt bredvid på sin egendom Furuhof.“

„Godt, laga då att vapnet transporteras till honom.u

„Skall ske hennes nåd.“-

„Jag har ju sagt herr Eklund att jag rätt och slätt är fru Stephensen. Yar god och glöm icke det.“, :

Gubben bugade sig mörkröd af indignation. Stephana återtog:

«Huru kom det till att jag i går fann allt folket klädt i livré ?“

„När grefven afträdde Kungsborg, lät frän betjeningen behålla de kläder de en gång fått, och då de pä ett värdigt sätt ville taga emot hennes n . . pf sin matmor vill jag säga, så iklädde de sig ett livré, som de alltid med stolthet burit, emedan det tillhört deras ädla husbönder.«

Det låg något eget rörande i den känsla af aktning och vördnad, hvarmed den grånade tjenaren talade om sina fordna herrar; och äfven på Stephana gjorde gubben ett eget intryck. Hon betraktade honom ett ögonblick tigande, hvarunder det stränga uttrycket i hennes drag mildrades, och hon återtog med ett nästan vänligt leende:

„Ni har eder fordna husbonde och hans familj mycket kär, kan jag höra.“

„Ja, min fru, af hela mitt hjerta.“ Gubben sade icke mera, men i hans ögon glimmade en tår.

„Nå väl, öfverbringa då detta konststycke, som är en familjeklenod, till grefven, och se till att det icke skadas, då

man bryter det loss.“

Gubben bugade 'sig tigande. Det sved i hans hjerta att det skulle rifvas ned och skiljas ifrån Kungsborg, som han alltid tänkt att grefven en dag skulle kunna återköpa. Ålderdomen, såsom ungdomen, öfverlemnar sig gerna åt illusioner blott de smeka deras önskningar.

„En annan sak, som äfven herr Eklund skall bestyra om, är att betjeningen erhåller civila kläder. Jag vill icke se dem i livré; allra minst ett grefligt. » Jag önskar icke att hafva slafvar omkring mig, utan fria menniskor. En livré-klädd tjenare påminner allt för mycket om feodaltiden, att jag skulle vilja i mitt hus se ett så förhatligt bruk infördt.11

„Men huru skall då betjeningen vara klädd? något slags livré skola de väl hafva.“

„Nej; hvarföre det. De behöfva endast vara snyggt och ordentligt klädda i vanliga kläder; men vidare härom då vi skola gå igenom betjeniugspersonalen, hvilken förefaller mig allt för s‘tor.“

Äter bugade sig Eklund.

„Yar nu god och följ mig genom de här rummen, hvilkas fornåldriga och aristokratiska utseende på det högsta misshagar mig. Jag ämnar alldeles förändra dem“„„Förändra dem“, upprepade Eklund mekaniskt. „Ack, min fru, det vore ett riktigt helgerån. Kom ihåg att dessa rum utgöra minnen ifrån förgångna tiders -storhet. Det har utgjort ett af gref-varna Romarhjertas ifrigaste bemödanden att kunna bibehålla denna våning i sitt ursprungligapskick; och icke kan det vara er afsigt att nu med ens förstöra;'.hvad man under sekler bemödat sig att hålla vid makt. Det vore att tillintetgöra-,en ädel slägts minnen,"' Gubben hade talat med rörelse* :

„Min vän, denna ädla slägt har sålt sitt stamgods till mig. Jag åter eger ieke något skäl,, hvarföre jag -skulle bibehålla dessa minnen, emedan de för mig äro mer än likgiltiga, de äro vidriga; de tala otii en tid af förtryck; som är förhatlig.«

Stephana inträdde nu i tafvelgalleriet. Här stannade hon midt på golfvet och lät . sina ögon irrailømkring på den fil af familjeporträtter, som upptogo väggarna.; Slutligen-stannade hennes blickar på fyra tomma platser.

„Hvad är det för porträtter som blifvit borttagna?« frågade Stephana och pekade på tomrummen.

„Det är nådig grefvens far#* mors, systers och haris -eget;‘‘

; »Ja vså; men hvarföre hafva alla de här. blifvit . qvar?S De utgöra familjeminnen och sakna allt värde, utom för honom. För mig utgöra de blott en samling af skräp.“

„Ni glömmer min fru, att ert ombud endast- på det vilkor köpte Kungsborg, att det skullejsäljas helt och hållet orubbadt, med allt hvad ,sém fanns;!af möbler, taflor och husgeråd.*!?."

„Dårskaper; de der gamla konterfejerna kunna väl aldrig räknas till husgeråd, och kunna under intet vilkor Jhgå i köpet af egendomen. Ni torde derföre låta taga ned - och öfversändä dem till den enda, som kan vara deras egare,«. '

Stephana ämnade gå vidare, men stannade tvärt framför ett fruntimméfsporträtt. Dennas toalett antydde att hon lefvat på sjuttonhundratalet. “

„Hvem1-är dén. ’damen?^' frågade Stephana, och betraktade med intresse det sköna drågen. Stephana tyckte, då hon såg på bilden, att de störä- svärtåfqgdnen med sitt drömmande; uttryck rörde-sig, och att dé svällande, fnen vemodiga läpparna öppnades för att tala.

„Det är grefvinnan Gunilla Romarhjertä^ svarade gubben med ett eget tvekande uttryck.

„Hvarför har man .satt hennes porträtt;så här, i vrån, och skiljdt ifrån de andra?“*jÄ

„Hon lär ha varit en simpel fiskardotter från : Frankrike, och...........“ gubben tystnade,

Stephana vände sig hastigt emot den gamle tjenaren och fixerade honom skarpt, i det hon upprepade:„Och . . nå,

hvarföre fortsätter ni ej?“

„Derfore att det är en lång historia, som tillhör familjen Ro-marhjerta ensam. Det enda jag kan säga, är att det der porträttet aldrig haft sin plats , ibland de ädla damernas och herrarnas'här, förr än nuvarande grefvens far lät hänga upp det; och då satt det ibland de andra, efter ordning; men när gamla grefven dog, befallte unga grefven mig att hänga det här bakom dörren." .

Stephana log bittert, och sade:

„Det der porträttet är således* af intet värde för er fordna husbonde?«

»Det utgör liksom en skamfläck på den ädla familjens stamträd, och säkert hade grefven låtit hänga upp det på vinden igen, om ej aktningen för gamla grefvens önskan, att det skulle sitta här, afhållit honom."

„Hvarföre? Yar den qvinnan en dålig varelse?>|ä

„Nej, visst icke; men hon var fiskardotter.?!-;:

„Och detta var ett brott?“ Stephana log.fl|Nå väl, ni sänder grefven alla de andra porträtterna, men detta vill jag behålla. I mina ögon är fiskardottren den enda i familjen Romarhjerta, jag högaktar; just derföre, att hon var ett barn af folket."

Stephana gick med hastiga .steg ut ur galleriet och passerade igenom de öfriga rummen utan att yttra ett enda ord. Slutligen stod man i det åtkomliga kabinettet, som låg utanför grefvinnan Gunillas sängkammare.

„Hvart leder den der dörren?" frågade .Stephana.

. „Ah, det har varitsgrefvinnan Gunillas sängkammare; man har aldrig frågat efter att underhålla den. Möblerna äro till större delen sönderfallna och uppätna af mask; ty det är i oförändradt skick, sådant det var när hon dog."

„Öppna dörren."

Eklund öppnade med någon svårighet det af rost och dam igengrodda låset. Emot Stephana slog en instängd och unken luft, ett tydligt vittnesbörd på att denna dörr icke under loppet af flera år varit öppnad. Rummet erbjöd en hemsk anblick. Den stora, med förhängen af tjock damast, 'försedda sängen var på flera ställen sönderfallen, och gardinerna hängde i slarfvor omkring detta bo af spindelväf. Den af ebenholtz gjorda bönstolen, som stod i ett hörn, var betäckt med ett så tjockt lager af dam, att man icke såg hvad den var gjord af; de höga stolarna voro alla, mer eller mindre, förstörda af mal och mask. På nattduksbordet qvarstod ännu en gammal silfverbägare, troligen den, ur hvilken man räckt den döende sin sista dryck. En gammaldags toalett, med några få lemningar af toalettpjeser, stod på sina rankiga ben emellan fön-sterna; och en valnötsbyrå, med svartnade beslag, hade sin plats vid en af väggarna. Den grefliga kronan öfver sängen och krusi-fixet öfver bönstolen voro de enda saker som tycktes hafva trot-sat tiden. Det var det veridsliga högmodets anda .som ännu rufvade öiver detta rum, troligen ett tårarnas tempel, och ^bredvid detta den christna kärleken, som hviskat tålamod och tröst åt dess olyckliga innevånarinna. Så tänkte/Stephana, under det hon med rörelse betraktade Christusbilden och det på bönstolen qvarhängande radbandet. Länge stod hon tyst och tankfull i det hemska rummet, slutligen drog hon en djup'suck, och vände sig till Eklund med de orden:

„Detta rum skall sättas i ordning och repareras, jag ämnar taga det till min sängkammare.11

.„Omöjligt, min fru, ni kan ej bo här,11 svarade gubben förskräckt.

i.'3,,Och hvårföre icke?u

„Den katolska grefvinnans anda hade ingen ro, och sedan hon dog har aldrig någon vågat bo här. Det skulle bestämdt hända en olycka om man inträngde här och störde den döda, hvars själ ännu dväljes på jorden,11 3

, JSå-å, hon -skulle således "spöka ?“• Stephana log föraktligt-.

„Jag har med egna öron hört, huru det gråter och suckar härinnei‘‘

„Godt, men det ’förändrar icke min föresats; jag vill hafva detta rum till mitt sofrum.“

un„Ni skall derigenom ådraga er en olycka.,11 försäkrade gubben. „Den katolska anden* som icke tål oss sanna christna, skall häm~. nas påo er som stör dess frid,u dristade Eklund att säga.

• #Äh nej, icke på mig, ett barn af*folket,;sådant som hon sjelf; men möjligen om jag vore en Romarhjerta. Nog af, laga att rummet fort blir i. ordning, och sök då möblerna flyttas ut, att akta dem så mycket soni ske kan.11

Bref till grefvinnan Elin Romarhjerta i Paris, ifrån dess vän Stephana Stephensen:

„Min egen Elin!

„Så är jag nu icke allenast égarinna utan äfven innebyggare af det gamla herresätet Kungsborg; och enligt löfte skyndar jag att gifva underrättelse om mig. -

Jag skulle behöfva en hel volym, för att gifva dig tett begrepp em de känslor åéynen af detta, ställe förorsakade; mig. Det var liksom jag i minnet genomgått alla de oförrätter, den fordna ega-ren hade att afbedja och försona. Alla mina sämre känslor vaknade inom mig, och jag beherrskades af en enda: förbittringen emot denna stolta och öfvermodiga slägt. Mina tankar flögo bort till dig, och jag. greps af ett oemotståndligt begär att förödmjuka denne1 man, som ännu i -sin fattigdom bibehållit samma oböjliga högmod. Jag var icke mer samma Stephana, hvars försonliga ochundergifna karakter tlu älskat; jag var den oförsonliga hämnarin-nan af lidna oförrätter, och jag kände en genomgripande lust att förödmjuka denna slägt, hvars högmod kostat så inånga tårar. — Hade jag följt de första intrycken, då hade jag säkert tagit en hämd som hade förkrossat den af olyckan redan hemsökta familjen; men jag hade fört med mig en allt ondt besvärjande makt, och det var Jacobo. Blotta ljudet af hans lugna stämma verkade liksom en besvärjelse, och så kom tanken på dig och den bön du tillhviskade mig, då vi skiijdes: ’att jag icke fick hämnas, utan blott försona.’ Arma Elin! försona att man trampat på ditt hjerta, försona att man....... Dock jag vill ej täuka derpå, ty då kom-

mer mitt blod i brand; och den hämd jag beslutat att taga är sådan, att den kräfver lugn och ett fullkomligt välde öfver de sämre instinkterna. Jag vill icke förkrossa denne man, som styres blott af sitt högmod^ jag vill endast böja honom och lära honom att det gitVes något, mera värdt att vara stolt öfver, än ett gammalt namn och multnade anor.

Jag har, såsom du vet, vid köpet bibehållit i tjenst alla som ville stanna, och troligen har grefve Romarhjerta öfvertalat dem alla att stanna, ty endast grefvens kusk och kammartjenare har följt honom. Ibland detta regemente af inspektorer, bokhållare, kassör, hofmästare, och betjenter af alla grader, är det blott en som väckt mitt intresse, och det är den gamle hofmästaren, af mig omdöpt till intendent; emedan jag icke vill höra den pompösa titeln.

Gubben heter Eklund och har vuxit upp på Kungsborg, der hans far, far-far och far-fars far varit hofmästare. Han är uppammad i en slags religiös vördnad för den familj, hans förfader tjent ifrån far till son, och sålunda insupit en egen aristokratisk anda, som gör att gubben ordentligt lider af att nu nödgas tjena mig, hvilken han icke engång får benämna hennes nåd. Han anser hvarje angrepp till förbättring eller förändring, inom och utom Kungsborg, såsom ett slags profanation, och det gör mig ibland riktigt ondt om den gamle mannen, hvars hela verld varit och är detta Kungshorg och dess; herrar. Den Romarhjertiska familjens historia kan han på sina fem fingrar, ifrån de minsta till de största omständigheter. Om hvarje porträtt, hvarje rum, hvarje möbel vet han att förtälja; men också inskränker sig hans kunskap-helt och hållet inom denna trånga krets. Att ett sadant uteslutande intresse för en enda familj har haft sin upprinnelse ifrån en djup tillgifvenhet för densamma, är. lätt att inse, och man kan säga om den gamle tjenareu, att ehuru hans kropp tjenar mig, är hans hjerta i tjenst hos hans fordna husbonde, som i hans ögon är något så fullkomligt och öfverlägset, att han beundrar honom, liksom han vore t ett högre väsende. Du kan lätt inse att gubben måsteväcka intresse, och att man icke kan afhalla sig ifran en egen rö- |jji relse, då man ser hans" fanatiska tillgifvenhet. j ^

Ännu har jag icke sammanträffat med Herman Romarhjerta; i(men öfverallt, hvart jag kommit i detta gamla hus, har jag erhållit , ø

något nytt prof'på det inneboende högmodet hos den fattige äd- j ^

lingen. Hans förakt för de ofrälse tycks: vara ett genomgående #! lyte i hans karakter. Så till exempel har han låtit flytta porträttet j, af en utaf sina stammödrar, som varit fiskardotter innan hon blef 1 ^ grefvinna, bakom en dörr, för att slippa påminnelsen om 'denna ^

fläck på det rena stamträdet,' såsom gubben Eklund sade. Ser B0

du icke, Elin, i detta drag af honom,' -ett tydligt bevis på att han j ^

afskyr alltäsom påminner om, att han sjelf är gift med en ofrälse |j 8t

qvinna. Kan man verkligen hoppas något af ett hjerta, som under sj

tio år bibehållit samma fördom, och som lemnar sin unga hustru y

straxt efter vigseln, utan att sedan någonsin återse henne? nej, j ^ Elin, den mannen måste böjas under olyckan, så att han tvingas att erkänna det börden är en tom skugga, och att endast sannt a moraliskt värde höjer den ena menniskan öfver den andra. j

Med nyfikenhet väntar jag att få se honom, som stående på gränsen af fattigdom, ändå bibehåller sitt ursprungliga högmod. Jag har låtit nedtaga det grefliga vapnet och familjeporträtten och skall i morgon öfversända dem till honom. Denna handling måste framtvinga en visit, och efter detta besök skall jag sedan göra upp min plan. Du skall snart, höra af mig. Var lugn, och hoppas, på framtiden, samt sök att bibehålla den friskhet och spänstighet du nu eger till lynne och karakter. Ack! Elin, du har fullkomligt rätt då du säger: det lönar så föga att gråta och grubbla.

Jacobo och Jane .helsa dig. Den förstnämnde är i full verksamhet, att här inrätta en mekanisk manufakturverk stad. Dessutom en slöjdskola för den uppväxande ungdomen. Få se om skörden af ett allmänt'välstånd blir lönen för hans möda. Märkvärdigt är, att det enskilta intresset är alldeles bannlyst hos Jacobo; men det allmänna är det, hvarför han önskar lefva och verka. Icke underligt då, att han hade så föga trefnad och framgång i Amerika, der den enskilta fördelen och vinsten spelar en hufvudrol. Oaktadt detta fel i amerikanarens lynne, griper mig rätt ofta en genomgående längtan efter detta fria och upplysta folk, hvilket med jättesteg framgår på kulturens bana. Lät mig snart höra något ifrån dig önskar vännen Stephana."

Dagen efter den, då ofvanstående bref skrefs af Stephana vilja vi aflägga ett besök hos grefve Romarhjerta.

Furuhof var uppbygdt för sekler tillbaka och hade då varit ett jagtslott. Byggningen,: uppförd af sten, med dessa solida murar som utmärka alla fornbyggnader, var liten och utgjordes af tvåvåningar. Den första upptogs af eif stor sal, der väggarne fordom varit beklädda med jagtredskap; men nu voro de tapetserade efter nutidens bruk, och rummet inredt till bibliothekl, musik- och arbets* rum; till höger låg ett mindre rum, hvilket nu begagnades till matsal, och till venster var ett helt litet, som grefve Herman hade till sitt-enskilta sofrum. Våningen ofvanpå upptogs äfven af en stor sal, der mans förr i veriden hade haft hudarne af de fällda djuren upphängda kring väggarna. Detta rum var nu grefvinnans salong. Man kunde se att den sonliga kärleken gjort allt, för att komma modren att glömma, det hon ickél mer residerade på det ståtliga Kungsborg; ty rummet i var möbleradt med verklig lyx, och ingen enda af de tusende 'små lapprisäker, hvilka den förfinade lyxen skapat, och hvilka för'verldsdamten blifvit, betraktade såsom oumbärliga, saknades;,! Till höger låg' grefvinnans -och till venster fröken Helfrids rum, båda ordnade med smak och beqvämlighet.

Grefve Herman hade röjt upp omkring huset, som låg midt i en skog, och anlagt en trädgård, hvilken med tiden lofvade att blifva rätt vacker. Till Furuhof hörde ingen jord, utan blott jagtmark, så att egaren deräf egde ingénting, hvaraf han kunde draga någon af kastning. Utom det lilla kapitalet af 20,000 rdr rmt;'

som återstod af den omätliga Romarhjertiska förmögenheten, hade den grefliga familjen svultit ihjäl på Furuhof.

Det var afton;: solen lutade till nedgång. Igenom de höga, raka och täta : furuträden, i den omgifvande skogen, banade I sig några strålar väg och föllo in i'bibliotheket på Furuhof, der grefve Herman satt, försänkt i djupa

tankar, med hufvudet stödt emot handen. Framför honom på bordet låg1 en uppslagen bok, men hans blick var icke-fästad på den, utan stirrade rätt framför sig.-

Der han nu satt, iklädd en lätt sammetsrock, med den snö-hvita skjortkragén nedfälld, det ädla, stolta hufvudet tillbakakastadt, liknade han bilden af en forntidens riddare, som drömde vemodigt om1 sina bedrifter, i:

Ganska anmärkningsvärdt är det, att inom vissa adliga familjer bibehålla ansigtena en dem egendomlig karakter, och gå i arf från den éna generationen till den andra, så att de likna kopior, tagna af en och samma person. Detta var fallet iuom Romarhjertiska familjen. Då man såg hela raden af familjeporträtter, var det ena, med några små moderationer, fullkomligt likt det andra. Så äfven med grefve Herman. Hans anletsdrag utvisade, att han var en Romarhjerta. Den höga breda pannan, den fint krökta näsan, de stora djupblå ögonen, med sina djerft bå-giga ögonbryn, och den allvarligt, stolt slutna munnen med sin något korta öfverläpp, voro allt drag som gått i arf från led till led; ja ända till det ljusbruna håret och det ljusa skägget, den smärta, kraftfulla och medelstora figuren tillhörde slägten. Den unge grefvens hela yttre utvisade en oblandad ras. Samma likhet,

4som rådde i det yttre,: .var äfven herrskande i karakteren, och;man kunde säga, att gréfvarne Roinarbjerjta,, ifrån tår till son,äitft samma dygder och samma Jel. lhJ ibeii

Grefve! .Hermans .far. hade. likväl :;ic mycket : afvikit., it'få'n sina förfäders medfödda stolthet, men detta var . snarare, en Följd! af étt längre'vistande utomlands,, och af ien mera vidt omfattande,-verlds-åsigit, än; äf natUreii. 1 Herman åter hade erhållit ett mera; prak* tiskfi.förstånd och en inre törst efter verksamhet, som icke legat i hans förfäders lynne; men, han hade deremot i hela sin styrka ärft förtadrens oböjliga stolthet, och för att rätta detta fel erfordrades nå-gokffläktigt. intryck, som!med ens förtnådde undertrycka hans högmodi i; ; dust der Herman’nu satt,:fördjupad,i tankar,; var hän för-^ sänkt di.ett af de1 bittraste i gfubblerier,i inemligen.: det : som uppstår, då iman iser att inkomsterna omöjligen.vilja macka till att bestrida utgifterna* Herman hade framför , sig: den sorgliga taflan äf ett knäppt dntresse pä ettikåpital, det han béslUtitulemna ©gtaveradt, för att .betrygga, modrens och - systerns framtidigsämt utgifter hvilka ötverstego: räntan: två gånger. .'Han Öfvertänkte derj emte,: att dråh,i ep /ung 'intelligenst man, i framlefde isitt lif i en fullkomlig overksam* het, . tyi hvad 'skiulle; grefve Romafhjerta kunna företaga Sig, lor att skapa ..sin .utkomst?* Han hade, i likhet med andra: ungä ädlingar, blifvit militär, och sålédds :icke viuheihtat: några för lifvet gagneliga kunSkapfer.; Hvad behöfVer éh; officer vid. konungens hästgarde för kunskaper? Jo, han behöfver kunna rida, exerséra och paradera, dansa och föra sig väl in. m. Det der äf visst ganska bra, men icke föder man; sig derpå, ty den Ipn som kronan består egareh af.desga .egenskaper, är nätt och jémt så stor, att den räcker till uniformen. , Qcksä hade Herman,'efter fadrens död, då han insåg att. affärerna fordrade hans hela uppmärksamhet, tagit afsked från regementet och egnat sig uteslutande åt jordbruket, i Han hade hgft Kungsborg, så länge, att, han hunnit. lära sig detta, oéh då han kunnat draga något verkligt gagn af sina .insigter, blef han så'hårdt ansatt af kreditore.rnå, ätt. han, för att göra alla rätt, säg sig.:,tvungeu att sälja:: egendomen. : Nu hade étt år gått till ända, och; under denna tid hade Ilermäti. tiilbragt ett vegeterande lif på F-uÉuhof,:'endast stördt; af grubbel öfver framtiden och huru han skulle kunna skapa sig en för hans. ställning, passande utväg att få .en ekonomisk existens., Dé materiela bekymren hade la,åt sin blyhand pä hans stolthet, som' Oupphörligt reste sig vid tanken, attiAcm,; sista ättlingen utaf ett så ädelt nämn, skulle behöfva äv-betä tor sin utkoinst; under det förnuftet och den bättre-'käh.stan anklagade 'honom för att framsläpa ett overksamt lif och för* tära i den, lilla återstod, som fanns för hans mor och -syster-Upptagen af dessä tankar hörde Herman icke: att dörren öppnades; och.att.iden: gamle.kämmartjpnaren, hvilken grånat i lädrens tjeiist och; hö utgjorde huséts , enda betjent, steg inv„Om förlåtelse, nådig grefve,u< sade kammartjenaren, „men hofmäståren ber mig fråga, om han får lof att tala vid herr grefven."

Herman reste'-JSig, och for med handen öfver pannan, liksom för-att samla'sina tankar, hvafefter han såg på tjenaren.

„Hofmå^taråni,"' upprepade Herman, liksom han icke klart visste om hvem frågan var.

„Ja, Eklund." v

„Ah! — låt honom komma in A1 Herman steg upp och gick ett ; hvarf' omkring rummet. Ögonblicket derefter trädde Eklund in, men blef stående helt vördnadsfullt .vid dörren,'sedan han med en djup- bugning'Och eri tillgifven blick helsat^sin fordne husbonde.

„Välkommen, miri kära - EklUnd;"' sädéi Herman vänligt och räckte/ den gamle tjeriarénu&in fhand, hvilken Eklund med rörelse förde till sina läppar, stämmande ;'V1

„Gud välsigne er, min nådige herre." m „-Btighftsaim och 'sätt!'dig,"- Hermafi pekade-på en-stol, under det han Jfortfor t'ätt gå1 af och an på gölfvet ; riien Eklund hade ansett det för öri^ verklig Värivördnäd, om han satt sig i grefvens närivarO, hvarför han förblef 'stående. i

'VigN&St nu har den nya iegarinnari. kömiriit till Kungsborgfhvad tycker du om henne?*' Grefven stannade framfor gubben.

!;;©é:t har jag is vårt att säga, herr-grefve, hon är så olik andra menniskör, att jag iöke rätt förstår "mig på- henne. — Hon är på en gång i!så högi och i ändå så .. r-sä. $$> gubben tystnade.

; ^Nå; min vän; hvarför tystnar du?"

„Jag vät icke, nådig grefve, huru jag skall uttrycka mig.- Hon är så litet förnäm sérii möjligt, ibland, och saknar all aktning för det- man böKvörda. Hon förefaller som en hedning, hvilket hon kanske*-är, efter hon komniripuså-långt bort ifrån."

,;Huru uppför hon sigueffiot dig?*T •• Bou ,;kK . .mh - ,;Joyéhbri' är ibland mycket vänlig; och vill att allt folket skall hafva sitt ordentligt; men..'

„Men; vidare."

„Men hon far fram så ohyggligt1 der hemma, att det svider i själen på mig,d och en däg riäP nådig grefven återfår Kungsborg» så är allt förstördt och förändradt."

/Jag u&terfä Kungsböfgf md kära Eklund, underhåll icke dylika drömmar.'- Jag återfår det aldrig."i Herman gick ett slag omkring rummet.

Eklund återtog:

„IIvårföre skulle icke herr grefven kunna återköpa det gamla godset; i i'en framtid;1 och då borde det väl se ut sådant, som när hérr grefven lemnade det.11"1'

' ,,Hörpå; min vän; jag kan icke återköpa det, dertöre att jag är- fatt ig. :

ri1 „Men, -herr grefve S>':„Tyst, jag vet hvad du vill säga, men jag vet äfven, huru jag såsom hederlig karl bör handla; eller tycker du verkligen, att det skulle anstå en grefve Romarhjerta att taga den qvinnas förmögenhet, som han aldrig ansett for sin hustru, och hvilken han aldrig gifvit något mer än sitt namn. — Tala icke derom, du vet, att jag i den punkten är och förblir omedgörlig."

Gubben suckade. Herman gick åter ett hyarf öfver golfvet. Eklund hostade och sade slutligen:

„I dag har min matmor skickat mig hit." Herman stannade.

„Hvad vill hon mig?"

„Hon har uppdragit mig att lemna nådig grefven detta." Eklund räckte fram en liten parfymerad biljett.

Herman vände på den, innan han bröt det eleganta sigillet, hvaruti stod S. S. Slutligen öppnade han den och läste:

"Herr grefve!

Yid min ankomst hit har jag med ledsnad funnit att mitt ombud så illa förstått sitt uppdrag, att han ansett en samling af familjeporträtter tillhöra sådana artiklar som kunna säljas. — Jag, för min del, räknar dem till samma klass som numentet på en graf, och ett sådant kan icke föryttras. Tillåt derföre, att jag öfver-sänder, hvad jag aldrig velat köpa och aldrig vill ega, emedan det är er uteslutande egendom. Derjemte har jag låtit nedtaga ert

vapen, hvilket, troligen af glömska, blifvit qvar öfver spiseln i stora salongen. Utom det, att ett dylikt sköldemärke icke kan egas af en ofrälse, vore det isynnerhet för mig, ett barn af den amerikanska republiken, något anstötligt, att i mitt hem se en lemning efter feodaltiden. Med all aktning.

Stephana Stephensen.

Hermans ansigte hade vexlat uttryck, under läsningen af de få raderna. Man kunde på den mulna pannan och de rynkade ögonbrynen se, att han kände sig både sårad och förödmjukad, på samma gång, han fann sig öfverraskad. Långsamt vek han ihop brefvet och sade slutligen:

„Har du något vidare uppdrag ?“

„Ja, jag skulle afienma porträttsamlingen och det nedtagna vapnet."

„Godt; säg åt Fredrik, att han tager emot alltsammans och förer in det hit, kom sedan in så skall du få svar.“

Herman satte sig ned att skrifva.

Under det ofvanskrifna samtal egde rum på Furuhof, stod Jacobo, med armarna i kors öfver bröstet, i parken vid stranden, och blickade ut öfver den blanka, klara vattenytan och det djupblå hafvet, som syntes i fjerran. Han stödde ena skuldran emot stammen af en hög ek, och hela hans ställning och utseende vittnadeom en‘sorgsert; drömmande'sinnesstämning, Öfvér den höga, fria pannan hade ett lätt moln af vemod kastat sin skugga, och man läste i det ärliga, öppna ansigtet, att hans själ upptogs af plågsamma tankar.

Ett lätt slag af én liten förtjusande hand, som föll på hans skuldra, Räckte drömmaren, och kom honom att vända på hufvudet.

»Ah! är det du Stephana," sade han på engelska och fattade handen, den han kysste^

„Hvad stod du och såg på, om jag får fråga? Hvart hade dina tankar tagit vägen?" J

„Dit bort," svarade Jacobo och sträckte ut handen mot hafvet.

•'Till hemmet?"

„Hemmet!"';Jacobo log sorgligt. »Stephana, hvar är mitt hem? Nämn mig én plats på jorden, der jag icke är en fremling."

"j „HärljV,’*-, v

„Du misstager dig, äfven här ar jag fremmande, ty öfverallt saknar jag, hvad andra äga, familjeband."

„Mép du saknar icke vänner, eller är Stephana icke mera diri 'yah?" '

' „Något vida mer,; tY Stephana ;är en skapels^ af mig sjelf; min själs frände." *

„Nå

”"„Nå väl, ‘Stephana. När tankarna ilä ’dit bort’ och jag genomgår mitt' lif, min första ungdom o’ch kampen méd de materiels behofven, min rastlösa sträfvan till andlig och moralisk utveckling,' obh 'öfVertänker alla de tusende, tusende hinder och motgångar soni mött mig, då tvingas jag att tro på en medfödd otur; ty min dsjelfkänsla säger mig,1 att dét! ické'varit egen oförmåga som rést upp hindren, utan 'vidriga omständigheter."

::s->.vlcke det heller, min1 vän 1“ svarade Stephana allvarligt, „utan din oöppnad och redliga karakter, hvilken förbjuder dig att handla egennyttigt. Du har icke velat erhålla någon fördel, den din stränga samvetsgrannhet förnekat dig att éftersträfva. Det ar en bedröflig sanning, men likväl en.,isanning, att det icke alltid äro de goda och strängt hederliga menniskorna som göra lycka, utan vanligtvis de,som ega förmågan att uppoffra andra för egen fördel. Men Jacobo, hvartill dessa tankar? Du och jag äro tvenne fremlingar på jorden, utan några andra slägtingar än hvarandra, och utan något egentligt hem; just derföre passa vi för hvarandra, såsom tvenne varelser, hvilka jéfva för att gagna. Jag är omätligt rik. Du eger visserligen endast‘én obetydlig förmögenhet, men.defjemte en vidt omfattande intelligens. Du hjelper mig att rätt använda min rikedom, till andras nytta och

min egen njutning. Du arbetar, jag deremot har endast den usla rolen att ge ut pengar. Det du eger är ett foster af ditt arbete; det jag ger är frukten af andras. Du ärderjemte ung oøh begåfvad rcmd sairikamch ovanliga själsgafvor, att du i dem eger ett helt kapital af (mille, hvarmed du kan gagnaP?

„Ja, du har rätt, jag tø; UBg^cfcJ^g.iätekw--»» gen o (n eget arbete bryta mig min bana, trots den eviga otur som ihittills;, följt mig; men det händer^istundom-, att det intejligenta området icke är tillräckligt för att göra en lycklig, eller ,att fylla den tqmhet som uppstår inom össj, så äfven med mig., Öjertat har ;ock(en röst som höjer sigf' da; kännes‘ djupt att ihän-är eni^am'pch förrådd af den som en gång stod såsom ett mål för våra värmåsté önskningar."

„Bättre att stå allena, an attrvärå fastkedjad vid sidan af en varelse som man måste förakta. “

jjStephana!«';

„Tyst, Jacob», och låt mig tala ut, Denqyinna, som för-rådt ett sådant hjerta som ditt, är föraktlig, och du bör tacka Gud som besparat dig den hårda lotten att nödgas framsläpä! ditt lif vid hennes ,;sida. Att kasta tanken på henne, är att slösa bort sina ädlaste skatter på, ett ovärdigt föremål.

Jacobo rynkade lätt .ögonbrypen, med en min af missnöje, utan att svara. Stephana bytte genast om samtalsämne, och började, tala om några nya anläggningar vid brukpt,, och om dgn ma-nufakturyerkstad, Jacobo höll på ätt anlägga en half milo,,ifrån Kungsborg, på en under detsamma lydande egendom, kallad Akers-näs, — IJnder detta samtal hade Stephana fattat Jacofjos arm och de vandrade fram genom parken upp, till byggningen, hvarifrån de togo vägen jied till bpiket, för att bese verkstäderna.

;Splen hade redan sjunkit ned bakom horisonten,,då Stephana återvände upp till byggningen. Ilon gick långsamt;'och såg,tankfull ut. Jacobo hade ridit till Akersnäs;, der-, han låtit inreda;ett par rum åt sig, för att kunna:-yara till hands .och hafva öfyersigt öfver arbetet, Då-, Stephana,jsteg .uppför de breda trappsfegen, som förde till den utanför huset,-uppförda verandan, fann hon Eklund stående på, det ö.fyersta. Djupt bugande och med blottadt hufvud räckte han henne ett bref, sägande:

„Nådig grefven bad mig lemna detta.11

Stephana smålog vid ordet nådig, tog tigande bi’éfvet och gick in i salen. Med ett eget utmanande uttryck i blicken, betraktade hon det väpenpryddä sigillet, under det hon mumlade1:

: „Säkert innehåller det häi brefvet ord af öfvermödig stolthet. Jag känner mig starkt freitad att icke läsa det.“ Hon lade brefvet på bordet, men tog det genast åter, mumlande: „Dock, hvad rorer det mig, hväd håndskrifter." Härmed bröt hon sigillet. Brefvet innehöll blott:

„Högädla fru,!;

Jag utber mig att i morgon få aflägga, ett besök och då munt-ligen uppgöra affären om taflorna. Det som en gång är såldt kan icke återtagas, men väl återköpas.

Med högaktning : Herman Itomar1ijerta.u

, Stephana log,; och en blixt ljungade fram ur c|e mörka ögonen, under det hon tänkte:

„Nå väl, han har upptagit den handske jag kastat, det blir således en strid; meti ni vet icke, istölte grefve, med hvilken, ni kommer att kämpa.“ Hon sammankramade brefvet i sin liila knutna hand, med en rörelse full af harm.

Sedan grefve Herman affärdat Eklund med svaret till Stephana, klädde han sig och gick upp till sin mor. I salongen låg gref-vinnan på en chaislong, och på den -starka färgen syntes att hon hade feber. Framför de åt balkongen uppslagna glasdörrarna salt fröken Helfrid, en flioka om tjugii år. Hennes utseende påminte starkt om brödrens. Helfrid var låhg och med en mera ståtlig.än smärt växt. Idon hade en hög panna, stora blå aristokratiska ögon, en rak näsa och en mun som, i likhet med brödrens, hade ett allvarligt uttryck. Ansigtsformen var oval, hyn hvit och skär, liknade en nyss utsprucken ros, Håret, betydligt mörkare än brödrens, var helt och hållet uppstruket från pannan,, så att det nedföll i långa mörka lockar bakom öronen. Der Helfrid satt

med den höghalsade, tätt åtsittande nettelduksklädningen, garnerad omkring halsen med en spets, liknade , hon en dam från medeltiden. Det låg'intet öfvermod, ingen ökuflig stolthet i uttrycket af detta an-sigte, men deröfver hvilade en prägel af sann, ädel värdighet söm gaf något aktningsbjudande deråt.

Vid grefve Hermans inträde upplyftade hon det öfver arbetet nedböjda hufvudet, och ett hjertligt leende lilvade upp de allvarsamma dragen. Äfven öfver grefvinnans stolta och eljest kalla am-sigte gick en ljusning, och hon räckte sin fina aftärda hand emot sonen.

„Hur är det?“ frågade grefven och tryckte den till sina läppar.

„Jag tycker febern är bättre nu, än när du var uppe för en stund sedan. Hvad sade doktorn då han for?*

„Att mamma förkylt sig och ådragit sig en katharr, något .som han förklarade ätt mamma med sitt svaga bröst på det sorgtalli-gaste bör undvika.*

„Ser du, Herman, 'att jag hade rätt då jag påstod, att jag icke var farligt sjuk, fast du och Helfrid nödvändigt ville se en fara i en liten förkylning. Nu .känner jag mig må betydligt bättre, och derföre gjorde du mig ett nöje om du tog Helfrid med dig och företog en promenad. Jag oskall'under tiden bjuda till att sofva, och Marie kan ju passa på, om jag ringer och behöfver något.*Helfrid yttrade några ord om att hon icke ville lemna modren, men grefvinnan sade med ett ömt leende, och det oaktadt en bestämd ton:

„Barn, jag vill det.“

'Helfrid reste sig upp och Sedan hon tryckt sina friska läppar emot modrens panna, lemnade hon och Herman rummet.

Det rådde ett ganska vackert förhållande emellan grefvinnan och hennes barn, samt ,emellan brödren och systern.

Grefvinnan Romarhjerta var en person, som, om hon erhållit en annan uppfostran och andra vanor, skulle ha utgjort ett ganska älskvärdt fruntimmer, ty naturen hade i många fall utrustat henne ganska rikt, under det att en förvänd uppfostran gjort allt hvad den förmått för att förqväfva det goda. Enda barnet i en rik och högmodig familj, hade hon från sin tidigaste barndom blindt fått följa alla sina nycker och tidigt insupit detta adliga förakt för allt, som icke är högboret, hvilket är så inrotadt hos adeln, isynnerhet då den har pengar, och icke af nöd beböfver liera sig med de ofrälse. Flickans af naturen lifliga och rika själ blef genom denna riktning liksom inpressad i högmodets snörlif och förhindrad i sin sunda utveckling. Hade ' hon varit af ett hersklystet och obändigt lynne, skulle dessa fel, genom den fullkomliga eftergiften för alla hennes infall, vunnit en förfärlig styrka; men nu hade hon ett ganska godt hjerta och en viss ädel lyftning i sina känslor. Då barnet öfvergått till qvinna, utmärkte hon sig genom dessa dygder söm bruka framkalla goda makar och mödrar. Dessa goda egenskaper voro olyckligtvis så troget bevakade af hennes börds-högmod, att hon väl kunde göra de underlydande godt, men aldrig med deltagande närma sig dem. Emellan sig och de ofrälse visste hon att genom sin nedlåtande artighet uppresa ett skrank, som föreföll en hvar oöfverstigligt, och ett förtroligt närmande till „sådana personer‘% betraktades af den stolta qvinnan såsom ett brott emot de pligter, hon egde till den samhällsklass hon' hörde. — Uppammad i öfverflöd, gift, såsom hon trodde, med en omätligt rik nian, drömde hon aldrig om att den dag kunde komma, då hon med alla sina, anor skulle stå vid gränsen af fattigdom. Såsom maka och mor hade hennes ädlare instinkter helt och hållet utvecklat sig. Hon var känd såsom ett mönster af en huld och kär-leksrik hustru, en klok och hängifven mor. Icke underligt då, om hon i sina barns hjertan uppväckt en kärlek, som gjorde henne till deras afgud. Ett fel hade >hon likväl begått såsom mor, det var, att hon uppfödt barnen i samma begrepp som hon sjelf insupit, och isynnerhet uti sonens hjerta ganska flitigt uppodlat hans naturliga högmod, så att det utgjorde ett af grefve Hermans största fel. Såsom ett slags motvigt för detta fel, hade gamle grefven nedlagt i sonens själ så stränga begrepp om hvad uran fordradeaf en adelsman, att han blef på en gång den stoltaste och den ridderligaste: ädling.

Hermans hela tillgifvenhet var concentrerad på modren och systern. För dem skulle han till och med kunnat offra sin stolthet. — I yngre åren, under sitt garnisonslif, hade Herman, såsom andra unga män, varit slaf af mången lättsinnig och usel passion; men genom händelsen med Zelma, hvilken kostade honoin hans frihet, hade han med

ens blifvit återförd till de begrepp om sedlighet, han af föräldrarna insupit. Den sorg föreningen med Elin gjorde modren, och den förödmjukelse han sjelf led deraf, hade varit ett bittert straff för Herman, som beherrskades af sitt obändiga högmod, och icke ens af sin far kunde förmås att skänka Elin en hustrus plats vid sin sida; eller att återse den efter vigseln förskjutna makan. Med samma oböjliga "stolthet afsade han sig alla fördelar, som hans' äktenskap i ekonomiskt afséende skänkte honom; och han kunde icke, under sina mest bekymmersamma ögonblick, förmås‘att anlita Elins förmögenhet, hvaröfver lagen gaf honom full disposition; men hvilken han forrhligeri; afsagt sig all förvaltning af.

Helfrids karakter utgjorde en förmildrad kopia af Hermans, och hös henné hade' de1 ädlare känslorna en så äfgjord öfvervigt, att all anstrykning af högmod var försvunnen, Och blott en ädel stolthet stöd qvar. Ett hade hon i familjeårf, det var en religiös Vördnad för det namn hon bar, och det kunde aldrig falla henne in att . tänka det hon möjligen skulle;,® kunna utbyta det emot ett ofrals’é: Helfrids'själ liknade nyfallen kno; så ren och fläckfri var den. Dét hvilade 1 öfver den étt lugn och ett allvar, söm gjorde hennes bängifvenhet för modren och brödren ännu mera hänförande, emedan den vär så enkel och så osökt, att man tyckte/sig Se, huru henneä hjérta klappade', ined starka öch fullå Vslag! af ömhet. Hela hennes väsende hade något värdigt, nastan kungligt, hvilket liksom bannly s fö alla uttryck af liflig glädtighet eller ungdomlig ysterhet. Det var något harmoniskt hos Helfrid som förbjöd all’ ytterlighet.

Efter denna lilla redogörelse skynda vi att uppsöka de båda syskonen, söm arm i arm vandrat in åt skogen, på en af dé många gångstigarne.

„Herman, hvad sade doktorn om mamma?,— Jäg har haft en så oförklarlig oro öfver henne, denna gång; och likväl borde vi vara vana, vid hennes häftiga insjuknande.;, ty så. långt jag kan minnas, har hon varit klen,“

.„Han sade ingenting annat än hvad jag nämnde ,för mamma; hån tillade blott, att hennes bröst under det sista året blifvit betydligt försämradt, och att hon hädanefter bör vara dubbelt så rädd om sig,, som förr,“

En stunds tystnad uppstod. Bådas tankar voro upptagna af*den korgligm;!vis3hetön,'-;att: modren icke sktillenlefyadängé;; men de tego för att icke bedröfva hvarandra. -

nEklrød har. r^airit här>“ ; återtog; .Herman, „skickad från sin .inatrao)‘..“ i-11 tsimnd

,. „ Vill hon göra: visit ;hä.r?^ En fin rodnad spred sig på Hel-

frids kinder, och njap; kunde läsa i hennes öppna ansigte, att hon ansågrett,dylikt steg, af ,den ofrälse egarinnan;,till Kungsborg,, fpr föga grannlaga.. i Jlij , ' !

| ;,Åh,!;nej! Den damen tycks hysa ett djupt förakt för adeln och; troligen var det derföre, som hon nedtagit vårt vapen,, supit alla familjeporträtten, och skickat alltsammans till mig, jeipté denr na biljett.11 ..

Grefven ,gaf Helfrid Stephanas bref. Med;till utseendet lugna känslor läste hon den; men då Helfrid hade slutat såg hon upp på brödren, med ett eget frågande uttryck, i blicken.

„Nå, hvad säger, du om innehållet?11

„Hon har rätt, då hon påstår, att: dylika;familjeklenoder icke kunna säljas; icke kunna öfvergå till andra.11

„Men de hafva nu en gång blifvit sålda.1-

.„Det är ett stort fel, Herman.11 ,

„Ah! Helfrid, du vet icke hvad du säger.11 Herman for med handen öfver pannan, „Märk väl, att hennes ombud endast med det vilkor, att allt skulle förblifva orubbadt, köpte, Kungsborg;,|Och hade jag icke då fått det sålt, så hade min fars kreditorer latit det gå under klubban, och vi derigenom gjort en så stor förlust, att jag jcke, kunnat göra alla rätt, eller fått något öfver, Nu lyckades jag rädda så mycket, att du och mamma äro frälsta ifrån fattigdom. Helfrid, Helfrid, du vet icke huru mycket jag lidit af denna handel med allt hvad jag från barndomen vördat; men emellan valet att handla rättskaffens, och det aft ännu några år krångla mig fram,i fanns icke något val,11

•>Huru ämnar du nu handla, min stackars bror?11 Helfrid blickade sorgset, på brödren.

„Återköpa hvad hon anser icke kunna säljas.1- Grefven suckade.

Helfrid betraktade honom uppmärksamt. Hon anade att detta återköp skulle komma att kosta honom någon kännbar pekuniär uppoffring. De hade framkommit till en liten kulle, förbi hvilken gick en genväg som förde från Kungsborg till Akersnäs. Helfrid satte sig i gräset, och Éerman kastade sig ned vid hennes fotter, aftog den lätta sommarhatten, så att aftonvinden fick leka med de ljusbruna lockarna. Helfrid förde sin hand öfver hans panna och sade Smekande:

„Herman, tala ut uppriktigt allä dina bekymmer; ty att du måste hafva sådana, det säger mig mitt förnuft; och att du har dylika, läser'jag på din molnhöljda panna.11„Du har rätt,: Helfrid, jag .har ibejklymmeai, ochdét afen både bitter och förödmjukande! beskaffenhet.,;: Ah! om< du kunde fatta, hvad det vill i säga dtfc, vara en ihan. i sinä bästa år ioéh ändå framsläpa,„ett ömkligt, overksamt Ufr . Jag, den sisteRomarhjerta,lef-ver endast .för; att utgöra en tärandé mask ! på det.kapitaLy 'hvars afkastning knäppäst räcker till ätt bestrida mammas och dina be-hofjioch det oaktadt, gör jäg ingenting i alldeles ingenting för min existens, "no ii v> k-j stf j é> bviy^' j 1 sv JM Siftsi SjÉ

„Icke kan du, en grefve Romarhjertä, arbeta för din utkomst. Det enda sätt, en fattig ädling, eger att förvärfva den, är att ingå i statens, tjenst. t Kan han icke;det, då måste hän lefVa som du, på dej lilla han eger."

„För att tjena staten fordras, i kunskaper,, och; hvad kan väl en f. d. hästgardist-offieer? IntetJir;—• ¥ii! ädlingar :äro i sanning rätt beklagansvärda när vi blifva ruinerade; ty vi .egå ingen utväg att rädda oss från fullkomlig Undergång.:Lefva sam jag nu lef-ver, säger du. Barn, detta år har kostat .oss två gånger så mycket, som den årliga afkastning vi ega. Hvart skall detta leda? — Till att angripa kapitalet och, när detta inom kort tid är förstördt, stå der utfattiga.ffi ; Grefven tystnade, r Helfrid1 lutade hufvudet. emot brödren och lett par. tåra,r runno långsamt utförj hennes,; kinder. Det var ; ett bittert 'ögonblick för de; båda Stolta iSyskonen. a Slutligen lyftade Helfrid upp hufvudet, .sägande med ; beslutsam röst:.o) i j,.yi måste inskränka: ofesMu nr. 1.5 io-j; giijödf*

, „I hvad?; :Kan maminä-vara utan hästar och. vagn? Kan hon vara utan kammarjungfru?' Kunna, vi vara utän en kökspersonal; eller kunna vi afskeda; Fredrik, soin: tjenat i 30 år hos mid.far?"

• „¥i kunna icke :så djupt såra den gamle tjenaren, ellet* handla så ärelöst,.-,emot honom,i.deruti har du rätticke heller beröfva mamma någon af deM.becpvämligheterhon bör egapiraén jag behöf-yer icke någon kammarjnngfru;vej, heller: behöfva vi en kökspersonal: af tre personer; :tyHelfrid rodnade och fortfor: förlägen: r„tiy i jag .kan iskötä vår ekonomi.ftf Dét var som om hon uttalat något riktigt iförnedrande.1 ;:

: . „Du!" utropade Herman, och betraktade systern med ett uttryck af ogillande. ><

„Ja, jag. — Vi afskeda i höst hushållerskan, och behöfvä blott en tjenarinna, utom mammas kammarjungfru. Jag skall under sommaren. söka inhemta de kunskaper jag nu saknär,; och på det sättet göra . vi en ganska väsentlig; inskränkning.1!

„Och du tror verkligen, att jag Ined korslagda armar skall sitta här och åse huru du gör dessa uppoffringar., under det jag fö.r-drifver tiden med att jaga och vegetera. Nej, Helfrid, så långt får det icke ,gå. Jag skall, söka att erhålla ett arrende, och genom mina kunskaper i laudtbruket bereda oss alla en ljusare framtid, och om möjligt, förkofra det nu otillräckliga kapitalet.",„Du, Herman Romarhjerta, arrendator linder« en annan! Ah! min bror, det vore en bitter förödmjukelse för vår mor. " i'><

Helfrid hade rest sig upp. I detsamma hördes hofslag på den genom -skogen gående genvägen, och en ryttare sprängde fram på en svart häst, af sällsynt skönhet. Den unge1 mannen, som på detta sätt bokstafligen flög. förbi Herman och Helfrid, var, som det syntes,'så försänkt i egna tankar, att han icke märkte dem. Hans ovanligt vackra yttre hade likväl frapperat de båda syskonen, ehuru hastig uppenbarelsen varit, i

a „Hvem kunde det vara ?" osade; Helfrid.

;y,Jag.Vet icke; om ej den der slägtingen till fru/§tephensen, som Eklund talade om.“

„Ja så', hon har en1 slägting?“. < .

„Förmodligen en brör- eller systerson, ty han såg .så ung ut, och hon har i väl sett sina bästa år kan jag förmoda.“:.

„Ja, hon är ju en gammal enka?“-„ „Så har man sagt.“

Följande eftermiddag steg grefve Herman till hast för att be-gifva :sig till Kungsborg och uppgöra affären-onr taflorna;.: Det sorgsna och milda uttryck hans ansigte bar, då ihan talade med systern, var nu försvunnet, och : öfver de vackra dragen låg. en prägel af oböjlig stolthet. Man såg, då han galopperade bort, att det var'den anborna grefven1, ; som begaf sig till den rika parvenuen.

Under1-vägen tänkte Herman:

„Gifs det något obehagligare än att hafva med qvinnör att göra. Vöre det; nu en karl, åså hade han icke burit sig så-groft och dumt åt som att skicka mig taflorna, och om han gjort det-, skulle jag egt rättighet att tillrättavisa honom; men nu behagar det ;en 'käring’• (0; iStéphåna! hvad skulle du ha.känt, om du vetat att Herman i'sålunda titulerade ; dig?) att förödmjuka mig, ‘och jag måste helt artigt’ rätta hennésnmisstag; iäfVen om hon, i likhet med den här*>’ är någon 'gammal mulattska,, som rest ända; hit för att glömma att hennes!yförfäder burit' slafbojan. —* Just ett trefligt besök det här, att bringa .en öfver sina rikedomar högmodig gumma till sundt förnuft.Hoj

Grefve Herman fortfor attdusina tankar måla Stephana med platt näsa, tjocka läppar,- brun skrynklig- hy, gråsprängdt hår och en mun utan tänder. Ju mer han tänkte på den dam han nu skulle uppvakta-„ ju vidrigare föreföll; honom hela besöket; isynnerhet: som han skulle i egenskap af gäst besöka sina fäders-och sitt eget fordna hem.

Dessa sednare känslor togo småningom öfverhand, så att Herman höll in sin häst och lät den gå i sakta traf. Han kände, att han behöfde tid för att bereda sig på det smärtsamma intryck,som återseendet af Kungsborg skulle framkalla. Under det Herman efter, bästa förmåga sällskapar med sina egna obehagliga tankar, viija vi .skynda före honom, och se huru Stephana beredde sig på att taga emot gréfven.

Vi finna;i,Stephana i nedra salongen sittande i en liten soffa, framskjuten till de öppna glasdörrarna; som förde jut till trädgården; till höger stod ett litet bord, hvarpå hennes arbete låg. På andra sidan om bordet voro ett par emmor framskjutna. Stephana Satt sålunda med ryggen vänd åt dörren, hvarigenom Herman skulle inträda , men så, att hon kunde se honom i den emellan fönsterna sittande trymån.

Den unga enkan var, klädd i en småblommig svart sidenkläd-ning, kantad omkring hals och armar med svarta blonder.. De bildsköna armarna och halsen föreföllo ännu vackrare genom af brottet mot det i svarta. Det yppiga mörkbruna håret var uppfäst ad t med mycken smak, men utan all annan prydnad. De stora, underbara ögonen hade i dag något matt i sin blick, liksom efter utgjutna tårar* Och den vanliga'; blekheten var ännu större äfi den brukade vara, och likväl, när man såg henne, sitta så der med hufyudet. tillbakalutadt, blicken tankfullt häftad på-spegeln, var hon verkligt skön.. Det låg- något tjusande magiskt i hela. den unga qvinnans väsende, så att blicken stannade.med beundran på detta oförklarligt vackra ansigte och de plastiska formerna af hennes kropp. Och dig. .Stephana, som var skapad att tjusa ögat och hänföra inbillningen, hade Herman i sina tankar kallat en mulatt-käring! Säkert skall skönhetensbgudinna; straffa den förmätne ädlingen å dina vägnar.

Ute på verandan, som låg åt> gården, satt Jane Smith, nu husrådinna på Kungsborg, och gjorde upp åtskilliga hushållskal-kyler med hushållerskan.

Jane var ett fruntimmer om 45 år, liten till växten och mycket fet; med en hy som ville sqvallra om ett blandadt blod, ehuru ansigtsdragen voro europeiska och genom sitt uttryck af välvilja ganska behagliga, visserligen hade de något ofantligt alldagligt och prosaiskt, .som saknade all anstrykning af nobless. Hon bar en storrutig och mångbrokig klädning, med en hel massa hvita spetsar omkring hals och armar, så att hon föreföll lika bred som

lång. På hufvudet hade hon en liten mössa, dekorerad med gröna, röda och gula band, så ätt hon liknade, der hon satt, en prof-karta på alla möjliga färger. Jane älskade med passion att vara brokigt klädd. Hon hade varit olycklig, om hon nödgats åtnöja sig med em eller två färger i sin klädsel, och hon skulle ha blifvit förtviflad om man dömt henne till att endast nyttja svart, grått eller hvitt.

Hon var just i begrepp att, på dålig svenska och. med mycken välvilja, göra hushållerskan begripligt, att hon icke förstod att lagarisgryn så att en kristen menniska kände äta- dem, då midt i denna föreläsning hon stördes af att grindarna till gården öppnades och grefve Herman red in.

„Se nådig grefven,“ utropade hushållerskan, som tjent ett par år på :-Kungaborg under det grefve Herman egde det. Hon steg upp vid sin fordna husbondes åsyn.

„Ja! så, är det den'herrn, som rådt om det här-stället- förut. Han ser just icke: så illa^utpinensitt-då still mamseih vi hafva ännu ick© sllutat uppgörandet äf räkningen.“ bom

: ^Grefven l ämnar sig säkert uppi till frun“ ^ stammade hushållerskan.

/(„Nåi, så mycket, mera skäl för mamsell att sitta still."

Em'betjént hade Stmder tiden mottagit grefvens häst, och gubben Eklund stod på nedersta trappsteget och helsade sin alltid lika älskade; f. d. husbonde!. Hernian,'isom såg Jane på verandan, teg för^äfgjbrdt att defivar mulatfkäringen och gick derfore-,-sedan han vinkat i åt Eklund, uppfor de breda- trappstegen1 och stannade foamför Jane, soni nwd en vänlig böjning på hufvudét befsvaräde grefvens artiga; mem något stolta bugning,; sägande:-:

i ySir, mrs är deritiøé1*1, och utan att resa sig upp pekade Jane på dörren.*:; Eklund-,csom följt efter -grefven, flef blodröd af hann, slungade en ursinnig-blick: på Jane, och skyndade att säga:

„Jag skall anmäla nådig grefven.“

„Bujiöfs icke; mrs här sagt till, att den gentlemännen skulle stiga in till henne; hon är i salongen."

Detuder -var nren! än Eklund kunde smälta;. Han rätade på sig och gick, utan att vidare spilla ord på miss Jane, fram till salsdiörren, den hän bligande: öppnade lör grefven.

i ;Tack, käre Eklund j jag skall nog-söka upp frun“, sade Herman, leende, och tog vägen öfver salsgolfvet fram till salongsdörren, bvars gardiner vofo nedfällda. Eklund hade likväl följt grefven, för att bespara hobom ‘mödan att upplyfta-dörrgardinerna. I detsamma han'förde uiidan dem, sade han naed hög röst: dpo „Grefve Rdmarhjerta!"

Herman inträdde öch såg sig omkring i det ofantliga rum-nvet>eftér den person han skulle besökäl Slutligen stannade blicken på iénssnHärt qvihnogdsta-lf, som reste sig upp ifrån den framför plafldörrårne stående' pompadouren. ! Grefven,1 söm gått några steg; fram- i irummefi tvärsitamiadé; så frapperad bief hän af den syn *omr mötte hans blickar,;‘-Det var en-verkligt -skön uppenbarelse.

u „Förmodligen iir den der intagande vafelsen-mulattåkans dotter", tänkte 'grefven och gjorde- en ledig och vördnadslull bugtiing för damen,:-':- ";. ’> ! /;r ; - il"- i .•w:*u{ .mu-i- ii-fim mo bulli;

Stephana tog några steg emot grefven och besvarade hels-ningen- nied- en- artig; uch värdig böjning "på llufvudet.

„Het är'ihig kärt, att! säsoib-gäst ;fä;-helsa herr grefven-väl-kommen!1 j sade Stephanaméd sin klara stämma. -Ho ri utital a de med en viss Jångsamhet de svenska orden.

. „dag* har-såledés den 'ärärii att ihafva egåririhan af Kungsborg framför mig“,: svarade gréfvén. n .1; 1 .11:

; »Ja,. herr gréfvehi ;St'ephana gjorde , en,i rörelse iried handärny som jhhjöd HermaMuätt taga'plats i pri :äf de framskjutna :emmorriå,, underrdeti'hon sjelfråteri, satte isig ned Häl pompadouremi

' r: Gréfvén ;kåg lijet generad ut: Han hade . kommit till iKungé1-boiig med dén /föréstäUningenh ätt dervträffa

én ygämmal ful,uöfver sina rikedomar högmodig enkalypå hvilken han äirinade inverka genom sin stolthet-, och nu hadé han framför. sigt eri ung;skön förtjusande q vinna v isötri médisin lenkla .värdighet imponerade ipahonom. Hån -t tønder- att hari ålMelés kommit >-ur äim roi; tyi^att; säga ;eri gumma t én hop stolta"ordt, -det vfaåde': gatt '.ganska lätt;, ,lrien att komina franr derméd till ien, varelseifrsom ;!egdfe ‘förmå,gärii attibåde bländavöch behefrskå, det vföreföll; litét svärarejd Docky : gm, hon yore ännu skönare, :s[ä kundé icke- grefve; Romärhjertai taigå emot en igåfyahaf henhéJ sStephariå ,'hjelpte .Hermän -likväl >genastj ur detta:: bryderi; genom att. sjelfi»vidrörai .orsak ém ;tiU; i haria • besök, n sio.rf jAf herr gffefvens- biljett fann? jägr att : detiiicke lyckats mig ätt! gøi'a klart, hväd'jggir:skriftligeni,'önskadéi:säga, riemligenynatt taflorna och vapnet förmodligen blifvit qvarglömda, hvilket föranledde vatt , jäigi tog, mig ifriheten; öfvecsändåirdemsd-iri' (ae

„Tillåt mig, min fru, att rätta detta misstag från er sidav .TaG-lörna äro upptagna, pä köpekontraktets inventarium, ibland de öf-riga effekterna., /Följaktligen kunna de , endast itillhöta migy:sedan jag. [återköpt s dém.“jos aofto -gia onol'JhiSJ U, oi>

' „Meta jäg har aldtiisg, velat köpa deiri, qch^anser, .dem {/ uppriktigt taladt,;: af alldeles intet1 värde/fötH mig;; Hvåd jagpåririga vilkor i önskat qgay rkan jäg icke heller tillegna mig. ;. Herr grefven kan:;väl iej viljav tvinga fnrg att behållavsådåna saker, som, i : mina ögon läfo iiitari allt intresse," och génom vmitthombuds; v.GfÖfstånd kombiit; att åtfölja köpet.‘M i :iStepharia sroåLög djörbindligt..:;: : / „Vare det långt ifrån mig att vilja påtvinga er något som ni har én så bestämd motvilja för,: ofchi som. demniofc för, inigi-utgök föremål, dem jagt med'/bitter saknad afyttrat; tvärtom*. jågistarinar i stor förbindelse hös er, om rii tiUåte!r ;iriig a:tt fålåterkö,pa déssa mihnéfrvaf; miha'forfadeivfr rifg! éäl earø 0A 9 no*?. iv!f.

: ::„'Återköpa!“: upprepade Stephana'långsamt..! jggfflutade irift vadet- tillbakå med: em rörelse af stolthet. „Herr grefvé, (betänk hvåd ni nu .1 föreslår inig;, kan jfrtf v sälja' hvåd jag åldrig, iyélat \ kö,pä,

aldrig ,betraktat såsoorim'in<’-égerido!n?“i!f'!r/ii <i i ili ; . , / sjfifu

c „Lika flitet, kan jag återtaga hvad vjag’ én gårig försålt”yvsva+ rade grefven, denna gängen med/ett: fullkomligt/greftigt,uttryck;i ton och blick. " ÖM* Å<'-\ föra§ .vi1

iti „Huru vill ni •dåArppgöra saken?V! ;-'-w.)n omsrifidhorn/.„I fall ni icke tillåter mig att köpa taflorna, måste jag återsända dem.“

„Nu går ni för långt, grefve. För det första, anser jag Kungs-borg med hvad det innehåller, af möbler och öfriga inventarier, fnllt värd den summa jag gifvit derför; för det andra, har jag aldrig uppdragit mitt ombud, att i köpet skulle ingå familjeklenoder ; för det tredje, utgöra de omtvistade föremålen sådana, som icke kunna hvarken köpas eller säljas; och jag skulle betrakta det som en verklig förolämpning ifall grefven återsände dem eller fortfar att af mig vilja köpa, hvad som icke tillhör mig.“

„Men, min fru .... .“ grefven blickade stolt på Stephana.

„Tillåt mig bifoga: om ni glömde er hatt här och jag sände den till er, skulle det då falla er in att vilja betala mig, för det den stått i mina, rum? För öfrigt, grefve," tillade Stephana med en egen blixtrande blick, „har jag hyst det begrepp om er, att ridderligheten förbjöd er att vilja såra ett fruntimmer, äfven om detta fruntimmer är ofrälse. — Märk väl, det är ingen gåfvajag erbjuder; detta skulle min egen finkänslighet förbjuda mig, det är endast'ett misstag jag rättat, och detta, grefve, kan väl aldrig förnärma er.“ Stephana talade med enkel värdighet, och i hela hennes väsende låg något som på en gång beherrskade och bjöd aktning.

„Min fru, ni ger mig intet annat val än att blifva er gäl— denär."

„Alldeles icke. Ni är mig ingenting skyldig, och ni skulle göra mig er förbunden, om ni alldeles lemnade detta ämne."

„En besegrad måste alltid foga sig efter segervinnarens vilja".

Man kunde se på Hermans panna att hans stolthet led af att nödgas gifva vika; men Stephana lemnade honom

intet annat val.

„Hvad som förundrat mig", började Stephana, utan att upptaga ämnet, „är att de fordna egarne af Kungsborg icke anlagt en manufakturverkstad här i närheten af jernbruket, isynnerhet som kommunikationen sjöväg gör det så lätt att transportera produkterna."

„Att en dylik anläggning icke blifvit gjord kommer väl deraf, att vi här i Sverige sakna egentligt industrielt intresse, och att adeln isynnerhet är beröfvad allt sådant."

„Ett stort fel hos edra landsmän, grefve, och hvilket länder landet till stor skada. I Amerika åter, då vi köpa en jordlapp eller en egendom, öfvertänka vi genast huru vi skola draga den största möjliga vinst deraf. Vi taga dess läge, lättheten af kommunikation, allt i betraktande; och derefter beräkna vi hvilken industri eller hvilket företag som bäst kan lyckas, och derigenom uppkommer ett allmänt välstånd."

„Men just detta eviga beräknande af pekuniära fördelar har hos Amerikanarne utvecklat en genomgående egoism. Det mate-riela intresset är allt, det moraliska intet. Att förtjena penningar är lösen för hans lif."

„Gud vet, grefve, dm ni nu så alldeles riktigt bedömmer Amerika och dess folk. Jag tror det icke. Det är visserligen sannt, att Amerikanaren af nödvändighet varit och är ännu tvungen att fästa den största uppmärksamhet vid det materiela sträfvandet; men betrakta på närmare, håll denna ungaj stat, och ni skall nödgas medgifva att det méd ett nygirigt barns hela intresse fäster sin nppmärksflfaihet äfyen på högre, och ädlare intressen. Besinna att det förhåller sig till Europa ' som ett lindebarn till ‘en. fullvuxen menmska. I framtiden skall dess rika och unga hjerta draga till sig all upplysning och dit skall en dag all kultur förflyttas."

Herman log, i det han svarade:

„Jag betviflar att ett folk bestående af en hop äfventyrare kan erbjuda några sådana förhoppningar; isynnerhet som hela dess statssystem kan kallas provisoriskt; ty såsom sådant måste vi väl ändå betrakta den amerikanska republiken: ett foster af nödvändigheten,att Åtminstone få ett sken af lagbunden styrelseform i ett land, der den sammanrafsade befolkningen gjorde det omöjligt att införa någon bättre och fullkomligare."

„Ah! grefve, ni dämmer med en aristokrats alla, tillåt mig säga, föråldrade fördomar. Det höres att ni ej på nära håll betraktat detta, , såsom ni kallar det, sammanrafsade, folk eller deras styrelseformeljest skulle ni nödgas medgifva att intet folk i verlden har en så djup aktning för sin statsförfattning, en så lifvande känsla af sina medborgerliga pligter som nordamerikauaren, ifrån den ringaste till den mäktigaste»medborgare i samhället. Gifs det väl någon monarki i verlden, rsom kan framvisa en sådan national-anda hos sin *' befolkning som. den amerikanska republiken kan förete?" —

„Möjligt att ni har rätt, men jag för min enskilta del vågar betvifla det; emedan en republik i sig sjelf är ingenting annat än en folk, eller om ni tillåter, en .pöbelregering, der godtycket anses för fosterlandskärlek och råheten för frihet. Om vi vilja vara rättvisa, måste vi medgifva att idealet af all styrelseform är den, dåä konungamakten grundar sig på aristokratien, då adelsmannen, genom en högre själsutveckling, är upphöjd öfver menigheten, så att han deltager i folkets öde med detta välvilliga och lugna intresse hvarmed herden vårdar sin hjord, och, utan ätt i folket se sin like verkar han föf dess intresse, såsom en honom af försynen anförtrodd skatt. Han står emellan könungen och folket såsom ett värn emot den förres godtycke och tyranni. Konungen åter hämtar medvetandet af att j. folkets ögon äga en nästan gudomlig helighet, vilja och föresats att aldrig missbhika vördnaden för sin egen makt." '„Historien gifver ingenstädes den erfarenheten vid handen, att en nation framgått till moralisk utveckling under en strängt monarkisk styrelseform. Folket, då det behandlas som ett omyndigt barn, biir omyndigt till sin karakter och sina själsegenskaper samt i följd deraf liknöjdt för de nationella intressena, emedan det icke eger någon rätt att blanda sig deruti. — Nej, friheten är framåtskridandets och civilisationens moder; utan den kan intet folk i verlden vinna någon högre utveckling. Ni säger, att folkstyrelsen är ingenting annat*än en godtycklig pöbelregering. Folhit, grefve, betyder i en stat det samma som Gud i universum, e^h liksom Han styrer detsamma, är amerikanska folket alltings upphof och ända; allt utgår från folket och vänder dit tillbaka, såsom Tocqueville säger. I Amerika uppfostras hvarje medborgare till ett sannt intresse för samhället, och hvar och en

inser välsignelsen a,f att underkasta sig dess lagar. Ni tror icke på republikens bestånd. Ar det väl tänkbart att ett folk, som krossat moderlandets välde, och hvars revolution var en produkt af mogen öfverläggning, djup kärlek till friheten, och icke ett flyktigt begär efter oberoende, utan framgick med orubblig tillgifvenhet till ordning och laglydnad, skulle krossa sitt eget verk? — Hade ni lefvat i Amerika, skulle ni äfven nödgas erkänna, att på intet ställe i verlden talar lageii ett mera befallande språk; och grunden dertill är, att man gjort styrelsen mäktig, men de styrande obetydliga och sålunda bevarat samhället på en gång fritt och ordnadt/ Stephana hade talat med ett stigande intresse och hela hennes ansigte öfvergöts utaf det lif och den värma hvarmed hon försvarade Amerikanska republiken.

Här afbröts samtalet utaf Jacobo som kom in. Han gick helt ogenerad fram till Stephana, räckte henne handen, hvarefler han på sitt enkla och behagliga sätt helsade grefven. Stephana presenterade:

„Grefve Romarhjerta, herr Lange/

Jacobo satte sig bredvid Stephana på nédra delen af pom-padouren, och hon sade åt honom med ett obeskrifligt mildt och vänligt leende:

„Grefven och jag hafva levererat en batalj. Jag har kämpat som en god republikan och grefven som oförskräckt aristokrat/

„Och segren, hvilken tillföll den?“ frågade Jacobo och såg leende på Stephana.

„Den är oafgjord,u svarade Stephana.

„Jag fruktar att dylika strider aldrig leda till något resultat,“ inföll grefven, denna gång med ett något i tonen, som påminte om aristokraten; „ty den öfvertygelse hvaruti man blifvit uppfödd blir vanligtvis rotfast i hjertat/

Grefven reste sig och fattade hatten, liksom åsynen af den vackre unge mannen vid Stephanas sida hade utgjort något som han fann föga behagligt. Stephana frågade skämtande om hennesrepublikanska tänkesätt skrämde grefven, efter han så hastigt ville lemna Kungsborg.

Det låg ett något i den unga qvinnans hela väsende som verkade magiskt på grefve Herman och liksom beherrskade honom. Dessutom hade Stephana under samtalet visat honom, att hon icke allenast vaf ett verkligt bildadt, utan äfven ett intellectuelt fruntimmer; hvilket allt hade den verkan att grefven' satte bort sin hatt och qvarstannade ' till sent på aftonen. Samtalet blef nu allmänt;1 ehuru man alldeles lemna de det politiska stridsfältet. Ja-cobo var nu den som hufvudsakligen ledde trådarna deraf, och då Herman hörde den unge republikanen, såsom han i sitt inre kallade honom, tala, nästan häpnadfe han Öfver det stora och vidt omfattande kunskapsförråd och den lugna, klara uppfattning af allt som hans conversatiön ådägalade, — Han kunde icke af-hålla sig ifrån ett ovilkorligt erkännande af Jacobos öfverlägsen-het; men med detsamma började han att känna det stora afstånd som fanns emellan honom, männen af ärfd, och Jacobo, mannen af förvärfd. förtjenst, inom vetandets område. Det låg något vidrigt i medvetandet att han, Heriman Romarhjerta, vid sidan af denne Jacobo Lange, måste förefalla som en skolgosse bredvid en lärd man. Kanske för första gången i sitt lif öfvertänkte Herman att det gäls något mera som fortjenadé aktning än ett gammalt sköldemärkq öch en hop multnade anor. Men i samma mån han inom sig , i sitt stolta hjerta, måste erkänna Jacobos öfverlägsenhet, erfor han én känsla af bitter ovilja emot .honom. Det är ingenting som stolta menniskor hafyå svårare att förlåta än att det gifves personer, hvilka äro dem öfverlägSna. Om det ändå funnits något i Jacobos sätt och person, som han kunnat anmärka på, hade Herman bestämdt känt sig mindre illa stämd; men till sina rika öch ovanliga själsgåfvor hade nu Jacobo ett så fördelaktigt ytttě, att hän äfven härutinnan fullt ut kunde tåla en jemförelse med grefven.

När grefve Herman red från Kungsborg, om aftonen, voro hans tankar uteslutande sysselsatta med att söka utreda på hvad fot Jacobo egentligen stod till den unga enkan. Hon hade sjelf förklarat att de! endast voro aflägsna slägtingar, och ändå rådde emellan dem en förtrolighet,'som Herman fann icke rätt förenlig med våra begrepp. Resultatet häraf blef, att han slutade med att känna sig helt förbittrad både mot Stephana och Jacobo.

Då Stephana och Jacobo blefvo allena, gick hon fram till honom sägande:

„Nå hvad tyckte du orii grefven?“

Stephana var dödsblek; man kunde i hvarje ansigtsdrag läsa en pinsam själsspänning.„Han var temligen lik alla andra aristokrater; men det föreföll mig, som om han i grunden skulle vara god och ädel, ehuru dessa känslor af hans högmod stundom undanträngas.1'

„Tänkte du på Elin, när du fick se honom?"

Jacobo smålog på ett eget vis, då han svarade:

„Icke mycket, det måste jag medgifva. Elin hörer icke till dem, som någonsin väckt ett djupare intresse hos mig. Jag beklagar hennes öde; men jag tycker å andra sidan, att hon tager det ganska lätt; och skulle vi gå till grunden, anser jag grefven långt olyckligare än hon."

„Jacobo, är du nu rättvis?"

„Ja, vid Gud, är jag det." Jacobo såg Stephana med en öppen blick in i ögonen.

„Du anser således icke grefven ha djupt och ohjelpligt, icke allenast sårat, utan äfven förolämpat Elin?"

Ater smålog Jacobo på sitt egna vis.

„Jag anser grefven vid ingåendet af sitt äktenskap hafva handlat endast efter de yttre fordringarne af hvad hans ära bjöd, men sedan fullkomligt trampat heder och samvete under fotterna; ty, då han antog offret för att undgå skandalen, hade det bort vara en samvetssak att visa den unga qvinnan, som offrade sig för honom, all möjlig vänskap och aktning, samt derigenom göra henne lifvet och den uppoffring hon underkastade sig så litet tryckande som möjligt; uu deremot har han handlat med den mest afskräckande egoism."

„Och ändå beklagar du honörn, mer än henne?"

„Af två skäl, Stephana." Jaboco fattade Stephanas båda händer och sade med eftertryck:! „Den är i mina ögon djupt beklagansvärd, som måste blygas öfver sina handlingar inför sig sjelf, och derigenom förlora all aktning för sitt eget jag. Detta är i mina ögon den största af alla olyckor ; derföre beklagar jag honom. Hon kan deremot, under alla förhållanden, säga till sig sjelf: ’jag har gjort en stor, en ädel uppoffring, och derföre skördat endast skymf och otack; men jag har det inre medvetandet af att ha handlat upphöjdt.’"

„Elin har också fått ett hjerta, Jacobo; och det dömde denne högmodige man till en evig död, i samma ögonblick han efter vigseln försköt henne. Han gjorde det omöjligt för henne att fästa sig vid honom, och det band, som fjettrade henne vid hans öde, förbjöd henne att fästa sig vid någon annan. Ah! när jag tänker på huru denne man uppfört sig, då känner jag ett oemotståndligt begär att hämnas."

„Du, Stephana, — hämnas!u Det var ett alldeles eget tonfall i rösten då Jacobo sade dessa två ord. De frambringade också en färgskiftning på Stephanas ansigte, och hon svarade:

„Ja, hämnas. Tror du mig icke ega nog själsstyrka dertill?"„Till att hämnas fordras icke stor själsstyrka; tvärtom, det är svaga själars enda ersättning för lidna oförrätter.11

„Jacobo, känner du så litet Stephana, att du tror henne om att kunna taga någon oädel hämd?“

„Jag anser dig icke kunna taga någon, hvarken ädel eller oädel. Det var detta jag ville säga med mitt utrop.44

„Stephana skall hämna Elin, genom att tvinga grefve Ro-marhjerta erkänna, att ärfd ära är ingen ära. Jag vill lära honom, att endast det moraliskt goda och upphöjda är värdt att offra sitt lif för. Man kan icke vara en man af ära, utan att vara en man med samvete och hjerta.

„Detta verk tror jag dig om att utföra; men det är ingen* hämd.“

„Jo, en hämd värdig Elin.*

„Och sedan? — Huru tror du det blir sedan?14 Jacobo såg djupt in i Stephanas ögon. En mörkröd sky drog öfver hans panna. „Vill du derefter åter förena Elin och Herman?41

Stephana drog undan sina händer och förde dem till bröstet, liksom för att återhålla hjertats våldsamma slag, hvarefter hon svarade långsamt:

„Hvad som en gång blifvit söndradt. kan icke förenas. — God natt, Jacobo;41 härmed lemnade hon rummet.

När Stephana kom in i sin sängkammare, kastade hon sig ned i en emma och gömde ansigtet i händerna, liksom öfverväl-digad af sin smärta. Länge förblef hon så sittande, liksom förkrossad; men när hon slutligen reste sig upp, var ansigtet lugnt, och det hvilade deröfver ett uttryck af mild undergifvenhet. Hon satte sig ned att skrifva till Elin följande fortsättning på ett förut börjadt bref:

„ . . . . jag har således, som du ser af det ofvanstående,

sammanträffat med denne stolte och oböjlige man. Motgångar och det ekonomiska obeståndet ha ännu ej böjt hans högmod eller inverkat på hans karakter. Han hänger fast vid sina aristokratiska idéer, med den hos adeln vanliga ihärdigheten. Det skulle icke. förundra mig, om jag finge se honom dö af hunger på sitt sköldemärke, heldre än att göra något för att skapa sig en existens. — Jag har likväl i dag vunnit en seger öfver honom, den jag såg kostade hans stolthet mycket, och .den han i enskilta stunder skall få svårt att förlåta mig. Godt, det är just så jag velat hafva det, för att en dag ernå det mål jag åstundar; måste vi börja med strid..............44Om aftonen, da Herman kom hem, stod Helfrid nere i biblio— theket och väntade på honom.

„Hvad du clröjt länge!“ var det första ord Helfrid yttrade till brodren.

„Ja, jag har visst det,0- svarade Herman nästan kallt. Han kände sig generad af systerns närvaro, och den redogörelse han för henne skulle blifva tvungen att aflägga, angående sitt besök på Kungsborg. Helfrid återtog:

„Kom och sätt dig här, kära Herman, och låt mig höra något om ditt besök. Vet du, jag har haft odrägligt tråkigt medan du varit borta. Det skulle friska upp mig litet att få höra något om den yttre verlden, ifrån hvilken det förefaller mig liksom jag vore alldeles afsöndrad.“

„Du är väl så ock, stackars barn; allt sedan vi flyttade hit för ett år tillbaka, har du icke varit i någon beröring med den öfriga verlden.“

„Det betyder också ingenting; du vet att jag trifves bäst med dig och mamma; men det skulle roa mig att höra något från det kära Kungsborg och om dess nuvarande egarinna. Hurudan men-niska är hon? Creolska eller mulattska?"

Herman log ovilkorligen, ehuru han just icke var böjd för att le.

„Hon är hvarken det ena eller det andra, utan såsom det tycks, af rent anglosaxiskt blod.“ -

„Det är således en gammal dam af hyggligt utseende. Nå, berätta mig nu ordentligt om ditt besök, och huru ni gjorde upp tafvelafiaren.“

„Kära Helfrid, det är icke stort att säga om den saken. För det första är fru Stephensen ett ungt fruntimmer; för det andra förnekar hon mig rättigheten att betala taflorna, under förevändning att de aldrig hade eller kunde ingå i köpet; och dervid måste det blifva.“ Grefven talade med synbar otålighet, hvilket ej undföll Helfrid, hvarföre hon reste sig upp, sägande:

„Du är trött Herman, och jag gör orätt i att uppehålla dig. — God natt, min bror.“

„Förlåt mig, Helfrid; men jag är i afton illa stämd. L Det hvilar liksom en förödmjukelse öfver mig, då jag tänker på den förbindelse jag kommit att stå uti till en fremmande person,“ Herman kastade sig ned uti en fåtölj; „och likväl lemnade hon mig intet val. Jag måste foga mig efter hennes vilja, emot min egen.“

„Hvarför?“

„Derföre att hon förklarade bestämdt och uttryckligt att taflorna icke voro hennes, och att hon aldrig önskat att ega dem, samt att det vore en grof förolämpning af mig, att under sådana omständigheter vilja betala det som var min egendom.liTI

„Nå väl, Herman, då försvinner ju förödmjukelsen41, sade Helfrid och räckte brodren handen. Han tryckte den, tigande.

Ett par dagar derefter, helt tidigt en morgon, promenerade Herman fram åt vägen till Åkersnäs. Han lefde så fullkomligt af-skild från den öfriga verlden och hade emellan sig och betjeningen upprest en sådfin skiljemur, att ingen vågade sig fram med någon berättelse, med mindre han formligen gjorde frågor. Han var i följd häraf fullkomligt okunnig om att man börjat anläggningen af en m.anufakturverkstad på Akersnäs.

Herman hade o beslutat att föreslå egarinnan af Kungsborg och det underlydande Akersnäs, att han skulle få arrendera det sednare, emedan han under samtalet med henne hört, att hon alldeles icke var nöjd med siD inspektor och faun det besvärligt att hafva ett så ofantligt stort landtbruk. Han var just upptagen af dessa tankar, då han fick höra hofslag bakom sig. Han vände på hufvudet och såg ett fruntimmer komma ridande. Då hon kom närmare saktade hon hästens fart och grefven igenkände Stephana, som var helt allena. När hon skulle passera förbi aftog grefven hatten, hon besvarade helsningen med ett förbindligt leende och lät hästen ila förbi.' Grefven, som ämnade sig fram till Akersnäs, ändrade föresats, sedan han sett Stephana rida dit, och tog af inåt skogen. Efter en timmas ändamålslös vandring återvände han till Kungsborg och mötte då gamle Eklund som kom åkande. Ghbben steg genast ur den lilla enspända chäsen och nalkades grefven med blottadt hufvud.

„Hvart ämnar du dig, min käre Eklund?11 frågade grefven och nickade åt den gamle tjenaren.

„Min matmoder har skickat mig för att hos herr grefven göra mig underrättad om fru grefvinnan vore så återställd, att fru Ste-phensen kunde få den äran att aflägga en visit i afton.11

Hermans panna mulnade. Ett ögonblick var han frestad att säga det grefvinnan ännu var för klen, men han hejdade sig vid minnet af den sköna uppenbarelsen, utaf Stephana till häst, som han haft ögonblicket förut. Att svara ja ville han icke, förrän han hört hvad modren beslöt. Eklund qvarstod med hatten i hand och afvaktade grefvens svar:

„Åk fram till Furuhof och vänta mig der; jag kommer efter för att underrätta mig om huru min mor befinner sig i dag.11

Eklund efterkom grefvens ord, och Herman vandrade långsamt hem. Han kände sin mors ovilja för alla nya bekantskaper, isynnerhet ofrälse personers. Han visste ,att hon önskade lefva alldeles afskiljd från den öfriga verlden, och nu kom en fremling och ville tränga sig in på dem, såsom hans mor säkert skulle betrakta det. Sjelf fann han det nästan ’ förödmjukande att nödgas taga emot egarinnan af hans fordna ståtliga Kungsborg på det lilla oansen-liga Furuhof. Det var en egen strid i hans inre emellan hans högmod och en outredd önskan att närma ;$ig Stephana; men slutligen hade hans högmod vunnit seger, och just som han gick uppför den breda uthuggningen i skogen som förde till sjelfva boningshuset, hade han beslutat att säga Eklund, det hans mor ännu var allt för klen för att kunna taga emot besök; men utanför huset på den nyanlagda gården fann' han Helfrid, som kom emot honom med ett eget leende,, sägande:

„Mamma har i dag gjort en promenad och är nu i bibliothe-ket, der Eklund framför ett ärende ifrån fru Stephensen.,";

„Nå, huru upptog mamma hans beskickning?“

„Sannerligen, jag det vet; ty då vi återvände från vår lilla promenad,; fick mamma-se Eklund och gaf Fredrik befallning, att han skulle föra in gubben i bibliotheket, der jag lemnade mamma för att gå. och möta dig."

„Du vet;|således ej hvad Eklund hade för ärende?" p

„Nej; och icke intresserade det mig heller. Jag vet icke huru det kommer sig, men jag har liksom en känsla af antipati för den der amerikanskan. Apropos,: du har ännu icke sagt mig, hur hon ser .ut;^tV*iA

„Påminn mig derom en annan gång, nu; önskar jag veta hvad svar mamma ger Eklund."

„Hvarom är då frågan?" p|

„Om att fru Stephensen vill göra en visit här i dag."

Helfrid teg. Hon och Herman trädde in i biblioteket, just som Eklund stod i begrepp att lemna det. Sedan gubben tagit ett vördnadsfullt afsked af grefven och fröken, aflägsnade han sig.

Grefvinnan satt i den lilla soffan och räckte småleende handen mot.wsonen, med de orden:

„ Vi få visit i eftermiddag.“a-n

„Mamma tager således! emot fru Stephensen?"

„Ja, min son, artigheten tillät mig icke att vägra; isynnerhet som jag genom prosten erfarit, att hon är af en gammal fransk adlig familj j som' emigrerat under revolutionen och vid sin ankomst till Amerika1 antagit det borgerliga namnet. Innehade hon sin naturliga samhällsställning,fsåsom en af våra likar, då hade jag, utan att vara ohöflig, kunnat stänga min dörr för henne, men nu hade det fått utseende af ogästvänlighet, isynnerhet, som hon är en fremling. Dessutom hade vi icke gerna, efter händelsen med taflorna, kunnat undgå att visa, det vi erkänna att hon eger rätt att af oss fordra en grannlaga artighet.",

Grefvinnans, röst var ipild, hennes läppar leende, och ändå låg det något så nådigt nedlåtande;! hela hennes; väsende, liksom om hon nu beviljat Stephana en oerhörd ynnest. Herman yttrade några ord, som uttryckte hans.-gillande af modrens beslut; men han tänkte, då han hörde och såg modren, att Stephana, med sinarepublikanska idéer, helt säkert icke drömde om, att grefvinnan ansåg sig hafva beviljat henne ep verklig nåd. Helfrid teg, och såg missbelåten ut.

„Hon lär väl komma med spann, för att riktigt få det nöjet att förödmjuka oss med sin rikedom,“ tänkte Helfrid, der hon satt i salongen om eftermiddagen och lyssnade till vindens sus i skogen, hvilket ibland liknade rullandet af en vagn.

„Omöjligt lär hon, med sina pennin ge-aristokratiska tänkesätt, kunna afstå ifrån det nöjet att här uppträda med all möjlig ståt,“ tänkte Herman, och hans panna blef blek, kall och stolt.' „Den der historien med taflorna var ingenting annat,* än att dermed öppna en väg för sig att komma in här," tänkte han vidare; — “för hvem skulle hon eljest få utveckla all sin lyx och rikedom.“

Just som grefven höll den der uppbyggliga monologen, fick lian höra rullandet af ett åkdon. Han kastadg en blick genom glasdörren och såg en enkel droska, körd af en kusk utan livré, stanna vid trappan. Fredrik hjelpte derutUr ett ensamt fruntimmer. I nästa ögonblick öppnades salongsdörren, och Stephana, helt allena, enkelt klädd i en svart atlasklädning och utan några smycken eller prydnader, steg in, sedan Fredrik anmält:

„Fru Stephensen.“

Grefvinnan reste sig och gick den inträdande tvenne steg till mötes. — Stephanas helsning hade något , så anspråkslöst och ändå värdigt, att den var fri från hvaije skymt af kryperi eller öfver-mod. Hon imponerade ovilkorligen. Sjelfva grefvinnan förlorade en viss grad af sin förnäma nedlåtenhet, och hela Helfrids ansigte ljusnade, under det hon tänkte:

„Hvad hon är vacker och intagande."

Med den största ledighet inledde Stephana konversationen och förde den med -lätthet* och behag, så att hon redan ifrån början afväpnade grefvinnan, och gjorde det rakt omöjligt för henne, att genom sin förnäma air låta Stephana känna tyngden af hennes börd. Man talade om olika länders seder och bruk. Stephana hade varit i England, Frankrike, Tyskland och Spanien, samt egde således en rik och mångsidig vérldserfarenhet. Derjemte hade hon en stor lätthet att skildra hvart lands och folks egenheter, samt åt sina teckningar gifva lif och färg. Med en takt, den Herman inom sig beundrade, afhöll hon sig ifrån att tala om Amerika, och då grefvinnan framkastade den frågan: „om hon var född i England eller Amerika," svarade hon endast:

„Amerika är mitt fosterland.". Derpå öfvergick hon till andra ämnen, som kunde vara af intresse för grefvinnan. Hon lyckades också att till den grad intressera den ädla damen, att grefvinnan utropade, då Stephana reste sig

\}PP för att taga afsked:

„Min fru, vill ni redan beröfva oss nöjet af ert sällskap."i Stephana smålog förbindligt, men tog afsked, lemnande ett angenämt minne efter sig i både grefvinnaris och Heifrids själ.

„Ett obeskrifligt älskvärdt fruntimmer;" sade grefvinnan, då Stephana var borta, till sina barn, „och med en sällskapston, som endast den kan få, hvilken utgått från personer, hvilka tillhört den högre samhällställningen."

„Hvad som behagade mig," menade Helfrid, „var hennes öf-verlägsna bildning och utmärkt goda hufvud. Hon resonerade i alla ämnen.med lika lätthet."

Herman sade intet, men han tänkte:

„Hon är en farlig qvinna. Det är ett något som säger mig, att jag borde afsky henne. Säkert ligger det bakom den vackra masken mycken kall beräkning och egoism." Just vid dessa tankar framstod bilden af Stephanas enkla och osökta sätt, som talade om både hj'ferta och flärdlöshet.

När grefvinnan gått in till sig, och de båda syskonen blefvo allena, sade Helfrid:

„Hon är obeskrifligt vacker; det sade du mig ej."

„Det bevisar blott, att jag sjelf icke fästade mig dervid," svarade Herman.

„Vet du, Herman, att ibland sväfvade ett nästan bittert leende öfver hennes läppar, midt under det hon talade, och då blefvo hennes ögon så mörka, liksom de hade återspeglat någon. dyster, tanka, och ibland åter låg det något himmelskt godt i hennes leende. Hon föreföll mig såsom två menniskor i en gestalt."

„Din fantasi har åter varit framme för att af den vackra enkan göra något ovanligt, något romantiskt. Dock, låtom oss lemna detta och tala om angelägnare saker. Jag ämnar besöka henne i morgon." %

„Redan i morgon?" Helfrid log sorgset.

„Du misstager dig, om du tror att det är något personligt intresse för henne, som leder mig. Nej. Jag vill arrendera A-kersnäs."

„Ah, Herman! återkommer du nu igen till den der tanken." Helfrid rodnade. „Icke kan den sista Roinarhjerta blifva arren-dator."

„Bättre det än att han blir en bedragare, som först förstör det lilla han eger och sedan gör skulder, som han slutligen måste rymma ifrån. _ 'Jag har gjort öfverräkning af livad detta år kostat, och då jag får betala de utgifter, som öfverskridit räntan, har jag minskat kapitalet med tvåtusen riksdaler. Derföre, Helfrid, icke ett ord mera i den saken; jag arrenderar Åkersnäs och kommer derigenom till verksamhet och ljusare ekonomiska utsigter. Det ligger ingenting som förnedrar %mina förfader deruti. Minns att Frankrikes sista konung, en Orleans, var skollärare under sinfattigdom, och blef det oaktadt Frankrikes konung. För öfrigt arrenderar ju grefve G— Skog och är icke mindre ansedd för det.* „Med den skilnaden likväl, att grefve G — arrenderar1 af sin farbror, då du deremot blir arrendator hos fru Stephensen.* „Nå, Helfrid, hur vill du då att jag skall handla? Skall jag fortfara att nöta bort min ungdom och min tid med att förtära den sista lilla återstoden af hvad vi ega?“

„Nej, Herman, du har rätt och jag orätt; men det går icke så lätt att vänja sig vid att du skall behöfva arbeta för din utkomst. Ack, vi äro icke uppfostrade med en dylik föreställning, och der-före förefaller 'den så bitter och förödmjukande.41

„Ja, bittert är det verkligen, då man eger ett lysande namn, att se det neddraget i fattigdomens smuts, och af behof se sig tvungen att göra sig beroende af andra.44

Stephana satt följande eftermiddag i paviljongen och arbetade med sin bruksförvaltare. Hon genomgick med honom räkenskaperna, emedan han skulle lemna sin befattning och sjelf tillträda en egendom, den han ärft. — Han hade behållit sin befattning på Kungs-borg så länge som till dess egarinnan skulle komma. Herr Åker var en. enkel och flärdlös man med en redbar karakter, också hade Stephana, under den korta tid han varit på

Kungsborg, för honom fattat stort förtroende.

Under det Ak er lade boet en af böckerna och var sysselsatt att öppna en annan, sade Stephana: ' 0

„Det blir för mig en oersättlig förlust att förloia herr Aker, isynnerhet som jag icke fått någon bruksförvaltare och svårligen lär kunna hoppas på att erhålla* en som ersätter er.44

„Förlusten är icke så stor, min fru, svarade Aker leende, ty skickliga bruksförvaltare är det icke brist på; men så länge ni icke fått någon efterträdare till mig, lofvar jag att stanna qvar; och om ni tillåter skall jag skrifva till några personer, för hvars duglighet jag kan gå i borgen, så att ni till hösten, då jag måste lemna min plats, kan få den besatt af en redbar person.44

„Men det blir en uppoffring för er att qvardröja här ända till hösten, och lemna er egendom utan tillsyn.44

„Jag får väl söka arrangera det så, att jag kan resa dit emellanåt. För öfrigt gör jag gerna ett dylikt obetydligt offer för att tjena er, min fru.44

„Tack!44 Stephana räckte honom handen. Det kalla, värdiga nästan förnäma sätt, som Stephana eljest hade, var försvunnet, och hon var nu enkel och vänlig. Man kunde omöjligt se att det var den rika godsegarinnan och hennes bruksförvaltare, en så full-kpnilig jemlikhet rådde det i deras sätt emot hvarandra. Det var den städade mannen, som talade vid den bildade qvinnan, och alldeles ingenting mera.

. „Jag hade trott," återtog Aker, „att herr Lange skulle öfvertaga bruksförvaltaresysslan.' o

„Nej, Jacobo har af mig, som ni vet, arrenderat Akersnäs. Det vill säga för att der anlägga den mekaniska verkstad, han tänker etablera, och hvilken just genom sitt läge af stadens och brukets närhet, är för detta ändamål så passande; isynnerhet som det icke, hvarken i denna eller angränsande provinser, finnes ett sådant etablissement. För öfrigt skulle jag under inga vilkor vilja fjettra Jacobo vid en sådan befattning, emedan han då skulle få ingen tid öfrig för att öfverlemna sig åt sina älsklingsstudier och sysselsättningar. “

„Det är sannt. Er bruksförvaltare måste, i likhet med mig, vara ett barn af den rena prosan."

„Icke just det; ty om ni det vore, herr Aker, skulle ni ej ega den bildning ni nu har; men det ligger i medvetandet att man förvaltar andras egendom ett något, som gör att man icke anser sig för herre öfver sin tid. Detta har jag sett på er och på hvarje samvetsgrann menniska."

i Här afbröts samtalet af grefve Herman, som inträdde utan att hvarken Stephana eller herr Aker märkt hans ankomst.

„Kanske jag kommer olägligt," sade grefven, sedan han helsat. „Jag ser ni är sysselsatt."

„Det betyder ingenting,| vi kunna fortsätta vårt arbete i morgon, isynnerhet som herr Aker varit så god och lofvat mig att icke öfverge Kungsborg förrän i höst. Stephana smålog förbindligt mot Aker, som hade rest sig upp och lagt ihop böckerna. Herman tänkte:

„Hon bemöter sin fula bruksförvaltare fullt ut lika förbindligt, som om han vore en man af rang."

Stephana gjorde några frågor om grefvens mors och systers helsa, samt talade om andra likgiltiga’ saker. I hela hennes väsende, då hon umgicks med grefven och hans familj, fanns ingenting af denna hjertliga förtrolighet, hvarmed hon behandlade sin omgifning; utan något så värdigt, att man tydligt såg det hon alldeles icke betraktade dem för personer, hvilka i något afseende stodo öfver henne. När Aker hade afiägsnat sig, yttrade grefven:

„Jag kommer i dag för att hos er framställa ett förslag, hvilket mitt enskilta intresse dikterat."

„Ar det något, jag kan vara herr grefven till tjenst, så skall det blifva mig särdeles angenämt."

„Ah, min fru, ni har redan satt mig i så stor förbindelse hos er, att........$„Ni ej vill komma i någon vidare. Men ni misstager er fullkomligt; ty ni står i ingen forbindelse hos mig, utan om någon af osfe'gbr det,'så är det jag'till

„Sannerligen, min fru, jag nu kan fatta er mening; att jag tager em ot én gåfvp, den ni bevisar mig att jag ieke

utan att förolämpa er kan vägra emottaga, kan väl . aldrig sätta er i förbindelse hos mig." .

„Herr: gr'efve, vi komma besiämdt att hela lifvet igenom tvisfa om de der taflorna, så framt jag icke kan lyckas att taga grefveh ur sin förvillelse. Jag fruktar bara att vi blifva fullkomliga ovänner, sedan jagi riktigt uppriktigt förklarat mig."' Stephana såg på grefven med ett nästan allvarligt leende.

„En dylik fruktan bör väl icke ni kunna hysa?"

„Och hvarför icke?" Stephana kastade hufvudet med en egen stolt rörelse tillbaka och såg på grefven med en blick, som alldeles beröfvade honom lusten att säga hvad han tänkte, nemligen:

„Ni, som är så skön.'V I det stället svarade han:

„Ett fruntimmer bör icke kunna tänka sig möjligheten af att en bildad man kan blifva hennes ovän;, aldraminst derföre att hon talar sanningens språk."

• „Sanningen är just det vi dödliga minst fördraga. Men jag vill oaktadt denna erfarenhet tala dfejss osminkade1"språk; få se huru väl jag dermed gör mig anskrifven. I det hela är jag af dem,.; som icke mycket:1 skattar åt smicker och artighet. Ett fel, man lär sig i mitt hemland." ' '

„Nå väl, gif mig ett prof på er amerikanska uppriktighet," bad grefven, som emot sin vilja icke kunde undgå att med beundran betrakta den unga qvinnan.

* ,yGerna; men felet är icke' mitt, om jag nu kommer att uttala ord som kunna förefalla mindre grannlaga; utan ert, som vill att jag skall tala uppriktigt i afseende på de der taflorna."

„Jag lofvär att icke tillräkna er, utan mig sjelf allt hvad som kan förefalla mindre behagligt."

„Godt! då .lofvar jag tala ut mina tankar helt oförskräckt. Jag har ifrån min tidigaste ungdom fått en till afsky gränsande ovilja föf adelnA; Stephana sade dessa ord med nästan bleka läppar, och man såg på deras skälfning och på ögats darrning att hon nu hade talat ut sin själs innersta tanka. Hon drog ett djupt andetag och. fortfor, utan att se på grefven, som vid- denna inledning skiftade färg. „Denna förbittning emot en hel samhällsklass hade sitt ursprung, icke i de republikanska begrepp man i Amerika insuper med modersmjölken, utan uppstod hos mig under ett vistande i Europa, då jag på nära håll hade tillfälle att se och äfven känna verkan af den allt uppslukande egoism, som utgör hufvuddraget i adelsmannens-karakter."' Stephanas bleka kinder färgades med en ljus purpursky. Hon strök med handen öfverpannan och fortfor ined stigande ifver: „Dessa menniskor födas

till verlden med ärfda företräden och en rang som redan från barndomen inger dem den tanken att: de äro bättre och liksom af Gud utkorade varelser. Den der tanken kunde de gerna få behålla, ifall den förde dém till en ädel, moralisk strä/van att genom rena seder, upphöjda dygder och tänkesätt komma Gud och idealet af mensklig fullkomlighet närmare; men tvärtom. Dessa män och qvinnor, af ärfd ära, hafva i alla tider utmärkt sig genom den största sedeslöshet, de gröfsta laster, de afskyvärdaste brott, den hjertlösaste och grymmaste egoism. De ha i alla tider begagnat de företräden samhället gifvit dem, till att på ett barbariskt sätt förtrycka det öfriga folket, att trampa på de ofrälses menskliga rättigheter och plundra dem på allt hvad som är heligt. De ha trott, att de i skuggan af ett lysande namn ha kunnat tillåta sig alla möjliga skändligheter; och under det att de talat om sin ära hafva de trampat på heder och samvete. Då jag i minnet öfver-tänker huru adeln rasat fram, då fattar och förstår jag franska folkets ända tili raseri stegrade hat under skräckregeringen, och jag finner det naturligt, att de, i känslan af allt hvad de under sekler lidit, *ville med ett omätligt blodbad utrota en samhällskast, som i alla tider utgjort folkets förbannelse.1* Stephana höll upp, hon tryckte handen emot bröstet liksom för att hämma utbrottet af de svallande känslorna. Herman satt tillbakalutad i en emma och betraktade talarinnan med en kall blick. Han var blek och såg stolt ut.

„Förlåt min mångordighet,14 återtog Stephana; „men för att göra mig förstådd har jag varit tvungen att rätt klart visa er huru djup och välgrundad min ovilja är. — Folket har visserligen med civilisationen afskuddat sig största delen af det förtryck som adeln lagt på detsamma ; och adelns egna laster och öfverdåd hafva undergräft dess makt, derigenom att de förstört deras förmögenhet; men grundprincipen hos dem är ännu densamma, och än i

denna stund återfinner man hos dem samma tro på ett med-födt värde, samma öfvermod, samma ringaktning för de ofrälse, samma hjertlöshet då det gäller folket, ehuru de numera icke våga högt uttala hvad de känna eller tänka; men så ofta något tillfälle gifves skymtar deras stånds egoism fram i hela sin fruktansvärda gestalt.11

„Men, min fru, ni vill väl ej bestrida, att adeln utgör den genom bildning och uppfostran mest. förädlade kasten i ett samhälle?14

„Jo; detta bestrider jag fullkomligt, ty de äro icke förädlade, de äro tvärtom försämrade. — De äro icke bildade utan blott polerade; eller kan man kalla dessa menniskor bildade som åt sina söner sällan välja något annat yrke än militärståndet. Gif mig exempel på att män af börd äfven varit män af snille, verklig upplysning och bildning. Nej, de ega sina anor och kunna konsten att medöfvermod sätta 'sig öfver ett annat värde. Ilvad kunna de? Dansa, exersera och paradera. Men beröfva dem förmögenhet och säg åt en sådan der ädling: du skall försörja dig sjelf; och då först får man s,e huru komplett odugliga de äro; hvilka ömkliga varelser dh utgöra. — Med denna kännedom, och erfarenhet, inser ni, att jag måste förakta hela denna samhällsklass, och att jag ovilkorligen måste' med vämjelse betrakta allt som påminner om denna adels nu förgångna storhet. Att jag skulle ha ansett för en verklig förödmjukelse, om jag, ett republikens barn, nödgats i min boning hafva ett galleri af porträtter, som oupphörligt skulle påminna mig om att denna egendom varit en förtryckares boning. — Så äfven med vapnet »öfver spiseln,* Hade jag sjelf uppgjort köpet, hade jag* uttryckligen förbehållit mig att allt som erinrade om dess ursprung af adelig borg icke skulle få ingå deri. Således har grefven satt mig i en verklig förbindelse då, ni befriade mig ifrån dessa fö.r min känsla obehagliga föremål; och nu, herr grefve, hoppas jag ni icke mera vill påstå att ni står i skuld hos mig.“

Under det Stephana talade,, tänkte Herman med det sårade högmodets harm:

„Hon vill genom detta tal förödmjuka och lära mig Värdelösheten af min börd, under det hon låter mig förstå att en ädling är en odugling. Ah! du genom din rikedom förmätna qvinna, du talar om vårt öfvermod, men du glömmer ditt, uppkommet af penningen.“

När Stephana tystnade sade Herman med en nästan högdragen ton:

„Men, min fru, det hade ju återstått för er att göra en auto-dafé af mina förfäders porträtter.“ v-

Stephana betraktade Herman med ett uttryck, i blicken af vemod, ja, nästan af ömhet, då hon med en ton, som hade något fullkomligt skiljdt från blicken, sade helt kallt och lugnt:

„Ni har rätt, grefve;;,men jag hyser aktning för andras fördomar, äfven om ja g f sjelf betraktar dem med ömkan. För er, med edra aristokratiska begrepp, bör taflorna hafva ett verkligt värde, och jag ansåg dem dessutom utgöra sådana saker att de icke kunde säljas, isynnerhet när jag till intet pris velat köpa dem; derföre återsände jag dem till er.u

Grefven gjorde en stel bugning. Stephana smålog sorgset, i det hon tillade;

„Herr grefve, mina ord hafva harmat er?“

Hvad var det i Stehpanas röst, då hon sade dessa ord, som nästan smekte Hermans öron. Han visste det icke sjelf, men det föreföll honom liksom omöjligt att kunna harmas på henne, och likväl, huru hade hon icke sårat och förolämpat honom! Emot hans vilja blef tonen i hans egen röst mindre kall och stolt då han svarade:„Icke harm, min fru, känner jag; men det'smärtar mig, att ni om adeln skall hafva ett sådant begrepp, att ni frånkänner dess medlemmar alla anspråk på bildning och menniskovärde.44

„Men det kan ju vara likgiltigt i det hela hvad jag tänker. För öfrigt* förnekar jag‘icke tatt _ det äfven inom adeln kan finnas persöner med Ivärdéfj men de äro: sällsynta, och såsom samhällsklass är den mig förhatlig.11

„Och likväl, min fru, har ni emottagit en person tillhörande denna förhatliga samhällsklass'iiiom edra egna dörrar ?“

„Jag har‘aldrig tänkt på hvad eller hvem ni var, grefve; Utan endast i er och er familj sett mina närmaste grannar.

Men lemnom mina fria idéer, de böra icke faltina smärta érf jetnedan vi dertill äro allt för fremmande för hvarandra. Dessutom har jag nu troligen för första och sista gången uttalat min tanka i detta ämne , så ?ätt ni hädanefter icke riskerar att få höra den upprepas; Æåt ö'ss i det Jstället öfvergå till det förslag ni ville göra mig.44

„Hvad ni yttrat om oss stackars adelsmän har nästan af-skräckt mig ifrån att komma fram dermed; ty med edra tänkesätt bör det’ alltid blifva:'*en plåga ätt vara F beröring méd personer tillhörande adeln.44H

’.^Åh, dét är mig likgiltigt; då'mdet förer mig tillsammans med adel bedöinmer jag- dem alldeles som andra människor efter det värde de' ega, utan att fästa mig -vid något vidare. Jag är icke någon fanatisk republikan,»som förnekar dem såsom ménniskor till värde och förtjenst. Förstå mig rätt; det är endast den der adliga esprin jag afskyr och dess inflytande på själen. Således, grefve, är ni för riiig rätt och slätt en gentleman, Som är. min granne och hvilken har rätt till min aktning.41

Hvarjé ord af Stephana hade den verkan att såra den ömtåliga .stolthétén i Hermans själ. Han kände ööfVervinnelig lust att i sin tur förödmjuka henne, och likväl, då han mötte den unga qVinnans nu milda, deltagande och underbart'iväbkra ögön, dogo de stolta ordén på hans lappar. Herman kände att han rodnade, då Stephana sade: -„för mig är ni rätt öch fslätt en gentleman som är min granne,“ och likväl inSåg han att det vore ätt framställa sig i en löjlig .dager ’om hän med ett enda ord gaf tillkänna ätt han fann sig sårad; derföre"måste han fortsätta samtalet och i strid med sin stolthet afven uttala det förslag han redan i början antydt.

„Det gläder mig att höra det ni,åtminstone icke sträcker er fördom emot adeln ända till individerna; — isynnerhet som jag då personligen möjligen kunnat häft den olyckan ätt icke få göra er bekantskap.41

' 'Stephana uppfattade' fullkomligt väl det ironiska i både orden och ton; men hon såg helt lugnt på honom och han fortfor:„Mitt förslag var eljest att fråga er, min fm, om ni möjligen vore böjd att vilja arrendera ut Akersnäs j ii fall så vore, önskade jag att få blifva er arrendator.“ Omöjligt vore att återgifva det uttryck i blick och röst hvarmed oxdeiarr endator uttalades. Det var något både' stolt och bittert. Ovilkorligen smålog Stephana, då hon svarade:

„Det hade varit mig> oändligt kärt att i detta afseende få gå grefverts önskan till mötes; men olyckligtvis har jag redan arrenderat bort Akersnäs åt herr Lange, som der skall anlägga en mekanisk verkstad."

„Jag har således kommit för sent."

„Ja; och det beklagar jag verkligen; ty jag fattar fullkomligt väl att grefven icke kan ega tillräcklig istysselsättning på Furuhof, och deti bör för en ung kraftfull man vara i högsta grad pinsamt att icke ega en större verknihgskrets; isynnerhet då hansåsom jag hört att grefven .skall varay-'är en utmärkt landtbrukare, något jag önskade att kunna %äga om mig' ,4jelf.“iri

„Det är väl en kunskap" söm icke är rätt förenlig med ett fruntimmers karakter eller mål för lifvet.“;

- „Deruti har ni fullkomligt rätt; men då man som jag måste vara sin egen herre, vore det någöt: jäg bra mycket Önskade att jag vore litet hemma uti. Nu måste jag lemna allt i händerna på andrä:, utan att förstå om dessa äro vuxna sina platser. Jag här derföreb mycket tänkt på mm jag" kunde få *én person, som hade velat öfvertaga det hela och under sin uppsigt hafva inspektoren och förvaltaren)" ,J»

^•Stephana hadé talat med den Största"likgiltighet, men haft ögonen fästade pä grefven.

„Kan ej herr Lange åtaga sig en dylik husbondes befattning?" frågade Herman.

„Omöjligt. Jäcobo förstår icke landt- eller' jernbrukshand-teringen, och för öfrigt skulle hans tid det icke medgifva, emedan hans verkstad kommer att: upptaga det mesta deraf. Hväd söm sedan blir öfrigt ibehöfver han för att utvidga sitt vetande. Han skulle dö om han ej fick1, tillfredsställa'sin vetgirighet, sin törst efter, ljus i alla de ämnen som leder till mensklighetens framåtskridande." 'Stephana bytte derefter om samtalsämne.

Då grefven red hem om aftonen voro hans känslor i fullt tumult. Den sårade och uppretade stoltheten utgöt sig i

bittra anklagelser emot den unga frisinnade qvinnan, med sina pöbel-idéer, och ändå såg han detta tjusande och hänförande ansigte, med sitt allvarliga och intelligenta uttryck, blicka sig till mötes och liksom Vilja tysta ned hans uppretade högmod , oCh sedan köm den obehagliga känslan att veta det en af hans förhoppningar om' ekonomiskt oberoende gått i qvaf., ; Någon tid ,derefter, dåi.grpfvinpan kände sig ovanligt rask,

föreslog hon, som, ;ej ;på. e,tt, helt år gjort något; besök hqs grannarna, att Helfrid .ipph;,,hon : skulle , aflägga en comtfavisit, hos fru Stephensen. Herman trodde knappt sina^ron, då modren uttalade sjtt beslut, och dep „förvåning; han erfor Jästes äfven ,på hans an-sigte, så att grefvinnan yttrade:

, , „Det, öfyerraskar dig att jag nu mera tänker på att öppna umgänge med en fremmande person; men ser du, Herman, jag har miqa skähgftjn

„Vågar jag bedja mamma säga mig dem.“ ».hM»-,

„Och du sjelf inser icke hvilka de ärq?“ v*.,, »Nej, bästa .mamma* det gör jag ickei;i.>i , . „Herman, det, der vittnar, icke sérdeleS fördelaktigt om. min Uppfostrap, (lsade grefvinnan leendej,!|då dp «juaf mig lärt hvad jag alltid varit mån om att inskärpa ihps; er, nemligen: att ^i i isom tillhöra den högre I adeln och genom .vår hörd äro lyftade öfver de andra 'samhällsklasserna, yiäfl kunna mankera våra likar, men aldrig dem som r stå undpr osgj emot dessa böra Vi iyid alla tillfällen visa oss artiga och aldrig blifva dem skyldig-en höflighet eller låta dena tro, att vi vilja .stå i,skuld høS'.dem.. feedust derföre,i;att vi icke böra eller kunga, ingå i någon närm;arer;förtrolig .iförbindelse med de ofrälse, är det vår pligt;att?,} vårt-;yttre, förhållande visa att vi fcfce ringakta 'dem , ehuru aktningen, för vår samhällsställning och, osjS(, sjelfya hindra oss.iffån all^annan beröring med dem än höflighetens. Dessutom bör du, icke förglömma att fru Stephensen utgått ifrån en fransk adlig familj, som nödgats af politiska skäl byta bort sitt ädja namn emot ett ofrälse,ihvilket gjort att dottren hlifvit gift med en Stephensen.“

;., Herman kunde icke af hälla sig ifrån att1 vid dessa modrens ord ihågkomma Stephanas: „Ni. är i mina ögon .rätt och slätt en

vpnlig gentleman» jtsom äti lmib'igranne.?! — Han suckade. Det stolta blodet, sjöd. vid minnet af allt hvad, Stephana: sagt o,m adeln. Hos denna qvinna,rSom;hyste ett .sä djupt förakt för hela den klass han tillhörde, .ville modfen aflägga m.uiiedlåtande visit. Det var den bitträste;. irpni; af, ödet: aft .föra, .tillOamijnans tvenneölvarélsér sådana^, som .hans; mor och kStepbana. < Herman hade'rvelajt gifva mycket för att kunna afbpja greMnfiaps,besök hos den .öfver'sina rihedamar^öfyermodiga egarinpan .fil! Kungshorg, såsom han i sitt hjefta, unsåg Stephana«. Men för intet pris i verlden hade:.han velut tillstå ätt .han, Herman. Romärhjertaj låtit enofrälse; itillåta h,enne,;i, han§,, näryarö .på ,.ett, så .skoningslöst-isätt dorne,dra., hvad han var van att vörda. Herman.' vitle: emedlertid på något sätt söka motverka modrens beslut, derfore sade hans»Men har mamma beräknat det smärtsamma af att återse Kungsborg, nu sedan det öfvergått i andras händer? Att åter träda under detta tak som fordom varit vårt och nu är en fremlings."

„Ja, min son, jag har fullkomligt väl öfvertänkt allt, och kanske är det ett af skälen hvarföre jag så snart besvarar visiten; eljest skulle fru Stephensen kunna tro att nöden tvungit oss att sälja Kungsborg och att jag, nedtryckt deraf, fruktar att se detta vittne till våra förfäders makt och rikedom." Grefvinnan suckade.

Ehuru det är sannt, vill jag icke att hon skall gissa dertill. Tvärtom önskar jag genom mitt besök och under vårt samtal kunna få framställa förlusten af Kungsborg, att hon icke deruti kan se någon uppoffring eller förödmjukelsei": i.

Helfrid såg på Herman med en egen sorgsen blick; men båda tego. De saknade mod att med ett enda ord taga modren ur den tron, att hon skulle kunna lyckas uti att genom sin framställning missledai"Stephana om deras verkliga ekonomiska ställning.

På eftermiddagen körde det grefliga ekipaget fram. Då man såg de vackra ståtliga hästarne i sina eleganta seldon, den moderna vagnen med det grefliga vapnet på dörren, den i fullt livré utstyrda kusken,/ékulle man trott att den;!ådla familjen ännu var i sina välmaktsdagar. Sedan grefvinnan, Helfrid och Herman tagit plats inuti vagnen,

steg Fredrik upp på kuskbocken, så att icke betjenten ens skulle fattas.

Utan all aning om den ära som väntade henne, hade Stephana och Jaeobo straxt på eftermiddagen gjort en promenad till häst åt Akersnäs och voro nyss hemkomna, då Eklund lät säga till ätt grefvinnan och grefve Roinarhjerta önskade aflägga ett besök hos fru Stephensen. Stephana hade nyss utbytt sin riddrägt emot en svart afisiden då de förnäma gästerna anmältes. Det var icke utan öfverraskning hon hörda.grefvinnan nämnas, och det blixtrade till i Stephanas ögon då hon kastade en blick i spegeln för att öfvertyga sig att hennes ansigte icke förrådde något af hvad hon kände.

„Ah! du stolta qvitina :som hotade sonen med sin förbannelse om han vågade att gifva* Eli n i em hustrus rättigheter, du är nu en gäst här hos mig.“ , Stephana stannade, tryckte handen emot bröstet och tillade för sig sjelf med ett nästan barnafromt uttryck i blicken: f,Gud, Fader i himmelen, bevara mig ifrån 111ig sjelf och allai'de känslor af ovilja som så ofta beherrska mig. Det är såsom christen jag vill hämna Elin och dervid glömma allt som kunde^göra mig oförsonlig och hårdi"

Med dessa tankar inträdde .hon i salongen och gick att helsa grefvinnan med'en så enkel och osökt artighet att den på en gång vittnade om den bildade och belefvade verldsdamen samt den för-

6*domsfrie och af sitt eget värde, fullt medvetna menniskan. Det var icke grefvinnan denna aktningsfulla helsning'egnades, utan den äldre qvinnan. Herman, som stod bakom modren och: systren då Stephana helsade. dem, upprepade i tankarna: „Ni är rätt och slätt en vanlig?1‘gentleman, i mina ögon.“o Jacobo och Jane voro äfven inne i salongen, och Stephana presenterade dem med' följande ord:

„Herr Lange, min slägtinge; mamsell Smith, min vän.“ r,

'Grefvinnan fann Jacobos utseende ganska fördelaktigt; men hon admärkte i sitt inre, att dessa tre menniskor ifrån den nya verlden hade en alltför stor enkelhet i sitt maner. Man såg tydligt i deras artighet att den var en umgängésvana, men att den aldrig egnades personen. Så t. ex. skakade Jacobo hejt simpelt grefvens hand, utan att dervid inlägga något af denna förbindliga ödmjukhet, som \:i svenskar alltid visa dem som tituleras: grefve eller baron. Hans bugning för grefvinnan ocb fröken var presis sådan, att grefvinnan, insåg det han skulle ha helsat alla bildade fruntimmer lika.

Visiten aflopp likväl till grefvinnans belåtenhet. Stephana hade med skenbart intresse lyssnat till den något vidunderliga förklaring, grefvinnan gjorde om orsaken hvarför Kungsborg blifvit försåldt, etc. Hon sade sig aldrig der ha haft någon trefnad eller helsa, och alltid önskat att hennes man skulle éälja det gamla herresätet, och i det stället köpa en egendom i någon annan trakt af Sverige. i

Herman hade under modrens tal haft ögonen häftade på Stephana och fixerade henne skarpt, för att:se hvad verkan de något otroliga orden skulle utöfva på henne; men Stephanas ansigte for-blef oförändradt, och icke en enda rörelse i> ansigtsmusklerna gaf tillkänna något intryck; endast då grefvinnan sade, att sonen gifvit • vika, för hennes böner och sålt Kungsborg för att köpa sig en egendom efter hennes smak, märkte Herman en rynkning i Stephanas ögonbryn, och i det samma såg hon upp på honom. Det låg ett något i Stephanas ögon, som tydligt uttryckte ogillande; men hon sade ej ett ord, utan då grefvinnan tystnade, bytte hon om samtalsämne och drog nu Jacobo in i conversationen, till icke liten harm för grefve Herman; ty när Jacobo talade lyssnade man ovilkorligt. Först anslog hans klangfulla melodiska röst så mäktigt, att man njöt af att låta den smeka örat; och sedan låg det i hans kunskapsrika conversation, det varma och enkla sätt hvarmed han yttrade sig något som gjorde att han liksom bländade med sin öfverlägsenhet och drog uteslutande uppmärksamheten till sin person. Sjelfva grefvinnan åhörde honom med intresse och indrogs inom den magnetiska kretsen af hans intelligenta öfverlägsenhet. Utan att man gaf akt derpå, hade Jacobo ensam blifvit herre öfver sam- L talet, och en hvar kände att det var den mäktiga anden man be-undrade. Man hade kommit att tala om magnetism, och Jacobo beskref sina besök hos Deputé och Lafontain i Paris och hos en amerikansk magnetisör. Han yttrade sig med den största opartiskhet och redogjorde på ett så klart sätt om den lärda verldens öf-vertygelse, angående denna outredda naturkraft. Sin egen tanka lemnade han alldeles afsides, liksom han ansett den icke förtjena att ingå i samtalet.

Ifrån magnetism öfvergick man til! frågan om 0<Z-kraften och Rechenbacks undersökningar. Äfven nu yttrade sig Jacobo träffande och sundt. Hvad som gjorde att man med så stort nöje åhörde honom, var hans fullkomliga opartiskhet och frihet ifrån all fantasi och svärmeri. Man hörde, att innan han bedömde en sak eller yttrade sig öfver den, hade han ställt den under det lugna förnuftets kalla domslut, och detta hade till följd, att han gaf hvar sak sitt rätta namn och såg hvarje föremål i sin sanna dager, utan att låta känsla eller inbillning förvilla sig.

När Romarhjertiska familjen återvände hem, sutto de alla tre helt tankfulla. Grefvinnan var kanske den enda som kände sig nöjd med besöket; men äfven hos henne fanns det något obelåtet, som hon likväl icke kunde gifva form. Då hon granskade Ste-phanas uppförande, fann hon det förbindligt och fullt af aktning, men ändå saknade grefvinnan detta något i hennes beteende, som ger tillkänna att man är smickrad af den ära som vederfares en. —

Helfrid åter föreföll sig sjelf som stode hon under inflytandet af en yrsel, så gingo tankar och känslor omkring. Den stolta flickan kände en viss förödmjukelse vid minnet af modrens högmodiga bemödanden att vilja dölja deras verkliga ekonomiska ställning. Och sedan dessa samtal i ämnen af högre intresse, och hvaruti Stephana föreföll så fullkomligt hemmastadd, allt var nytt, allt var fremmande och allt tycktes vilja ropa åt den unga flickan: du är med all din börd ändå underlägsen dessa menniskor, som du anser stå så långt under dig. — Helfrids rena och Sanna karakter erkände genast iuom sig sjelf, och utan all bitterhet, denna sin underlägsenhet, men den smärtade henne. Då hon tänkte på Jacobos af intellektuel skönhet, strålande utseende, då förstod hon fullkomligt väl att det icke var de regelmessiga och ifrån led till led öfvergående aristokratiska anletsdragen som gör menniskan vacker, utan den själ som lyser fram ur dem. Helfrid led af att till sin stolta börd icke äfven kunna lägga en öfverlägsen bildning, och hon tyckte, att ett uppodladt vetande voro egenskaper dem adeln isynnerhet borde besitta och att de i detta afseende, liksom i sin börd, borde stå framom de ofrälse.

Hermans själstillstånd var verkligt plågsamt. Hela hans inre beherrskades af en allt annat uppslukande känsla. Den sårade och förödmjukade stoltheten. Han kände huru Stephanas ringaktning för adelns menniskovärde skulle ha vunnit näring genom modrens ord, och han led af den löjliga prägel utaf fattigdom ochhögmod som nu blifvit tryckt på det Romarhjertiska namnet. Han föreställde sig att Stephana och Jacobo skulle rätt hjertligt skratta åt grefvinnan, sedan de rest. Yid den tanken brände hans stolta blod som eld i ådrorna; och likväl hade hans kärlek till modren varit så stor, att han, af fruktan att hon skulle känna förödmjukelsen af deras förändrade ekonomiska ställning alltför tungt, om hon ej fick gifva den den färg hon sjelf ville, icke med ett ord sökt afböja hennes skryt. Till allt detta kom medvetandet af att känna sin egen underlägsenhet vid Jacobos sida. Att veta det han egde intet annat företräde, framom den der amerikanske uppkomlingen, än sina „anor", om hvilka Stephana yttrat sig så ofördelaktigt, gjorde att Herman erfor en känsla liknande hat till dessa menniskor. som, ifrån första beröringen han haft med dem, förödmjukat honom. Det var liksom hans, högmod och stolthet förvandlat hans inre till ett enda omätligt sår, som i sin smärta observerade alla ändra intryck. — Stackars Herman! du stod ännu bara på första trappstegen, som skulle föra dig ned ifrån den höga ståndpunkt, du hittills i din dåraktiga forblindelse ställt dig sjelf och den klass du tillhörde.

Ett par veckor förgingo, under verksamhet och en gagnelig omtanka för innebyggarne på Kungsborg; men under en tyst förstämdhet för dem på Furuhof. Grefvinnan begret inom sig sjelf ^ den obemärkta ställning hon genom deras små tillgångar nu innehade; hon begret det Romarhjertiska namnets sjunkna glans och sörjde öfver sina barn och sig sjelf; men utan att ett enda ord om denna sorg gick öfver läpparna.

Helfrid anade modrens sorg, läste den i hennes ansigte och kring den unga flickans hjerta lade sig en tryckande tungsinthet; dertill kom att Herman var alldeles förändrad; tyst och sluten undvek han alla förtroliga samtal med systern och öfverlemnade sig åt ett dystert grubbleri. Helfrid såg allt detta, men utan att kunna afhjelpa detta lidande hos någon af dessa varelser, som utgjorde hela hennes verld; och äfven Helfrid blef sluten och försjönk i ett tyst svårmod.

En morgon, på tredje veckan efter deras besök på Kungsborg, erhöll Herman följande biljett:

„Herr grefve!"

I fall vägen till Kungsborg ej förefaller er allt för lång, så gör i eftermiddag en ridt dit. Jag önskade i en affär få äran att tala med er. Med aktning

Stephana Stephensen.u

Han slängde biljetten långt ut åt bordet, mumlande:

„Hon och jag hafva inga affärer att samtala om.1' Derpå röck han till sig ett brefpapper, doppade pennan och ämnadeskrifva ett svar, ffien vid första ordet kastade han b ört' det igen och vände sig till Fredrik, som afvaktade hans svar, sägande:

„Helsa att'jäg skall komina.11

Fredrik gick, och Herman började vandra af och an i biblio-thekét, i synbart uppförd och missnöjd sinnesstämning, under det han mumlade: .

„Hvilken ny förödmjukelse skall den der förhatliga qvinpan nu bereda mig? Jag gjorde orätt som icke följde min förstq. känsla och skref,: att jag icke kunde hafva den äran och infinna mig. Hvarföre låter jag henne beherrska mig, då jag för henne känner den djupaste motvilja? — Få nu se om jag icke får ångrä mitt besök derstädes i dag, liksom jag fått göra det hvarje gång jag varit hos henne. Det tycks som ett vidrigt öde satt henne i ipin väg, för att göra min närvarande belägenhet rätt outhärdlig.11.

Stephana emottog grefven i paviljongen. Hon, helsade-honom med ett så hjertligt välkommen, och räckte honom handen med ett så hänförande uttryck af vänlighet, att Hermans ovilja nästan ögonblickligen försvann. Aldrig tyckte han sig ha sett henne vackrare och mera intagande; aldrig hade hon varit så ,fullkomligt en älsklig qvinna, och ingenting annat., Alla spår af den der stolta värdigheten, som eljest framlyste hos Stephana, var i dag försvunnen, och då han betraktade henne närmare, föreföll det som det varit spår af tårar i hennes ansigte, men han kunde ej säga hvarföre han tyckte så.

„I dag har jag bedt att fä tala med grefven, och det i ett ämne som sätter mig i stor förlägenhet. När budet kom med svar, att ni skulle uppfylla min begäran, nästan ångrade jag att ha framställt den.11

„Och hvarföre? — Ar det något jag kan vara till tjenst med, så varoöfvertygad att jag med nöje gör allt hvad jag kan.11

„A, herr grefve, det är en stor tjenst jag ämnade begära af er, och hvilken jag med lätthet skulle föreslå hvilken som helst, annan än er.11

„Ni har således ett dåligt begrepp om min ridderlighet?11

„Alldeles icke; men jag fruktar edra fördomar.11

„Ni anser mig således mycket fördomsfull?11

„Ja,- mycket.11 Stephana teg en stund.

Grefven betraktade henne och tänkte: „Gud; vet hvad; nagot rätt dumt var det, och af den beskaffenhet att det endast kunde uppstå i en adelsmans inbilska hjerna.11 1

„Innan jag kommer fram med hvad jag ämnade utbedja mig af grefven, så tillåt mig göra'ett förslag,11 sade Stephana plötsligt.

„Och det vore?11„Att ni tillåter det vi under vårt samtal alldeles glömma bort att ni är grefve.u

Herman skiftade färg. Stephana räckte honom handen med ett så förbindligt och mildt uttryck i blicken, att han nästan kände sig rörd deraf, och allä intryck af missnöje, sårad stolthet och harm försvunno. Han fattade den framräckta handen och svarade:

„Inför er, min fru, är jag, såsom ni sjelf yttrade, gentleman, och ingenting annat."

„Tack! och ni lofvar mig att icke en enda gång hänskjuta hvad jag säger, Under grefvenS domslut, utan endast

skärskåda den från förnuftets synpunkt ?“ 1

„Det lofvar jag.“

„Då kan jag tala lugnt och behöfver icke frukta, att jag skall såra fördomar, dem jag aldrig sjelf kunnat fatta.“ Stephana gjorde en paus; men återtog genast: „Ni uttalade för en tid sedan den önskan att få arrendera Äkersnäs. Var detta ert allvar?"

„Mitt fullkomliga allvar."

„Hvarför Önskadesni det?" Stephana såg Herman rynka ögonbrynen och tillade leende: „Jag tror att den under vårt samtal af-skedade grefven spökar. Vi voro ju öfverens att alldeles förgäta honom."

„Men, min fru, ni gjorde nu en fråga som.

„Icke var grannlaga, menar ni. Möjligt att ni här i Sverige så bedömer saken; men i Amerika skulle hvilken gentleman som helst,'utan ringaste tvång, besvarat den och icke sett något sårande deruti. Låt oss för en timma samtala såsom tvenne republikers barn." Äter smålog hon så mildt och hjertligt emot honom, att hans stolthet blef afväpnad. Hälft leende svarade He,rman:

„Må göra, min fru. Jag önskade arrendera Akersnäs för att skapa mig en existens och genom ett verksamt lif försöka åter uppresa den ekonomiska byggnad, som ramlat och i sitt fall nära nog begrafvit mig." . Herman hade talat med fullkomligt lugn röst. På den bleka pannan syntes likväl att den der bekännelsen kostade honom mycket. I Stephanas ögon lyste ett uttryck af tillfredsställelse.

„Tack, grefve Romarhjerta, för denna öppna förklaring. Ni har dermed ingifvit mig’ en känsla af verklig aktning."

„Oaktadt jag är adelsman?"

„Ni är det icke för ögonblicket, vi hafva ju bannlyst grefven,“ svarade Stephanas käratande;„„men“, tillade hon allvarsamt, — „min aktning har ni i. alla fall. Och nu sedan ni sagt mig hvad jag visserligen redan förut visste, har jag ett förslag att göra er. Jag önskade för Kungsborg, denna nästan omätligt stora egendom, hafva en husbonde. Det vill säga, en person, hvilken iklädde sig en husbondes alla omsorger, bekymmer ooh noggranna vaksamhet, emot att han med mig delade en viss procent utaf egendomens af-kastning. — Nå väl, skulle ni vilja blifva en sådan kompanjon med mig?“

Stephana hade haft ögonen stadigt häftade, på Herman, och ehuru han uppbjöd hela sin förmåga att beherrska sig, kunde han omöjligt hindra att ögonen sköto blixtar af harm och att han ofrivilligt höjde ,på hufvudet. Det var också ingenting mer och ingenting mindre hon erbjöd honom, den sista Romarhjerta, än att blifva hennes förste tjen are; en slags .förvaltare på hans fäders gods. Ett ögonblick sjöd blodet brännande hett i hans ådror.

Stephana gaf honom ej tid till att svara, kanske derföre att hon anade, att han, i första besihningslösa utbrottet af sin stolthet, skulle skjuta ifrån sig den hjelp, hon nu erbjöd honom.

„Mark väl, det är ett ordentligt kömpaniskap jag föreslår er ; och der ingendera af oss kommer att bero af den andre. Jag, som qvinna, kan icke hafva den insigt i bruksrörelsen eller landt-bruket, som erfordras för att sköta egendomen och hafva tillsyn öfver förvaltare och inspektor, samt underlydande. Ni, åter, önskar er en verkningskrets, der ni kan vara oberoende och ändå skapa er ekonomiska fördelar. På denna grund föreslår jag er att öfver-taga förvaltningen af alla mina affärer. Jag begär icke att ni skall fatta ett beslut nu på ögonblicket. Nej; dylika saker be-höfva öfvertänkas, men jag ber er tänka derpå. Ehuru motbjudande jag ser att ni nu finner förslaget, skall ni kanske vid närmare granskning och en lugnare pröfning icke se saken från samma synpunkt. Tro ett: att endast till ,en verklig gentleman, till hvars heder jag sätter ett obegränsadt förtroende, kunde jag framkasta det förslaget att blifva mitt hufvud; det vill säga: åt hans redlighet och ära' anförtro hela min välfärd. Icke saimt, grefve, ni skall tänka på mitt förelag?* '."Åter, räckte hon honom handen med ett så vänskapligt uttryck i röst och blick, att hon blef verkligt oemotståndlig.

„Jag skall om ett par dagar gifva er svar, min fru,11 sade Herman och förde hennes hand till sina läppar. „Tro mig, jag inser nu fullkomligt väl det ädelmodiga i ert anbud; det är den fattige ädlingen ni på ett grannlaga sätt vill tjena.“

„Det skulle ju förutsätta ett personligt intresse hos mig för er, och . . ..“

„Och ett dylikt hyser ni icke?11 .

„Jo, det gör jag; men icke större än till hvilken bildad man, jag träffar i min väg. Det är ingenting ädelmodigt i mitt förslag, utan tvärtom, grundar det sig på ren egoism. Jag behöfver nu hjelp, och man säger mig att grefve Romarhjerta är en man af den strängaste hederskänsla, han är derjemte en kunnig och driftig landtbrukare, fullkomligt hemma i alla de affärer, som vidlåda ett stort bruk med tillhörande jord. — Hvad är då naturligare änatt jag, eö äkta amerikanska, van vid att beräkna vinst och förlust, föreslår grefve Romarhjerta att med mig bilda ett bolag.“

„Men dertill fordras att jag skulle kunna' sätta in några aktier i bolaget; min fru, skulle jag blifva en kompanjon, som ieke eger en skilling?" 1

„Ah! herr grefvej ni är mindre affärsman än jag.1 Ni har ju kapitalet af edra insigter och derpå drager ni en viss räntå.' Utah insatsen af detta kapital från ér sida, skulle afkastningen af mina pengar blifva så betydligt mindre, att ni alltid kan räkna på ätt i bolaget hafva insatt en icke obetydlig summa. Men låt oss icke mera tala härom. Mins- ett: att vi amerikanare icke äro ser-deles begifna på uppoffringar, utan styras alltid af vårt eget intresse, Vi äro egoister." Omöjligt vore att återgifva den ton, hvarmed hon uttalade ordet.egoister; det låg i den ett eget smekande tonfall. I— Utan att Herman fick tid att säga något vidare i ämnet, sade hon, pekande på en tafla, som satt på väggen: (Den föreställde en ung italiensk bondqvinna, som bar en stor fruktkorg på hufvudet och ett sofvande barn på venstra armen. Man såg att den dubbla bördan var tung, att hennes krafter voro uttömda; men i blicken, som hon hade fästad på det sofvande barnet, låg en hel verld af kärlek,. som tycktes komma att glömma hennes egen trötthet.)

„Hvad tycker ni om den der taflan?" Herman steg upp och gick fram för att betrakta den närmare.

„Den är skön, svarade han. Ett sådant uttryck af sanning kan endast en mors ansigte erhålla.

„Eller en qvinnas, som älskar, hviskade Stephana. Herman kände, sitt hjerta slå lifligt vid det nästan glödande uttrycket i den hviskande rösten och vände sig hastigt om. Stephana hade äfven stigit upp och stod bakom honom med ögonen fästade på taflan. De halföppna läpparne darrade' lindrigt, och i blicken låg en hel verld af känslor.

„Ni tror således att det gifs en kärlek, som är lika mäktig och stark som en mors?"

„Ja! — den en qvinna erfar, då hon första gången älskar. ‚Barnet kan glömma sin mor, modren sitt barn, men aldrig glömmer qvinnan den man, hon gaf sin första kärlek,’ säger- en 'stor författare, och han har rätt." Stephanas kinder betäcktes af en varm rodnad. Herman betraktade ! henne tigande, och derunder tyckte han sig höra slägen af sitt eget hjerta. En paus uppstod, hvarefter Stephana vände sig till Herman med de orden:

„Vet ni hvem som har målat det der stycket?"

„Nej.":i

„Jacøbo Lange."

„Ah! —-• Men herr Lange är ju mekanikus?"„Till yrket, ja; men han har äfven ett .poetiskt element och denna är en produkt deraf. , I Amerika förnedras icke artisten af att tillika vara en praktiskt duglig person. Tvärtom, ju mång-sidigare en menniska är, ju högre aktning åtnjuter hon."

En halftimma derefter red grefven hem.

Mot aftonen återkom Jacobo från Äkersnäs. Han uppsökte Stephana och fann henne i paviljongen,

Nå-å, huru upptog grefven förslaget?" frågade han.

„Sannerligen jag det vet,“ svarade Stephana med ett matt leende. „Det första intrycket var naturligtvis sårad stolthet, det andra en rörelse af Gud vet hvad.“

„Af erkänsla?“ Jacobo såg småleende på Stephana, under det han lekte med fransarne på hennes klädningsärm.

„Ah nej,, det var en rörelse af medgifvande, att jag menade väl. Jag fruktar emellertid att hela förslaget kommer att stranda emot hans högmod."

„Elin skulle ju skrifva och söka öfvertala honom, att, såsom hans laga rätt är, taga hennes förmögenhet i besittning?"

„Ja, hennes bref bör han, enligt min uträkning, erhålla i afton. Derföre har jag i dag gjort honom mitt förslag. Jag vet att hans ekonomiska utsigter äro ganska mörka. Nu beredes honom tvenne utvägar att göra dem ljusare. Min aktning för honom skall helt och hållet komma att bero på hvilket val han nu gör. Emottager han, efter tio års förlopp, tillbudet att af en förskjuten och föraktad hustru draga en ekonomisk fördel, då är han sannerligen en man utan ära och heder, just en värdig ädling; och all vidare beröring mellan honom och mig är då slut.' Elin må sedan ensam besluta öfver framtiden. Föredrager han deremot mitt tillbud, då är han en man, som heldre med heder arbetar sjelf på sin existens, än emottager den af en qVinna, söm, han anser ovärdig att vara hans maka. Han försonar genom ett dylikt handlingssätt mycket af hvad hans högmod brutit."

„Men om han afslår båda anbuden?"

„Nåväl, då förblir han sin stolta karakter trogen och förnedrar den åtminstone icke genom en lumpen egennytta." Stephana stödde hufvudet, med en trött rörelse,, emot ryggstödet af en emma och såg sorgset framför sig.

„Kommer Stephana ihåg, att du en gång tillerkände mig en sällsam förmåga att kunna läsa dina tankar och gissa till dina känslor?"

„Ganska väl erinrar jag mig det; men", Stephana rodnade, ,,du ämnar väl icke nu läsa i min själ och tolka hvad der föregår?"

„Tolkningen är öfverflödig; men jag vill blott varnande säga: akta dig, lek ej med en eld, som kan bränna."

Stephana såg nästan kallt på Jacobo.•’ „Ah! Jjstephana, hvartill gagnar det att bakom den dér kalla blicken vilja dölja sanningen. Tror du verkligen, att jag deraf kan bedragas eller1 vilseledas ?“

„Jacobo, hvad vill du säga?“

„Att Stephana, som för några år tillbaka sade: 'kärleken är ett fremmande element för mig och måste alltid förblifva det’; — nn löper fara att........“

„Göra bekantskap dermed, menar du.“ Stephana lade sin hand på Jacobos skuldra. „Och Herman Romarhjerta skulle vara den som kunde uppväcka detta element inom mig? Nej, Jacobo, och tvenne gånger nej ; emellan honom och mig ligger en hel afgrund af lidande. Det vore en skymf om jag kunde älska denne man.“

Jacobo betraktade henne tigande, med ett eget sorgset uttryck. Derefter återtog han:

„Ämnar Elin sig till Sverige ?“

„Ja, nästa sommar. Men säg mig, Jacobo, hvad har du mot Elin?"

„Att hon icke är sann. Allt hos henne är spelet. Hon är en utmärkt skådespelerska, och på scenen skulle jag ha beundrat henne, men i verkliga lifvet utgör hon min plåga. Jag älskar sanningen; och hvad som icke är sannt är mig motbjudande. Då jag en gång sett att en menniska hycklat, då tror jag, att hon gör det i allt; och denna Elin har jag sett med lätthet spela alla möjliga roler."

Stephana satt tankfull.

„Du har rätt, till en del, hon är verkligen mäktig att utföra hvilken rol som helst; men betänk också att omständigheterna gjort henne till hvad hon är. Jag, som känt Elin från yngre år, jag vet att grunden är god, ehuru

förakt och lidande gjort henne till ett dårskapens barn; meuniskorna ha lekt med henne, nu leker hon i sin tur med dem.0,

„Möjligtvis dömer jag for strängt, och hon är kanske bättre än jag förmodar."

En hel vecka gick till ända utan att Stephana hörde något från grefve Herman. Hon började redan taga för afgjordt att han ingått på Elins förslag, att han skulle förvalta och disponera öfver hennes förmögenhet. I denna sin förmodan stärktes Stephana ännu mera, då hon fick höra att grefve. Herman rest bort.

En lördagsafton, något öfver åtta dagar sedan grefven var på Kungsborg, hade Stephana gått upp i den öfre våningen. Jacobo var rest till hufvudstaden i affärer; Jane var sysselsatt att åt de fattige göra den vanliga lördagsutdelningen af bröd o. d.

Tankfull vandrade Stephana genom den del af våningen, der den gammalmodiga möbleringen ännu stod orörd, ty ena hälften af praktvåningen var under reparation. Hon stannade på återvägeni tafvelgalleriet, der en mängd utmärkt vackra och värdefulla taflor blifvit upphängda. Stephanas blick fastades dock icke på någon af dem, utan hon blef stående framför det enda porträtt som fanns, nemligen: porträttet af grefvinnan Romarhjerta, den Bretagniska fiskareflickan. Med armarna i kors öfver bröstet och hufvudet till— bakakastadt, betraktade ätephana bilden af denna sköna och troligen olyckliga qvinna, hvilken den stolta slägten förskjutit. Hurn länge hon så stod, visste hon icke, ty den ena tanken och känslan hade aflöst den andra.

„Förlåt att jag så här på egen hand uppsökt er, min fru," yttrade en välkänd röst helt plötsligt bakom Stephana. Hon spratt till och vände sig hastigt om. Det var grefve Herman, som stod på sidan om henne; men i detsamma Stephana vände sitt ansigte emot honom, stannade hans blick helt öfverraskad först på Stephana, hvilkens vanligtvis så lugna, nästan stränga ansigte nu var öfverhöljdt af tårar, en syn, som ovilkoijigen tvang Herman att flytta ögonen från henne på den tafla hon skärskådade; och till sin förvåning igenkände han Gunillas porträtt. Yid den rörelse af förundran han gjorde, hade Stephana fullkomligt hemtat sig,.bort-, strök med en hastig rörelse tårarna från kinden, sägande:

„Välkommen, grefve! Jag började tro, att ni föresatt er, icke mer besöka Kungsborg.“

„En sådan glömska, af hvad artighet kräfver, skulle jag väl aldrig kunnat låta komma mig till last." De stodo bredvid hvarandra, midt för grefvinnan Gunillas porträtt.

„Hvad intresse har denna tafla för er, min fru? Hvarföre hax ni önskat behålla den?“ frågade Herman.

„Derföre att hon var förskjuten, sade Stephana allvarligt, nästan sorgset.

„Känner ni hennes historia?"

“Nej.“

„Och ändå kan åsynen af denna bild framlocka tårar i edra ögon."

„En inre röst säger mig, att hon har varit olycklig. Jag har, under det jag betraktade henne, i mitt inre genomlefvat alla de qval af förödmjukelse, obesvarad kärlek, glömska och ofortjent förakt, som utgjort denna stackars qvinnas följeslagare genom lif-vet. — Herr grefve, hon har säkert lidit mycket, och huru orättvist, att i oförnuftigt högmod döma henne till alla dessa lidanden, derföre att hon ej var adel. Arma qvinna, ensam och förskjuten," tillade hon hviskande.

Herman teg; ett pinsamt minne anklagade i detta ögonblick honom sjelf att icke ha handlat ädelmodigare, än den af hans förfäder, som lät högmodet förqväfva kärleken.

„Det är något eget", återtog Stephana, „uti att vid åsynen af ett porträtt kunna sätta sig in i den persons lif och lidande, samtkänna sitt hjerta blöda af samma smärta, som en gång uppfyllt dens-bröst, hvars bild' vi sed1 k >
„Det är likväl högst sällan vi kunna tänka oss in i andra lidanden än dem vi> sjelfva erfårib :Ni, min fru, huru skulle ni kunna förstå detnfösom möjligtvisfön gång: uppfyllde detta bröst?H

!< ,fMycket lätt; — - den förskjutne, förstår bäst den som blifvit förskjutetä^ä-öi 'Ko-jpslf' nah_ r.odfivri

Stephana uttalade déssa ord med en så gripande tön, att Herman erfor en rysning. En paus uppstod, hvarefter Stephana sädö med ett bekymrhefslöst leende: pf

‘"‘^Béhagar ‘grefväfö céå gä vi ned B sälöhgén. Jag gissar att hi komrfier för ätt gifva mig ett afslag." ‘;

' „Hväfaf dfägär1 tti en dylik'.élutsäts?*1 ft;|Den\ gj‘ördé; sig sjelf vid. .- . 'i1..

Stephana tystnade öch de lemnade galleriet:'

; „Vid hvilket tillfålläfv;g •' f 1 ; ‘„När jäg betpaktaäe dehförskjutnä grefvdrinan Gunilläsporträtti Då framstod för mig allt hvad man ’ sagt mig om er familj estölthet, och jag näétah ångrade1'‘ett föfslag, JSom ni säkert-ansétt innebära en förödmjäkelgfe, föch likväl :1.... Pf* *

Sföphäha fästade1 en lugn och allvarlig blick på Herman.

1 ,«.Fortpttt, ,jag ber<“

*Öch likväl käri jag' heligt försäkra er,' ätt jag heldré ville underkasta mig hvilkeri förödmjukelse som helst, än med minä örd såra någon annan menniskäJ1. '

„Derom är jag fullt föpvi^sad., n— Ifrån er kan.be^jämdt ingenting annat jj,ns gpdt utgå>,“,< D^ hade nu intfödt i salongen. .^Jag är här,“ återtog grefven, „för att, om ni så behagar, uppgöra det der förslaget, ni gjorde mig. Jag antager det.“l,;l

Stephana såg upp på honom, och öfver hela hennes ansigte,spridde sig,,ett skimmer af,gjgdiöfyerraskning; men hpn sade endast:

„Tack! Grefve Romarhjerta,11 och räckte honom handen,., den Herman- endsekund höll i.sin;- derefter förde han den hastigt till sina läppar; hEtt ögonblicks tystnad uppstod., Stephana bröt den genom.att, börja.tala qm., affärer.! Grefven skulle'följande, däg återkomma, -då de skulle, uppgöra; oehjiuderskrifvä ömsesidiga, kontrakt tetyetc:.-| ; i

i Grefven stannade qvar till;,aftbnén; Stephana och han .talade om hyilka , rum han skulle, bebo ‘dch.ieh hel hqp likgiltiga sak.er. Aldrig hade Herman funnit sig så väl i Stephafias .sällskap.,gom nu. Då>‘ hanöslutligen togiafsked frågade Stepbjana: ;

„Har'greffen meddelat sin familj-^det héskÉ grefvbni fattat?" „Icke ännu. Jag ville först gifva -er mitt ävay och mitt ord derpå, att ‘jägf^mfög den befattning ni uppdragit' mig.“ä>;föu i „Befattning?11 „Ja, min fru. Ehuru ni vill gifva ,den ett annat namn, är det likväl en befattning, .eller rättare .en tjenst hos er, ni erbjuder mig* och hviken jag gifvit mitt ord uppå, att jag icke allenast antager* utan skall söka fylla såsom f|— ädling, höll jag på att| säga, meh ni -skulle ieke antaga en dylik försäkran, derföre säger jag1rfr, såsom gentleman."

,,Jag är fullkomligt nöjd med detta,,ert ord.“

Stephana räckte, honom handen till afskedi och i nästa ögonn blick galopperade, jiästen bort med den unga, grefven.

-Följande. morgon finna, vi Helfrid och Herman sittande under träden i den stora, furuskogen.. Han hade nyss; slutat sitt meddelande, och detta hade qvarlemnat ett moln pä Helfrids rena drag. När Herman tystnade, sade systern:

„Nåväl, du afslog.Vväl ar)budet?Hi 1 I xi-jo ;,*Ja, jag har skrifvit till henne, 'att då vi aldrig varit* aldrig skola blifvä ett pär .mäkari utan hon blott af miglierhållibrättigheten att. bära mitt namn?; vore det omöjligt för mig ätt njuta:fördelarna af hennes förmögenhet."

, „Jag har aldpig;. och kommer aldrig att gilla ditt förfarande piot .Elin, gillar likväl lullkqmligt, att då du ej kunnat gifva heppe en hustrus rättigheter öfver dig, du icke heller mottager någptfaf hennes förmögenhet. Det vore en •verklig stöld. Nå, du afslog yäl äfven det lika kränkande anbudet äf i fru Stephenseni!" ,

„Nej, jag har antagit det,"' svarade grefven béstämdt, Helfrid ryckte till. '

„Herman, du • Skämtat' väl?" :

„Ser jag ut som om jag skämtade?" w. '^Skullé du, eh grefve,blifva1 dén föfstetjéharenhos fru Stephensen."

„Ja! Och jag blir, det utan att känna mig förödmjukad déräf. Ilon har gjoft migkö^ålalget med,lså! niycken grannlagenfrét och på ett sä ädelt éätt, att jag känner mig smickrad äf det förtroende hon Sättäri till ifiiri hedéfi."

Helfrid stirrade på brödren, liksom hohicke rätt fattade, ätt hvad han sade var åännt.

„Helfrid, det finnes blott ett, jag ickeJ)skulle kunna bära, och det vore, om jag en dag, sedan det lilla kapitalet, som vi nu ega, icke skulle (kunna göra alla rätt* utan genom en neslig1'cession, vara tvungen att rädda mig från mina björnar. — Kom och låt Oss gå till märtlmä, jagi: måste' meddela-'hétine mitt fattade beslut och. sédän ridäiiöfvei1 tilFKängsbörg."'

Helfrid tog suckande brodfenS ärmföch de Vandrade tigaridb htem.

Vi förbigå grefvens sankäl ined -modren. 'Detr'vari en svar kamp han utstod med den stolta oéklialsstarriga -tjtfinnaw,' 'sölri omöjligt ville eller kunde fatta, att deras tillgångar vöro' sådana,att de kräfde detta offer af honom. Herman, som innerligt älskade sin mor, led af att tillskynda henne den smärta, han iság att hans beslut kostade henne; men han insåg äfven att han handlat rätt. — Ack! det hade varit så många tillfällen i hans lif, då modrens högmod qväft hans rättskänsla; nu kände han att det var tid, att äfven låta andra känslor än högmodet tala.

Fram på förmiddagen red han till Knngsbörg, der han fann häradshöfdingen och ett' par notarier. Ett formligt kontrakt uppgjordes nu, och i grefve Romarhjertas händer öfverlemnades héla förvaltningen af Kungsborg med husbondes fullmyndighet. För detta uppdrag tillförsäkrades grefven en viss procent af den afkastning egendomen gaf. Sedan kontraktet' blifvit underskrifvet, och en lucullisk middag intagen, afreste lagkarlarne. Grefven qvarstannade. Då han och Stephana blifvit ensamma, framtog han kontraktet sägande: „Det kontrakt, ni hade låtit uppsätta var något för obetänkt, hvarföre jag bad häradshöfdingen tillägga den här meningen: 'Med en husbondes rättigheter i allt, som icke strider mot min vilja och önskningar;' ifall denna mening icke blifvit inflickad hade jag ju så godt som blifvit er förrriyndare och detta, min fru, var en makt, jag under inga vilkor ville ega."

„Jag har trott på er kända redlighet och stränga begrepp om ära dch i följd deraf icke fruktat något missbruk af den makt ni enligt min egen vilja erhållit.11

Ett par dagar derefter kom Jacobo hem.

„Grefven har antagit mitt tillbud och flyttar om en vecka till Kungsborg,11 sade Stephana, sedan de helsat på hvarandra.

„Den stolte grefven är således i din tjenst?11-„Ja.11

„Stephana, här är hans svar till Elin. Jag har, såsom du bad

mig, hemtat det hos.........11

Stephana tog brefvet och bröt det med de orden:

„I fall hans afslag är alltför stolt, så. skall Elin slippa förödmjukelsen af att läsa det.11 Hon vek upp papperet, men Jacobo lade sin hand på hennes, sägande:.

„Månne icke Elin skulle hafva lättare att bära förödmjukelsen af hans stolta ord än du?11

Stephana såg upp till honom, deras ögon möttes.

„Jacobo!11 mumlade Stephana, liksom träffad af uttrycket i hans.

blick.

„Läs ej brefvet,11 hviskade Jacobo, „bespara dig den smärtan." Ett ögonblick liksom tvekade Stephana, derefter kastade hon hufvudet tillbaka, sägande beslutsamt:

„Nej, jag vill läsa det. Jag vill se huru han nu, efter tio års förlopp, behandlar den stackars Elin.11 Hon läste:H9H

97

e i „Min fru!

®f I— Ehuru :ädelmodigt ert anbud är, måste jag bøstamdt afslå

det. — Ni säger, att en man väl är den naturlige förvaltaren af sin hustrus förmögenhet, .ttn< Ni har rätt, men ni glömmer att vj *4 icke äro ett par makar; att jag icke är er pnan. Ett närmande i financielt afseende vore straxt ett närmande oss emellan och n något sådant hvarken kan eller bör ske. Jag kan af er icke mot-

ir*| taga något, och ni är den siste i verlden jag ville stå i en ekono-

1§1 misk tacksamhetsskuld till. — Ni har en gång gjort mig till er

;a' gäldenär och jag betalade er min skuld med att fjettra min frihet,

i‘:| för hela mitt lif. Yi äro således qvitt. — Att än en gång göra

k mig er förbunden tillåter icke min heder, ty jag skulle icke kunna

å gifva er något tillbaka, hvarken af tijlgifvenhet eller, deltagande,

i» Tillåt derföre att vi hädanefter, såsom hittills, lefva utan all beröring;

(J j ty emellan Elin Mårtenson och Herman Romarhjerta kan aldrig

d !j något närmande ega rum. Att förena oss vore lika omöjligt som

h - att förena de olika polerna. Herman Romarhjerta.“

tøl „Läs!“ sade Stephana och räckte Jacobo brefvet; sjelf kastade

tji hon sig ned i en emma. Hennes utseende var så kallt, att dragen sågo ut som om de voro förstenade.

J9 „Han afskyr således den förskjutna, efter han så skoningslöst

jji behandlar henne,“ utropade Jacobo.

»Jal“

„Och du hoppas ändå?“

j. „På hvad hoppas jag?“ sade Stephana med en ton så hopp-

lös att den skar Jacobo i hjertat.

„Att kunna förena Elin och Herman. “

„Nej, Jacobo, derpå hoppas jag icke. Ack nej, jag känner 1 för väl hans ovilja mot henne." d „Hvad åsyftar du?“

„Att lära honom känna hvad som utgör det egentliga men-r niskovärdet; att bringa honom till att klart inse huru föga öfver-i" I ensstämmande med sann heder han har handlat, då han trodde sig

0 ledas endast af ärans röst.11

„Men sedan ?“.

q „Sedan är han icke mera en öfvermodig ädling utan en —

menniska.u

„Och då hoppas du att han sjelf skall söka upp Elin?" g ‘ „Ah nej, men han skall afbedja sin skuld hos henne."

„Har det aldrig fallit dig in, att oui han nu fick se henne, så oemotståndligt intagande som hon är, han skulle

älska henne ?“ Jacobo B fixerade Stephana under det han talade. iStephana skiftade farg

då hon svarade:

s „Om äfven något sådant kunde inträffa, tror du att Elin

glömt — glömt hans uppförande, som gjorde att fadren äfven försköt henne. Tror du, att hon glömt att grefve Herman icke en gång

7ville låna sig till att söka åt henne utverka fadrens förlåtelse? Att han förblef känslolös för hennes böner och återsände hennes bref. Nej, nej, emellan Elin och honom stå oförrätter, som icke kunna glömmas;'5 Hon skall aldrig älska honom.“

„Är du fullt säker derpå?“

„Ja, jag är fullt säker på, att Elin aldrig skall älska denne man.14

„Än Stephana då?“

„Jacobo, är du åter der igen? Glömmer du att han år gift, öch att jag känner allt det onda han gjort Elin?“

glömmer intet; jag går endast tillbaka i tiden, och då jag förenar det längst förflutna med det närvarande, fruktar jäg för framtiden.“<£:

„Framtiden! Eger jag väl en sådan? — Nej, Jacobo, jag hade kunnat ega en; jag hade kunnat både älska och vara lycklig, men det är slut; och nu skulle jag blifva en lekboll förkärlekens gyckel! Omöjligt. — Stephana lefver icke mer för sig sjelf, hon lefver endast för andra. God natt, Jacobo!14

Några dagar derefter voro alla grannarne bjudna till Stephana. Det var den första bjudning hon gjorde. Att grefve Romarhjertas voro inbegripne deruti är klart. Grefvinnan urskuldade sig, och Helfrid for endast derföre att Herman öfvertalade henne. Ingen enda af grannarne hade underlåtit att komma. Alla ville se huru det skulle gå till hos den rika amerikanskan, och nyfikenheten, denna allsmäktiga driffjeder, dref dem att infinna sig på Kungsborg. En hvar hade dervid sökt i sin klädsel nedlägga den största lyx. Samlingen blef i följd deraf ganska lysande, isynnerhet som flertalet af grannarne utgjordes af adel. Stephanas klädsel utmärkte sig för sin enkelhet, och likväl upptäckte man vid en närmare granskning, att denna enkelhet var långt dyrbarare än de andras prunkande drägter. Hon var nu, såsom alltid, helt och hållet svartklädd. De enda - Smycken, som prydde henne, -voro tvenne, af sällsynt skönhet och värde, nemligen en brosche af svarta diamanter och ett armband af samma stenar. Hennes yttre var så intagande, att en hvar stannade öfverraskad då hon trädde emot dem, och då blicken föll på den vid hennes t sida stående Jacobo, kände män sig frestad att utropa:

„Hvilket skönt par!14:’

Alla voro komne, då Eklund med stor tonvigt anmälte fröken och grefve Romarhjerta.

Jacobo stod inbegripen i ett lifligt samtal med baron H. —; men vände sig hastigt om mot de inträdande. Hans klara ögon stannade på Helfrid med ett eget strålande uttryck af tillfredsställelse; man kunde se att han fann synen behaglig. Hon varockså riktigt drottninglikt vacker. Hvarje drag, hvarje rörelse bar prägeln af dén svenska adelsdamen.

„Hon vore skön, om hon vore mindre kunglig11, tänkte Jacobo, då han helsade på dem.

Längre fram på aftonen hade några personer samlat sig kring Jacobo, hvaribland var Helfrid; man talade om England, och sedermera öfvergick samtalet till sederna i Amerika.

„Det är," yttrade den unga vackra friherrinnan F.—, „ändå ett eget land, då man betänker att det hvarken har konung eller adel.“

„Eller någon statskyrka," bifogade Jacobo leende;'^men just derföre :;torde man kunna antaga att det med jättesteg går fram till intellektuel "och moralisk utveckling."

„Det låter som ni skulle vilja påstå att konungamakten, adeln och kyrkan motverkade en dylik utveckling," inföll friherrinnan leende, öch fästade sina blixtrände ögon med icke så litet koketteri pä den unge mannen. „Medgif, herr Lange, att detta var mindre artigt' sagdt."

„Vi amerikanare äro icke serdeles- artiga",' svarade Jacobo skrattande , „och derföre måste ni tillgifva mig detta nationalfel."

„På det yilkorét, att ni förklarar er närmare öfver det föga smickrande yttrandet om adeln och kyrkan." Friherrinnan var en förtjusande enka öch föreföll alldeles' obeskrifligt intagande när hon behagade kokettera.1

„Tillåt mig att jäg i detta fall icke uppfyller er önskan. Jag skulle dervid komma att uttala åsigtér, hvilka vore sårande för en söcietejLq bestäénde mest äf adel." '

„Medgif åtminstone att societetslifvet i Amerika måste blifva obeskrifligt simpelt', då det ej finnes någon samhällsklass som representerar den bildade."

„Detta1 vill jag bestrida. Kanske finnes det i hela verlden icke ett behagligare söcietetslif än; i nya England. Just derföre att all större societet der är något okändt. Man umgås endast med verkligt förtroliga vänner, och då man är tillsamman hållas föreläsningar eller samtalad', om verkligt instruktiva ämnen. Der råder en anda af allmän bildning i Amerika, som ej finnes någor annorstädes i hela verlden. Tocqueville säger ganska riktigt: ’Den allmänna' bildningen står en hvar till buds i Amerika; den högre är tillgänglig för ingen’."

Samtalet fortsattes i denna anda till dess musiken kallade till dans.

„Dansar ni?" frågade friherrinnan, Jacobo, just som hon lade sin hand i baron H—4$ för att låta honom föra bort sig."

„Nej, jag dansar aldrig." ,

„Ni är kanske qväkaré?" .sade friherrinnan och sväfvade bort.

Helfrid och Jacobo blefvo allena qvar.„Dansar icke heller ni?« frågade Jacobo. vänd till Helfrid.

„Åh jo; men icke i afton, det ,är med dansen som med mut siken, man bör aldrig befatta sig,med iden oftare än man känner •sig"Stämd derfor.44 ' ,Yrm (iq •>!)« d .-

„Det är ganska rätt. Dansen ä,r ett, uttryck af glädje, och då man icke är glad ligger det något onaturligt uti att dansa,44

„Hum inånga tror ni, bara ibland dem, som i afton dansa, göra. det af nöje .eller äro verkligt ...stämda för glädjen.

„Troligen högst få,',4

„Och ändå dansa de?‘$M|

„Derföre, min fröken,^att yi äro ..så onaturliga, så föga sanna. Yi äro slafvär af fördomar, dem ,.yårt förnuftjföraktar, och vi underkasta oss vanor, dem vi finna tryckande., men ändå sakna mod att afskudda. Jag för min del finner européen i detta fall riktigt beklagansvärd. |

„Men å andra sidan kunde man väl påstå, att då vi unga gå på en bal, är det vår pligt;att dansa, eller ock böra vi vara derifrån.“

„Hvarföre det? Jag kan ju vara road af att;se andra dansa, eller ock att conversera och då; upphör ju pligten.44

„Hvarföre dansar ni ej? Är det af något religiöst skäl?44,

.. „Alldeles icke. Jag ; är universalist; och ni vet troligen att öfver en sådan utgör hans égen vilja lag för hans nöjen, religionen blandar sig icke deruti. Jag är icke road af detta barnsliga nöje, Det förefaller mig som såge jag en hop dårar.“

„Sanningen att säga;, finner jag icke heller, stort behag deri.44 I detsamma dansade ett mörklagdt fruntimmer förbi den öppna dörren.

„Hvilken är den damen,“ frågade Jacobo.

' „Öfverstinnan D. —,‘ä svarade Helfrid.

„Ah, jag har hört henne omtalas, Hon har haft en sorglig ungdom vill jag minnas att man sagt mig.44

.„Ja, på satt och vis,; ty hon koin in uti en slägt, som......

„Ansåg henne vara af allt för ringa börd.“._

„Och deruti hade de rätt. Hon är endast klockardotter;“ det vore omöjligt att återgifva den enkla höghet, med hvilken Helfrid uttalade dessa ord. jacobo såg på henne.

„Kan ni gilla att den stolta slägten ringaktade henne för hennes börd?“

”Jag ogillar öfverste H. som gifte sig med den ringa flickan.11

„Förmodligen älskade han henne.“

^„Det är ingen ursägt. En kärlek,; som förleder till glömska af vara pligter, mot oss sjelfva och den samhällsställning vi inne-hafva, innebär en förnedring.41

„Fördomar , när skolen J upphöra att utgöra en boja på förnuftet,44 sade Jacobo med ett sorgligt leende.„Kaliar ni det fördöm, att vi hysa aktning för vårt högre men-niskovärde ?u

„Min fröken, det gifves hlott ett menniskovärde, inför hvilket vi med aktning kunna böja oss och det är den moraliska öfver-lägsenheten. Denna återfinna vi oftare hos torparens barn än hos ädlingens.11

„Men förlåt, jag sårar er med mina fördomsfria idéer.“

„Ni anser mina således for fördomsfulla?“ Helfrid smålog.

„Ja, min fröken.“ ;

Det var något alldeles eget för Helfrid att höra en person så der uppriktigt uttala sig emot de grundsatser hon hyste, och likväl fann hon sig snarare intresserad, än sårad deraf.

Tvenne veckor derefter hade Herman flyttat till Kungsborg. Stephana hade låtit iordningställa venstra flygeln och den blef nu öfverlåten till grefvens disposition. Den dag som Herman ankom till Kungsborg, för att bosätta sig der, hade Stephana, i sällskap med Jane, rest bort. Hon insåg att det skulle vara ett plågsamt ögonblick för Hermans stolthet, då han såsom en beroende person åter inflyttade på sina fäders gods, derföre ville hon icke att åsynen af fremmande ansigten, isynnerhet hennes, skulle göra detta ögonblick ännu bittrare. Hon återvände helt sent ifrån det besök hon gjort. Augustinatten hade redan utbredt sin mörka slöja öfver nejden, när vagnen stannade utanför verandan. Då betjenten öppnade vagnsdörren såg Stephana en manlig figur stå vid fotsteget och räcka fram handen för att hjelpa henne ur. Stephana tog för afgjordt att det var Jacobo, och sade i det hon fattade den framräckta handen:

„Är du redan återkommen, Jacobo, jag............44 men här hej-

dade Stephana sig, det var icke Jacobo; lampskenet från verandan föll på den persons ansigte, som hjelpte henne ur, och hon utropade med öfverraskning:

„Ah, grefven!44

„Beklagligtvis var det icke herr Lange,“ sade Herman med någon ironi; „men jag kunde icke motstå behofvet att i afton få höra ett välkommen från edra läppar.41 Den sista meningen utsädes med en ovanligt hjertlig ton. Grefven hade tagit Stephanas arm och lagt den i sin, samt ledsagade henne uppför trappan i salongen. Herman tyckte att hennes hand darrade och att en varmare kolorit än vanligt färgade Stephanas kinder, då lampskenet i förstugan föll på hennes ansigte. Vare härmed huru som helst, så var hennes ton lugn, då hon, sedan de kommit i salen, räckte Herman handen, med de orden:

„Hjertligt välkommen till Kungsborg, och må grefven glömma allt, som kan göra detta hem oangenämt.44„Tack! min fru; jag behöfde verkligen ett vänligt välkpmmen af er; och detta torde jag gått miste om, ifall jag ej afvaktat er återkomst. , Ni hade ämnat beröfva mig den. glädjen."

„Hade jag vetat att ni satte värde derpå, då hade jag varit den första, som i dag emottagit er här, men...

„Ni ville bespara mig smärtan att såsom underordnad helsas i mina fäders hem,^.yar det ej så?“ .

. „Jag önskade att befria er från åsynen af detta hems nuvarande egarinna, och bespara er hågkomsten att det tillhörde någon annan än er." . .... .• , V, ,i;;

„Asynen af er försonar mig med allt annat," sade Herman hastigt, liksom orden mot hans vilja halkat öfver läpparne.

Stephana tycktes icke ha hört dessa ord, ty hon upptog ett annat ämne och frågade efter hans mor och syster, etc. Sedan ännu några ord! blifvit vexlade, tog grefven afsked och gick. Stephana qvarstod orörlig en stund. Derpå hviskade hon:

„0, ädle, ädle£ om du gör dig till Elius hämnare, då är min medverkan öfverflödig."..UfflH

vatit

fslsas

rande

nnan

rman

1

ännu

hana

min

Andra Afdelningen.

Sommaren och ett stycke af vintern var förgången. Nyåret med sin klara himmel och sin snömantel hade efterträdt julen och hösten. Pä Eungsborg hade händelserna gått sin alldagliga gång. Stephana skötte med verksam ifver allt hvad som kunde komma under rubrik af barmhertighet och moralisk förkofran för de underlydande; men hon öfverträdde aldrig det rent qvinliga gebitet för sin verksamhet. Hon lefde deremellan äfven för att njuta af lifvet, det vill säga: hon tillfredställde sin böjelse för prakt och sällskaps-lifvet, så att Kungsborg på en gång kunde skryta af att ega den mest välgörande och för de fattiga mest nitälskande patronessa, som orten kunde citera henne såsom en typ af gästfrihet och hennes hus såsom ett mönster af elegans. Med allt detta egde Stephana ändå den mest i ögonen fallande flärdfrihet i jsitt eget väsende.

Jacobo hade nu fått någorlunda i ordning på Akersnäs, der han och hans verkstad voro i full verksamhet. Alla aftnar red han öfver till Kungsborg och tillbringade dem der,Äemedan han fortfor att bo der, ehuru han hade rum inredda på Akersnäs.

Grefve Herman hade med den mest omsorgsfulla noggrannhet skött sin befattning såsom egendomens hufvud. Han hade anskaffat en duglig bruksförvaltare och en kunnig inspektor, samt sjelf omfattat det fält för verksamhet, han nu hade framför sig, med ett intresse långt större än då han förvaltat det. för egen räkning. De vidlyftiga affärerna och de väsentliga förbättringar, som måste göras, hade föranledt längre och kortare resor, så att man kunde säga att grefven under de första månaderna sällan tillbringade tvenne veckor å rad på Kungsborg, och när han var der, hade han föga tid öfrig att sällskapa med Stephana, ty om aftnarrie red han gerna öfver till Furuhof. Allt detta hade gjort att något förtroligare umgänge emellan honom och Stephana icke uppstått; tvärtom

tycktes det som Stephana genom att alltid iakttaga en viss värdighet ville uppresa en skiljemur dem emellan, hvilken icke bl ef sa lätt att öfverstiga. — Och likväl låg det aldrig i Stephanas sätt något högdraget, något af patronessan, emot en underordnad. Nej, hon lät honom aldrig känna att hon betraktade honom annat än som grefve Romarhjerta, och just derföre iakttog ett och samma uppfö-rande som i början af deras bekantskap. Deremot hade Stephana ofta besökt Furuhof och genom sitt bildade och intressanta sällskap förskingrat mången mulen stund för den sjuka grefvinnan, som under hösten och vintern lidit mycket af sitt klena bröst. Jacobo hade äfven blifvit en gerna sedd gäst hos grefvinnan, som med bibehållen värdighet visade honom och Stephana en nedlåtande vänlighet.

Vid jultiden hade Stephana rest till hufvudstaden och der tillbragt en månad. Nu var hon helt nyligen återkommen och då äfven affärerna under vintern lemnade grefven mera ledighet, såg det ut som han och Stephana ovilkorligt måste komma i närmare beröring med hvarandra.

En vacker eftermiddag i början af Februari reste Stephana öfver till Furuhof. Jacobo hade underrättat henne att han ämnade sig dit, och Stephana hade icke förr stigit ur sin släde än hans svängde upp på gården. De emottogos af grefvinnan med den vanliga, förbindliga och förnäma artigheten, af Helfrid med verklig hjertlighet. Jacobo hade några engelska böcker med sig, och under det han och Helfrid talade om deras innehåll, hade grefvinnan börjat tala om sin son med Stephana. Med en stolt mors hela till-försigt yttrade hon sig om honom och den lysande bana, han kunnat göra, men af olyckliga omständigheter blifvit förhindrad från.

„Det är obegripligt,“ sade Stephana och såg ned på sitt broderi, „att grefven förblifvit ogift. Jag tycker att en man med alla hans lysande gåfvor hade bort göra ett briljant parti.“ Nu såg hon upp, först på grefvinnan och sedan på den midt emot, vid divanbordet, sittande Helfrid. Båda gjorde vid Stephanas ord en hastig rörelse, liksom man hade vidrört någon sjuk fläck.

„Herman hade kunnat göra ett lysande parti; men han kan det icke mera,“ svarade grefvinnan med en nästan dof röst.

„Och hvarföre icke? Herr grefven har ju alla elementer för sig att kunna intaga hvilken flicka som helst.“

„Det oaktadt skall han aldrig göra något passande parti.“

Grefvinnan sade detta med ein bestämd och nästan högdragen ton, som tydligt gaf tillkänna att ämnet måste falla.

I detsamma anmältes grefve Herman, som i nästa ögonblick vördnadsfqllt helsade på sin mor, hjertligt på sin syster, artigt på Stephana och kallt på Jacpbq. Man talade en stund om väder och vind, sedan om resor, och plötsligt yttrade Stephana:

„Under mitt vistande i Paris gjorde , jag bekantskap med en grefvinna Romarhjerta; ar hon slägt med herrskapet? 11

Herman, som satt bredvid Stephana, och till hvilken hon vände sig då hon gjorde frågan, blef blek; grefvinnan förde hastigt luktvattenflaskan till näsan, och Helfrid lyftade upp hufvudet med en hastig rörelse.„Hon är genom gifte slägt med oss,“ svarade grefvinnan med någon ansträngning.

„Det var ganska angenämt för mig att höra, ty hon är ett obeskrifligt älskvärdt och bildadt fruntimmer. Hon har lofvat att nästa sommar, då hon ämnar sig till Sverige, der jag tyckte att hon sade sig hafva sin man, komma och besöka mig och tillbringa någon tid i mitt hem. Hon kan då genom mig få förnya bekantskap med sina slägtingar."

Öfver Hermans ansigte lade sig ett mörkt moln, och han lutade sig tillbaka mot stolen med en rörelse af stolthet, som gaf åt hans drag något hårdt. Grefvinnan lastade sina stora ögon på Stephana, med ett eget skarpt uttryck, då hon svarade:

„Vi känna ej grefvinnan och kunna således, ej förnya bekantskapen; isynnerhet som vi aldrig erkänt henne vara beslägtad med oss.“

„Icke! Jag tyckte fru grefvinnan sade ....“

„Att den hon var gift med tillhör vår familj. Ja, det sade jag; men om en medlem af vår slägt begår det oförlåtliga felet att gifta sig under sitt stånd, icke äro vi tvungna att anse den vanbördiga såsom vår frände.«

Herman hade haft sin blick riktad på Stephana, liksom han velat utforska om hon kände, huru nära de voro slägt med den omtalade. Vid grefvinnans ord såg han Stephana kasta, hufvudet tillbaka och betrakta den ädla damen med en blick, fullt ut lika stolt som grefvinnans. Med en ton, som röjde en viss grad af ironi, sade Stephana:

„Ack! fru grefvinna, ni måste ursäkta mig, om jag nu vidrört ett obehagligt ämne; men jag, som är uppfostrad i ett land utan adel, har svårt att fatta edra begrepp om ståndsskilnad. Allt hvad jag vet är, att jag sällan träffat en mera intagande qvinna än grefvinnan Elin Romarhjerta. Hon var i Paris mycket firad för sitt snille, sin skönhet, sin bildning och det lysande lefnadssätt hon förde. Man ansåg henne der för mycket rik, och jag hade svenska ministern att tacka för att jag blef introducerad hos henne." När Stephana slutat tala, uppstod en allmän tystnad. Jacobo bröt den, i det han tog upp en af de medförda böckerna och visade ett porträtt, sägande:

„Har ej Washington ett snillrikt utseende?" Helfrid, till hvilken frågan ställdes, böjde sig ned öfver boken.

„Han ser så ung ut här, emot de porträtter jag -sett af honom."

„Detta är också taget af honom före kriget. Har fröken sett hans mors porträtt?"

„Nej, aldrig." '

„Se här. Betrakta hennes utseende och ni måste medgifva.att hon ser ut som en qvinna, den der skulle kunna uppfostra sin son så, att han en dag skulle blifva hvad han blef.“

„Ja, det är märkvärdigt nog att alla stora män«/ inföll Ste-phana, „haft utmärkta mödrar, hvilket skulle bevisa att det är modren, som har det största inflytande på barnens karakter.11

„Det bör man väl kunna taga för afgjordt," * sade Jacobo, “tv det åf ju modren, som i barnets själ uppväcker de första intrycken till godt och ondt, som ger näring åt våra anlag och sålunda bildar dem till hvad de en dag skola blifva.“

„Derföre är det maktpåliggande att en mor vet hvilka anlag hon bör anslå eller sätta i rörelse," inföll grefvinnan.

„Det är sannt,‘‘ sade Stephana; „men hon bör först sjelf veta hvad, som är godt och ondt. Öetta är något, som högst få göra sig reda för, och följden blir att de flesta mödrär i stället för att, såsom de önskade, uppodla en dygd, framkalla ett fel. Så t. ex. går det myckét. lätt att förvandla en ädel stolthet till ett hjertlöst högmod; den sanna hederskänslan kan förvandlas till ytlig fåfanga, och begreppen om ära till ett förderfligt jagande efter ett synas vara i stället för att verkligen vara. Deraf kommer, att då vissa menniskor anse sig hafva handlat af ära, hafva de i sjelfva verket/trampat all sin heder under fotterna,.Ä,r',

Betjenten kom in med thé, och samtalet erhöll nu en annan vändning. En stund derefter tog Stephana, Jacobo och Herman afsked.

„Far du redan ?“;'hviskade Helfrid till brödren.

„Ja," blef det korta svaret.

Då'Stephana höll på att pelsa på sig, sade Herman:

„Tillåter ni, min fru, att jag blir er körsven."

„Oändligt , gerna," svarade Stephana, „men jag har i dag endast den tvåsitsiga parslädan, så att Åkerlund i sådant fall får springa bredvid."

„Han kan köra hem min släde,“ i sade grefvén. “Far herr Lange hem till Kungsborg i afton?" tillade han vänd åt Jacobo.

/Nej, jag far hem till Åkersnäs.", i . Ögonblicket derefter ilade parsläden med Stephana och gref-ven fram på den

i månskenet gnistrande snön. I början tego båda; Herman bröt tysnaden:

„Besvara en fråga, den jag önskar göra er.""/

„Om jag kan.S',;

„Känner ni grefvinnan Elin Romarhjerta närmare?" i

„ Ja.

„Känner ni hennes tidigare öden? Äro de anmärkningsvärda?"

„Ioke serdeles. Men tillåt ni nu mig att göra er en fråga: hvad har er mor emot den unga grefvinnan?‘.Vi‘„Att hon är utan börd." '

„Ah! Det är sannt, inom er slägt betraktas det som ett brott. Hvilken löjlighet, att icke säga grymhet."

Grefven gaf hästarna en släng, och slädan ilade fram med ökad fart. ‚En lång stund fortsatte de färden tigande. Då de passerade en slätt, kändes nordanvinden bra skarp; Stephana svepte pelisen om sig.

„Ni fryser," sade Herman, lutade sig ned och drog björnskinns-fällen tätare omkring henne. I

„Jag är så ovan vid kylan," svarade Stephana, „att vintern här förefaller mig något oblid."

„Oblid; "såsom våra fördomar äro det i ert tycke."

„Har jag orätt, då jag påstår det?"

„Kanske ni har rätt, jag börjar ibland tro det, men kanhända kommer det sig.' deraf att ni drifver dessa påståenden. Yore det någon annan, skulle jag helt säkert icke tycka så."

- ^Sanning blir alltid sanning, oberoende af hvem som uttalar den."

„Icke så alldeles; vi bero allt för mycket af det intryck den person .gör, som förer sanningens-talan." :

“ ^Dfj;' äro vi slafvar af våra känslor och icke af vårt förnuft ; och likväl bör förnuftet ensamt föra ordet vid bedömandet af hvad som är sannt eller falskt."

„Bör? — Ja! Men detta inträffar aldrig, eller vill ni påstå, att vi i något enda fall låta. leda oss af annat än af vår känsla?"

„Det vill jagi visst."'."!

„Gif' mig: ett exempel.! — Men ni fryser verkligen, låt mig svepa omkring er min pels.";..

„Och ni sjelf skulle då sitta utan?" i „Jag är vatt vid Jcöld,u -svarade grefven och höll still för att verkställa sitt förslag. .

„Nej, grefve Herman, jag tillåter icke att ni för min skull blottställer er helsa. Ni får icke- aftaga er pelsen."

„Får jag icke; Och hvem skulle hindra?" frågade Herman leende och hoppade ur slädan.

„Jag, som vägrar att emottaga den."

„Ah, min fru, i detta fall har ni ingen vilja," och med detsamma svepte han pelsen om Stephana der hon satt, oaktadt alla invändningar af henne.

„Jag blir verkligt ledsen," sade Stephana, „besinna huru tunnklädd ni nu är..".;,;

„Alldeles icke; jag har ju öfverrocken, och för öfrigt kör jag fort.", Herman lät hästarna känna piskan och åter ilade slädan fram under, några • ögonblicks tystnad. Stephana satt med hufvu-det nedböjdt, för att undgå den skarpa vindén, som piäkade henne i ansigtet.

„Ni får icke mera resa bort i öppet åkdon så liär på aftonen,sade Herman.

' ,,jag‘säger söm ni nyss sade: ’hvelh skall hindra mig*?“ :

j,Jäg,*\%Varädé grefven bestämdt; “ni glömmer att jag -st husbonde/1

Åter uppstod en paus, hvilken ingendera afbröt förrän slädan stannade utanför trappan. Betjenten tog emot hästarna och grefven hjelpte Stephana ur, samt följde henne .upp i salen,.? der han tog af henne pelisen.

„Ni är bestämdt alldeles? utfrusen" gade Stephana.

„Nej, jag har icke en gåpg känt att-det var kallt/-1;..,

Stephana och grefven gingo in i salongen, der Jane satt. En stund derefter‘servéradeå"en värm söupé, hvarefter man åtskildes.

Dagen derpå lät Stephana genorm Eklund efterfråga huru grefven mådde, och fick till svar, ätt han befann "éig väl.

Jacobo kom sotn/.vanligt till Kungsborg på middagen. Sedan man ätit, frågadeiStephana honom:

„Stannar du qvar här i dag?11.. :

-f »Nej, jag lofvade fröken Helfrid .och grefvinnan att komma dit i afton och läsa för dem/- '

„Och öfverlemna mig åt ensamheten så här,V; sade Stephana leende. „„Du vet likväl att något fattas ? mig då du är borta.11

„Hvad vill du att jag skall göra?. Mitt löfte-måste.jag hålla.11 Jacobo smålog.

„Obh det är endast för ätt hålla ett gifvet löfte du reser dit?11

„Ingalunda; jag hade icke gifvit löftet, om jag ej gerna rest dit." . „Godt, då får jagi. väl finna mig uti mitt öde att Vse mig glömd.11

; „Stephana. vet nog att man aldrig glömmer henne, och att Jacobo i allmänhet har svårt att glömma.11^,

„Kan icke en gång besöken på Furuhof göra det möjligt för dig att glömma?11 |

„Minnet är som en vålnad;!:det går oupphörligt igen, om ej för annat Iså-' för att plåga ‘ölsp af den naturen äro mina minnen. De skola troligen förfölja mig genom hela litVet.11

„Dårskaper, Jacobo. Skall du, en ung man, utrustad med de mest lysande gåfvor, öfverlemna dig åt det förflutnäs skuggor. Du som blott behöfver'sträcka ut armarne-'för att famna sällheten.11

. $ hvilken‘skepnad då, om jag får fråga. Detvenne gånger, jag i lifvet velat fanga henne, har hon flytt, och säkert skall hongöra det äfven den tredje, i fall det vore möjligt att mitt hjerta än en gång kunde inrymma nya känslor och nya förhoppningar."

„Du tror dig således vid 29 års ålder ha jordat både känslor och förhoppningar?"

„Ja, så vidt de röra kärlek.",

„Jacobo, det är med menniskohjertat som med allt i naturen, det är underkastadt en evig förgängelse. Dör en känsla så växer en annan upp, och ingen varelse finnes, som kan säga: ’jag kan icke mera älska, jag kan icke mera hoppas’; ty äfven då vi tro

detta, ligger på djupet af vårt hjerta både kärlek och hopp."

„Jag vill icke bestrida ditt påstående, men..............“

„Men, då skall man icke hafva min karakter, vill du säga."

„Sannt."

„Just du, med din oförderfvade själ, ditt rika hjerta, är icke skapad att drömma bort din bästa kraft och ditt lif vid ett minne, som icke är dig värdigt. Du bör kasta långt ifrån. dig dessa

drömmar, som endast fördystra din tillvaro, och njuta af det lif,

som ler emot dig, så fullt af ädla njutningar."

„Du har rätt Stephana, och jag gör hvad jag kan. En dag skall jag vara fullkomligt botad, ty tiden, arbete och ett verksamt lif läka alla sår." Stephana räckte honom handen, tilläggande:

„Sök dig något värdigt föremål för din kärlek, ty vid din ålder måste man svärma, om lifvet skall ega något värde."

»Gafs det en Stephana till, .då skulle jag söka," svarade Jacobo och kysste den framräckta handen. „Men skulle jag endast göra den erfarenheten att

„Det gifs många, som äro ädlare och bättre än Stephana."

„Icke i mina ögon."

Grefve Herman inträdde, och Jacobo släppte Stephanas hand.

„Jag stör kanske," sade grefven kallt och med den honom egna stoltheten i blicken.

„Alldeles icke," försäkrade Stephana; „tvärtom, grefven kom som om han blifvit hitsänd, emedan Jacobo underrättat mig att han ämnar öfverlemna mig åt ledsnaden och ensamheten i afton, och jag förmodar att grefven, åtminstone af artighet, icke gör som han."

„Mitt sällskap blir en ringa, ersättning för den förlust ni gör uti herr Lange," sade grefven kallt.

„Det låter verkligen som om älven ni, grefve, ville låta Jane och mig sällskapa med hvarandra helt beskedligt. Medgif att det der är föga ridderligt, då en dam bjuder er att hjelpa henne fördrifva de långa timmarne på en vinterafton."

„Min fru, jag har aldrig haft för afsigt annat än att ställa mig till ert förfogande. Jag blott fruktade att den förlust ni gör uti herr Lange icke kan af mig ersättas."

„Låt oss icke draga upp paraleller, grefve," sade Stephana skrattande och gjorde en inbjudning med handen åt grefven atttaga plats. Jane kom nu in, klädd i alla möjliga färger och utstyrd på bästa sätt.

/ „Hvart ämnar du taga vägen", frågade Stephana.

„Jag ämnar åka med Jacobo, som lofvat skjutsa mig till prestgården, och hemta mig, när han far från Furuhof. Prostinnan har skickat öfver och bedt mig komma dit."

„Ni öfverger mig således båda två?“

„På några timmar blott," svarade Jane; och en stund derefter befunno sig Stephana och Herman allena.

„Man får ondt i ögonen, då man ser på miss Jane," sade Herman, „så mycket granna färger hopar hon tillsammans uti sin klädsel."

„Det är ett arf från möderne, ty hennes mormors mor var negress, och som grefven vet älska de prål."

„Hon är er fullkomliga motsats både i detta och alla andra fall."

„Jag har aldrig tyckt om starka färger."

„Men säg mig; hvarföre är ni ständigt svartklädd?"

„Derföre att — att jag har sorg. — Jag är ju enka." Det var något svårmodigt i Stephanas röst.

„Er man har ju varit död i flera år, hörde jag miss Jane säga; och hon förklarade bestämdt, att ni icke hade någon ni sörjde, utan att ni, under alla de år hon känt er, aldrig burit andra än svarta kläder."

„Det är sannt; men det gifves sorger, som räcka hela lifvet igenom, som sitta i hjertat, dem hvarken tid eller förhållanden kunna mildra och som gör det motbjudande för det sjuka sinnet att bära färger, hvilka icke öfverensstänima med vårt inre."

„Och en sådan sorg är det ni bär?" Grefven såg på den unga qvinnans sorgbundna ansigte, med en blick af deltagande.

„Ja."

„Skall ni aldrig lägga af den?"

„Huru skall man kunna lägga af en sorg, som bosatt sig i 6jälen? Vi kunna försona oss med förlusten att genom döden ha förlorat en för oss kär person och glädjen kan åter uppspira; men den sorg, som krossat vårt hjerta och toljt oss genom ett helt lif, den kan icke utplånas, icke mildras. Det enda vi förmå, är, att med undergifvenhet bära den, och genom det goda och nyttiga vi verka i lifvet göra vår egen tillvaro så dräglig som möjligt.

„Huru kan ni, som eger allt hvad som bör göra en menniska lycklig, nemligen: ungdom, skönhet, snille, godhet och rikedom, ändå anse ert lif invigt åt en tyst sorg?"

„Derföre att jag eger allt — utom det som kunde göra mig lycklig," sade Stephana med sorgset allvar.

”När man ser er, skulle man icke kunna tro att ni, med ert energiska och spänstiga lynne, skulle kunna inrymma en djup sorg i er själ.",„Det är derföre, att ehuru den är mitt lifs följeslagare, har jag icke låtit den beherrska och nedslå mig. Jag har en för djup vördnad för Guds vilja, att icke med ödmjukt sinne bära det kors, han lagt på mina skuldror. Det är endast då förtröstan är svag, som man låter nedslå sig af pröfningen. Men lemnom mig, det lönar icke att tala om.“

„Tillåt mig blott en enda invändning. Kan man verkligen vid edra år tänka att en sorg skall räcka hela lifvet?“

„Ja, då man är uppvext och sammanvigd vid den. Dock, hvarföre tala derom? Jag vet sannerligen icke, grefve, huru jag i dag kunnat låta er kasta en blick in i min själ; jag som eljest är så rädd att låta andra ana hvad mitt hjerta gömmer, och likväl harjagonu gjort det."

„Ångrar det er?"

„Ah nej; jag ångrar sällan då jag gifvit vika för någon ofrivillig rörelse; och hvad jag nu sagt er har helt och hållet afsigtslöst gått öfver mina läppar och skall, hoppas jag, icke komma längre."

„Derom behöfver jag väl knappast försäkra er. Men om ni ej vill att verlden anar den sorg, som följer er genom lifvet, hvar-före då genom er klädsel gifva den tillkänna?"

„Ser ni, grefve, jag har försökt att kläda mig i kulörta kläder, smycka mig, men det har varit mig så vidrigt att jag genast måste befria mig från en drägt, som innebar hån öfver mitt inre, då deremot den svarta färgen smeker min sjuka själ. Jag gjorde för öfrigt en gång det löftet till mig sjelf, att icke bära annat än svart, intill den dagen jag åter skulle med glädje och hopp kunna se mig omkring i lifvet. — En sådan dag skall aldrig komma, och derföre är och förblir jag en sorgens brud." Stephana tog ett på bordet liggande nytt sångstycke, sägande:

„Har grefven hört Jacobo sjunga?"

„Nej, jag visste icke en gång att han sjunger. Ni är mycket fästad vid herr Lange?"

„Ja, jag håller uppriktigt af honom, och det måste en hvar göra, som lär känna honom lika väl som jag gör det." Det var i hela Stephanas väsende något så enkelt och ogeneradt, så att Herman tyckte sig aldrig hafva sett henne sådan och likväl låg det i afton ett i ögonen fallande drag af vemod öfver hela den intagande varelsen. Allt hos henne behagade Herman, just derföre att han såg att hon var naturlig; till och med det beröm hon gaf Jacobo gjorde icke det vanliga vidriga intrycket.

„Ni blef i går afton skyldig mig ett exempel på att vi icke alltid handla, ledda af våra känslor. Ville ni icke nu gälda denna er skuld," frågade Herman

„Gerna; isynnerhet som exemplet är ni sjelf."

„Jag! Tillåt mig att betvifla att ni ännu känner mig tillräckligt, för att bedömma bevekelsegrunden för mina handlingar.",„I allmänhet vill jag icke påstå att jag skulle kunna göra dret; men vid ett tillfälle.som nyligen varit

förhanden, lät ni känslan helt och hållet subordinera under förståndet."

„Jag fruktar att ni misstager er; när var det?"

»Då ni beslöt att antaga mitt förslag att öfvertaga vården om mina affärer."

Grefven stödde armen emot karmen på den soffa, i hvilken Stephana satt och sade långsamt under det att hans blick med ett eget uttryck hvilade på henne:

„Ni tror således, att jag då lydde förnuftets, röst?"

„Ja; ty er känsla, er stolthet och alla edra fördomar reste sig upp emot mitt förslag. Jag läste den strid det uppväckte i ert inre, och jag beklagade djupt att edra och mina begrepp voro så skiljda, att ni fann er sårad af hvad jag utan minsta betänk-samhet och tvekan hade kunnat föreslå hvilken gentleman som helst i Amerika. Och likväl, ehuru er känsla var upprorisk, lät ni förnuftet råda då' ni fattade ert beslut."

„Ack! min fru, förnuftet ensamt hade icke haft makt att gå segrande ur striden med min stolthet. Betänk hvilken bitterhet det ligger deruti, att jag, en ädling tillhörande en af Sveriges äldsta familjer, är första tjenaren på mina fäders egendom. Tro rni att något förnuft i verlden egt förmåga att med sina argumenter besegra en dylik förödmjukelse?"

„Det tror jag, emedan jag icke kan fatta att en fördom så uteslutande skulle kunna beherrska mig att jag icke med mitt förnuft skulle förmå besegra den och det förödmjukande uti att ni föredrog ett verksamt lif med ekonomiskt oberoende, framför ett vekligt, sysslolöst lif, under hvilket ni förtärde återstoden af er förmögenhet. I Amerika äro vi vana att högakta arbetet, att förakta lättjan. Der bryter sig hvarje individ en bana till förmögenhet och eger endast sin egen förmåga att tacka för hvad han är."

„Men grefve Romarhjerta hade väl på annat håll, än just den fläck af jorden, som en gång varit hans, kunnat bryta sig väg till oberoende."

„Det är sannt; men ert förnuft sade er: jag icke allenast skapar mig sjelf en verkningskrets, utan jag kan äfven med detsamma gagna denna qvinna, som står en ensam fremling och hvars hela framtid beror på dens heder och redlighet i hvars händer hon anförtror sin ekonomiska välfärd."

„I fall jag resonerat så som ni nu påstår, då hade ni haft rätt att förnuftet varit min ledare; men nu öfverlade jag alldeles icke. Jag beräknade hvarken det gagn jag kunde hafva eller göra er med att antaga ert förslag, jag följd« blott den känsla, som beherrskade alla mina andra intryck."

„Och hvilken känsla skulle det vara?"

„Sannerligen jag vet hvad namn jag skall gifva den." Hermanförde handen öfver pannan. f,;jHvad jag vet är, att ni på mig ut-öfvat ett sällsamt inflytande. Jag har af er fördragit förödmjukelser, hvilka jag aldrig skulle förlåta någon annan. Ni har neddragit och trampat under edra föttem allt hvad jag vördat, och jag har gifvit er rätt uti mitt hjerta: ni har skrattat åt mina idéer, 'fpflöjligät mina§|fördomar,; och ändå'är jäg i detta ögonblick er första tjenaref Det låg i Hermans ton en blandning af harm

och allvar.

• „Yil! ni, grefve, att jag skall förklara, er orsaken, hvarför ni på en gång fördragit- och harmatsfl öfver mina ord?“ .

„Ja, låt mig höra, ehuru jag betviflar att ni verkligen finner det rätta ordet till lösningen af gåtan.“ Hade Stephana i detta ögonblick sett på Herman,, skulle hon säkert hafva stannat i förlägenhet, huruvida hon borde fortsätta samtalet eller icke; men hon hade. ögonen fästade på sitt broderi och sade derför lugnt:

„Ni är uppfödd i en gammal högadlig familj, som genom sina anor och rikedomar varit ett föremål för en allmän vördnad. Ni har med modersmjölken insupit tron på er medfödda öfverlägsenhet, ert förädlade blod,!etc.; och ni har med stolthet, ja kanske med öfvermod, blickat ned på allt hvad ©frälse kallades, icke tillerkännande dem

samma känslor, samma menniskovärde, som ni sjelf egde. Lägg härtill den gamla och löjliga .fördomen, som ännu hänger i svensken, att méd underdånig högaktning bemöta högadeln, så skulleo den naturliga följden blifva, att ni endast erhöll näring för-er stolthet, hvilket gjorde; att ni-aldrig kunde föreställa er, att någon skulle-våga1 behandla er helt rätt och slätt'såsom en vanlig menniska. Den- öfvertygelsen rotfästadeåsig hos. er, emedan man ännu, <ehuru ni icke mer var rik, med öppna armar emottager grefvé Romarhjerta,.*hvarhelst han uppträder, blott för namnets skull. Ni är van att se de ofrälse fördubbla sina artigheter och skänka er en uppmärksamhet;.‘den man ingalunda skulle visa en ung ofrälse, man. Ni-är äfven .Van att medelklassens fruntimmer känna sig smickrade af ert sällskap och att den fru, .som endast med en böjning, på hufvudet helsar på professor D. —, då han inträder i hennes-salong, går er till mötes för att välkomna grefven, med 'sitt allra förbindligaste leende, samt uppbjuda hela sin förmåga att på ett angenämt,-sätt ‘ roa er,),.under det hon låter den snillrike, den för sina kunskaper allmänt aktade vetenskapsmannen förströ sig sjelf bäst han behagar. Ni vet att namnet Romar-hjerta eger förmåga att bereda er inträde öfver allt och förskaffa er en gärd af aktning, den man så blindt skänker åt grefvetiteln. — Nåväl 1“ Stephana lyftade upp hufvudet och fästade sina ögon på Herman med ett djupt allvar; „jag var den första ni träffat, som i er icke såg grefvén. Mina rent republikanska tänkesätt gjorde att ni för mig icke var något mer än om ni hetat Ström, Berg eller Persson. Då ni trodde att jag ville förödmjuka er, bedrog

8Ui

-ui.'-er. .lag handiade och talade såsom den måste handla och tala, souti.omöjligt kail lära sig förstå det en meöniska, derföre att han kallas, gréfve eller, baron, har . inerä1 rätt till aktning :än hvilken annan som helst.; För första gången i ert lif hörde ni en person helt uppriktigt uttala sin afsky för adeln, för det förtryck, den i alla tider utöfvat och för den låga ståndpunkt af verklig bildning och moral dessa landets förste besitta. Jag trampade,,ääsom ni sjelf sade, på den gloria af falsk öfverlägsenhet, hvarmed ni var van att omgifva den samhällsklass* ni tillhörde* och jag visade er huru af noll och intet värde en storhet är, som icke stödjer sig på verklig förtjänst-1, utan erhåller den fram,ett namn, som genom traditioner varit utmärkt.11 .— Stephana höil upp.

..Nå, min fru, ni har ännu ej kommit till resultatet,“

.,Resultatet blef, att mina ord förde er pä tankar, hvilka gjorde att ni med kalla förnuftet granskade dem, och ....

„Fortsätt, jag ber!11

„Och ni kunde icke förneka sanningen af hvad jag i den upplysta tidens anda talade. Ert högmod, förlät det skarpa uttrycket, kämpade visserligen emot, men förnuftets röst är icke. så lätt att nedtysta. Lemna vi blott en gång rum för sanningens ljus uti vår själ, då måste mörkret vika. Att vi sa ofta missledas af det falska ligger deruti, att vi tillsluta värt öra föi‘ det sanna.1-

„Men hvarför egäe just ni den makten att förmåmig tänka b.fver edrä ord och låta dem vinna inflytande öfver min själ, då ieke en gäng niin egen far förutförmått mildra min oböjliga stolthet'?11

„Derföre att jag talade till er sedan motgångarne tvungit er att inse det menniskan, för att skapå sig en existens*, behöfde nä got mer än ett lysande namn. Er ekonomiska ställning, hade redan tvungit er att stiga ned ifrån den höjd, ni innehaft, och om-tankan för framtiden redan lemnat rum för reflexionerna, hvilka gjorde er tillgänglig för det sunda förnuftets röst.11

Herman satt en stund tankfull, derefter sade han:

; „Möjligtvis har ni rätt; dock tror jag, att om ni, äfven under min stolthets och mitt högmods bästa dagar, talat till niig, skulle edra ord gjort samma intryck på mig.11

„Nej, grefve,Herman/- sade Stephana med ettertryck, ,,de hade dä endast uppväckt ett outplånligt hat emot mig.11

„Hata er!“ Herman smålog sorgsets „Sannerligen skulle jag icke önska att kunna göra det. Nu betviflar jag storligen att ni skulle förmå mot er uppväcka ens min ovilja.1.4

„Hvem, vet, en dag skall kanske komma, då niStephana steg upp och gick fram till pianot. Herman följde henne.

, „Dä jag?“ upprepade han frågande.

„Då, ni; önskar att jäg aldrig, kommit i er väg.“

„Det är möjligt/1' svarade Herman långsamt, „men om en sädan dag kommer, blir det aldrig, annat än mitt eget olycksöde, somframkallar, en dylik önskan. Att hafva lärt känna er skall jag alltid anse. för 'én lycka, emedan ni lärt mig högakta det ädla och upphöjda. “

„Tack för de orden.w Stephana räckte honom handen. „Hvad jag af er önskat vinna var er aktningi"

Herman förde tigande hennes hand till sina läppar. Stephana sade dérefter:

. „Sjunger ni, grefve?“

. 4„Icke i afton. Men ni sjunger, har man sagt mig, ehuru jag aldrig fått höra er.“

„Jag 'säger söm ni, icke i afton.?- 'Stephana satte sig .till pianot och spelade några vackra bitar af Chopin. Då ‚hon slutat var supén serverad,f. och under det de åto hemkommo Jacobo och Jane. ’ , r.;j, Æ

Ett par dagar, derefter, det var just i skymningen, stod Stephana vid ett af salongsfönstren och blickade upp i den djupblå, stjernklara himmelen. Jacobo satt vid piapot och spelade de mest fantastiska melodier. Jane hadé krupit upp i ett soffhörn. Man hade ännu icke tändt ljus. Plötsligt vände sig Stephana om och ropade:

„Jadcfbö,. kom hit.“ Denne hörsammade kallelsen. — „Se hvilket sken, det är béstämdtveidsvåda.d: '

„Jaj'vid Ghd! Det ser ut som det vore, vid Furuhöf.“. Jacobo Var redan vid dprfen.

„Låt spänna for, jag roljér med“. ropade, Stephana, .

„Jag Skall Jkkicka upp "sladan, ty jag, tager folk och rider dit.“ Han var försvunnen niéd detsamma.

„Janey’ir ’gf'éfve'n icke' hemkommen än?“' frågadbj Stephana,, i det hon1 beredde sig att leinna rummét.

„Nejvhan komriiér .ickeMfem fprE.ähji 'mofgbn afton, ifrån X.—“ Jane hadé5 flugit upp och' följde‘Stephana,-åågandé:

„Jag följer méd dig,“

rEn stund derefter ilade ;slädan, på:!"vagéir ‘till Fiirtfhof, förbi allt folk, som på1 ^Ja'cobds'tillsa’gélse'^égåfvo" sig'dit. Jdhäfmnré man’"köm, ju starkare'i'blef'eldskenet ifrån'skogen, dör FuftihofVär bélagbt. Stephana säddpundér hela^vägén ickeuétt ordfbaräpå-skynd:åy,é, 'häst‘ärne,'tsÖm‘ 'Kon sjelf;köi'de'j oéh byilka föfbföllö henne som étt par sköldpaddor,"ehuru de ilade i full kärfiér. 'Ändtligen körde hon u’p]>färe‘ déifKteda' gkögsvägen, :spm ledde’'topptill Futo-hof. Vid' den' 'syb?/1 som ’mi visade*"sig för Tfenné,1 fycktfe hon‘ sa häftigt’ till sig- tommare att hästarne," skrämda af eldskenet bclf den hastiga rörelsen,- stegrade sig, gjorde en sats åt sidan; för att sedan i fullt sken sätta af in..åt skogen.

„Knäpp upp fållen och hoppa ui-,“ sade Stephana åt Jané.

8*Denna hann nätt och jemt ta upp fällen, då slädan stjelpte, hvarvid Jane kastades ur densamma, men Stephana följde med ett stycke, tilldess det lyckades henne att genom en våldsam kraftansträngning befria sig ur fällen, men dervid erhöll hon ett så häftigt slag i hufvudet, att hon kände den varma bloden strömma ned på halsen. Stephana reste sig likväl upp, ehuru alldeles bedöfvad; och endast genom en stark viljeansträngning lyckades det henne att hålla sig uppe på benen.

„Stephana, huru är det‘?“ ropade Jane och kom fram till henne.

„Håll litet på min panna och gif mig sedan din arm. Jag måste dit om jag ock skall krypa,“ tillade hon, med

häftighet. Hon ryckte till sig Janes näsduk och band den om sitt sårade hufvud, och tog sedan Janes arm och fortsatte, utan att svara på alla de frågor Jane i sin ångest gjorde, vägen fram till Furu^ hof, der hon möttes af ett eldhaf och det, omkring det brinnande huset, gapande folket, som åskådade huru lågorna förtärde den sista återstoden af hufvudbyggnaden, hvilken, tillika med den mindre, var alldeles nedbränd.

„Hvar är grefvinnan ?“ frågade Stephana, skälfvande i hela kroppen.

„De buru henne dit,“ sade en bonde och pekade ät sidan af skogen. I detsamma hörde hon Jacobo med stark röst gifva befallning, att man skulle genom sprutornas begagnande söka förhindra att elden fattade i träden och afvärja den ännu större olyckan, af en skogseld. Stephana sjelf vände sina steg åt det hållet, der grefvinnan skulle vara; man hade nedlagt den gamla damen på en hög af ris och Helfrid, badande i tårar, sökte, att genom gnidning på tinningarne med snö, återkalla henne till sans.

Stephana anskaffade skyndsamt ett åkdon, och ehuru det svindlade för hennes ögon och susade för öronen, uppbjöd hon hela kraften af sin vilja för att betvinga sin smärta, till dess hon fått grefvinnan, tillika med Helfrid och Jane, i slädan för att föra dem till Kungsborg. Sjelf ämnade Stephana taga plats i en liten skrinda, som en bonde tillbjöd henne. Stephana kände sina krafter så medtagna, att hon icke ville åtfölja grefvinnan, af fruktan att icke helt och hållet kunna betvinga smärtan. Knappt hade åkdonet med de brandskadade hunnit aflägsna sig, förr än Stephana bemäktigades af en sådan svindel, att hon icke förmådde stå, utan fattade tag i den närmast .befintliga peräon, för att icke falla; men det var för sent, hon nedföll afdånad på marken. Ifrån de rykande ruinerna körde en timma derefter en parsläda, uti hvilken satt en man, som med sin arm understödde en blek qvinna. Kusken körde i full fart till Kungsborg.

„Huru är det, Stephana ?“ frågade han och lutade sig öfver henne.„Jag vet icke, Jacobo, men det är som om en obegriplig svindel fattade mina tankar. Jag känner att... att jag icke har makt öfver dem. — Jacobo, ingen... ingen får vårda mig, jag skulle

kunna....... säga .... säga .... mycket som..........“ Stéphana

tryckte handen mot den brännheta .pannan. •

„Som ingen bör få höra,“ hviskade Jacobo.

Men Stéphana hörde icke hvad han sade; Hon mumlade endast: „0! ädle, ädle, du har hämnat allt.“

På Kungsborg hade Jane genast ordnat tvenne rum för grefvin-nan och fröken. Brukets läkare hade blifvit efterskickad; grefvin-nan återkallades till sansning, men hon befanns så klen, att man genast måste låta henne intaga sängen. Hon hade fått en svår blod-störtning, då hon vaknade ur sin långa vanmakt.

Jane hade just lyckligt och väl ordnat allt efter bästa förmåga. Då hon begaf sig ned från de inlogerade, stannade parslädan, som blifvit sänd efter Stéphana, utanför trappan.

„Gud ske lof! nu är hon här,“ tänkte Jane och skyndade ut i förstugan för att emottaga henne. „Jag har varit i en gruflig oro öfver det stackars barn et, “ fortsatte hon i tankarne; i detsamma rycktes förstugudörren upp, och Jacobo, bärande Stéphana, inträdde, åtföljd af Eklund. Jacobo hade svept en shawl omkring Stephanas hufvud, så att ingen skulle kunna uppsnappa de osammanhängande orden, som hon i vild yrsel uttalade.

„Kalla hit doktorn/4 var alli hvad Jacobo sade, hvarefter han Imr henne in i salongen.

„Gud Fader i himuielen! Jacobo,4' skrek Jane, „huru är det?44

„Tyst! Laga bara att Stephanas rum blir i ordning och att doktorn kommer fort.44 Jacobo nedlade Stéphana på soffan, och Jane skyndade ut, under en flod af tårar.

Doktorn inträdde straxt derpå.

„Herr doktor, fru Stephensen har illa slagit sitt hufvud och yrar,44 sade Jacobo. Då doktorn fattade Stephanas arm for att undersöka pulsen, utropade hon med häftighet:

„Han är borta! — borta!.........“

„Var god, herr doktor, och om möjligt stilla hennes yrsel, och framför allt glöm hvarje ord hon under den yttrar,44 sade Jacobo, som, vid de ord Stéphana fortfor att i yrseln uttala, skiftade färg.

Doktorn svarade blott:

„Vi läkare hafva endast minne för hvad som rör vår vetenskap, eljest glömma vi allt' livad vi se och höra. Doktorn gjorde några föreskrifter och lagade sjelf till en kylande dryck och lade kalla omslag om hufvudet, etc. Dessa åtgärder hade till följd att Stéphana snart blef lugnare. Jacobo höll ord och lät ingen annan än Jane komma in, men äfven hon endast helt korta stunder.Emot morgonen somnade Stephana, och doktorn förklarade att Ja-<50b0' nu geraa kunde anförtro henne åt hvilkens vård som helst, ernedan all yrsel ster- sömnen skulle upphöra.

. „Yrseln har icke uppstått endast af slaget i hufvudet," sade läkaren, .,utan fast mera af derjemte uppkomna starka själsskak-ningar; när sinnet, genom hvilan blir lugnt upphör förvirringen i tankarne. *

Dagen nalkades efter en afton och en natt, så stormig och så olycksdiger förgrefvinnan Romarhjerta. Blek som en ande, med det ända in! i döden stolta ansigtsuttrycket, dock hvarje drag stämpladt af både själs- och' kroppslidanden, låg grefvinnan, nu e-ri gäst, på sitt fordna Kungsborg i samma rum, der hon förr haft sin sängkammare. Rummet var nästan oförändradt, och de matta ögonen hvilade på hvarje föremål med ett eget smärtsamt och bittert uttryck. Hon andades tungt, och man såg att hon led, men ingen klagan gick öfver de hårdt slutna läpparne.

Helfrid satt vid modrens säng, nedsjunken i en emma, och på hennes vackra ansigte var spår af tårar.

„Du gråter, Helfrid,“ hviskade modren med matt röst; „jag önskade jag egde tårar qvar, men deras källa är uttorkad; — eljest skulle jag vilja gråta mitt hjertblod vid tanken på, att jag nu hvilar här, en husvill fremling, på våra faders gods.“

„Älskade mamma,“ stammade Helfrid, „icke dessa tankar nu då du är så svag." Hon fattade modrens aftärda hand och förde den gråtande till sina läppar: „ditt lif är för din stackars dotter det käraste hon eger."

„Helfrid, din mor har öfverlefvat sig sjelf, önska henne icke att behöfva framsläpa sina återstående dagar i medvetandet af sin slägts ohjelpliga förfall. Bed Gud att hon får dö för att slippa flera förödmjukelser." En tystnad uppstod. Plötsligt sade grefvinnan:

„Herman vet af ingenting?"

„Nej, han är bortrest till X."

„Det blir en bitter kalk för honom att tömma." Modren suckade, och Ilelfrid tryckte handen mot det oroligt suckande bröstet.

Dagen förflöt, utan att någon förändring af förbättring eller försämring märktes i grefvinnans tillstånd. Stephana var bättre och hade mot aftonen låtit kläda sig. Hon hvilade på en soffa i sin boudoir.

„Nå, Jacobo, är grefven hemkommen?" frågade hon då Ja-cobo trädde in.

„Nej, han lär icke komma förr än i morgon, har han vid af-resan sagt till förvaltaren. — Men huru är det med dig?« Jacobo satte sig bredvid Stephana och fattade en af hennes händer..,Med undantag åf en' stark värk. i hwfvudet och mattighet, är jag bra.“

„Du hade ett anfall :åf häftig yrsel i går afton. Det räckte endast en kort stund.“ <

„Och derunder talade jag om.'.

..Ah!“ — Stephana förde handen öfver pannan.

..Men nu, liksom i Barthen, har ingen annan än jag uppfångat dina ord.“ is

.. Var mitt hufvud-lika svårt angripet kom då?“

„Ja; ehuru med den skilnaden, att detta ditt anfall endast räckte några timmar, då det i Barthen varade flera dagar.“

Stephana lade sin hand på Jacobos axel, sägande med eb-, tertryck:

..Har jag under dessa olvckliga anfall nämnt några nämn?"

...Ta.“ •-

..Du känner således hela mitt lif?“

..Jag har gissat derfill; ty dina ord hafva varit ganska osam-manhängande. ?

..Känner du äfven bandet emellan mig och lOlin ?“

..Jag anar det.‘i;

Stephana såg tankfullt framför sig.

..Bedröfvar det Stephana att det förflutna är mig bekant?"

„Nej, Jacobo, jag skulle önska att mitt lif vore en för dig uppslagen bok“; och en dag, då det blir omöjligt att klart bedöma mig sjelf, skall du blifva mitt samvete. Jag gjorde dyrt en gång mig sjelf det löftet, det var på en graf, att det förflutna skulle vara dödt; och hade ödet icke fört Elin i min väg, skulle det äfven varit begrafvet med dens stoft som hvilade i grafven, men man anförtrodde åt mig, i arf, Elins framtid, och jag mottog arfvet.“

„Elin, alltid Elin.“ — Jacobo smålog. : Är hon då värd detta intresse och alla de offer du gjort för henne?"

•i.Ja!“

Ater uppstod en tystnad.

..T början af Juni är hon här,“ sade Stephana plötsligt.

„Ser du Stephana, hvart du vill komma med hennes besök, begripet jag icke.“

„Nu förstår du det ej; men när mitt verk är fullbordadt, då skall du begripa mig. “

Stephana började tala om grefvinnan Romarhjerta och Helfrid, samt det sorgliga i deras närvarande belägenhet.. D'å Jacobo skulle aflägsna sig, sade Stephana:

„Säg till åt betjeningen att ingen får underrätta grefven om olyckshändelsen förr än jag träffat honom. Jag önskar att sjelffå meddela honom den sorgliga händelsen; jag skall bjuda till att göra den s.å litet bitter som möjligt«:';;

,,0m någon ©gér: förmåga;, att'förmildra en olyckaylså är det du. — Det kan likväl hända han på vägen får kunskap derom.“ „Det tror jag icke; han kommer ju från motsatt hålk“

Morgonen -derpåv1sedan doktorn varit inne hos Stephana och sett om blessyren i hufvudet, samt bedt henne hålla sig-så mycket -§§in möjligt i stillhet, lät hon det oaktadt kladausig för att göra- ett4-bpsök hos grefvinnan. Hela Stephana:s.! utseende hade något -så lidande^ att man tydligt'såg det hon genomgått en svår, både inre och ;yttre, smärta. Då hon -ladjé>handen på låset till den dörr hvilken ledde in till grefvinnans rum,> stannade hon ett ögonblick ^gch blef stående. De \snöhvita kinderna betäcktés-af en purpurflamma, och i ögat ljungade en hotfull blixt.

: >",,0, Gud 1‘vimumlade hon,kohora obegripliga äro icke dina vägar, då ,jag, just i detta rum, skulle bjuda henne, denna stolta och öfvermodiga qvinna, ett hem under mitt'tak. — Detta tak som varit hennes,' och under hvilket hon en gång så- obarmhertigt försköt Elin. — O, du milde fader, bevara mig från hvarje känsla af hämdbegär, och gif mig nu styrka att vara- en rätt christen. Jag vill minnas, hans ord till'sina bödlar: 'Fader förlåt dem, de veta icke hvad de: göra.’“

Det mörka, hotfulla, uttrycket försvann, och då Stephana trädde in i grefvinnans yttre rum, hvilade det en prägel af så obe-skriflig mildhet: öfvér hela hennes ansigte, att hon liknade, barm-hertighetens erigel, soni'kommer för

att gråta med de lidande .och sprida tröst åt de bedröfvade.

Helfrid steg upp !och kom Stephana till mötes; men innan den unga flickan hann säga ett enda ord, för att uttrycka sin tacksamhet för- den välvilja och deltagande som blifvit dem bevisad, sade'Stephana i det hon fattade hennes båda liärider:

„Icke lett ord, fröken Helfrid, hade Kungsborg brunuit, då hade ni varit den. första att för mig öppna en fristad på Furuhof, låt osy.:derföre icke tala derom. Huru är, det med grefvinnan ?“

. „Natten har varit lugnare än vi vågade hoppas,“ svarade Helfrid med rörelse och tryckte tacksamt Stephanas händer.

„Får jag gå. in till henne ?“

„Jag' Skall fräga.“ Helfrid försvann bakom dörrgardinen och återkom straxt derefter, samt bad Stephana stiga in. Stephana nalkades den sjuka med ett :så hänförande uttryck af ödmjukhet, att mån kunde säga, att hela hennes väsende deraf förklarades; Det var en hel. himmel af godhet i den blick som fästades på grefvinnan, och det föreföll liksom hon velat bedja den stolta qvin-nan förlåta, att hon kunnat göra henne den tjenst hon nu gjort.Grefvinnan, ehuru kall emot alla som icke tillhörde hennes familj, kunde omöjligt undgå att erfara en känsla af rörelse vid anblicken af Stephana. Med en matt rörelse räckte hon henne handen, sägande, icke utan en anstrykning af stolt bitterhet:

„Min fru, jag kommer att stå i en evig tacksamhetsskuld hos er, för det deltagande ni visat mig, och för den gästfrihet jag nu åtnjuter i mitt fordna hem.K

Stephana fattade den framräckta handen och lydande en röst i sitt inre, som kom från hennes rena och ädla hjerta, förde hon den till sina läppar, hviskande med upprörd röst:

„Fru grefvinna, ni står i ingen skuld hos mig, ty hvad jag nu varit i tillfälle att göra er, detsamma hade ni gjort, ifall olyckan drabbat mig. Den enda bön jag har till er är, att ni må glömma att detta hem icke är ert. Ack! grefvinna, mitt hjerta känner sig i dag både stolt och lyckligt, vid tanken att jag kunnat i det minsta vara er till gagn.“

Stephanas uppförande var så olikt hennes vanliga sätt eller sådan grefvinnan förr sett henne. Den ädla, aldrig från hennes väsende skilda värdigheten, den fulländade verldsdamen, den Öf-verlägset bildade och snillrika qvinnan var försvunnen, och hon stod der såsom ett kärleksfullt och bedjande barn, med en tår i sitt öga och den stolta pannan ödmjukt sänkt. Den eljest så klara och bestämda rösten, med sin musikaliska brytning, var nu vek och hade ett eget vemodigt tonfall, som tycktes framkalla en egen smärta i grefvinnans inre. Hon tillslöt ögonen och liksom lyssnade till ljudet, derefter suckade hon och framhviskade några förbindliga, ehuru något kalla ord.

Den högmodiga damen var för mycket egoist att så fullkomligt kunna röras af andras godhet, att hon glömde det denna godhet af henne icke kunde återgäldas, och att hon följaktligen kom att stå i en evig skuld till henne, som bevisade den.

Helfrid deremot var så djupt rörd af Stephanas uppförande, att det framlockade tårar ur hennes ögon, och då hon aflägsnade sig, hviskade hon:

„Ni är en engel, min fru.“

De båda unga qvinnorna stodo allena i det yttre rummet då Helfrid sade detta. Stephana vände sig vid detta utrop till henne, och man kunde säga att hvarje drag i hennes ansigte uttryckte erkänsla.

„Ah! fröken Helfrid, denna stund och dessa ord af er, en Romarhjerta, till mig, utgöra en rik belöning för ett helt lif af lidande.“ Hon tryckte Helirids hand och försvann.

Stephana nästan flög förbi Eklund, som befann sig i grefvinnans förmak, och ilade upp för trappan till tafvelgalleriet, der hon stannade framför grefvinnan Gunillas porträtt, med båda händerna hårdt tryckta mot det oroligt flämtande bröstet. Huru läuge honstöd fiå, visste hon icke sjelf, men plötsligt väcktes hon oe sina djupa

tankar, deraf att 'en hand helt varligt fattade en af hennes, och en klar vacker röst sadé på-engelska:

„Du har varit inne hos grekinnan?11'

„Ja, Jacobö.11 ' Stéphana vände sig till honom.

„Se på mig, Stéphana, och säg: , hvad erfor du, då du stod vid den af olyckan hårdt pröfvade qvinnans säng.11 Det låg i Ja-coh.os ton något allvarligt bestämdt, sådant som dén får, hvilken talar till ett barn, hvilket är skyldigt räkenskap för sina handlingar.

; Stéphana lade sin hand på hans skuldra och såg rakt in i hans ögon, sägande:

i; „Jag kände mig försonad med hela mitt förflutna lif, och jag var ödmjuk in i mitt innersta hjerta. Ja, Jacolpo, jag kände att du . af mig gjort en sann christen, och jag ville icke för någon lycka i verlden byta bort det ögonblick af en allt förlåtande känsla, som bemäktigade sig mig, då jag stod inför henne. Jag erfor då, att jag skufle knnna för hennes lycka uppoffra mig. sjelf. ,— Ah’ Jacobo, Jacobo, du vet icke allt; men jag vet att utan dig hade Stéphana i dag. icke varit den öfver alla personliga lidanden och intressen höjda qvinna, hon nu är, —- Gud löne dig.11

„Tack.!11 Hans läppar vidrörde Stephanas panna.

Eklund öppnade dörren och inträdde.

-„Grefven kom nu hem,“ sade han med upprörd röst.

• „Vet grefven något?“ frågade Stéphana hastigt.

„Nej, det tror jag icke, ty Persson, som kört för grefven, visste om ingeuting.11

I „Och herr Eklund har ingenting sagt?“

..Ni sade mig ju, att jag skulle tiga, min fru."

„Tack för det. -— Bed grefven ifrån rnig, att jag får den äran tala vid honom.11

»Här uppe?11

»Nej, jag väntar honom nere i gröna kabinettet,11

Stéphana tryckte Jacobos hand och lemnade rummet. Några ögonblick derefter inträdde grefve Herman i kabinettet, der han fann Stéphana. Vid första ögonkastet på henne, såg han att hon varit sjuk, och att hon ännu kämpade emot något lidande. Stéphana gick honom till mötes och räckte honom båda händerna, sägande i en hjertlig ton:

„Välkommen hem igen, och förlåt mig som bad grefven komma upp; men jag har en ledsam händelse att meddela er, och önskade att ingen annan skulle i förväg bedröfva er dermed. — Jag smickrade mig med att såsom vän ega det företrädet att kunna görä det bittra mindre bittert.11 Nu såg Stéphana på honom med samma uttryck af obegränsad godhet, hvarmed hon sökt försona grefvinnan med det förödmjukande i hennes belägenhet.Hermans.' blick hvilade pä: henne med sä hny'cken ..beundran, att det tycktes som -han, vid betraktandet af hennéi glömde ätt hön förberedde honom: på en Obehaglig.'händelse.

..livad, ni än har att säga mig, min fru, skall vissheten, att ni betraktar er som min vän, förtaga en stor • del af den galla det innehåller. — Er vänskap skulle kunna, försona mig med hvilken olycka som helst.“

„Gifve Gud,: den det kunde; var säker ätt, jag, såsom en er tillgifven och uppriktig vän, önskar bespara er allt som kan göra er bekymmer. Det härvarande hörer också, Gud ske lof, .endast till sådana händelser, som kunna kallas missöden, och icke sannt, ni skall icke af ett sådant låta nedslå er?“

Herman höll ännu hennes hand, och han hade så när gjort samma ntrop som Helfrid, så barnsligt englagod såg Stephana ut.

.,\Tid missöden är jäg ju van, och då. det förskaffat mig ett ögonblick af sannt deltagande från er, skall jag utan

knot bära det. Säg mig nu hvaruti det består.“.

„Furuhof har blifvit lågornas rof; men er syster och mor äro oskadda, och under mitt tak.“

Stephana hade talat fort, liksom för att med eus göra pinan kort. Hermans hand slöt sig hårdt om hennes,’ han tillslöt ögonen hastigt och sammanpressade läpparna, så att de blefvö- hvita; men ögonblicket derefter var hans vackra ansigte åter lugnt, ehuru pannan syntes onaturligt blek..

..Har något jjienniskolif blifvit spillt vid olyckshändelsen?14 trasade Herman. „Huru bär min arma mor detta nya slag?“ ••

„Intet, lif har gått förloradt, och er mor liksom ni bär sitt öde som — en Romarhjerta.“

..Ni har varit hennes goda engel.“ Herman kysste Stépha-näs hand.

„Det vore en rol, jag gerna åtog mig,“ hviskade Stephana. Tårarne darrade i de stora mörka ögonen.

Herman förde sin hand öfver pannan, hämtade djupt efter anden, och sade:

„Det var ett hårdt' slag; men jag skall evigt vara tacksam emot er, min fru, att ni besparade mig att erhålla det af någon annan än er.“

„Nu grefve, har ni emotstått första stöten och parerat den som en man; tillåt mig, i egenskap af er vän, tala om huru vi nu skola arrangera det, så att er mor så litet som möjligt skall känna följderna af den olycka som träffat henne. Lofva mig att, oafsedt att ni är ädling, och jag ett barn af folket, betrakta mig såsom en syster, och låt oss helt upprigtigt, utan någon stolthet, talas vid. Då ni träffar er mor är det nödvändigt, att ni, med ett for hennes stolthet passande förslag, kan förlika henne med sitt vistande under detta tak.“Stephana bad grefven göra klart för modren att den del af afkastningen utaf Kungsborg, som föll på hans lott, var fullkomligt så stor, att den betäckte kostnaden af hennes vistande derstädes.

„Men," sade Stephana, „skulle ni anse det..........“

„Tala ut, jag ber.“

„Sårande för henne att lefva af..

„Sin sons lön, hos er,“ ifyllde grefven.

„Ah! grefve, är er stolthet än densamma emot mig?" Det låg något sorgset i rösten.

„Ack nej; tro mig, jag eger ingen stolthet inför er; men min mor.......“

„Hon eger den, och derföre* om hon ej vill lefva af den af-kastning ni eger rätt till, så låt henne tro att ni utaf räntan af det kapital, som återstår af familjeförmögenheten, betalar mig för hennes vistande här. Med få ord, gör hvad ni behagar, blott ni så ställer saken, att grefvinnan på intet sätt känner sig stå i någon slags förbindelse till mig. — Mitt hus och allt hvad jag eger är till hennes tjenst; men jag önskar i första rummet att hon så litet som möjligt skall känna den förlust hon gjort."

„Min fru, huru mycken grannlaga godhet bevisar ni icke oss, och huru skall jag kunna visa er huru djupt jag känner min förbindelse?"

„Derigenom att ni hyser aktning för det goda och ädla, hvar-helst det uppenbarar sig; och att ni tror det upphöjda tänkesätt äfven kunna klappa i en simpel sjömaus bröst, lika väl som i den högborne ädlingens."

Grefvinnan Romärhjerta och Helfrid skulle, enligt det förslag Herman gjort modren, stanna på Kungsborg till våren, och betala för sig hos Stephana. När den vackra årstiden kom, skulle grefvinnan, för sitt svaga bröst, göra en resa åt någon badort i de varmare länderna.

På detta sätt hade det lyckats Herman att försona modren med det bittra uti att nödgas vistas i en persons hus, som hon icke bestämdt visste, tili hvilken samhällsklass hon egentligen hörde. Kanske skulle Herman ändå ej kunnat öfvertala henne dertil!, om ej hennes svårt angripna bröst, som efter eldsvådan, förskräckelsen, grämelsen

och det långa vistandet i den kalla luften, blifvit så klent, att hon icke, utan risk för lifvet, vågade företaga ett ombyte af vistelseort, gjort af nödvändigheten en lag.

Stephana hade med uppmärksamhet och en intagande älskvärdhet sökt med sitt sällskap förkort^, de långa timmarne för den sjuka. Derjemte hade hon, till grefvinnans och frökens disposition, öfverlemnat hela högra sidan af nedra våningen, så att de skulle ega all den comfort de voro vana vid.Februari månad hade förgått och ett stycke af Mars. Grefvinnan låg nu på sin soffa, och ehuru matt och svag, utgjorde det hennes nöje att om aftnarne i sin salong se alla samlade. Hon inbillade sig då, att hon ännu var herrskarinna på Kungaborg, och ofta glömde hon alldeles verkligheten och-den tid som varit så rik på förödmjukelser, för den illusion att hennes ställning förblifvit den samma som fördom.

Stephana, som uppfattade det nöje grefvinnan erfor af att man samlades omkring henne, gjorde det snart till en vana att man hvarje afton, då hon orkade, infann sig der.

Jacobo och Helfrid kommo derigenom att vara tillsammans dagligen, och den intelligenta och ovanliga unge mannen blef icke blott en favorit hos fröken, utan äfven gerna sedd af grefvinnan, som med verkligt intresse lyssnade till hans snillrika konversatiön. Ofta, då man hade skilts åt, brukade grefvinnan suckande yttra: „Hvilken oerhörd skada att han icke är ädling; nu måste man alltid iakttaga en viss förbehållsamhet emot honom, på det att han icke skall taga sig för höga begrepp, och möjligtvis falla på den idéen, att man betraktar honom såsom en like. “

Helfrid sade intet; men äfven hon tänkte:

„Hvilken skada att han ej är adelsman.“

Jacobo åter, som alldeles icke tänkte på sin öfverlägsenhet, eller var i medvetande af hvarken det verkligt stora intressé han väckte eller den grämelse hans ofrälse namn åstadkom, var i sitt sätt emot grefvinnan och Helfrid, såsom emot en hvar i hvars sällskap han trifdes. Att Helfrid intresserade honom var lätt att se, men det var ett helt och hållet intellektuelt intresse, och deri fanns ingenting som antydde varmare eller lifligare känslor. Han umgicks med henne på samma enkla och hjertliga sätt som med Stephana, ehuru mindre förtroligt. Helfrid åter, hvars hela lif förflutit stilla och utan att skymten af en passiön grumlat lugnet i hennes själ, tycktes i Jacobos sällskap och genom umgänget med honom erhålla mera lif och värma i både tankar och känslor. Det var liksom de ovanligt ädla och goda elementerna i den unga flickans själ blifvit väckta till verksamhet, och hon sjelf vaknat till medvetande, af att äfven hon var en varelse, den der borde söka en verkningskrets både utom och inom sig. Hon kände, under det dagliga umgänget med Stephana och Jacobo, att hon var långt, långt underlägsen dem i själsodling, och ofta då dessa båda frem-lingar från en annan verld utbytte tankar, satt Helfrid liksom bländad af de nya idéerna och deras rikedom.

En afton voro alla som vanligt samlade i grefvinnans salong. Sittande på en pall, vid sidan af soffan, berättade Jane, på grefvinnans begäran, några episoder ur slaflifvet, emedan Jane var född och uppfödd i slafstaterna och således ett ögonvittne till hvadhonförtäljde.: iött stycke derifrån, omkring ett mindre bord; surto

Herman, Stephana, .Jacobo och Helfrid.

.1 „Hvem har målat den här taflan,?44 frågade Heifrid och pe--kade på en tafla, som hängde öfver soffan, och föreställde en ung. flicka på knä framför en helgonbild. Man tyckte ;sig i de hårdt knäppta händerna, den . innerliga blicken .qchf hela hennes ställning,, läsa den mest brinnande bön.

..„Den. är målad af Jacobo,44 svarade S.tephaua. Herman säg upp ifrån ,sin tidning och fästade ögonen på taflan.

„Ar herr Lange artist äfven?44 frågade Helfrid.

„§.qm fröken ser, fuskar jag äfven i den genreeu,4*.- svarade Jacobo, med sitt liigna leende.

.»Det är sällsamt att se en person egna sig ät sä skiljaktiga saker, som dem ni befattat er med,4* återtog Helfrid. „Jag tycker att tideii icke skulle räcka till,1} '.j'

„Man har alltid godt om tid, ifall man vill användanden; felet är, att K slösa så mycket med den gyllene gåfvan, men vill man rätt lära sig att taga vara derpå„ så bör man vistas i Amerika; der gör man guld af tiden. Yet hi, min fröken, hvad som väckt min förvåning har i Sverige; det är just, huru svensken föinöter sitt lif, och huru liten nytta han gör af de gåfvor naturen skänkt honom. 44

„Dét är möjligt, att sä är; men ä andra sidan är svensken mindre materie! af sig än amerikanaren, som lefver endast för att tillfredsställa de1 materiela behofven.44

„Men under denna ansträngning öfvas själskrafterna och deraf uppstår intellekfuela behof, och äfven intellektuel utveckling. Jeinför blott den svenska och den amerikanska qvinnan, och ni skall häpna öfver huru mycket den sednare står framom den förra i intelligens.44

„Det var icke artigt sägdt om oss svenskar,44 menade Helfrid leende.' i

„Jag är aldrig artig på sanningens bekostnad.41 ;

„Ni änser oss således för ganska begränsade på förståndets vägnar?44'1

; „Det vill jag icke säga; men hela er uppfostran är ställd en-däsb på att mi 'skola blifva gifta, bch sedan ni blifvit det, att i en soffa éiler vid ett broderi vegetera bort ert lif. Då deremot amerikanskan ' ifrån barhdomeh uppfostras' till' ett sjelfständigt väsende, söm icke beliöfver 'én s män töf ätt" taga sig -ut i verldeny utan genom 'eget' arbete : käriKH sig 1 :en • väg.4*' i

' „Men sä är väl förhållandet med! déu arbetande klassen hos oss. Den bättre och 'förmögnare éger ju icke de. der ruateriela intressena att arbeta för.44

r »Nej,:de behöfva .icke; ssträfva rföirsitfc uppehälle, det är sannt; men de göra alldeles ihgehting, och detta är något ;Som den ,amé~ ikanska qvinnan icke • tillåter. sig. i; .Hon känner att hon fatt ensjäl och att, den behöfverodlas, och da hon eger förmögenhet, använder hon sin tid att utbilda sina kunskaper, och derigenom har hon äfven erhållit ett högre värde i mannens ögon, än hon har här»"

„Jag tror att ni är partisk."

„Bevisa mig det," sade Jacobo, och såg med sina klara och öppna ögon på Helfrid.

„Det skulle blifva svårt. Säg mig ni, i det stället:, hvaruti ni t. ex. tycker att'jag slösar, bort min tid."

„Det var en samvetsfråga, och jag fruktar att icke kunna vara uppriktig."

„Verkligen; och hvarföi"?" Helfrid stödde armen emot bordet och kinden emot handen. Hennes rena, vackra ausigte hade erhållit en liflig färg, och det djupblå ögat blickade så forskande på Jacobo.

„Derföre, att jag skulle göra mig skyldig till én oartighet, den fröken Helfrid möjligen s-kuller få; svårt att'förlåta."

„Jag har ju sjelf med min fråga framkallat er uppriktighet, och följaktligen kan den icke sära mig. . Svara mig derföre med er vanliga enkelhet."

„Nå, ja, som ni vill." Jacobo smålog, „ni frågade, hvaruti ni slösade bort er tid?"

» Alldeles, och jag önskar bra gerna veta det."

„Nå väl, min fröken, ni slösar med den i allt, och jag ville påstå, att ni knappast använder två timmar oih dagen till något gagn."

„Det der var verkligen något för strängt," sade Helfrid och rodnade ovilkorligt. „Ni måste bevisa ert påstående."

„Gerna." Jacobo lutade sig hågöt närmare Helfrid och fortfor med' sänkt röst: „dock, det är öfverflödigt. — Ni skall inse det sjelf, om ni t. ex. företog er att hvarje afton,' innan ni gick till hvila, fråga er sjelf: livad har jag uträttat i dag? — Har jag gagnat någon med denna dag af mittriif? -t- Han jag användt döu till min egen nytta, förkofran, utbildning eller förädling? —sOln då ert samvete säger: Den här dagen har-varit ändamålslös, då har

ni också förslösat er tid."

Helfrid virkade flitigt och teg.

»Ser ni, fröken Helfrid, mina ord hafvä förturnat ef,? sade Jacobo^ som. under en lång paus betraktade henne.):/

„Ingalunda; men de ha smärtat mig; ty ni har haft rätt." ;;

. „Om ; så är, min fröken, då är jag äfvfen fullt förvissad att den här. dagern blir: den! sista, som : iii: slösat-1 bort." i

„Jag fruktar, tyvärr, att hela mitt ht blir ett fortsatt slöseri,"

„H vårföre?" !i

„Hvad vill ni, jag skall göra?".

„Arbeta."

Helfrid såg hastigt upp på honom, Han smålog.allvarligC åt uttrycket i hennes blick och - sade'ti„Arbetet odlar; — lättjan förnedrar; märk detta. Den som icke behöfver arbeta för materiel vinst,- måste göra det för en andlig, och att uppodla sina själsanlag, öka sitt kunskapsförråd, göra sig bekant med naturen och dess lagar, samt att förädla sig sjelf genom att göra barmhertigheten och fliten till sina följeslagare; se der fält, hvaruppå hvilken qvinna som helst kan arbeta, vore hon än en konungadotter.41 Jacobo reste sig upp och gick fram till de andra, som under Helfrids och hans samtal satt sig hos grefvinnan. En stund derefter var han inne i slaffrågan.

Helfrid qvarsatt tyst och lutad öfver sitt arbete. Man kunde se, på hela hennes ansigtsuttryck, att Jacobos ord trängt djupt in i själen.

En afton hade grefvinnan låtit föra sig ut i stora salongen. Samtalet föll på Currer Bells roman, Jane Eyre.

„Den bör icke bedömas från någon annan synpunkt, än såsom en karaktersteckning; ty Jane är ingen egentlig roman-hjeltinna,11 sade Stephanä, „och som karaktersroman är den mästerlig. “

„Medgifves,11 svarade Herman, „men det är vissa scener, der hon icke är qvinna.11

„Och hvilka då?“ frågade Jacobo.

„Till exempel, der hon förklarar honom sina känslor. Der har hon öfverträdt det qvinliga gebitet.®

„Ligger det icke en fördom i ett dylikt påstående? Jag åter finner det i allmänhet oförklarligt, hvarföre vi män ensamt skola tillegna oss rättigheten att till en qvinna tala hjertas språk, under det vi ogilla hvarje sådan yttring af henne.11

„Men herr Lange vill väl icke påstå, att vi qvinnor skola förklara er våra känslor, innan ni sagt oss något om edra11, inföll Helfrid leende.

„Och hvarför .icke?11

„Derföre, att i ett dylikt steg ligger alltid möjligheten af att ådraga sig den förödmjukelsen att blifva försmådd.11

„Men, min Gud, ni riskera ju icke mer än vi; och hvarföre skulle förödmjukelsen vara större för er än för oss? Just deruti ligger fördomen.11

„Skulle det verkligen behaga er, om den qvinna, ni en gång kommer att älska, för er tillstod sin kärlek, innan ni sagt henne ett ord?“ frågade grefven.

„Ja, vid min ära; hon hade då visat mig att hon egde ett hjerta.11 Det låg något alldeles eget i Jacobos ton.

„Mig skulle det förefalla som ett utbrott af ohejdad känsla,11 sade Herman.

„Hvarföre ohejdad, och icke heldre ett uttryck af sann ochoöfverlagd hänförelse, — Jag för min del kan icke fatta hvad det ligger för behag uti att behöfva tigga'sig till medgifvandet af ,ett fruntimmers kärlek. Följden h$raf är som oftast den » i att; de få nöjet att se sig tillbedda, att ega en slaf, den de med sina blickar uppmuntra eller

förkrossa,: spela så många rolar, att den verkliga känslan blir utnött och vi lekbollar för deras nycker." Jacob» lutade sig tillbaka mot ernmao. Han såg blek ut. Helfrids ögon riktades ovilkorligt på honom, och hans tankspridda utseende gjorde ett obehagligt intryck på hepue, : ' i. ! , ,;-v, < m;

„Jag för min del anser det oundvikligt nödvändigt att ett sådant tvång på qvinhans känsla existerar; ty hon skulle eljest förlora allt det ljufva, blyga och barnsligt oskuldsfulla :söm nU utmär-* ker henne. Hon skulle blifva eä amazon, som ' efter nyck gäf bort sitt hjerta. Tro mig, det moraliskt sköna hos henne skulle* försvinna, och hon bjefve, liksom vi, en slaf under plånget i oädelt intryck."

„Besynnerligt, att ni så uppfattar saken, herr grefye. Mitt begrepp om qvinnan är verkligen så högt, att jag tror,, det,, hon eger en bra mycket högre moralisk ståndpunkt i allmänhet än vi» och att hennes natur är sådan, att hon aldrig kan blifva slaf af det dåliga, derföre att hon blir sann. — Men vi, män, älska i allmänhet att i qvinnan se en slaf, och i det hela ligger det;,,i detta sjelftagua . priviligium hos mannen något af de österländska bruken. Också få vi sjelf pligta för detta moraliska tyranni,, genom att se oss svikna ocho bedragna af just den qvipna, vi slösa våra ädlaste känslor på." Äter blickade Jacobo tankfullt framför sig.

En tystnad uppstod.

„Jacobo, sjung för oss," sade Stephana, som denna afton vår ovanligt tyst.

„Ja, Herr tange, bered oss det nöjet att få höra er sjunga," inföll grefvinnan, som sällan deltog i samtalet, derföre att det ansträngde henne. „Fru Stephensén här så ofta talat om er ovanligt vackra röst; men ännu ha vi ej fått höra den."

„Gerna," svarade Jacobo och gick fram till pianot.

Stephana satte sig i en gungstol, på sidan af instrumentet. Helfrid qvärsatt i den lilla soffan och grefven stod vid kaminen, stödd emot densamma. En stund lat Jacobo handen ila öfver tangenterna, derefter vände han på httfvudet och sade åt Stephana:

„Hvad skall jag sjunga?"1

„Hvad som helst; det är-idin rosteden underbara, jag önskar höra," svarade Stephana lågt;:.men icke nog; tyst för att orden skulle undgå grefven. Herman rynkade ögonbrynen och kastade en mörk blick på Stephana, hvilken helt och hållet belystes af det starka ljusskenet från krbnan; men hon märkte icke hans mörka uppsyn, hennes blick hvilade med ett sorgset uttryck på Jaco-

9bo. Ett ögonblick derefter ljöd en verkligt underbart vacker röst igenom rummet; Jacöbo sjöng en skotsk: bergsång.

Med hufvudet lutadt i handen och tillbakahållen andedragt lyssnade Helfrid. Det föreföll i henne, som han med sin sång ryckt hennes-'själ till;; sig, och hon tyckte att hvarje fiber darrade och att hjertat slog hårdare och friskare Slag; Det låg i den fulla, manliga och klangfulla rösten så mycken själ, så mycken eld och ändå så mycket af vek känsla; att Helfrid aldrig erfarit ett så mäktigt intryck af någon sång. Då Jacob o sjöng den sista strofen, vände han hufvudet åt Stephana, och Helfrid, som satt bakom honom, förmodade, att han äfven såg på Stephana, något som på ett pinsamt sätt störde intrycket af sången.

„Han älskar henne," tänkte Helfrid, Och en oemotståndlig känsla af att vilja gråta bemäktigade sig hennes inre.

älskar henne,*- tänkte Herman och pressade tillsammans

läpparna.

Jacöbo sjöng nu några bengaliska sångör, och slutligen en^spansk. I den :-'sistä låg så mycken grod,‘Så1 mycket miisik, ätt Helfrid, alldeles 'omedveten äf hvad hon gjorde, gripen endast af sårigeh, reste sig upp och Jgick fram till istolen,- på hvilkén han-Satt; der stannade hon bakom-honom. Hon hade blifvit- blek-, ‘öch de- stora "ögonen blickade-åä UnderbartJ syäfmiskt, att man tydligt'såg dét hvarje ton trängt in i hennes hjerta. - När Jäéobö'- Slutat den spanska sången; steg han upp,-sägande:

",,Får jäg lemna plats åt fröken?"-

„Nej., herr Lange, hvem skulle vilja sjunga efter er? det vore förmätet." Helfrid räckte honom handen, tilläggande ett: „tack!"

Stephana sade intet, hon qvärsatt orörlig; och Jacobo gick fram till grefvinnan, som complimenterade honom för det nöje han beredt dem.

„Herr Lange eger verkligen en underbar röst," sade Herman till Stephana, som vid, ljudet af hans ord spratt till. ’ „Öch underbar är äfven den verkan han åstadkommer."

„Ja," sade. Stephana och reste sig upp, „jag ville höra den i min sista stund, ;och vid ljudet af dessa rena toner andas ut min sista suck." '

„Han är Lycklig, som . eger denna förmåga att till och med göra döden ljuf." Grefvens röst var ironisk.

„Jag har, hört vackrare, starkare >öch fylligare röster än hans," återtog Stephana utan att besvara grefvens ord; „men jag har nästan aldrig höft en röst, som så behagat mig. Det ligger i den något manligt kraftfullt och ändå så oböskrifligt känsligt, att jag tycker den är liksom en bild af Jacobos inre, i och just derföre beherrskar den mig."Helfrid hade tigande afhört Stephana. Hvad hon tänkte och kände, det visste endast Gud; men den återstående delen af aftonen var hon frånvarande och drömmande.

Ett par persöner, som rätt ofta besökte Kungsborg, voro baron Skjöld och hans mor1 öch syster. De bodde helt nära Kungsborg, och voro. så gödt söm uppyéxta barn tillsammans med Helfrid och Herman, fröken Aurora Skjöld var hvad man i allmänt tal menar med vän, till Helfrid,1 och baronen hade alltid visat sig som en serdeles varm beundrare, af Helfrids skönhet. Under den tid grefvé Romarhjéfta hade bott på Furuhof, hade baronen och fröken varit resta utrikes, och först vid jultiden återkommit till Ängsvik, baronens egendom. Att umgänget med innevånarne på Kungsborg blef lifligt, faller af sigi'sjélft,1 då’ man ihågkommer, för det första den gamla bekantskapen med den grefliga familjen, samt det behag en hvar hade äf ätt umgås i Stephanas hus. Rik, skön och begåf-vad, med snille, var hon skapad att omkring sig draga en trollkrets, inom hvilken en hvar fann sig väl att komma; deraf härflöt att baronens hvärje vecka besökte Kungsborg,, och ganska ofta bjödo innevånarne derifrån till Ängsvik.

Ett par dagar efter ofvanbeskrifne aftonen var det bjudning hos .baronens- Jane stannade hemma hos. grefvinnan, och de öfriga rustade sig till att resa. När slädorna körde fram, och damerna skulle stiga i, sade grefven till Stephana:

„Jag har tagit mig friheten att förbehålla mig rättigheten att köra för er, öfverlemnande åt herr Lange /att vara min systers körsven. Jag hoppas ni har den godheten och i,eke afskedar mig.“ v,Visst icke,“ sade Stephana, leende, och steg i grefvens släda. Bort ilade de öfver snöiga fält, under det bjellrorna klingade muntert. Det var en solig och frisk eftermiddag i slutet af Mars, och de rimfrostbefäckta träden glittrade emot den nedsjunkande solen, liksom de^ varit öfversållade af ädla stenar.

„Medgif, att en vacker vinterdag här i vår höga nord, bar något skönt. Den andas'kraft och styrka.‘V';";

„Ja, den är obeskrifligt upplifvande, och då man, som vi nu, färdas genom en stor skog med höga träd och berg, då känner man att öfver allt f verlden år bra, men bäst är det dock hemma i norden.'“

,,Hemma?“ Grefven såg'på Stephana. „Icke är norden erthem?“ „Är fosterjorden icke vårt hem ?.“ frågade Stephana.

„Men Sverige är icke ert fosterland. — Ni är ju född i Ame-rika.“ g,i

,;Hvem har sagt det?“

„Ni sjelf; då min mor en gång frågade er.“„Jag svarade, Amerika är mitt fosterland; men jag sade icke mitt fädernesland. Dermed menade jag, Amerika har fostrat» mig ; men ser ni, grefve, i Sverige har min vagga en gång stått, Jag är ett barn af den höga norden.“

„Omöjligt, skulle jag vilja saga. Ni har så mycket af södern i ert yttre. “

„Må vara, men jag är svenska till själ och hjerta, till tankar och känslor, eller tror ni, att jag rest ifrån den ena verldsdelen till den andra för att dö i ett fremmande land ? Nej, det var min längtan till fädernejorden som drog mig hit. Jag önskade dö, der jag en gång såg dagen.“

„Ni måste ha varit mycket ung, då ni lemnade Sverige, efter ni så kunnat glömma ert modersmål, att ni bibehåller en så stor brytning då ni talar.11

„Jag var ett barn, då jag for bort,14 svarade Stephaoa, sorgligt leende.

Grefven hade velat fråga mer, men han vågade icke af fruktan att förefalla indiskret, och då Stephana med detsamma bytte om samtalsämne, insåg han att hon icke ville fortsätta. Han lyssnade tankspridd till Stephanas ord. Plötsligt yttrade han, utan något samband med hvad han sade:

„Jag skulle önska göra er en fråga; men jag fruktar verkligen att synas närgången.«

„Ah, så här under en färd i fria luften ger jag grefven lof att göra hvilken fråga som helst, förbehållande mig endast den rättigheten att lemna den obesvarad ifall jag så tycker.11

„Och ni lofvar att ej blifva ond?1*

„Det lofvar jag.11

„Säg mig uppriktigt, h vilka band fästa er vid herr Lange?11 Hermans blå ögon sänktes djupt in i Stephanas. Han ville läsa den rörelse hans fråga skulle framkalla i hennes blick; men den förbi ef-‘lugn, och utan att blifva det minsta förlägen, svarade hon:

„Det starkaste och mest oupplösliga vänskapsband. Han har under en hel serie af år varit för mig mera än en bror, en mor, en far, en man; ty han har varit den som väckt det goda inom mig, som, ifall jag är en ädel qvinna, gjort mig dertill. Han har gifvit mig ett moraliskt värde.11

„Detta, min fru, är intet direkt svar på min fråga. Är det endast tillgifvenhets- eller slägtband som förenat er? Hvarföre, då han varit och är så mycket för er, hafva icke edra öden blifvit sammanknutna.11

„Derföre att mitt öde är förenadt med den sorg, jag för lifvet bär; men detta är ett ämne, öfver hvilket jag hvarken kan eller vill förklara mig. — Ni frågade om vi voro slägt. — Ja, min morbror var gift med hans moster. — Detta slägtband har fört oss tillsammans, och den, som en gång kommit under inflytande afJacobos ovanliga och redliga karakter, måste fästa sig vid honom för hela lifvet; helst om man som jag, under flera år varit i en daglig beröring med honom.“

,,En sådan daglig beröring emellan tvenne unga personer brukar vara farlig, isynnerhet om dessa, i likhet med er båda, äro sköna och likstämmiga till tankar och känslor. Har ni aldrig känt faran deraf?" Äter såg grefven på Stephana.

,,Äh jo," svarade hon enkelt. „Det gafs en tid, då Jacobo stod för min inbillning, såsom den ende vid hvars sida lyckan hade kunnat blomstra för mig; men emellan honom och mig reste sig förhållanden, som gjorde det omöjligt för mitt hjerta att närmas eller lifvas af en känsla sådan som kärleken; och vi blefvo, hvad vi intill döden skola förblifva, ett par trofasta vänner."

„Skall ni aldrig för honom blifva annat än en vän?"

„Nej, aldrig," svarade Stephana, så bestämdt och allvarligt, att man tydligt hörde att hon talade sannt.

„Tack, Stephana,“ nästan hviskade grefven och gaf hästarna ett slag. Båda tego en lång stund.

„Hvarföre har ni aldrig gift er, grefve Herman?" frågade Stephana plötsligt. Herman spratt till och ryckte hastigt åt sig tömmarna; men svarade:

„Det skall jag en gång förklara er, men icke nu."

På återstoden af vägen vexlades icke ett enda ord.

Om aftonen när man for hem, var grefven ovanligt fåordig, och man kunde se att hans tankar voro allt utom behagliga. Det ena molnet efter det andra drog öfver den bleka pannan, som blef ännu blekare i månskenet,

„Ni är ej väl stämd i afton, grefve?" sade Stephana.

„Ah! min fru, det är derföre att ni på bortvägen förde mina tankar på något som jag önskade kunna fly ända till skuggan af. Och nu har jag uppdragit paralleler öfver hvad mitt lif kunnat vara och hurudant det är."

„Vanligtvis skapa vi vårt eget öde, och det vi lida är som oftast en följd af våra förseelser."

„Ty värr, har ni rätt; men medgif att det ligger något för-tvifladt bittert i den tanken, att den lycka vi drömma oss aldrig skall falla på vår lott; —i utan att vi, genom ett förfärligt öde, äro stängda ifrån den. Ah! min fru, jag vore frestad att skjuta mig. for pannan, då jag betänker att ödet liksom på hån visat mig ett eden, som aldrig kan blifva mitt."

„Hvarföre kan det ej blifva ert?" —

„Och det frågar ni? — det är stunder, dä jag önskade, att ni aldrig kommit i min väg; ty genom er har jag känt ännu tyngre det öde jag ådragit mig."

„Har ni skapat det sjelf, bär det då som en man."Efter denna afton uppstod åter något fremmande emellan Herman och Stephana. Han visade henne om möjligt en ännu högre grad af aktning än tillförene; och hon fördubblade sitt förbindliga och grannlaga uppförande emot grefvinnan; men både Stephana och grefven undveko sorgfälligt alla förtroliga samtal och hvarje tete ä téte. De talades aldrig vid annat än i grefvinnans salong, och då var konversationen allmän. Deremot hade Stephana sökt närma sig Helfrid, och ehuru den unga flickan var något tillbakadragen i början, kunde hon omöjligt undgå att fästa sig vid Stephana, hvars utsökta godhet och grannlagenhet så ofta rörde henne. — Stephana åter hade beundrat den obegränsade kärlek Helfrid hyste för sin mor och bror. Det gafs intet offer, ingen försakelse, intet i hela verlden, som hon icke af tillgifvenhet för dem velat göra. Men denna känsla lag icke på ytan; den syntes knappt för den som endast såg Helfrids alltid lugna väsende, der hvarje skymt af exalterad hänförelse var försvunnen; men, då man som Stephana gaf akt på och följde alla hennes rörelser, då beundrade man detta * rika, i tysthet verkande hjerta. Äfven Jacobo följde Helfrids minsta handlingar med ett stigande intresse, och han utöfvade på henne ett mäktigt inflytande. — Hans rika och starka anda, liksom väckte hennes intellektuela menniska till lif och medvetande af att söka uppodla och utvidga sin i slummer liggande tankeverld.

Helfrid började känna tomheten och ytligheten af den bildning hon egde, samt behofvet af en verkligare och mera genomgripande. Med detta medvetande följde en allmän känsla af ett moraliskt förädlande. Jacobos samtal om meuniskokarakteren, de källor hvarifrån våra fel utgå, den näring de få genom vår okunnighet om dessa källor, och huru vi, genom att gå till grund med oss sjelfva, ega förmågan att förädla vår karakter och höja oss till en moralisk förädling. Det var en ny verld, som Jacobo visade den unga flickan, hvilken till sin natur hade så många och rika skatter af godhet, och en till allt ädelt sträfvande själ.

En dag, det var en solig April-förmiddag, då Stephana gick upp i öfra våningen för att taga grefvinnan Gunillas fordna sängkammare i ögonsigte, emedan den, tillika med spegelkabinettet och den lilla salongen, blifvit iordningsatta för Stephanas enskilta begagnande och just nu hunnit blifva fullkomligt i ordning, tog hon vägen genom det nu så praktfulla tafvelgalleriet. När hon trädde in i detsamma, fann hon Helfrid stående framför porträttet af grefvinnan Gunilla, som Stephana låtit förse med en ny ram samt renoverat så att det såg alldeles nytt ut. Det hade blifvit place-radt midt på galleriets långvägg.

„Känner ni igen det der porträttet?" frågade Stephana.

„Ja; men jag begriper icke........

„Huru det kan vara qvar, då alla de andra sändes till Furu-hof och der blefvo lågornas rof, vill ni säga," inföll

Stephana.„Alldeles. “

„Ingenting är enklare. Då . jag återsände alla de porträtter, som utgjorde er familjs stolthet, förbehöll jag mig detta enda, hvilket för er innebar en förödmjukelse; men deremot för mig egde ett verkligt värde.“

„Hvad värde kunde det ega för er? — Känner ni Gunilla Ro-marhjertas historia ?“•

„Nej, men jag vet att hon utgått från folket, och att hon i följd deraf lidit utaf er familjs anborna högmod; och derföre intresserar den der bilden mig.“

„Högmod?“ upprepade Helfrid och fästade: sina stora djupblå ögon 'på Stephana med ett bestämdt ogillande uttryck.

„Ja, ordet ljuder icke vackert, fröken Helfrid, men det är sannt; eller huru vill ni benämna den fördom* som gjort att er slägt så godt som försköt Gunilla ?“

„Huru vet ni att hon blef förskjuten?“

„Jag vet, att hennes porträtt ansågs ovärdigt af en plats ibland edra stamfaders och stammödrars, och detta var en följd af högmod, att icke säga öfvermod.“

Helfrid skiftade färg. Stephana hade nu anslagit den ömtåliga strängen i den unga flickans hjerta.

„Hvarföre kalla en af de ädlaste känslor för. högmod.“

„Ädlaste! — Ah, min fröken, jag kan sannerligen icke fatta, huru ni vill försvara den såsom ädel,“ sade Stephana med ironi.

„Ligger det icke något ädelt i aktningen för våra'förfäders stora och lysande egenskaper, och den helgd, hväruti; vi hållä ett namn, som burits af utmärkta personer? Ligger det icke något upphöjdt i den uppfattningen, att vi icke vilja att detta namn skall bäras af andra än dem, hvilka ega ett som är utmärkt och aktadt. Och slutligen, vill ni väl icke bestrida att då adeln ursprungligen utgått ifrån det ädlaste en nation egt, samt, just i följd af sina högre företräden, höjt sig öfver massan, det äfven bör ligga i hvarje ädlings pligt att icke genom förbindelser med personer, hvilka sakna alla anspråk på att härleda sitt ursprung ifrån nationens ädlaste afkomlingar, förnedra ett namn, som just genom de minnen, hvilka äro fästade vid detsamma, åligger att hålla dét heligt. “

Helfrids hela utseende var ståtligt,, då hon så talade, och det kungligt uppburna hufvudet tycktes skapadt for en krona. Så tänkte Stephana, då hon, med ett snarare medlidsamt än föraktligt leende, betraktade denna vackra typ af en ung adelsdam.

„Stoltheten öfver ett namn är ungefar lika klok som stoltheten öfver yttre fägring. Den är löjlig, då den icke förenas med ett ädelt sträfvande till moralisk förköfran, och egoistisk, då den* som fallet alltid är, gör oss blinda för den verkliga förtjensten, under det vi tillbe den ärfda. Ni talar om att icke förnedra ett ädeltnamn genom förbindelser med personer, som icke ega ett .'sådant. Namnet förnedras, fröken Helfrid, då vi skänka det till personer, hVars'karakter' och uppförande-stämpla dem till usla menniskor, öm de äfven hafva ett aldrig så-lysande namn; det förnedras icke derigenom att man skänker det åt den ringa och dygdiga. — Vi trampa detta namn under våra fötter, vi söla det i smutsen, och göra oss ovärdiga att bära det, då vi tro oss genom detsamma berättigade att göra oss till bödlar åt den som eger det långt högre värdet af verklig förtjenst,. men saknar det; af;ärfd; -—- Men-niskan är skapad att gå framåt, och icke . att blicka tillbaka. Hon måste sjelf gifVa sig-värde, hon kan icke ärfva ett- sådant, och den utmärkelse, som blott har förfädrens; storhet att stödja sig på, är af noll och intet värde. — Svara mig, fröken Helfrid, ni som känner Gunilla Romarhjertas historia, var hon en aktningsvärd eller föraktlig qvinna?“

„Till sin karakter var hon i allo aktningsvärd,' och hon skulle äfven åtnjutit aktning, om hon ej varit nog förmäten att tro sig värdig att bära namnet Romarhjerta.“

„Och hvarföre var hon icke värdig detta namn?"

„Min fru, hon var en simpel fiskardotter.“

„Fröken Helfrid, detta kallar ni adel stolthet. Jag åter benämner det: hjertlöst högmod.“ Stephana rätade upp sig och tycktes* under det hon talade, blifva högre och större än vanligt; en sådan prägel af genomgripande höghet låg det i hela hennes varelse. „Jag skulle, ifall Gud låtit mig födas af adligt blod, blygas !inför mig sjelf och inför Gud, oro jag så djupt förnedrade min menskliga Värdighet ; i min egenskap som christen, att jag icke i första rummet skänkte dygden och den sanna förtjensten min aktning, om den än höljdes af en vadmalsrock, eller träffades inom tiggarens trashöljda bröst. Jag skulle känna mig stolt och hedrad af att få förbinda mig med det ädla och goda, äfven om det inom samhället innehade en aldrig så ringa ståndpunkt, väl vetande, att jag höjde mig inför Gud génom en sådan förbindelse, i stället för, att som ni betraktar den, för em förnedring. Se dit,‘‘ tillade Stephana allvarligt, „der nere vid dörren ser ni porträttet af Catharina af Medicis, denna blodtörstiga tigrinna i purpur, denna qvinna, sölad i brott; och likväl skulle samma medlemmar af er familj, som försköt den dygdiga fiskardottren, med stolthet berömt sig af att vara beslägtad med detta krönta vidunder, ifall de kunnat räkna henne till antalet af sina fränder. Är denna uppfattning af mensk-ligt värde och menskliga företräden sann och ädel, då, fröken Helfrid, är christendomen falsk, och allt det sköna och herrliga den lär oss, en lögn.“

Helfrid stod bedöfvad af de energiska orden,: kanske kände hon sig äfven bländad utaf den sanning de innehöllo. Det vissa är, att hon kände sitt hjerta liksom hämmadt, och hon tyckte ett,ögonblick att pulsarna.'stodo still En tystnad uppstod. Stephana bröt den:

„En besynnerlig lek af ödet var det, att alla porträtten af edra öfriga fränder skulle liksom försvinna,, men denna bild* den enda ni ansåg ovärdig ätt finnas ,ibland de öfriga, skulle blifva qvap, för att ropa till representanten af familjen Romarhjerta en evig anklagelse öfver lidna oförrätter. Det ligger en Nemesis i denna nyck af slumpen.' Bilderna af de äfDrika härförarne äro.af stoft, men bilden af den i tysthet lidande och: förödmjukade dygden sitter qvar i den öde borgen : såsom det tysta sanivetsqvalet i hjertat.“ Stephana vände sig ifrån porträttet och sade för att b,yta om samtalsämne:

„Hvad tycker ni om den der taflan? Corsaren vid sin bruds bår.“

„Den är skön,“

„Ja, icke sannt. Se på hans ansigte. Det är styrkan, de vilda passionerna och segern förkroppsligade i hans gestalt;, men man läser i ansigtet, i kroppsställningen att hans makt är bruten, och genom hvad? -— Genom förlusten äf hans goda engel.“ ;

„Ja, hvad är vår styrka, all vår makt, när; det goda öfvergev oss,“ sade Helfrid.

„Deruti har ni rätt. Ingen makt är så stor som godhetens, och aldrig visar sig menniskan så i hela sin styrka, som då hon vill segra genom det goda.“

En stund derefter följdes Helfrid och Stephana åt på en promenad. Nere vid parken mötte de Jacobo.

„Hvad, är du här,“ sade Stephana; „jag såg dig helt tidigt rida till Akersnäs.“ f*

„Jag är öfverallt och ingenstädes;1: •svaräde;.:;Jacobo leende, „eljest är det derföre, att jag tänkte förmycket , på hvad som icke hörde till arbetet för dagen och för litet på; detta, hvilket hade till följd att jag glömde mina ritningar på det der nya vattenuppfor-dringsverket, hvilket skall sättas i arbete, och nu måste jag i flygande fart hit eftér dem.“ Haö. tog afsked och skyndade upp till byggningen.

„Hvad tycker ni, fröken Helfrid, om Jacobo?“

„Jag finner honom vara en sällsynt och ovanligt rikt begåfvad person. Hans öfverlägsna snille bländar, och klarheten i hans uppfattning väcker förvåning.14

„Nå väl, behöfver han vara adelsman, för att ni skulle skänka honom er aktning ?“

„Nej, lika litet som ni, min fru, behöfver vara adelsdam för att väcka benndran.“

Och likväl skulle ni blekna, ifall er bror förenade sitt öde med en sådan här beundransvärd och ofrälse qvinna som jag.‘k Stephanas ton var ovanligt bitter.„Jag skulle icke blekna; men jag skulle beklaga, att ni icke till edra öfriga lysande egenskaper kunde räkna den af ett med dem passande namn. För öfrigt tror jag det egentligen skulle, hvad mig personligen angår, icke det minsta inverka, men det skulle oroa mig för den smärta min mor dervid skulle erfara. Hon är för gammal att kunna ändra uppfattning af lifvet, eller begrepp om rätt och orätt."

„Tror ni Verkligen det? — Och jag som haft för afsigt att göra henne otrogen sina aristokratiska begrepp." Nu log Stephana så hänförande mildt, och såg så obeskrifligt god ut, att Helfrid fann henne oemotståndlig.

„Ni utöfvar verkligen en sällsam makt öfver menniskohjertat, men ......“

„Men i detta fall betviflar ni min makt, är det icke så? Hvem vet, jag brukar alltid segra då jag vill. — Dock, vi lemna detta ämne; när segren blir min, då skola vi tala derom."

„Något som ofta förundrat mig," återtog Helfrid efter en stunds uppehåll, *är att tvenne menniskor, så hvarandra lika till bildning och uppfattning af lifvet, som ni och herr Lange, icke ha förenat sina öden."

Stephana tyckte att Helfrids färg nu blef något starkare och att rösten saknade något af sitt vanliga lugn; men utan att gifva någon vidare uppmärksamhet deråt, svarade Stephana:

„Det gafs verkligen en tid, då både han och jag kände att vi voro skapade för hvarandra; men jag var — gift; — och Ja-cobo fastade sitt hjerta. med ungdomlig glöd vid en annan."

„Ah! han är således förlofvad?"

„Han har varit det. — Nu är förbindelsen bruten, och han har gjort en rik vinst på bittra minnen."

„Hvem bröt förbindelsen, han eller hon?"

„Hon svek sin tro, och han upplöste förlofningen; men Ja-cobo lyckades icke slita den farliga bilden ur sitt trofasta hjerta."

„Det vill säga, han älskar henne än?"

„Icke henne; men väl det förflutna. Hans inbillning hänger fast vid minnet af hvad hon var, innan hon lekte med sina eder och hans kärlek."

Helfrid gick tyst och tankfull vid Stephanas sida. Hon kunde icke göra sig reda hvarföre hon erfor en så bitter känsla vid Stephanas ord. Det föreföll henne, som om de egt förmågan att likt ett skarpt vapen tränga in i själen och såra. Slutligen återupptog hon samtalsämnet, sägande:

„En dylik kärlek, som hvilar på inbillning och minne, kominer säkert att iolja honom genom hela lifvet."

„Det vill jag icke påstå, men nog fordras det år för att utplåna den ur ett hjerta, sådant som Jacobos. Det sår, hennes trolöshet förorsakat honom, har tiden läkt; men den hänförandebilden, som minnet af den första tiden utaf deras kärlek framställer, eger för honom ett på en gång så tjusande och ändå bittert behag, att jag ofta fruktat att den blir hans lifs följeslagerska.“

„Men huru var det möjligt att svika honom Helfrid märkte icke sjelf att hennes röst "hade ett alldeles eget uttryck, då hon uttalade denna fråga. Stephana frapperades deraf och såg på henne, med en forskande blick, hvilket likväl undföll Helfrid, ty hon såg rakt framför sig.

„För att förstå det,“ svarade Stephana, „Skall man känna henne. — Hon är en qvinna utan hjerta.“

„Och en sådan har han kunnat älska?“

„Hon var ett ungt tjusande barn, då han fästade sig vid henne; och en hvar hade då kunnat blifvet intagen af den älskliga varelsen, hvilken lofvade att blifva en engel, men blef en skådespelerska, på verldsteatern, som för nöjet att se sig tillbedd och hyllad uppoffrade allt och alla.“

Hofslagen, som hördes bakom dem, kom Stephana att se sig om; det var Jacobo, som kom ridande i full karrier.

Han aftog mössan, då han ilade förbi, sägande med sitt vackra, friska och hjertliga leende:

„Tillgif mig min oartighet, att så här ila förbi er, mina damer; men man väntar mig der borta i mitt rike, det vill säga i verkstäderna.“ Och dermed var han borta. Helfrids ögon följde honom, och ett drag af svårmod spred sig öfver det vackra ansigtet. Äfven detta såg Stephana och tänkte, suckande:

„Stackars barn, skall äfven hon genom en obesvarad kärlek, till en ofrälse, få plikta för allt det onda hennes slägts högmod framkallat.

Om aftonen sedan man åtskilts, efter att ha tillbringat några timmar inne hos grefvinnan, finna vi Stephana och Jacobo i det lilla kabinettet som låg emellan stora salongen och förmaket.

„Säg mig, Jacobo, hvad tycker du om Helfrid?“ sade Stephana och lade sin hand på hans axel. •

„Hon liknar kristallen, så ren och fläckfri är hennes själ. Det är en diamant, som i slipningen fått något oregelbundet; men som, om den blefve infattad i en riktig infattning, skulle blifva af oskattbart värde. “

„Hvad menar du med infattningen.“

„Jag menar det värde, sann bildning oeh verklig moraliskt öfverlägsenhet ger. Den riktning' Helfrid fått är skef, och hennes veridsåsigter falska. “

„Det är sannt; men det är något obeskrifligt hänförande i hennes tillgifvenhet för modren och brodren, i hennes kärlek tillallt i i skönt och ädelt, samt den enkla och flärdlösa godhet som i al.lt .framlyser; ^ . ';u -.. ,. , .

„Ja, och det ligger ett verkligt nöje uti, att under samtal framlocka de, rika.skatter, som slumra.inom henne, och då springa fram likt guldådror,'. Mig intresserar hon mer än någon, fremmande qyinna gjort på flera år. Det. gör gödt att se in i hennes öppna djupblå ögon, och der läsa en skön själ."

„Har du aldrig tänkt dig möjligheten att vid henne kunna

fasta ditt hje.rta?‘‘ •

„Nej; jag har önskat att kunna, vara hennes vän, och möjligen under våra samtal leda hennes naturligt ljusa förstånd ifrån det falska till det sanna." ;

i- .„Skulle. ej denna vackra och ädla flicka kunna komma dig att glömma?"

„Det tror jag icke."

„Och hvårföre?"

„Derföre, att jag älskar att minnas.; För öfrigt saknar jag verkligen lust att än en gång sätta mitt lugn på spel. Det förflutna, sviker mig icke, det är troget; och jag vill äfven förblifva det troget."

„Men du. söker Helfrids: sällskap, och ‚är gerna. med henne."

„Ja, jag finner mig väl med henne, och jag tycker om att andas den friska och rena luft, som omger en så oförderfvad natur. Dessutom, Stephana, känner jag att jag på henne kan utöfva ett godt och beslutsamt inflytande, liksom jag en gång gjorde, och ännu,gör det, på dig."

„Akta dig, Jacobo; kom ihåg att du nära nog sjelf lidit skeppsbrott på det inflytande, du i början hade öfver min förvillade själ."

„Jag var tjuguett år då, och man är icke filosof vid den åldern."

„Och jag, — jag fruktar att man icke heller vid tjugunio är det."

„Jo, om man, som jag, sett sina.skönaste förhoppningar gå i qvaf, och står i lifvet med en erfarenhet så bitter som min."

„Tänk, om Helfrid fastade sitt hjerta vid dig."

„Huru skulle hon kunna göra det; jag har ju aldrig gifvit henne anledfiing tro, att jag för henne hyst annat än

aktning och vänskap;" ,

„Du erkänner, att du utöfvar ett visst inflytande på henne."

„Ja, men jag utöfvar detsamma på dig. För öfrigt är jag ofrälse och hon stark aristokrat. Hennes bördsstolthet är ett säkert värn för faran att fästa sig vid mig, äfven om jag vore en så farlig karl, som du tycks förutsätta." Jacobo smålog.

Stephana började tala om andra saker, och en stund derefter gick Jacobo, rökande på en cigarr, ned till flygeln, der han hade sma rum,Stephana skulle for första gången sofva i grefvinnan Gunillas f. d. sängkammare, hvilken nu var i ordning. När 'hon hade skilt sig vid Jacobo, gick hon uppför trappan till öfre våningen och tog vägen genom tafvelgalleriet, men just som hon öppnade dörren till detsamma, tvärstannade hon. : Framför Gunillas porträtt stod en hvit skepnad. — Yid första anblicken gick en rysning genom Stephanas kropp, och t hon ihågkom Eklunds påstående, att den stackars Gunnilla gick och ‘spökade; mört ögonblicket derpå var förskräckelsen försvunnen * och Stephana gick dristigt fram till skepnaden, som vid ljudet af steg: vände sig om.

„Fröken Helfrid !* utropade Stephana, då månskenet föll på Helfrids bleka och tårdränkta ansigte. Helfrid smålog sorgset, fattade Stephanas hand och sade, utan att gifva någon förklaring öfver sitt vistande vid denna timman på detta ställe, ett,:

„God natt!“ och lemnade med lätta steg galleriet. ;;

„Gunilla och Elin,”1 mumlade Stephana. j „Jag frhktar, ödet åtagit sig att vara eder oblida hämnare.“

Några dagar derefter, en afton, vid den tidén då man brukade samlas, antingen i grefvinnans eller Stephanas salong, finna vi den förstnämnda, sittande i sin, helt allena. Grefvinnan hade låtit säga att hon icke förr än litet sednare skulle infinna fsig, emedan hon först behöfde taga någon hvila, efter ett svårt anfall af hosta som hon haft. Helfrid stannade hos'modren, ifrån hvil-kens sidå hon högst sällan vek. Jacobo hade ännu icke återvändt från Åkersnäs, och Jane var borta i prestgården.

Stephana hörde, der hon satt, huru Herman kom in i matsalen och frågade Eklund, som alltid uppehöll sig der till dess thé blifvit' serveradt:

„Äro fruntimmerna inne hos grefvinnan eller hos fru Ste-phensen i afton ?“

„De äro i stora salongen,” svarade Eklund, söm högst ogerna uttalade namnet Stephensen. I nästa ögonblick inträdde Herman; men då han fann Stephana helt allena, stannade han, sägande: „Ursäkta, min fru, men jag trodde att „Er mor och syster voro här, vill ni säga, grefve.”

„Ja, jag skulle icke ha inträdt, om jag vetat att ni varit allena.” „Och h varför icke?”

„Af fruktan att störa er.”

„Ni stör mig icke, grefve;,tvärtom, jag väntade en” Stephana gjorde en rörelse med handen, som inbjöd Herman att taga plats, i det hon bifogade: „grefvinnan behöfde en timmas hvila och kommer icke förr än litet sednare.”

„Ni är helt allena, hvar är herr Lange?” ?

„På Åkersnäs, förmodar jag.” Stephana betraktade Herman,hvars hela väsende hade något tvunget. Hon bläddrade tigande i några gravyrhäften«

„Grefve Herman," sade Stephana helt plötsligt, „ni har nu en lång tid varit missnöjd med mig. På hvad sätt har jag sårat er?“

„Missnöjd, med .er, min fru!" Herman såg upp. „Huru vore det möjligt?"

„Ätt det är möjligt, har ni bevisat mig, och det smärtar mig att iså är. Jag ber er emellertid tro, att jag åtminstone aldrig med afsigt gifvit er anledning dertill; och jag hoppas, att ni har nog vänskap för mig, att helt uppriktigt säga hvad det är, som framkallat er närvarande sinnesstämning, eljest fruktar jag att ha begått ett misstag, då jag trodde er hysa: en smula tillgifvenhet för mig." :

Stephana hade nu detta, henne egna milda och barnsligt goda uttryckét i sitt ansigte, som gjorde henne så yerkligt hänförande. Hon räckte honom med en intagande rörelse den bildsköna handen.

Herman fattade den med nästan passionerad värma, och slöt den mellan sina, sägande, något upprörd:

„Nej, ni har icke misstagit er, då ni trodde på min tillgifvenhet," ijmi .

„Nå väl, tala då uppriktigt med mig, och säg hvarmed jag sårat, er. Är det något i mitt sätt emot er mor eller syster, som iek.e är sådant ni önskade det?"

„Ah! huru kan ni falla på en sådan tanka; tvärtom, tycks hvarje dag endast öka min skuld till er för den utsökta grann-lagenhet och finkänslighet, hvarmed ni söker försona den stackars döende med sitt öde, , och kommer hennes stolthet att glömma att hon är er gäst. Jag ser er aldrig med henne, utan att beundra er." Grefven tryckte Stephanas hand till sina läppar. Hon drog den sakta undan och sade, kanske med mindre säkerhet än vanligt:

„Nå, hvad är det då?“

„Ingenting, som utgått från er. Ack, ni lemnar mig icke en gång den trösten, att i något enda afseende kunna anklaga er."

„Hvarföre har ni då undvikit mig?"

På Hermans panna brann en mörk rodnad, i hans ögon flammade det till, men då han njötte Stephanas lugna, klara och allvarliga blick, förde han handen öfver pannan, och sade långsamt:

„Derföre, att min själ varit uppfylld af bittra minnen.— Minnen, dem ni %id vårt sista besök hos, baron Skjölds frammanade till lif, •jjp och hvilka sedan förföljt mig. — Jag har under denna tid, önskat att kunna tala till er fullt uppriktigt, och likväl känner jag att det är mig omöjligt."

„Ni har då ej förtroende till mig?"

„Jag skulle önska att jag kunde misstro er."

„Hör, mig, grefve. Ni och jag stå genom det uppdrag, niåtagit er, i en sådan ställning, att vi måste, hafva förtroende till hvarandra. Nå väl, låt oss å ömse sidor glömma att vi tillhöra olika samhällsklasser, och icke blott vara ett par kompanjoner, utan ätven ett par vänner. — Jag försäkrar, att jag hyser verklig vänskap för er och er familj, och låt derföre mig äfven tro att jag i er, icke blott har en samvetsgrann vårdare af mina affärer, utan äfven en vän."

„Vän,“ upprepade Herman.

„Är det för myckét begärdt?"

„Nej, vid Gud! Och jag hade hoppats att ni icke behöft göra mig denna uppmaning, utan att ni känt och sett att jag var det.«

„Tack! då är ju allt braen paus uppstod. Grefven bröt den.

„Ni frågade mig en gång, hvarför jag ej gift mig.“

„Ja, och ni svarade, att ni en annan gång skulle;säga mig det."

„Det är derföre, att jag redan är gift.“ Hermans röst var allvarlig, och hans ögon hvilade på Stephana,, med ett så genomträngande1 uttryck, som om han velat läsa i hennes själ hvad intryck orden gjorde; men på Stephanas ansigte rörde sig icke en muskel. Hon såg lugnt upp till honom, sägande:

„Gift! “ men er hustru,, hvar är hon?"

„Det kan ju vara likgiltigt. — Vi ha aldrig lefvat tillsammans. — Vi äro vigda, icke gifta,"

Stephana stödde hufvudet mot handen och sade långsamt:

„Hvems hustru är Elin Romarhjerta?" Vid denna fråga hade allt det milda i Stephanas väsende försvunnit, och

hennes ögon nästan vidgades, då hon fastade dem på Herman, under det att läpparne darrade.

Herman hade blifvit blek och kall, vid denna fråga, och hela den medfödda stoltheten låg utbredd öfver hans väsende, då han svarade:

„Grefvinnan Elin Romarhjerta blef för elfva år tillbaka vigd vid mig.“

En tystnad uppstod. Stephana hade blifvit s& blek, att Herman ett ögonblick fattades utaf en svindlande tanka; men då mötte han Stephanas nu iskalla blick, och insåg att hennes blekhet icko härflöt ifrån hjertats känslor.

„Vigd och öfvergifven," sade Stephana, med ett djupt tonfall..

„Ni känner således Elins öde?" : ,

„Jag vet, att hon af sin man är förskjuten."

„Förskjuten. Är det rätta ordet, då man aldrig varit förenade."

„Det vet jag -icke4. jag: är icke stark i, logiken; men säg, hvilken dålig handling är det, som gör Elin ovärdig af att i er hafva en make?"

„Ingen," svarade Herman. •

„Och ändå måste hon vara en freinling i ett fremmande land, utan rättighet att lefva vid er sida."-'--„Min fru, ni känner -icke under hvilka. omständigheter hon blef min hustru.-4

'U'Uj,Nu erinrar jag mig, att' ni sagt, att hennes börd gjorde att er mor ic'ke ville éfkännå'henne før slägt.:. Grefve; Herman sjelf är troligen af’-samma tänkésått -som; grefvinnan;"'

!_ !„Jag var det,“ svarade Herman med vek röst*-y,och jag var lycklig-så länge jag hyste dessa tänkesätt. Nu,-, o... \

Det var något sorgset i grefvens* utseende.

„Ni ångrar er grymhet, och skulle vilja försona den.11..

'‘^Jag:iskulle’vilja iån'gra den —, om jag kunde /försona den; men emellan mig och Elin lig^ä känslor så bittra, att det gifves stunder, då jäg-Vore frestad att hata henne.fftj.

‚yOch dettaallt af högftiod.“

-b^Högmod ;älgifve Gudy det ännu fannsj i mitt bröst. högmod; att jäg ;an en gång kånde'tdetta^stolta förakt för hvarje» förening med de-mfVäfed;- men ni har lyckats rifva sönder hela den bländande" fe'ynen, och i detta Ögonblick ville jag gifva lif;p.ch blod, om jag dermed kunde köpa mig fri och ega rättighet att bjuda mitt lif åt den qvinnä jag tillber.1' v

;‚Ja, ni önskade'et friMför att kunna ega den lyckan att välja er en maka ur er egen kast; och likväl skulle ni. kanske icke der träffa ett sådant hjerta som Elins.1-1'

:^Stephana ,“ utropade 'grefven, med värma det väl ni som Skall säga!, att jäh ännu knäböjer infört börden ?, Ni, som kullkastat alla mina begrepp ,^‘slitit1 ur mitt hjerta, hvarje tanka på börd, och gjört mig så1 ringa inför mig sjelf, att jäg-är. stolt af att vara er tjenare.1^-— Ilan fattade Stephanas händer . och tillade - med dänipad'röstit^här ni ej sett hvilket väildte ni utöfvar på mig? — Har ni ej förstått den maktvmii 'éger dfver mitt hjerta och i ändå, ändå tror ni att jag är en slaf under högmodet. —• O, Stephana! Elin är hämnad genom er.11 !

Grefven'tystnade, och Stephana satt orörlig, utan att draga sina händer ur hans. Hon liknade en bildstod-

Hon lyftäde slutligen npp hufvudet och sade med mild allr

vårlig ‘röst:

«Grefve Herman,.-hvad ni nu sagt måste af mig,betraktas såsom étt utbrott af känslor, hvilkas styrka ni sjelf öfverskaltar.11 Nu först drog hon sina händer ur'hans, tillägganderuj,rii är man, än mera, ni är én; man af cftra y

"och;' således bör ni vara hérre öf-ver edra intryck; låt mig tro atti ni, ehuru ädling, är en man med kraft, att icke allenast bära ;sitt >öde; utan ock genom makten af éi vilja och pligt, visa att ni icke, såsom de flesta inom er kast, är en ömklig slaf under ögonblickets intryck och förnuft; .och låt mig få bibehålla den aktning, jag nu eger för er, och i eri.se en vän,1 den jag icke! bfehöfver ihissttöy Titan på hvars heder jag kan blindt förlita mig.11 VnhiV v» Si? jivh' tut sduir:Det låg något så enkelt, värdigfe och ändå så rent qvinligt i den vändning Stephana gaf åt Hermans utbrott, att det måste hämma hvarje vidare! sådant. Herman kände djupt det undseende, hön nu visade honom, då hoti, oaktadt han var nära att glömma sig ända derhän att aiityda känslor, dem han såsom gift icke egde rätt att hysa, erbjöd honom att fortfarande vara en vän. För den i grunden verkligt ridderlige Herman, var Stephanas sätt sådant att det måste slå an; också fattade han den hand, hon nyss dragit undan, och sade med allvar, i det han vördnadsfullt kysste den:

„Aldrig, min fru, skall ni få skäl att ångra det ädelmod ni nu visat mig. Jag skall såsom en trogen vän stå vid er sida, så länge ni behöfver mig; och | min högsta sträfvan skall blifva att, såsom en man af heder, vinna er aktning."

„Tack, grefve Herman, och nu är detta samtal glömdt och förgätet." Stephana smålog vänligt. „Jag känner att vi hädanefter skola behandla hvarandra med mera verkligt förtroende och vänskap än tillförne."

Jacobo inträdde nu, och grefven upprepade i tankarne:

„Med mera förtroende och vänskap. Ja, och min styrka derigenoin komma på ett outhärdligt prof. Men äfven jag vill visa henne, att inom en ädlings bröst kan klappa ett hjerta, hvilket låter beherrska sig endast af sina bättre känslor."

En stund derefter kom grefvinnan, stödd på Helfrids arm, in i salongen. Stephana skyndade genast fram för att hjelpa att understödja de vacklande stegen, och grefvinnan log mildt emot den unga, intagande qvinnan, som alltid var så grannlaga och uppmärksam emot henne, och vid alla tillfällen sökte att genom sin aktning och tillgifvenhet blomsterströ den stolta damens törniga stig till grafven.

„Min fru, ni visar mig sä mycken ömhet, och gör så mycket för att mitt lif skall vara behagligt, att ni icke kunde göra mer om ni vore min dotter," sade grefvinnan, då Stephana ordnade kuddarna på den pompadour, hvarpå grefvinnan hvilade.

Stephana stödde i detta ögonblick ena knäet på en pall, och var sålunda i en halft knäböjande ställning framför grefvinnan. Vid dennas ord vände Stephana sitt ansigte emot grefvinnan, och man kunde se huru läpparne darrade, då hon sade:

„Om jag egt förmågan att någon gång göra en stund af ert lif behaglig, skulle jag såsom belöning blott önska, att ni en enda gång kallade mig er dotter."

Grefvinnan smålog emot detta sköna ansigte, som lånade sitt största behag genom den själ som framlyste derutur, böjde sig ned och tryckte en kyss på Stephanas panna, med de orden:

„Tack, min dotter."

„Stephana nästan sprang upp, och det blixtrade förunderligt

totill i hennes ögon då de mötte Hermans. Hon hemtade djupt efter andan och sade, med ett eget tonfall:

„Ni har, grefvinna, en gång kallat mig er dotter, och jag skall hädanefter äfven vara det.“ Derefter satte hon sig helt lugnt med sitt arbete, vid grefvinnans sida, och började tala om likgiltiga saker. Man kom att tala om franska revolutionen och den massa af fransk adel, som då emigrerade.

„Jag har ofta tänkt att ni, min fru,“ sade grefvinnan, „var dotter af en fransk emigrant och härstammade från någon adlig familj. Har jag icke haft rätt?“

Herman, som läste i en tidning, såg upp på Stephana, hvilken återtagit denna ädla värdighet i sitt yttre, som vanligtvis utmärkte henne; hon svarade småleende:

„Nej, grefvinna, jag eger icke en enda droppa adligt blod i mina ådror; min far var ursprungligen sjöman och min mor en fattig sjömansdotter.11

Grefvinnans ögonbryn rynkades, och en prägel af högdragenhet bortjagade det förut så vänliga uttrycket. Hon flyttade sitt hufvud högre upp på kuddarna, liksom hon dermed velat draga sig ifrån Stephana. Herman såg denna rörelse, och en rodnad af harm, nästan blygsel, öfver modren, återspeglades på hans ansigte. Man kunde deruti läsa en orolig fruktan, att Stephana skulle känna sig sårad; men hon syntes icke ha gifvit akt derpå, ehuru grefvinnans rörelser ingalunda undföllo henne. Det enda, hvaraf Herman märkte att hon uppfattat den, var det medlidsamma leende som krusade hennes läppar och den blick af obeskriflig ömkan, hon vexlade med Jacobo, hvilken också med uppmärksamhet följt denna scen. Stephana sade helt lugnt:

„Vi, barn ifrån-amerikanska republiken, veta ej af något annat adelskap, än det vi gifva oss sjelfva, genom redbarhet, arbetsamhet och uppodlandet af alla de egenskaper som förädla själen. — Jag har sökt att genom bildning, kunskaper och ett oupphörligt sträfvande ernå de dygder som pryda menniskan, göra mig värdig att vara Christen, i detta ords sköna bemärkelse; det är det enda adelskap jag ansett gälla inför Gud.“

„Det är en ganska vacker sträfvan, och nödvändig för den som vill höja sig öfver en låg härkomst. Dessa bemödanden för-tjena icke blott beröm utan äfven aktning. Man erhåller derige-nom ett värde, som till någon del försonar hvad man genom börden saknar,“ svarade grefvinnan med en så förnäm och afmätt ton, att Helfrid såg förskräckt på Stephana, och Herman sammanpressade läpparna för att tillbakahålla de ord som sväfvade på tungan.

Äfven det föga grannlaga uti detta yttrande af den fint uppfostrade grefvinnan emottog Stephana utan att det syntes göra någon verkan. Hon sade småleende:

„Jag för min del har aldrig behöft något som försonat migmed min börd, tvertom känner jag mig lycklig af att vara dotter till en ringa och ursprungligen fattig sjöman, som genom sin flit, sin duglighet och sin redbarhet blef millionär. — Det ligger något obeskrifligt stolt i medvetandet att vara barn af en sådan man, som sjelf skapat sig sitt värde, sitt oberoende och den aktning man skänkt honom, och hvilken är en fortjent gärd af hyllning åt den förvärfvade, men icke ärfda förtjensten."

Grefvinnan skiftade färg; Jacobos ögon sade Stephana att han gillade ohennes ord.

„Ah ja," sade grefvinnan med en oefterhärmlig vårdslöshet, „det är naturligt, min fru, att ni skall vara nöjd med hvad ni eger och sätta det framom hvad ni aldrig kan komma att ega. Med ett par friska armar kan man förvärfva sig penningar och ekonomiskt öfverflöd; men för att skaffa sig ett adelskap erfordras bra mycket mera.“

„Eller mindre," svarade Stephana leende. „Kanske det roar grefvinnan att höra litet musik," tillade hon med sin vanliga förbindliga artighet.

„Nej tack, min fru, jag känner mig i afton något klen och ämnar nu draga mig tillbaka till mina rum."

Grefvinnan reste sig och Helfrid skyndade fram för att hjel— pa henne. Äfven Stephana erbjöd sig, men grefvinnan tog Helfrids arm, vinkade åt Herman och bad Stephana med sin mest nedlåtande förnämhet icke besvära sig. Den gången förändrade Stephana färg, och det låg något ädelt i den rörelse hvarmed hon tog afsked at grefvinnan.

Sedan den grefliga familjen lemnat rummet, betraktade Stephana och Jacobo hvarandra en stund tigande, slutligen sade han:

„Hvilken brist på all finkänslighet hos dessa aristokrater; hvilket rått öfvermod."

„Finkänslighet hos en högmodig! Ah, Jacobo, du vet icke huru långt i grymhet den der qvinnan gått af högmod. Men jag skall tillämpa skriftens ord på henne, Frälsaren sade om sina bödlar: ’Gorer godt mot dem som förföljer eder.’"

„Rätt tänkt, Stephana; det ligger ett stolt medvetande i att aldrig ha glömt att man är — christen."

„Jag trodde verkligen, att hon åtminstone skulle vara känslig för det sätt hvaruppå jag behandlat henne; att hon skulle hålla mig räkning för att jag ställde hela mitt hus till hennes disposition, för att komma henne att glömma de pröfningar hon genomgått; men jag hade förgätit att högmodet gör oss döfva för alla andra känslor och förvandlar vårt hjerta till ett känslolöst ting. Nå väl, jag skall visa henne, att jag kan gå lika långt i ädelmod som hon i högmod; få se hvem af oss som vinner den största skörden af tillfredsställelse. — Är du nöjd med mig, Jacobo?" tillade hon med en nästan ödmjuk blick.„Nöjd! — Nej, jag är stolt öfver dig,“ han tryckte hennes händer.

„Då vet jag äfven att jag handlar rätt.“

Stephana satte sig i en emma och började sitt arbete. Ja-cobo upptog en liten annotationsbok som fallit ned på golfvet. Den var af rödt marokin, pressad med guld; På permen stod H. R. med en greflig krona öfver. Jacobo räckte den åt Stephana med de orden:

„TiUochmed på en sådan lapprisak prunkar det grefliga högmodet i skepnad af en krona. Stephana, jag fruktar, att jag alltid blir. en fremling i vårt fosterland, emedan jag aldrig skall lyckas försona mig. med déss dårskaper och fördomar.41

Jacobo öppnade och bläddrade helt afsigtslöst i annotationsboken, under det att Stephana med några rätt karakteristiska drag sökte teckna sina landsmäns fel och dygder. Plötsligt stannade hans ögon på ett af de skrifna plånen. Han läste sakta, utan att Stephana gaf akt derpå, följande ord, tecknade under en fastsatt och pressad blåsippa:

„Lilla blomma! Du har vext upp ibland vårens snö; min kärlek till honom har vext upp ibland fördomarnes drifvor. — Båda ären I gåfvor af lionom; han ingaf mig förmågan att älska, utan att han anade det; han gaf mig dig såsom en helsning af våren, och I skolen båda vissna och dö. -— Min glädjes .vår har varit lika kort som ditt lif, lilla blomma.44 Långsamt lade Jacobo ihop annotationsboken, h varefter han stoppade den i sin bröstficka. Han satt sedan tyst och stirrade framför sig; slutligen af bröt han Stephana med den frågan:

„Är det sanning att baron Skjöld har sina tankär på Helfrid?44

„Så påstås det, och nog ser han ganska förtjust ut, när de äro tillsammans, det har du väl sjelf märkt.44

„Nej, vid min ära, om jag det gjort. Jag ger så litet akt på dylika lapprisaker. — Tror du Helfrid tager honom, ifall han anmäler sig?44

„Ja, det tror jag.44

„Hans böjelse är således besvarad?44

„Ingalunda. Helfrid kan med möda fördraga honom; men lian är rik och har étt namn, som anstår den stolta modren, hvilket allt kommer att inverka på Helfrid, så att hon af kärlek för modren och för att göra henne' lycklig går och gör sig sjelf olycklig.44

„Helfrid sknlle likväl icke vara mäktig ett sådant offer, om hennes hjerta vore fästadt vid någon annan.44

„Hon skulle äfven då uppoffra sin kärlek. Märk, för modren och brödren kan hon uppoffra allt. Hennes egen lycka betyder ingenting då det gäller dem hon älskar, sådan är Helfrid. Hängifven ända till den gränslösaste sjelfförsakelse.44

„Ja, hon är en högsint flicka,44 sade Jacobo tankfullt.Följande morgon, då Helfrid helt tidigt, medafi modren sof, gjorde sin vanliga promenad till de sjuka, dem hon tagit under sitt beskydd, mötte hon Jacobo.

„Vi fingo icke återse er i går afton,“ sade han.

„Jag kunde icke lemna mamma,“ svarade Helfrid, som vid mötet med Jacobo fått en lifligare färg.

„Ni hade i salongen tappat något, som jag önskade att ha haft tillfälle att återlemna i går afton, men jag har måst uppskjuta dermed till i dag.“ Jacobo förde handen till bröstfickan; men innan han hann taga upp den ur fickan,

sade Helfrid rodnande: „Ah! ni menar min annotationsbok. Jag lät söka den i salongen i går afton, utan att man fann den.“

„Det var derföre att jag redan hade hittat den.44 Jacobo räckte Helfrid boken. De gingo tigande en stund vid hvarandras sida. Hastigt vände Helfrid ansigtet emot Jacobo, frågande:

„Har ni öppnat den?44

„Ja, min fröken, och nyfikenheten har förledt mig att läsa edra anteckningar. Ni ser missnöjd ut och tycker med skäl att det icke var grannlaga gjordt af mig, hvilket jag medger; men den gången handlade jag orätt med berådt mod.“

„Och hvarföre?“

„Derföre att det var er annotationsbok, och jag liksom tyckte mig ega en liten rättighet öfver er.“

„Öfver mig?44 Helfrid sänkte de stora djupblå ögonen till marken. „Ja, jag visste mig öfver er ega ett stort inflytande; och att jag icke misstog mig, fann jag af innehållet uti er annotationsbok.14

Helfrid teg; men hon kände att den sårade stoltheten frampressade tårar.

„Fröken Helfrid,“ återtog Jacobo med en af rörelse vibrerande röst, „det smärtar och sårar er, att jag känner er hemlighet; ni finner det orätt af mig att jag icke ljuger okunnighet derom, jag ljuger aldrig, och jag tror icke att lögnen medför något godt, då sanningen deremot alltid leder dertill. — Då jag säger: jag vet att ni älskar mig, sker det icke för att bereda mig en triumf, den der pressar tårar af förödmjukelse ur edra ögon, utan derföre att jag känner mig rörd och tacksam, samt önskade att denna er känsla skulle kunna bidraga till att ur er ädla själ utplåna alla de fördomar som vilja kasta sin skugga öfver den. — Jag vet, min fröken, att kärleken eger förmågan att förädla, i synnerhet ett hjerta sådant som ert, hvilket endast klappar för det sköna och goda. Ni lider af hvad jag nu säger. — Ni erfar en känsla af blygsel öfver att jag icke allenast vet utan talar om er kärlek; men äfven deruti beherrskas ni af en falsk stolthet; ty ingen ren och upphöjd känsla kan någonsin förnedra. Det ligger en mycket orätt uppfattning af vårt menskliga värde, då vi tro det. Var förvissad att min aktning för er är oförändrad. Den är större men icke mindre.44„Svagheten bör väl aldrig kunna ingifva aktninghviskade Helfrid.

„Benämner ni kärleken för svaghet?“

„Ja,“ sade Helfrid med stadig röst och höjde det sänkta hufvu-det. „Den är en svaghet, då den uppstår utan att väckas af en sympatetisk känsla. Den är en svaghet, då man utan motstånd öfverlemnar sig åt de intryck, hvilka liksom rycka en med sig, utan att man kämpar emot, och ehuru man vet att pligt och samvete borde resa sig upp deremot, — Det är icke min känsla för er som förödmjukar mig, utan vissheten af min svaghet att hafva öfverlemnat mig åt den; då intet gaf mig anledning dertill.“

„Intet?"

„Har jag ej rätt? — Har väl något från er sida bort hos mig kunna yäcka annat än vänskap och aktning, och innebär det ej en verklig, oförlåtlig svaghet att göra sig till slaf af intryck, dem man sjelf frammanat och närt utan all anledning. Ah! min herre, ni skall aldrig lyckas öfvertyga mig, att jag icke är en svag stackare, och detta medvetandet, att ni måste finna mig sådan, är det som förödmjukar mig."

„Låt oss ett ögonblick helt lugnt skärskåda eder uppfattning af edra känslor, och äfven nu skall ni blifva tvungen att erkänna det ni bedömt ert eget inre orätt. — Hvarpå bör all verklig kärlek grunda sig? På aktning och på den inbillning om upphöjda egenskaper vi göra oss om den person, hvilken egt förmågan att genom en eller annan egenskap intressera oss; och utan att vi dervid sätta oss vid eller beräkna om denne för oss fattat samma intresse och samma illusion. — Kärleken, då den är hvad den bör vara, hjertats renaste och skönaste känsla, är egentligen ingenting annat än en skapelse af våra rent ideella förmögenheter, hvilka göra att vi hos en viss person söka i vår inbillning sammanföra allt skönt, ädelt och idealiskt, som vi sjelfva tänkt oss. Vi se i denna persons ord, handlingar och företag alltid det vi sjelfva beundra, och tro verkligen att allt härflyter ifrån de bevekelsegrunder,

vi i vår fantasi uppställt som högst. Det är sålunda icke personen vi egentligen älska, utan det inom oss boende idealet, som vi öfver-flyttat på densamma, oftast af ingen annan anledning än att en person eger något i sitt yttre, söm öfverensstämt med den bild, vi uppgjort i vår fantasi. Nå väl, min fröken, ligger det väl i en sådan skapelse af vårt inre, något som kan få namn af svaghet, eller hvar-öfver vi inför oss sjelfva och andra behöfva blygas? Nej. — Vi kunna endast beklaga ifall den person, omkring hvilken vår sköna dröm vänder sig, icke i något fall motsvarar den, utan vid närmare granskning befinnes vara ett oss ovärdigt föremål. Då först ega vi skäl att anklaga oss sjelfva för svaghet, emedan inbillning så fullkomligt vilseledt oss, att vi icke låtit förståndet granska halten af dens värde, på hvilken vi slösade vårt hjertas ädlaste skatter.Ofta få vi betala en dylik hägrande villa med förlusten af vårt lugn för hela lifvet, och ännu i sommaren af vår lefnad stå plundrade på hopp och tro, utan mål för vår sträfvan, utan lycka för vår framtid" Jacobo hade talat med så djupt allvar, att Helfrid tyckte att hennes hjerta darrade.

„Och ni sjelf har så der dyrt fått betala en dylik dröm, och står nu utan mål för er sträfvan, utan hopp om lycka för framtiden?"

„Jag hade kunnat få betala den så, ifall icke i min själ funnits nog energi för att i en nyttig verksamhet söka en, ehuru ringa, ersättning för den lycka jag förspillt, genom att slösa en skön dröm på ett föremål, som ej motsvarade den.“

En paus uppstod. Båda gingo tankfulla. Slutligen sade Jacobo, med sitt vänliga uttryck:

„Icke sannt, fröken Helfrid, nu, sedan jag sjelf gjort mig till er förtrogne, skall ni visa mig den godheten att låta mig få för-blifva det.“

„Herr Lange," sade Helfrid, med något osäker röst, „glöm den upptäckt ni gjort."

„Jag skall glömma? efter ni så önskar; men jag vet den ändå, mins detta, men jag skall aldrig göra något bruk af hvad jag vet,"

„Tack!" Helfrid räckte honom handen. .

„Icke ni skall tacka mig, utan jag er för den rena njutning denna stund skänkt mig. — Jag vet att såsom vi nu skiljas, skola vi kanske icke mera mötas, ty ni skall möjligen emellan er och mig resa ett isberg af stolthet för att utplåna ända till skuggan af minnet utaf detta samtal; men jag skall andå alltid veta att den, åt hvilken Helfrid en gång skänkt sin kärlek, skall evigt ega den, om hon än begrafde sina känslor aldrig så djupt och oingaf dem med den mest ogenomträngliga slöja."

„Är detta att glömma?"

„Jag glömmer inför er; jag vet inför mig sjelf." Jacobo tryckte Helfrids hand och äflägsnade sig.

Någon tid förgick, under hvilken grefvinnan skyllde på illamående, så att hon hvarken kunde se Stéphana och Jacobo inne hos sig, eller komma ut i stora salongen. Stéphana uppfattade ganska rigtigt detta den stolta damens förfarande, hvilket innebar en tyst påminnelse om att allt förtroligt umgänge med sjömannens ringa dotter var slut. Icke var det tänkbart att grefvinnan Romarhjerta skulle fortfarande kunna umgas så der fa-miliert med en qvinna ur folket. Hvartill gagnade hennes rikedom, hennes bildning, hennes ädla och upphöjda karakter, då hon utgick ifrån råa föräldrar. Hon var och förblef plebej huru man än betraktade saken.Jacobo hade gjort en resa åt hufvudstaden och väntades åter. Grefven hade allt sedan den der aftonen, då frågan om Stephanas börd’varit på tapeten, gjort oupphörliga och smärre resor i trakten, och Stephana insåg ganska väl, att äfven han undvek ett sammanträffande. Yar det också hos honom en följd af högmod, eller var det derföre att modrens uppforande plågade honom, se der frågor dem Stephana gjorde sig sjelf. Den enda som förblef sig lik, och så ofta hon kunde stjäla en stund ifrån modren, egnade den åt Stephana, var Helfrid. Man kunde s epå den tinga flickan, att hennes hjerta drog henne till Stephana, och att hon liksom faun sig väl i den unga, älskvärda och ovanliga qvinnans sällskap.

Första Maji; om morgonen, just som Stephana trädde ut ur sin sängkammare, kom Jane mot henne, sägande:

„Jacobo kom just nu från Stockholm .och frågade efter dig. Han bad mig säga till när han kunde få tala vid dig. ‘H i

„Genast, om du , vill underrätta honom derom, bästa Jane,? svarade Stephana.

En stund derefter inträdde Jacobo. Han var ovanligt blek, och man läste genast i hans öppna- blick, att något obehagligt qvalde honom.

„Hvad har händt, Jacobo, du ser ledsen ut ?“ frågade Stephana och räckte honom handen.

i ; ' „En ganska ledsam händelse. Grosshandlaren H—har skjutit sig för pannan, och alla som hos honom haft pengar ärö af med dem. Du förlorar äfven pä honom.

„Ah, det betyder mindremen . . ..* Stephana såg på Jacobo.

,. „Du menar Romarhjértas.?“

»Ja.“

„De äro ruinerade,; och dagens post medför denna underrättelse till grefven. Det blir ett hårdt slag.“

„Ett förfärligt slag: för sonen, som äf det lilla kapitalet velat betrygga modren och systern, i samt derföre aldrig rört de t J£)/Stephana höll handen hårdt tryckt till hjertat, tilläggande: „Huru dags kommer posten ?“

I ,iiOm ,-en timma ^äf den" häri derföre Önskade jag träffa dig, innan dfen bedröfliga händelsen likt: ett åskslag drabbade den stackars familjen.11 -

i rq,'Tack, tack, Jacobo.11 Stephana kastade en shawl öfver axlarna och lemnade rummet.' i

„Hvad af hennes afsigt?? mumlade Jacobo och gick till fönstret. Han såg: Stephana, åtföljd af gubben Eklund,' taga vägen till gréfvens flygel, dit vi vilja följa henne.

i.”q,Vid fönstret.i det lilla kabinettet,' som utgjorde grefvens arbetsrum, stod han sjélf och"blickade med tankfull min ut i den vida rymden, der han längst bort såg det blåa hafvet.„Fru Stephensen önskar tala vid nådig grefven,66 ljöd Eklunds röst ifrån dörren. Herman vände sig hastigt om och Stephana stod framför honom. Hon liknade, i sin snöhvita drägt, och den svarta shawlen lätt draperad öfver densamma, en ande,-• så blek och så underbart vacker var hon.

„Min fru, ni här! Hvad har händt?66 utropade grefven och skyndade emot henne. Stephana fattade hans hand och slöt den i sin, med de orden:

„Grefve Herman, säg mig i detta ögonblick att min tillgif-venhet för er har verkligt värde.“

„Skall jag behöfva det?“ — Nej, ni vet att den för mig är mera värd än allt hvad lifySt kan bjuda mig. — Jag skulle köpa mig den med hvilket offer som helst.“

„Den skall då blifva er en tröst i motgången?“

„Finnes det någon motgång, då jag eger den?66

„Gifve Gud, ätt det icke funnes någon,“ sade Stephana och, såg upp till Herman med en blick full af deltagande; „men jag kommer nu åter som en olycksprofet.“

„Min mor?“ stammade Herman.

„Henne är det icke fråga om. — Grosshandlare H. har skjutit sig, emedan han var ruinerad.61

„Ah! jag förstår, och vi äro ruinerade med honom.66 — Hermans röst var onaturligt lugn. Stephanas ögon hvilade med ett oroligt uttryck på hans ansigte; men då ingen muskel deruti rördes, drog hon djupt efter anden och hviskade:

„Gud vare lof, ni bär äfven detta slag som en man.66 Några stora tårar runno utför Stephanas kinder, och hon tillade med en hänförande mildhet: „Så länge Stephana och Kungsborg finnes är icke Herman Romarhjerta

ruinerad.66

Herman förde hennes båda händer till sina läppar och hviskade :

„Så mycken godhet emot sonen till den qvinna, som endast för några dagar sedan sårade er, med sina högdragna ord. Hon är nu hårdt straffad, den arma, genom att vara bragt till fattigdom.61

„Finnes fattigdomen väl till för min kompanjon? Omöjiigt. — Grefve, ni som eger både; förmåga och kraft att så förvalta andras egendom, ni bör äfven ega konsten att göra ett för framtiden gagneligt bruk af den andel, ni eger i Kungsborgs afkastning.66

„Ni har nu såsom alltid förtagit det bittra i den underrättelse ni bringat mig. — Hvad skulle ni kunna säga, som ej er godhet förmildrade.66

„Och nu, grefve, är den förlust ni gjort, något som vi icke oro grefvinnan med.66

„Detta lärer blifva ogörligt. Hon skall läsa Grosshandlare H:s död i tidningarna och då äfven förstå att allt är förloradt.66 Her-man talade så kalit och lugnt, som om det varit fråga om den likgiltigaste sak i verlden.

„Ni hade ju kunnat omplasserat edra penningar? — Satt in dem i Kungsborg t. ex.“

Herman smålog sorgset och skakade på hufvudet; men Ste-phana tillade i nästan bedjande ton:

„Hon skall icke förmå bära förödmjukelsen af att veta sig vara beröfvad denna sista återstod, kom ihåg det.“

„Ske er vilja,“ sade Herman.

„Tack." Hon tryckte hans hand och i nästa ögonblick stod Herman ensam. Han drog en djup suck. En suck, som tycktes innebära en hel börda.

En timma derefter såg Stephana honom med högburet hufvud vandra öfver gården och upp till grefvinnan. Pannan var lika slät och lugn som vanligt, och ingen kunde i hans ansigte läsa att han nu egde ingenting annat att försörja sig och de sina med, än hvad han, en man af börd, förtjenade i tjenst hos en qvinna af folket.

„Nu tycker jag om honom; han har verklig själsstyrka, och i samma mån den har blifvit pröfvad, har äfven hans stolthet försvunnit. Han har burit olyckan som en man. Skall han väl bära lyckan lika bra?" tänkte Stephana. „Vi få väl se,“ tillade hon och uppsökte Jacobo, för att i hans sällskap begifva sig till Akersnäs, och der taga de nya anläggningarne till boningshus för arbetarne i ögonsigte.

Vi vilja i förbigående kasta en blick in till grefvinnan. Då Herman inträdde till modren, fann han henne sysselsatt att med en nål sticka ut den väg hon skulle resa för att komina till Italien. Grefvinnan smålog mot sonen Och sade, i det hon räckte honom sin aftärda hand:

„Du har varit så osynlig hos mig de här sednare dagarna, att det är riktigt ovanligt att få se dig vid den här tiden.“•

„Jag har haft så mycket att göra;" svarade Herman och kysste den lilla genomskinliga handen; „jag måste såsom den, hvilken förvaltar andras affärer, sköta dem om möjligt med ännu mera noggrannhet än om det vore mina egna.“

„Käre Herman, påminn mig icke om att du gått så långt i missaktning för dig sjelf, att du, grefve Romarhjerta, är sjömans-dottrens intendent." Grefvinnan lade ifrån sig nålen och häftade en nästan sträng blick på sonen, fortsättande: „påminn mig ieke, att. jag, öfvertalad af dig, stannat under hennes tak och umgåtts med henne som med en jemlike."

„Mamma," inföll Herman häftigt, „huru god, huru öfver all beskrifning finkänslig, grannlaga och uppmärksam har icke hon varit emot oss efter branden och äfven nu."

„Hör på, Herman, är du så kortsynt, att du icke begriper att just sådana der uppkomligar genom tjenster vill förbinda så-dana personer som vi, hvilka ega ett gammalt och ädelt namn. Deras ifrigaste sträfvan är, att genom

umgänge och vänskapsförbindelser med adeln, liksom låna sig ett anseende genom dem. Jag, för min del, finner det icke i sin ordning att jag skulle fortfarande låta låna mig till ljus åt ett i sig sjelft så lumpet ursprung, som det, hvilket frun här har."

„Huru är det möjligt att min ädla och upphöjda mor kan göra sig skyldig till ett dylikt öfvermod. Besinna hvilken stor tacksamhetsskuld vi stå uti till henne.“

„Tacksamhet, sade du. — Jag skulle tro att den förbindelsen är gäldad mångfaldigt, genom den godhet jag visat frun. Skall adeln nu äfven vara tacksam för det att de få umgås med barn ifrån folket, i stället för att dessa borde vara det mot adeln."*

„Fru Stephensen kan väl aldrig behöfva vara tacksam för det hon öppnat sitt hus för oss, och med den största frikostighet och grannlagenhet gjort allt hvad hon kunnat för mammas och Helfrids trefnad."

„Alla de der tjensterua hade hon kunnat låta bli och visa oss; och det säger jag dig, hade jag förut vetat att hon varit af så gemen härkomst, hade jag långt heldre anlitat en simpel bondes gästfrihet än hennes, emedan han aldrig, i likhet med dessa parvenyer, skulle ha bjudit till att göra sig förtroliga med oss. Men, min son, låt oss icke fortsätta längre, du känner mina tänkesätt, och det smärtar mig att dessa numera af dig vinna så föga sympathi."

„Ett ord, mamma; är meningen att fortfarande lefva så här afsöndrad ifrån den, i hvars hus mamma har ett hem, såsom fallet varit den här sednare tiden?"

„Ja, det är min afsigt, för att sätta en gräns för all obehörig förtrolighet."

„Detta är ju........“

„Hvarföre hejdar du dig?"

„Jag ville säga att det är ohöfligt, ograunlaga och opassande, just för grefvinnan Romarhjerta, att vilja med förolämpningar löna den välvilja hon emottagit."

„Jag tror, Herman, att du förifrar dig emot din mor!"

„Nej, vare det långt ifrån mig; men jag kan icke gilla detta uppförande, det sårar, det förödmjukar mig; ty jag måste blygas, inför denna upphöjda och högsinta qvinna, öfver min mors otacksamhet."

„Du är skarp." Grefvinnan hade blekuat.

„Mamma, jag skulle önska att jag äfven vid andra perioder af mitt lif egt nog sjelfständighet och begrepp om det rätta, för att icke göra mig till en bödel under bördstördomarnes tyranni.'-^ Om min mor verkligen älskar sin son, så skall hon icke vilja att han skall blygas öfver sin familjs oskickliga uppförande, utan hon låtersin fina takt och sitt sunda omdöme leda henne, samt återknyter den sällskapliga tråden. Skall jag gå ohörd ifrån dig, min mor?*

„Jag skall öfvertänka saken, “ svarade grefvinnan,; som var en svag mor, ehuru litet svag hon för öfrigt var. „Talä nu icke mera derom,“ tillade hon bestämdt.

Om aftonen skickade hon bud till Stephana och frågade om hon ej ville tillbringa aftonen inne hos grefvinnan. Stephana svarade ja.

Aftonsolen sken så leende in i lilla salongen, der grefvinnan låg på en soffa, då Stephana steg in med tvenne utsökta buketter. : Den vackraste lemnade hon grefvinnan, såsom en väl-komsthelsning af den annalkande sommaren, den andra lemnade hon åt Helfrid. Grefvinnan tackade med sin mest stolta och nedlåtande min. Hon bemötte Stephana för öfrigt så förnämt och afmätt, att Herman tyckte sig undergå en tortyr. Ett par gånger drog ett moln öfver Stephanas ansigte, och en gång blixtrade hennes ögon, då grefvinnan lekte med sin hund och icke på en lång stund svarade på hvad Stephana sade; och då hon slutligen gjorde det,- låg det något så förmätet stolt i hennes ord, att de kunnat reta en éngel. Utom blixten som ljungade fram, förblef Stephana sig lik, och tycktes endast genom en ökad vänlighet och ett enkelt värdigt sätt låta grefvinnan känna afståndet emellan den verkligt bildade och den, hvars bildning ligger på ytan. Tack vare Stephanas fina takt och orubbliga lugn', förgick aftonen

utan att gifvä anledning till något, som kunde framkalla en scen, ehuru grefvinnan gjorde allt för att få tillfälle att förödmjuka den rika.vanbördingen.

Sedan Stephana kommit upp i sina rum, satte hon sig att skrifva fortsättningen på ett bref till Elin, som var nästan full-skrifvet; detta tillägg lydde:

„Jag har i afton omlefvat allt hvad jag lidit genom adelns högmod v och det har gifvits ögonblick, då mina fordna förbittrade och oförsonliga känslor vaknat; men nu mera kunna de icke komma att beherrska mig. Öfver dem har blifvit satt en så innerlig och varm sträfvan att blifva en. sann christen, att jag vid hvarje förödmjukelse i mitt hjerta, upprepat dessa mästarens ord: ’gorer godt emot dem som förföljer eder.’ Och jag vill och skall göra godt emot denna qvinna, som i sitt blinda högmod tror att hon eger rättighet att moraliskt misshandla alla, som icke ega ett lysande namn. — Jag har i afton frågat mig sjelf, huru det är möjligt att så fullkomligt döda hjertats röst, som hon af högmod gjort. — Jag har öfvertänkt att hon förskjutit sin dotter, derföre att denna dotter egde ett hjerta, höjdt öfver högmodet, och gaf sin hand åt en ofräise. —i Ja, så fullkomligt förskjutit henne, att namnet icke en gång uttalas, och då jag en gång frågade henne

huru många barn hon haft, svarade hon: „Dessa båda som ni ser.“ — Du skall till hennes försvar invända, att dottren, genom att som barn ha blifvit skild från henne, äfven b.Ufvit aflägsnad ur hennes hjerta; men nej; — om hon äfven haft henne vid sin sida, skulle hon ha handlat på samma sätt. — Hon skall förskjuta Helfrid, ifall denna räckte sin hand åt ,en ofrälse. — Hon skulle ha förskjutit sonen, ifall han icke, beherrskad af samma högmod som hon, förskjutit den hustru, fadren tvang honom att i ärans namn viga sig vid. — Ett ögonblick trodde jag mig ha råkat vägen till hennes hjerta, och genom min ömhet, min ömsorg ha vunnit henne. Det var en afton, då hon tycktes vara rörd af mina små tjenster, och då — då, Elin, kallade hon mig sin dotter. — Ögonblicket var underbart för mig, och mitt hjerta slog våldsamt, då hennes läppar vidrörde min panna. Jag hade segrat, så trodde jag, och mitt hjerta svällde af triumf; men jag hade åter låtit mitt menskliga, svaga jdg känna en stolt tillfredsställelse och derföre skulle jag straffas. Det var icke en känsla af triumf jag bort erfara, utan en mildare och bättre; också; då hon några minuter derefter kom att tala om min’härkomst, hvilken genom Janes barnsliga prat, blifvit alhnänt antagen varä af franskt adligt ursprung, sade jag henne, att jag var ett barn af; folket: Då, Elin, var allt utplånadt. Alla inina bemödanden, att göra olyckan dräglig för henne glömda, och jag hade sjunkit så ohjelp-ligt, att hon behöfde två hela veckor för att resonera sig till att åter kunna vara i samma rum som jag. o— Huru tror du, hon då behandlade mig? — Stolt, svarar du. Ah, det skulle jag ha funnit mindre tadelvärdt; men hon bemötte mig med något som öf-vergick till förakt. Hon uppbjöd hela sin förmåga att såra och förolämpa mig, och jag kände huru mitt blod stundom> brände som eld i ådrorna. Jag led, led af det förflutna, och jag bad i mitt hjertas djup om styrka att motarbeta den fordna hatfulla känslan, som har bott i mitt bröst. — Nu känner jag mig trött, trött af striden och en känsla af modlöshet har lagt sig öfver mitt hjerta. Jag säger till mig sjelf: du skall aldrig vinna seger öfver detta högmod.

Du frågar efter Herman. — Icke nu vill jag tala om honom. Han eger ett hjerta, som är mäktigt af ädla känslor, och en sinnesstyrka, som gör honom till man, i detta ords bättre betydelse. Hans högmod är böjdt, men icke brutet. Böjd under en annan allsmäktig känsla. —• Dock, icke nu om honom, — det måste först blifva klart för mig hvad man af honom kan hoppas- för framtiden.

Helfrid —! Elin, hon är on stjerna, som med sin klara glans försonar allt det onda modrens mörka högmod förorsakar. Gud! beskydda henne. . . . . . .“Följande morgon stod stalldrängen och höll en ridhäst vid tygeln utanför trappan.

„Skall frnn rida?“ frågade grefven, som passerade förbi.

„Ja, blef svaret.**

„Helt allena ?“

„Ja, herr grefve.**

Grefven tog vägen ned till stallet; och ögonblicket derefter kom Stéphana ut, klädd i en svart riddrägt och en liten

karlhatt öfver det dunkelbruna håret.

„Nå, min gamle riddare**, sade hon, leende vänd till Eklund, som stod på trappan, „ni skall väl hjelpa mig upp i sadeln.“ Gubben bugade sig småleende och hjelpte henne. Då Stéphana satt i sadeln, nickade hon åt honom och red bort, under det hon sade:

„Glöm icke att underrätta er om hvad grefvinnan önskar för dagen, samt säg henne att baron Skjölds ämnar sig hit på eftermiddagen.**

„Skall ske, min fru,“ svarade Eklund, och följde den vackra ryttarinnan med ögonen.

„Hvad hon är skön och god**, suckade gubben, „hvilken skada att hon icke är förnäm.**

„Hvarföre är det skada,“ inföll Jane, som kom ned från trappan, och hvilkens största nöje bestod uti att retas med gubben. „Stéphana är så rik, att hon kan skratta åt all adel. Jag undrar just hvarföre hon skulle behöfva vara förnäm? — För att bära sig så der ohyfsadt åt, som grefvinnan gjorde i går afton. Det är riktigt ömkligt att se huru galna menniskorna äro. Grefvinnan, som är alldeles utfattig, förhäfver sig liksom hon egde millioner, och öfver hvad? — Jo, öfver ett gammalt namn, som icke alls hindrar folk att svälta ihjel, ifall de, i likhet med grefvinnan, icke ega något annat**

^Mamsell!** utropade gubben, blodröd i ansigtet.

„Kära herr Eklund, tyckte han att grefvinnan bar sig åt som bättre folk i går? Jag tyckte att han såg helt besvärad ut, under det han var inne vid thé-serveringen. Men det var icke värdt att tala förnuft med er, ty det är som att kosta krut på kråkor.** Härmed gick Jane ifrån gubben Eklund, som, då han vände sig för att gå uppför trappan, befann sig ansigte mot ansigte med fröken Helfrid. Man kunde se på henne, att hon hade hört hvad Jane sagt, ty det hvilade ett uttryck af missnöje öfver hennes vackra drag.

„Den der mamsell Smith är så oförskämd att nådig fröken icke bör fästa sig vid hvad hon säger,“ stammade Eklund, djupt bugande.

„Det låg ingen oförskämdhet i hvad hon sade, utan sanning, kära Eklund,“ svarade Helfrid och smålog sorgset emot gubben,som med oro blickade på henne, hvarefter hon tog vägen ned till parken.

JJnder tiden hade Stephana i friskt traf ridit vägen fram till Akersnäs. Hon hade icke hunnit långt, då ljudet af hastiga hofslag gaf tillkänna att någon kom efter henne. Stephana såg sig om, och igenkände grefven. Stephana höll in sin häst och lät den gå, så att Herman inom några ögonblick var vid hennes sida.

„Var det mig ni ville hinna upp, grefve?44 frågade Stephana, sedan de utbytt helsningar.

„Ja, min fru, jag hade den djerfheten, då jag erfor att ni skulle rida ut, att vilja, ntan er tillåtelse, göra mig till er kavaljer.44

„Jag tror verkligen, att grefven icke hehöfver min tillåtelse för att veta det jag gerna är i ert sällskap. Mina vänner besvära mig aldrig, mins detta, grefve.“

„Vet ni, min fru, att jag ofta känner mig liksom förkrossad af er godhet, ty den är större än jag sett den hos någon. Nu till exempel, då ni egde så många skäl till missnöje, att icke säga vrede, har ni blott vänliga ord för mig.44

„Missnöjd med er, grefve? Huru skulle jag kunna vara det; tvertom har jag sedan i går morgon en högre grad af aktning för er, än tillförne.44

„I går morgon!44 upprepade grefven. „Ah! min fru, om jag egde ännu tjugutusen att förlora, skulle jag gifva dem för att ännu en gång kunna återköpa mig ett dylikt ögonblick. Säkert fann ödet det innebära en alltför stor tröst, och derföre skulle jag genom aftonens pläga gälda den. Herman tystnade och betraktade Stephana, som utan att förändra ansigtsuttryck åhörde honom.

„Min fru“, återtog grefven, „kan ni förlåta min mor?44

„Förlåta, hvad?44 Stephana såg upp.

„Behöfver jag verkligen säga det?44

»Ja!“ . 8 , .

„Hennes dåraktiga och högmodiga sätt i gar. Jag läste i ert

an sigte, att ni kände er sårad deraf, ehuru ni af godhet latsade en fullkomlig känslolöshet.44

„Nej, ni misstager er, grefve, om ni tror hon sårade mig. Ifall hon det gjort hade jag äfven haft något att förlåta; men nu betraktar jag alltsammans såsom en egenhet hos grefvinnan, och hänsköt icke hennes ord och uppförande på mig.44 Utan att Stephana märkte det, låg i tonen något kallt.

„Äfven i detta ögonblick verkar minnet af min mors beteende obehagligt på er; detta kan ni icke neka.“

„Ni har rätt, detta minne stämmer mig obehagligt, men det bevisar ej att grefvinnan lyckats i sina bemödanden.44

„Om ni ej är sårad, så är ni missnöjd öfver att se menniskor så fullkomligt glömska af den rätt till erkänsla, ni eger att fordraaf dem. Ah! min fru, jag hade aldrig trött att min mor skulle kunna handla så att jag skulle nödgas ogilla hennes.. ;i s

,,Högmod!”;inföll t Stephana.

„Uttrycket låter sfrängt; men äp; tyvärr sannt.” ;

„Vet ni, grefye, hvad,som gjorde att grefvinnans ord och uppförande yerkade'obehagligt?^

„Att de utmärkte sig för brist på grannlagenhet och finkänslighet.” . j' .

„Åh nej! Ådeln har aldrig egt dessa egenskaper,, för andra än dem som stått öfver dem. För öfrigt försäkrar jag er, att jag icke,'ett Ögonblick tillämpade hehnes utfall på mig, emedan, de riktades emot personer utan börd, söm truga rsig på dem Söm ega sådan, öch detta är en svaghet som man ej-kan lägga mig till last. Men, ser ni, grefve, jag kom på betraktelser, som uppväckte detta djupa och bittra förakt, jag under hela lhitt lif hyst., för förtrycket och för allt hvad förtryckare kunna nämnas, o,ch sedan tänkte jag på . . . ...: . .“oiStephana tystnade. En matt* ljus rodnad drog sin ro.seusky öfver kindernas liljor. .

„På hvad?“

„På ef”, svarade/, Stephana. Deras pgon möttes,En sekund tego båda, derefter återtog hon: „Jag tänkte på-huru inånga tårar, huru månget tyst och onämnbart lidande ert högmod kostat e,tt hjerta.,.; söm under kampen med alla. der. qvaKmi dömde det till förlorade sina bästa krafter, och såg sin ungdom förflyta kall och/ödslig, utan lycka och utan, hopp för framtiden. Då, när jag mötte den afgrund, som högmod och egoism qväfver, dåi erfor jag ett pinsamt och vidrigt intryck vid anblicken af denna mor, som i ert hjerta utsått detta ogräs., hvilket, då : det vfår slå rötter och frodas, förqväfvér alla frön till ädla öch upphöjda känslor, söm Gud nedlagt i hvarje lnenniskohjerta. Hade ni varit ett barn af folket, som måst odla er själ, utvidga/ edra kunskaper och arbeta er fram i verlden, sjelfständig, utau att hjerta och tänkesätt blifvit förtryckta af fördomar, huru helt annorlunda hade icke då ert lif sett ut. Hvilken annan karrier hade ni ej då gjort, och huru mycket större och ädlare hade icke då edra själsegenskaper blifvit. Ni hade då innehaft en hög ståndpunkt inom bildningens och intelligensens område, och öfver er själ hade icke minnet af en orätträdig och samvetslös handling hvfiat. — ulSjelfständighéten är lif— vets mål,’ säger vår, store skald, och han har1 rätt, ty/endast den frie mannen är sjelfständig, icke aristokraten, som, fastvext i för-domarnes träsk, gör sig till deras slaf och derigenom förhindras att framgå på upplysningens och bildningens ljusa vägif :

Under: det Stephana talade hade Hermans panna blifvit mörk. Då hon höll upp ett ögonblick, förblef han äfven tyst.

Cwp& led i går af er mors uppförande1 emot mig,“iåtertog Stephana,: „och: ni ogillade hennes högmod; men, min Gnd, huru obe-tydligt var det lidande hon dermed åstadkom, emot den verkan ert handlingssätt haft på hela Elins lif? — Ni fann er mor ogrann-laga och hjertlös i sina ord. Grefve Herman, hvad var det mot den grymhet hi

begick, då ni försköt éh ung, sk-ujdfri qvinna, af intet annat skäl, än att hon, i likhet med-(nig, Var af ringa börd. — Er mors uppförande var oförståndigt; —~ ert — oförlåtligt.” |

„Oförlåtligt 1“ Grefven såg på Stephana; „och ändå, min fru, gaf ni mig i går en så vänlig försäkran på mr tillgifvenhet. “ Here mans ton var bitter.

„Den ger jag er äfven i dag, grefVe," Svai-ade Stephana ined ett sådant uttryck af godhet och mildhet i blick och toti, att molnet på Herinans panna försvann. „Just defföre att jag af uppriktigt hjerta hyser tillgifvenhet för er, talar jag sanningens ösmin-kade språk. — Det är vännens pligt att säga oss våra fel, och jag skulle känna mig både stolt och försonad med lifvpt, om jag egde förmågan att ur er eljest så starka och redbara karakter, kunna utplåna de mörka och fula fläckar, dem fördom och ringaktning för den verkliga förtjensten lemnat der; trö, en gång för alla, att hvad jag, ett ringa barn af folket, talar till er, en'son af de högborae, utgår ifrån ett varmt begär att gÖTä ättlingett af ett aktadt namn lika aktningsvärd, som en man af sann heder bör vara. Möjligtvis skall ni tycka att det är förmätet af en qvinna att tilltro sig kunna rätta en nians fel; men ni har Orätt. Lika visst Söm mannen eger förmågan att inverka mäktigt på qvinnans' karakter, lika sannt är det, att qvinnan, då hon lyckats vintia en mans aktning, utöfvar ett stort inflytande på hans tänkesätt och äfven på riktningen af vissa karaktersdrag. Såsom er vérkliga vän, smickrar jag mig med att äfveh i någon ringa mån kunna verka på er.“

„I någon ringa mån! Ack! miti fru, ni Vet mer än väl, att er makt öfver mig är stor, nästan obegränsad; emedan ni icke allenast beherrskar med er Öfverlägsenhet, utan fast mer defföré att man -måste ’ knäböja för de dygder som göra qvintiän sä tillbedjansvärd. Inflytandet af ert snille, er skönhet skullé man möjligen kunna göra sig fri ifrån, meti det 'tii utöfvar genom er godhet och er varma känsla', för allt som är rätt och sannt, det är så mäktigt , att man nästan med tacksamhet emottager ert ogillande, emedan'man måste erkänna att ni har rätt. Vore alla qvinuor sådäna som ni, då skulle vi män vära ‘bättre1 än vi nti äro; ty jag vet mer än väl huru ojvinnan ingriper i det andligä lifvet, och att hon der är kanske den som'egentligen styrer. -— Tala derföre sanningens språk med mig, och tro, att blött jag vet mig ega er tillgifvenhet, skall jag alltid med erkärtsla ahöra er. Ni känner mer än väl att edra ord göra ett outplånligt intryck på min själ.“

„Outplånligt, grefve?",„Ja, ty de ha:åstadkommit en fullkomlig, omhvälfmng i mina fördopar ,och tänks^ätt*“ £p ,;i/

„Det skall framtidep utvisa.

„j^ramtidep, :£äger ni; eger jag: yä-jt,e]Q^såd^m („jDrefve Herp^n pi, är; mag,; pch såsom så;dan kap ni väl aldrig gpra en dylik fråga." Ij&hif&m&A 'im

Nu redo- de ,ppp, på , gården,, vid Äkersnäsi På hemvägen var samtalet, mera styckadtmchyägde, - sigj omkring allmänna, samtalsämnen." . i , : :

.... „Hyartljre. var icke herr , Lange; vid -Kungsbprg. L går-?", frågade Herman.

i „„Han arbetade .hela aftonen med sin ritare'," blef r. s varet. „Kommer han öfver i afton?"-;;

, „Ja; jpg had hpnom komma fpi; ajt hjelpa oss med barons och den lilja, friherrinnan,hvjlka; sagt till att de ämna sig till Kungsborg i dag, Ni öfyertalar ,val,.grefvinnau att hedra min sa^ long i .qväll?"',.,,, . v • \ ffåø &fs ..jj> Bj,r.

, „Vill ni det?" .

„Ja, visst,;" ;,.

„Men ett da copo af i, går vore mindre behagligt,., och .skulle i fremmand^pgrspnerS:närvaro på det högsta förödmjuka mig,"-

, ;„Grefve, mins att jag ;ej tager det åt mig, men jag skulle deremöt känna mig.såx’ad af, att man kunde tro det jag möjligen hade mankerat grefvinnan nu, sedan en hvar tror sig ana till att grosshandlare H—g,död haft obehagliga följder for er.":;

„Ni..skall blifva åtlydd; min mor skall infinna sig..",/; „Tackl",,

i...,,Hiir det någon tuer fremmande

„Sjökaptens från Holmen och prestens; ni vet ju, att jag är litet betagen i den unga sjömannen och hans mor," tillade Stéphana leende, „pcb, jag ser gerna den raske unge mannen, som från kökspojke svingat sig ^upptill, skeppare, samt genom arbete ifrån fattigdom till ett oberoendehvilket haft till följd, att han kunnat stanna hemma hos,; mor och systrar i vinter, Tsedau han skaffat dem och sig det lilla förtjusande Holmen. Nu, sedan han haren egen tufva, har han börjat tänka på att själen ock behöfyer .sin näring, och derföre blef han hemma för att kunna läsa. Det der är just en man i min smak, sådan; jag ville. tatt; pila skulle, vara,;, umgänget med min käre, käre Jacobo, .iskall göra kapten Rudolfi till en bildad man,.,.ty Jacobo eger en förmåga, som få besitta, nemligen att inympa sina^.egna kunskaper på andra."

Grefven, tycktes icke vara serdeles road af att åhöra berömmet, som Stpphana slösade på dpssa båda unga män. Han teg och såg tankspridd ut.Dp fremmande hade ännu icke anländt, då Helfrid inträdde i stora salongen;., Den .var tora. Hon satte sig' vid ett fönster* och de bleka kinderna, den oroliga blicken sade, att hon med ganska blandade känslor emotsåg ett sammanträffande med Jacobo efter deras sista samtal, Hon hade icke sett honom, sedan han återkom från hufvudstaden. — Drifven af dessa känslor, hade hon, enligt grefvinnans, önskan, gått in före henne, emedan; modren först mot aftonen ämnade illustrera sällskapet med sin närvaro, j

„Med hufvudet lutadt i banden* blickade: Helfrid ut. i trädgården och lyssnade, med högt klappande hjerta, till hvarje ljud af steg i de angränsande rummen. Plötsligt spratt hon till. . Det var hans. steg. 1 nästa ögonblick hörde hon honom inträda;, men det .föreföll Helfrid omöjligt att kunna vända sig om och åter möta dessa klara, milda och genomträngande ögon, sedan, han kände hennes hjertas hemlighet. Hon förblef orörlig, ända till dess han, stående vid hennes sida, sade:

„God dag.11 Ilelfrid var nu tvungen vända sig om och lägga sin hand i hans, den han räckte henne. . Jacobo qvarböll. handen sluten i sin, sägande:

„Fröken Helfrid, jag uteblef ifrån Kungsborg i går, endast för er skull, ehuru jag redan på morgonen återkom från min resa; emedan jag fruktade att min närvaro skulle plåga er. Säg mig nu uppriktigt, skall min åsyn alltid förorsaka er detta plågsamma bryderi, jag nu läser i ert ansigte? Om så är, skall jag icke komma till Kungsborg vid andra tider än dem, då ni ej behöfver sammanträffa med mig. — Tro mig, jag vill göra hvarje offer ni önskar, lor att bespara er en plåga. “

Nu lyftade Helfrid sina ögon upp till honom. Den rodnad som förlägenheten framkallat försvann och hon svarade, visserligen med något osäker, men lugn röst:

„Detta bryderi, såsom ni kallar det, skall icke mera återkomma. Ni vet mer än väl, att er åsyn icke är en plåga för mig.11

„Huru vill ni det skall blifva oss emellan? Ni eger ätt befalla öfver mig. Vill ni, att jag icke skall närma mig er med den fordna förtroligheten?11

„Herr Lange, vi knnhä aldrig blifva fremlingar för hvarandrä,11 inföll Helfrid lifligt.

„Tack!11 — Jacobos ansigte uttryckte tillfredsställelse. — „Ert svar gör mig lycklig; det uppfyller en af mina käraste förhoppningar, emedan det utvisar att ni har förtroende till mig.11 En kort paus uppstod. Jacobo satte sig på stolen midt einot, Helfrid,.

„Huru tillbringade ni aftonen i går? Jag vet att ni skulle vara tillsammans;11 började Jacobo, för att alldeles befria Helfrid ifrån allt tvång, genom att öppna en mera likgiltig konversation. ,

ll*

£»iii „Ja, vi; 'VOM tillsammans;'Wien det var icke ‘seråeles trefligt,“ svarade Helfrid, »m ihågkoniy med enj egen plågsam käiisla, modrens;: uppförande.

„Jag Hade icke heller tsrefligt,-ty jag fann dét tråkigt att: icke, efter att hafva- varit skild från de kära här, få vara tillsammans med dem.“-'i!'

0 Wjjm som har så^mångä^ utvägar* till attufördrifvä ledsnaden; borde icke- kunna hafva tråkigtjb

1 „Ni i har - rätt; 1 Jag brukar mckså) aldrig < Väfa plågaJd * äf detta onda; men gårdagen utgjofde;/ett'undantag/f1')

„Och :hvarfö're?“J nmi. Jtanp/.milans .u.-mmu-i

£j „ Derföre att jäg tänkte på !och önskade ‘åtferåé ;er,- men dei oakfadt :;å:lådeå inig attustjanna på Aker snäsl'följ den af denna1 strid-, emellan min önskan dch minIförésätS;I blef; ätt allt hvad jagiöte-tog mig|föreföll odrägligt/1;.«!

„Ded-har ju händt någon gång förr, att ni uteblifvit från Kungsb borg; dch då i har ni icke längtat hit. Detta ge(r mig anledning att fruktandet >.•/& Helfrid hejdad&'Sig. Hon mötte JacoboS ärliga ögon, och hvad hon ämnade säga föreföll henné'då såsomf eh orättvis anklagelse'. \

v i„Ni fortsätter icke;5‘ sade Jacobo leende, och jag befarar att ni nu stod D begrepp -ätt' uttäläféri tankenden ni s-jelf, vid näfmäré besinning']1 fann vara Oriktig/1 -

„Jag medger det-jd ii

i-",i,Deri dér'tanken utvisade icke !serdelés'-förtroénde till mig/5

i ;;Icke någon misstro heller .“i d.

„Jo, just misstro. ' Ni ämnade sa gå: 'Jag fruktar att ni sä-|ppjÉä| för' ätt smickra mig/ft Ater sniålog Jacobo så godt emot Helfrid, i det han tillade : Glöin ickég fröken Helfrid, att jäg al-

drig talar annat än sanning, då jag dalar; Det kan -väl häfida, ätt jag icke; alltid säger, hvad jags tänker , men dét händer aldrig, att jag; Siäger motsatsen! deraf ,; eller *att jag, af en eller annan orsak, för att smickra eller tillfredsställa andra, ljuger tankar öch känslor, dem jäg icke .liyst., Ni, kan alltid trø ,på mina, or,d; j jega de ingen annan förtjenst, så ega, de; dep att vara ,sanna,11

„Det tror jag fullt och fast; och hvad jag ämnade, säga här-flöt.ifrån fruktan att ni . . . Helfrid. höll åter upp pch såg på Jacobo.'

„Var god och säg ut/‘

,iÄtt ni niöjljgéri, af undseende ined min svaghet,‘ ville låta mig förstå, atf ’jag hade .något, varde‘’fof 'ér/1'

„Jäg; å min sida,1;' trodde, att fröken långt förut halfle Sett att ni det äegdé, ’o'ch !ätt jag gernåfaf ef"önskade bliiVa behandlad såsom vän. Hvarföre jäg; sérskilt i går längtade'att återse er, var dels derföre, att jag varit borta i fjorton dagar, dels derföre, att vårt sista‘ samtal i sig innebar, antingen ett närmande eller ett ab-solut. aflägsnaride oss emellan. - Jag önskade erfara huru ni beslutat er att behandla mig."

„Kunde. ni. verkligen tro på möjligheten af att jag skulle kunna bemöta er såsom en fremling?"

„Stoltheten-gör. ofta det omöjliga möjligt."

„Det gifs en. känsla, hvilken med sin makt böjer äfven de stoltaste hjertan," hviskade Helfrid.

„Gud vet!— Skulle ni, till exempel, ega mod att af kärlek gifta er med en ofrälse ?“ Jacobos ögon hvilade på Helfrid med ett lugnt uttryck.. . gj® «$$$$$ MfflH i1:..-

,,Mod?“ — Helfrid smålog, sorgset; „dertill erfordrades ieke stort inod; men jag skulle icke ega rätt dertill."

„Min fröken, de tider äro förbi, då lagen straffade kärleken mellan en högboren och en plebej." ... n .

„Jag eger icke moralisk rätt dertill, emedan en sådan handling skulle lägga min mor i grafven. Hon skulle aldrig förlåta mig den." ?• .7 :

„Och ni skulle uppoffra er för en dylik fördom hos er mor?"

„Jag vet icke om ni har rätt, då ni kallar den: fördom; men vare härmed huru som helst, så; är det ett barns pligt att göra sig föraldrarnes vilja till en lag,' och icke för sin'lycka uppoffra deras frid eller hopa sorg öfver deras lif. Hvarje försakelse, ett barn ålägger sig för dem, är i alla fall ett bra ringa återgäldande för all den kärlek, de slösat på barnet. Jag för min del skulle kunna dö, men aldrig upphöra att med vördnad böja mig under min mors begrepp om det rätta: — Hon har ju under hela mitt lif, så långt jag kan tänka mig tillbaka, varit den, jag högst på; jorden älskat; huru skulle då en yngre kärlek kunna förmå mig att glömma denna min första, så att jag för den uppoffrade henne? Omöjligt! I valet emellan min mors och min egen lycka finnesintet val."

„Stephana har rätt, ni är en beundransvärd dotter. Äfven om i er uppfattning ligger mycket som icke är sannt, så är den i alla fall så skön och så full af hängifvenhet, att jag icke allenast högaktar utan beundrar den."

„Det är derföre att du icke älskar mig,“ tänkte Helfrid; men liksom om Jacobo läst dessa tankar i hennes själ, tillade han:

„0m jag älskade en flicka aldrig så högt eller häftigt, skulle jag icke för något pris i verlden vilja köpa mig hennes egande, genom att hon skulle dermed öfverträda sin mors vilja, eller i minsta mån göra denna mor sorg. Heldre då jagade jag en kula genom hufvudet, än jag ville hafva en dylik skuld på mitt samvete."

Här afbröts samtalet utaf Stephana, och kort derefter inträdde grefven. — Inom en timma var salongen full af gäster.

Friherrinnan T., en förtjusande, liflig och snillrik enlca, tycktes endast hafva ögon för Jacobo. Baron Skjöld var idel upp-märksamhet emot." Helfrid oéh den intagande värdinnan, hvilken sednare tycktes utgöra ett föremål för allas fjäs, emedan hon var så rik, att ingen kunde täfla med henne. Stephana åter förde sig med en sådan enkel värdighet, ätt man tydligt såg det hon icke ansåg de högbörneS' artigheter af någoti värde. Sitt förbindligaste leende och sina hjertligaste ord egnade hon den verkligt älskliga sjökaptensfamiljen, som bestod af modren, enka efter en sjökapten, tvenne intagande flickor mellan 19 och 21 år, samt sonen, den unga kapten'en, en man om 28 år, med ett friskt, öppet och ståtligt yttre, och ett enkelt och behagligt sätt. Alla märkte detta för-' hållande och éh hvar af adeln tog det för penningedryghet.

Aftonen var långt framskriden, då grefvinnan, hvilken nu var temligen rask, inträdde. — Stephana gick henne till mötes på haltva salongsgolfvet, och Herman märkte, att hon, under dessa få steg, skiftade färg flera gånger. Hans ögon hängde fast vid Ste-phanäs ansigte, liksom han der velat'läsa, huru hon skulle helsa modren. Med ett på en gång intagande och hjertligt uttryck välkomnade hon grefvinnan, som, i likhet med föregående dagen, besvarade heisningen så högdraget, att en hvar kunde i hela gref-vinnans väsende läsa, att hon ansåg Stephana för en person, den der var under hennes värdighet att visa annat än en kall och atmätt höflighet. Det i högsta grad stötande, som låg i gref-vinnans sätt, tycktes halka förbi Stephana, och icke en gång förmå förändra eri enda muskel i hennes ansigte. Hennes upp-1 förande mot grefvinnan förblef detsamma, blott med den skilnaden, att sedan Stephana uppfyllt sin pligt att välkomna grefvinnan, drpg hön sig ät .sidan och sysselsatte, sig icke vidare med den förnäma damen. : Grefvinnan satt inbegripen i ett ganska förnämt och tråkigt samtal med baron Skjolds mor, då hennes uppmärksamhet fästades vid de ord, som vexlades emellan Jane och prostinnan, hvilka hade blifvit mycket intima vänner och nu språkade helt förtroligt:

„Jaså, hit kommer således mycket fremmande i sommar; och du tror, min söta Jane, att vi få bröllop här på Kungsborg, innan hösten ?“

„Det 'är jag fullt förvissad om, ty, ser du, redan i Barthen var lord Charter så betagen i Stephana, att jag trodde han skulle med våld föra henne med sig; men förmodligen gaf Stephana honom då något bestämdt löfte, efter han reste; och vid vår au-komst till London var lorden den förste som tog emot oss, och vi fingo icke logera på hotel, utan vi bodde hela tiden hos lordens mor, ett obeskrifligt älskvärdt fruntimmer. Hon är i sig sjelf en Hertiginna H —. När vi lemnade England bl ef det öfverenskommet, att lorden skulle komma hit i sommar, tillika med Elin Romar-hjerta.1'1

„Elin Romarhjerta, min söta Jane, hvem är det?“ Hon ärväl slägt fned vår grefves, ty dét finnes blott én familj Romår-hjerta i Sverige.“

„Mycket möjligt, dén saken'känner jag icke. Jag vet blott att Elin och Stephana äro mycket goda vänner, och att hon kommer hit i troligen för ätt öfvétvafä -Stephanäs bröllop.11

„Men hvaräf vet oöh tror du så säkert ätt lorden och fru Stephepsén skola blifva ett par?“

„Ah, det vet jag af mycket, du- kan väl förstå att Sfephana icke- !är :så' sluten1 med mig,-ätt hon icke låter mig veta bådé-étf och annat, ehuru det icke går än att jag upprepar sådant; Det vissa är, att här blir bröllop innan hösten;"

„Ilar du hört olyckan, söm hände grösshandlar 11^?“ frågade prostinnan. ,,Fru Stephénsen lär ha haft pengar derysade bruksförvaltaren.“

„Jag tror att så var; men det betydde ingenting för henne, att hon förlorade dem, annorlunda var det med grefvens.“

„Ja, de ha förlorat allt livad de egde.“

„Tyst, man lär ej få täla derom,“ uppmanade Jane, som märkte att grefvinnan lyssnade.

Den stolta damen lutade sig tillbaka i soffhörnet; hon hade blifvit mycket blek och försjönk I tankar, under det friherrinnån Skjöld i halfhviskande tofi utgöt sig öfver'Stephänas penningé-högmod, hvilket gjorde att man ordentligt måste kurtisera henne, för att såsom granne få umgås med henne. Friherrinnan beskref huru omöjligt det var att komma på någon förtrolig fot med Stephana, emedan hon liksom förskansade sig bakom sina rikedomar, 'Grefvinnan sade slutligen, med någon otålighet:

„Felet, min söta, ligger just deruti, att adeln krusar för dylika rika parvenyer och söka dem. Det är dessä som böra söka oss; men vår tid är så försämrad, att adeln"förlorat all känsla af sin värdighet. “

„Min bästa grefvinna, du glömmer att vi tyvärr lefva i en tid, då penningen spelar hnfvudrolen, och det bästa beviset derpår är att grefve Romarhjerta är fru Stephensens förste inspektor, samt du sjelf hennes gäst.“ Friherrinnan gaf med välbehag detta hugg åt sin stolta vän, derefter reste hon sig upp och lemnade grefvinnan, nöjd med att hafva betalat hennes anmärkning, genom att gifva ett dödligt sår åt det Romarhjertiska högmodet.

Grefvinnan fick derefter ett anfall af hosta, och då Stephana nalkades för att underrätta sig om huru hon mådde, erfor grefvinnan en sådan förbittring emot henne,' vid tanken pa friherrinnans ord, att hon icke kunde beherrska sig så mycket, att hon åtminstone kunde svara med en kall höflighet, utan sade: „Var god och icke besvära er, min fru.“

Icke en gång nu förändrade Stephana ansigtsuttryck, och då hon såg upp, mötte hon Hermans blick, som med ett sorgset bön-fallande uttryck,, bad henne,. förlåta modren. , Hon besvarade den med ett småleende, som sade:

hf „ Jag har ju ;sagt er,, éitti bon icke ,egpr förmåga att såra eller förödmjuka mig,"

Ett sias sockervatten stillade .grefvinnans hosta, och under det doktorn slog,, sig ned hos henne och började en intressant afhandling om resor i de varma luftstrecken och deras välgörande inflytande,på S-yaga bröst, begåfyoj, sig det;i.pfriga sällskapet upp i taf-vplgajleriet, för att bese den utmärkta,, pch talrika samlingen. Efter en stund återkommp; de ned i-.salongen. ;,

„Det var en stor-skada att alla familjporträtten skulle blifva lågornas rof,‘fj sade baron åt Herman.

e, „Ja;, det, var en smärtsam förlust ,“pnföll grefvinnan ^„emedan den icke kan ersättas.1'

,, „Pet, finnegrlikväl; ett porträtt i behåll, .såg jag,," återtog baronen och satte sig hos grefvinnaja.

ii Mig veterligen blef icke- något räddadt," nF]rui.Stephensen har likväl ett, soin sitter i tafvejgalleriet," inföll friherrinnan.

,j „Hvilket då, om jag. får fråga ?ujjGrefvinnan hade kastat huf-vudet tillbaka, och såg- på Stephana med en utmanande blick. Hon ;var beredd att få höra Elins namn.

i ^Gyefvinnan ..Gunilla Romarhjertas porträtt är det, som jag har i minn.ego,“ svarade Stephana,, „grefven yj.eåde mig den artiga heten att låta mjg få behålla .det, efter anjetsdragens skönhet, behagade mig,"^

„Ja så. •Gunilla har aldrig ,ahsetts:som en person tillhörande Romarhjerternas,;siägt,; ,ocb aldrig såsom sådan af dem blifvit erkänd. jrijf,'. Känner ni hennes histpriä, min fru,?", tillade, grefvinnan med skarp ton och direkt vänd till Stephana:.

„Nej, jag har endast hört att hon varit mycket olycklig, hvilket,;! förening med hennes skönhet, gjorde att jag intresserade mig för porträttet,"

„Jäg, har allt sedan jag var barn hört talas; om grefvinnan Gunillas^sängkammare härstädgs Jj.jnföll gamla friherrinnan Skjöld; „men jag kan icke påminna mig hennes historia.". .

„Då är jag lyckligare,", sade prosten, „ty jag har hört den; grefvinnan Gunilla lärer ursprungligen ha varit en fattig fiskares dotter.";,

|.mSå mycket har äfven jag hört ," yttrade -Stephana;,nmen något vidar^ om henne tycks ,ingen känna.," ;

[)TMen jag gör det,"-, inföll grefvinnan, „pch om ni har lust, min fru, så skall jag berätta den der Gunillas öden. De äro ganska lärorika för en hvar, som tror att man ostraffadt kan leka med aktningen för ett gammalt vördadt namn. Kanske det roar,er.att höra?" Grefvinnans^'stora ögon riktades på Stephana med ett eget hårdtuttryck. Stephana såg upp på, henne med en blick så,,lugn, så allvarlig, att grefvinnan sänkte sin vid det enkla svaret:

„Ja, grefvinna, det: skulle verkligen intressera ,mig.“ ,

„En dylik berättelse kan svårligen (intressera hela sällskapet^ och fru Stephensen eger ju så många andra tillfällen att få höra den,“ inföll Herman.

Men nu påstod hela sällskapet, att de voro högeligen intresserade, hvilket hade till följd att grefvinnan, ehuru med någon ansträngning började berättelsen, hvilken framkallade en liflig färg på de aftärda kinderna. De,t var något,,fanatiskt i ,den feherak-tiga blicken.

„1720 var riksdrotset Romarhjerta lmfyudrepresentant och egare af hela den ädla familjens förmögenhet. „ Han h.ade tvenne söner och en dotter. Den äldste, grefve; Eaiil, var af ett olyckligt fantastiskt lynne, med vilda, okufliga passioner. Han gjorde ofvan^ nämde år en resa åt kontinenten och uppehöll sig,.sedan flera år i Frankrike, Plötsligt, kommer det rykte ,att , Garl, fedeikommissa-rien och familjens blifvande hufvud, skulle i Bretagne ha. gift sig med en fattig fiskaredotter och lefva derstädes ;ett herdelif. Riksdrotset ansåg ryktet så fabelaktigt, att han icke ett ögonblick satte tro dertiil, hvilket också yar ganska naturligt, ty huru skulle han kunna tänka sig, att en grefve Romarhjerta till den grad kunde förnedra ett af de ädlaste namn, isynnerhet som -hvarje med)em af denna slägt med aktning och stolthet burit det; hittills hade det icke funnits något exempel på att en Romarhjerta ens försökt att på sin ädla stam inympa en vanbördig telning.—) En tid efter, sedan det omförmälta ryktet spridt sig och åter förfallit, ankom ett bref från Paris till riksdrotset. Det var skrifvet af en kusin till de unga grefvarne. Detta bref innehöll den sorgliga bekräftelsen, att Carl Romarhjerta gått så långt i glömska af ,all aktning för sig sjelf och sin slägt, att han gift sig med en bretagnisk fiskaredotter. ,Slaget var så oväntadt för riksdrotset, och skammen så stor, att han genast beslöt att gå in till konungen och få fideikommisset upphäfdt, emedan han ämnade göra sonen arflös; men ty värr, gick aldrig detta i fullbordan, och intet varnande exempel blef statueradt, emedan den olycklige fadren fick slag och hann endast af sina båda barn och hustru taga den.heliga eden, att de aldrig skulle erkänna sonhustrun; och hvarken offentligt eller enskildt gifva henne någon af de rättigheter som tillkommer en anförvandt, utan i henne se endast fiskaredottern. — Detta löfte gåfvo de högtidligt, hvarefter riksdrotset utandades sin sista suck.“

Ett kort anfall af hosta, som det myckna talandet framkallade, afbröt grefvinnans berättelse, så att hon på en lång stund icke kunde återtaga den.

Stephana satt tillbakalutad i en emma, midt emot henne, och så orörlig, att hon liknade en bildstod. En lätt skugga hviladelYO

öfver den bleka pannan, och'ögortéh ^bib (hed ett matt, tankMlt uttryck fästäde på Jäcobo, sombläcFdfade i ett häfte, hvarsgra-vyrer han betraktade med det *mest likgiltiga uttryck i verlden. — Hermans- ögon vöro tastäde vid-Stephana. — På de öfriga åhörarne hade berättelsen framkallat olika änsigtsuttryck, allt efter hvar och ens olika karakter och samhällsställning. Helfrid satt så rak och så kall, medhufvudet lutadt öfver arbetet, liksom modrens ord egt förmågan att förstena henne.

„Det är ändå märkvärdigt hurtt högmodet kan förtorka hjértat och göra menniskan grym, då en person på sin: dödsbädd, i det ögonblick han står i begrepp att träda inför Guds ahsigte, icke1 eger andra tankar än ätt utså tvedrägt och hat i de efterlefvandes hjertan,“ sade Jäcobo med sin underbart klara röst. — „Ett: bé-dröfligt bevis uppå, huru illa vi i allmänhet uppfatta och förstå vår christ endom. “

,,Mefl,'“ sade baronen, „man måste bedöma denna handling efter den tid oCh de höga begrepp adeln då ännu egde om sina föreJ träden och sin värdighet

„Tror då baron att högmodet i våra dagar är mindre ölycks-bringande?“ frågade Jäcobo. ;

„Ja, det tror jag visst, ty med civilisationens och mensklig-hetens framåtskridande har äfven detta, såsom alla våra instinkt ter, blifvit modefieradt.«

»I allmänhet, ja; men hvar helst det hos individen uppträder, är och förblir det en af de mest hjertlösä och egoistiska känslor. Det gifs icke någon af våra passioner, som drifver oss till större brott,1 än högmodet. Ingen, som- genom sin återverkan pä andras lycka och välfärd haft bedröfligare inflytande.' Det är en känsla ovärdig hvaije christen. “

Grefvinnan hemtade djupt efter anden* och en hvar, som kände den ädla damen, insåg att Jäcobo nu ohjelpligt försyndat sig, och så stor var vanan att med en viss underdånighet bemöta familjen Romarhjerta, att man fann-Jäcobo oförlåtligt djerf.

„Det är endast den som icke förstår att adeln utgått ifrån nationens utvalda, som kan kalla deras stolthet för högmod, “ sade grefvinnan skarpt. „Dessutom är det med adelns blod liksom med det kungliga, vill man att det skall bibehålla sin renhet, måste man undvika att Jblanda det med sådant som icke genomgått någon förädling.11 Åter hindrade hostan grefvinnan att tala.

„Vare det långt ifrån mig att vilja motsäga er, grefvinna,“ inföll Jäcobo med sitt allvarliga och milda leende, som hade något egendomligt, omedvetet öfverlägset. „Men det der påståendet, att adelns blod är renare än andras, torde med skäl kunna anses oafgjort. Äfven är det ganska orätt, att antaga det adeln utgått ifrån hvad nationen egt ädlast. Ursprungligen är det eröfrarne som upphäft sig till herrar öfver de förtryckta, och svärdet som bildat adels-m

mannen, ieke hans högre ménskliga värde. Det är förtryckaren söm gjort'sig- till herre öfver de förtryekttt:y derföre att hati haft styrkan på sin sida har han tvingat de svagare att i honörn se ett fullkomligare och af Gud utkoradt Väsende; ehuru han-genorii blod och brott byggt sin egen upphöjelSei Detta' är den grund, hvaruppå adeln uppvext; men ingalunda utgår den från ett högre moraliskt eller intellektuelt värde/ utan fäStmera från dem råa styrkans rätt. Utginge den från én rikare andlig utveckling, då skulle dess representanter äfven utmärka sig för ädla, upphöjda och, i främsta rummet, sannt christliga dygder; men detta är något som intet lands aristokrati kan berömma sig af.“

En tystnad uppstod. Grefvinnan, trött af hostan och harmsen öfver hvad Jacobo sade, lutade helt. matt sitt hufvud emot soffans ryggstöd,'emedan svårigheten att andas hindrade henne, för ögonblicket, att tala; och en hvar’-f sällskapet insåg, att samtalet kommit att taga en vändning, som'lätt kunde öfvergå till personliga obehag. Stéphanas matta och tankspridda blick hade, under det Jacobo talade, fått dif; och ett uttryck fullt af-eld, då deras ögon möttes. Herman hade aldrig sett den så varm söm då: hon liksom med ögat tackade Jacobo. ’.Blodet rusade

dervid åt hufvudet på grefven, och han tänkte mången rätt öädel tanka, som icke lönar mödan att redogöra för,- men slutet blef denna:

„Hon älskar honom af hela sin själ',! ehuru hon Sade nej åt mig.“

Efter én paus återtog grefvinnan den af brutna berättelsen, ehuru en hvar yttrade sin fruktan att den ansträngde henne för mycket.

„Aret efter fadrens död återkom grefve Carl’ med den der qvinnan, som han upphöjt till sin hustru. Han reste genast hit till Kungsborg, der hans mor emottog honom med fadrens sista helsning, nemligen: att han gick i grafven utan att välsigna sonen, och att hela slägten ärnade uppsäga all frändskap med honom, så framt han icke skilde sig vid den honom ovärdiga- makan. — Att grefvinnan förklarade Gunilla det hon aldrig kunde' komma att af henne anses för dotter, det faller af sig sjelf. Då gréfve Carl sade modren, att om än hela verlden försköte honom, änmäde han ändå aldrig öfvergifva Gunilla, reste grefvinnan ifrån Kungsborg, emedan hon icke ville vistas under samma tak som sonhustrun. Ett par är förgick, under hvilka grefve Carl lefde här helt indraget. Om äfven passionen för en kort tid förmår nedtysta vår bättre känsla, förmår den likväl icke göra det i längden, isynnerhet när man, som grefve Carl, genom yttre förödmjukelser oupphörligt blifver påmind om det misstag man begått. — Han vaknade slutligen upp till klart medvetande äf den skymf, han tillskyndat sig sjelf och sin slägt; och Gunillas skönhet kunde icke mer försona honom med att se sig öfvergifven af sina närmaste. Snart blefGunillas åsyn honom en plåga, ty den innebar en oupphörlig påminnelse omatt hans giftermål gjort honom illa anskrifven öfver allt, till och< ifnéd på bofvet, der han, icke gerna var sedd. Han,.reste ifrån Kungsborg för att söka,åvägabringa en försoning rtled modren; men då detta icke lyckades,' hy,arken-med henne eller syskonen, återvände han hit för att-!.m.ed; straffet vid sin sida förtäras af ånger» En tid förgick, Gunilla födde en son, och då grefve, Carls nior underrättades derom, skref hon endast denna fråga till sin son: ej,, „Skall fiskardotterns son blifva chefen för den Romarhjertska familjen,, efter dig?‘‘

Grefve Carls fadersfröjd var i fjörsvnnnen, ty han insåg att vanäran-af modrens laga- härkomst skulle, gå i arf på. sonen. Han försjönk i, en djup dysterhet och undvek sorgfälligt att se både Gunilla och hennes barn. Några månader derefter ankom gref-vinnan helt plötsligt/till Kungsborg. Hon kom för att, tiflbjuda sonen en. utväg att köpa, sig hennes förlåtelse och försona sig både med slägten, adeln och hofvet. Grefve Carl omfattade förslaget med begärlighet. Det innefattades uti: äktenskapsskilnad. Gref-vinnan utvecklade saken och .visade honom, att om han anslog ett tillräckligt underhåll,; ja, till o,ch med afstode en del af sin förmögenhet åt Gunilla, blott han dermed kunde befria sig från henne, borde han göra det. Grefvinnan förklarade för horom, att dylika personer vanligtvis äro lyckliga blött de ega timliga fördelar, och att rikedomen tröstar dem öfver hvarje förlust. Grefve Carl hade redan ,sjelf ofta tänkt på möjligheten att kunna upplösa detta onaturliga äktenskap. Nu hyste han en betänklighet, nemligen: barnet; men grefvinnan sade honom, att det vore grymt beröfva modren sitt, barn, utan att han borde , låta henne taga det med sig till Bretagne, och der uppfostra det under sitt, icke fadrens, namn till en bra karl; men att hon borde lofva att aldrig för sonens räkning göra anspråk, på namnet Romarhjerta. När grefve Carl och grefvinnan arrangerat allt på det bästa och klokaste sätt, åtog sig grefvinnan att meddela Gunilla förslaget. Denna bebodde halfva öfre våningen och lemnade sällan sina rum, emedan hon visste att mannen ogerna såg henne. Hvad som föreföll emellan grefvinnan och henne har jag ingen närmare reda på, än att Gunilla, efter en timmas samtal, trädde in till mannen- och frågade honom, om han verkligen hade för afsigt att förskjuta henne och barnet. — Kom ihåg, mitt herrskap, hon var franssyska och dessutom skön, således en i högsta grad farlig qvinna. Allt nog, grefve Carl alla vackra föresatser ramlade, och grefvinnan måste för andra gången se sin son gå förlorad genom denna qvinnas inflytande. Den med rätta uppretade modren reste ifrån denne svage och ömklige son. — Gunillas seger medförde dock icke några gynnsamma resultater. Nya obehag, dem modren och brödren läto Carl få erfara, och hvilka oupphörligt sårade och förödmjukade honom.försänkte honom åter i en grubblande och tung sinnesstämning. Han reste till hufvudstaden för att der söka en förströelse; men här sammanträffade han med modren och syskonen, och dessa läto honom vid alla tillfällen umgälla den skymf; deras? slägt-genora hans giftemål lidit. Öfver allt möttes han af förödmjukelser, och den kongl. familjen, soni' alitid nådigt hade omfattat grefvamø Romarhjerta och med serdeles gunst Carls broder, visade'horiotn på ett

ganska bestämdt sätt att han fallit i onåd. Han återvände till Kungsborg, ännu dystrare än han reste derifrån, och en månad derefter förändrades hans dysterhet tilll galenskap. Nu öfyertog brödren vården af affärerna, och man gjorde. Gunilla det förslaget att. skilja sig vid sin man; men hon hade ingen dust att. afsäga sig grefvinnetiteln och envisades att. vilja sköta marinen, ända till dess man en natt lyckades föra honom ifrån Kungsborg och derefter utrikes. Någon tid derefter dog barnet, och modren tog sig så djupt deraf att hon fick lungsot."

„Och äfven hon dog,“ inföll Stephana, med orörlig: bliok och utan att förändra ställning. :— „Dogiaf de lidanden, dem riaan så skoningslöst hopat öfver henne. Hon var endast tjugufem år. God, skön och dygdig, en fullkomlig martyr för.i“.

„Martyr, min fru, det kallar man den som lider oskyldigt; men denna qvinna led ett rättvist straff för det hon varit nog djerf att sträcka sina tankar och önskningar ända till en grefve-krona. Hvarje öfverträdelse af den kast vi tillhöra • åtföljes af straff. — Det är inom samhället, alldeles som inom naturen, vi måste, böja oss inför dess lagar och hålla oss inom de skrankpr som existera, ifall vi icke vilja falla offer för vår öfverträdelse. —n Det är vår pligt att respektera hvad som står öfver oss och icke draga ned det till oss. — Jag vet allt hvad ni, i likhet med herr Lange, kan säga, och hvilket är nutidens språk; men ni torde ursägta att dessa idéer synas mig något skefva. Om adeln icke utgjordes af allmänt erkäudt öfverlägsna personer, eller rättare, bildade en förädlad ras, skulle väl då folket och hela nationen skänka dem den vördnad de göra, och skulle väl alla dessa, som tala så stort emot densamma, ändå göra allt för att komma i slägt och vänskapsförbindelser med dem? — Nej, vi skulle då få vara i fred och icke så envist eftersökas, såsom nu är händelsen."

„Möjligtvis har ,ni rätt, grefvinna," svarade Stephana leende, „och om ni äfven hade orätt kunde det likväl icke falla mig in att, i närvaro af så många som tillhora adeln, vederlägga er. Jag skulle ju derigenom kunna såra många af sällskapet, och, ehuru étt barn af folket, hyser jag för hvarje menniskas känslor för stor aktning, att i ett öppet sällskap förnärma någon med mina uttryck."

Stephana vände sig nu, med detta osökta behag i sitt sätt, som var henne så eget, till den lilla enkefriherrinnan och bad att få höra litet musik, derigenom afbrytande all vidare diskussion.m

Hon hade gifvit grefvinnarl ,en, skarp tillrättavisning, och en hvar ogijlade. inom sig deord,den högmodiga damen låtit undfalla sig, och ijhyilkqi icke allenast voro i , sårande för Stephana, utan för en hvar af de ofrälse sonv voro i sällskapet.: Också aflägsnade sig grefvinnan , en stund derefter,, dertill föranledd af sin svåra hosta ocJh de bittra känslor, som ^beherrskade, henne. Helfrid ..åtföljde modren.

Under det friherrinnan: sjöng, satte -sig Herman bredvid Stephana på den lilla soffan ^sägande:, : v..

^Min fru, ni har sjelffäå velat. Ack!> jagdsade er ju att min mor‘Skulle glöibma sig.“ nom

„Grefve, hon bar tvärtom icke ett enda fögonblick glömt sig, utan med en‘beundransvärd koöseqvens. fullföljt sin afsigt att: söka förödmjuka mig; rneh jag lofvade, er att låta det halka förbi mig grefve, och jag har hållit ord. Tro mig, jag har inom mig firat en stor triumf denna afton. En triumf hvarför jag står i skuld hosngrefvinnan.“

„En triumf?11

„Ja; ty ni har gifvit mig rätt och henne orätt. — Detta försonade mig med allt livad hon sade.‘v

„Min fru!“

‘ „Grefve, jag har ju en gång: sagt er, att jäg ville vinna er aktning för: mina tänkesätt1.och; den samhällsklass.! jag? tillhör.“-v

„Den eger ni. “ ?

Friherrinnan hade slutat sjunga och Jacobo på hennes begäran intagit platsen vid instrumentet. Vid de första aceorder hah slog, liksom spratt Stephana ’till och vände hufvudet, synbart rädd att gåomiste om en enda af hans toners ii Herman bet sig i läppen, han såg att hela hennes' sjäi var-hososångarén eller i sången; —-ioch han måste inom Sig medge att en >isköiiäré,: underbarare;röst kun deman sällan få höra. Också var det så tyst: i salongen,

att detffiöreföll som om ingen mer: än; sångaren funnits der. Med hufvudet lutadt i handen, den drömmande: blicken fästad på Jacobö,i lyssuadä Stephana,: en lefvandö‘ bild af 'den hänförelse; : som de! friska;och ändå så ljufva tonerna framkallade. Han sjöng en hymn;'Och derefter några.negersånger. Då han’ ämnade lemna instrumentetu-sade Stephana:

„Sjung någon • svensk folkvisa;14

„Gerna,11 svarade Jacobo, och började‘ sjunga:

.^Vacker 3n stod 'i hö|'äftloftssal’ etc. ' *

Sången tystnade; men Stephana förblef orörlig. Hon tycktes ha glömt den verld, som omgaf henne.

„Huru. lycklig är icke Aan, ,som eger förmågan att så helt och hållet bemäktiga sig er Hagl sade Herman med låg röst. Stephana gjorde en rörelse, liknande den;en; sofvande erfar, då någon vidrör den.

„Förlåt, grefve,. jag hörde icke hvad ni sade.11,„Hvar var er själ?>‘ frågade Herman,

„Hos er,“ svarade Stephana nästan ljudlöst, och liksom utan att klart veta livad lion sade.

„Hos honom, menar ni?“ Herman böjde sig litet framåt och mötte Stephan as ögon,

„Nej, jag tänkte på er.“ En lin rodnad betäckte hennes kinder då hon tillade: „Ni upptog hela min själ.“

Stephana reste sig upp :och femnade grefven. Hon tryckte Jacobos hand, då hon passerade :förbi hortom, : och grefven hörde henne på engelska göra den frågan: n .n

„Hvarföre, Jacobo, valde du just den der sången?M“

„Derföre, Stephana, att du sjöng den oupphörligt under den tid jag vårdade dig i Bärthen.‘‘

„Jag förstår dig icke.“

„Tänk på den som en gång sjöng den, och hvars röst qvär-lemnade melodien i ditt minne, så kanske du förstår roig.u

„Ah! du vet då .,..... .u

Att det var 7ion? Ja.11

En stund derefter kom bud in efter doktorm Grefvinnan hade fått en svår blodhosta och var nu afdånad. Stephana var den första som lemnade rummet, tagande med sig läkaren; och sällskapet åtskildes, hvar och en reste hem till sig, efter att ha" intagit en lucullisk supé, vid hvilken Jane och Jacobo gjorde les honneur; ty grefvinnans tillstånd var så betänkligt, att Stephana lät urskulda sig och stannade qvar hos den sjuka, som efter vanmakten föll i en svår feber.

Dagar förgingo och grefvinnans tillstånd var och förblef detsamma. En oupphörlig feber tycktes vilja förtära henne, tillika med anfall af hosta, sådana, att man ansåg det omöjligt för henne att uthärda. Dag och natt satt Stephana vid den sjukas säng och turade om med Helfrid att vaka, utan att tillåta det någon annan gjorde det, Hvarje den minsta önskan af den sjuka uppfylldes Ögonblickligt, och, hon vårdade henne med en sådan omsorg och ömhet, att hon ordentligt täflade med Helfrid. Förtärd af plågor och böjd af lidandet^ emottog grefvinnan hennes vård, utan att ega krafter eller sinne att sätta sig deremot, eller att visa den erkänsla, hon, i trots af sin sämre inenniska, måste känna för denna milda och allt förlåtande engel, soih vakade vid hennes sjukbädd. Andtligeu efter tvenne veckors tid tycktes febern vilja sakta sig och de långa qvalfulla nätterna blifva lugnare, men ännu fortfor Stephana och Helfrid att turvis vaka. — En afton, det var i slutet af Maj, sade Herman till Stephana:„Min fru, ni vårdal* min! mor, så att ni lemnar ert eget lif vid hennes ‘sjuksähg;11*"-

„Hvad mera, jag eger ju ingen att lefva för,“ svarade Ste-phänä

„Ingen?11 upprepade grefven och såg på henne.

„Nej, ingen:111'

„Jacobo, är han då ické hågot för er?“ -• „ Jo,i han är‘ det . käraste jag‘ eger på jorden.-" — En tystnad uppstod. Slutligen sade Herman:

„Ni ämnar vaka äfven i natt?*' . ii'.-.--.

„Ja, första jtialfva; natten.

... „Vill. ni ej nanan naften ipbryter göra en liten promenad. Ni ser så blek och matt ut, luften skulle göra, er; godt,11

„Tror ni det, grefve.*1 — Stephana resta sig upp och såg på klockan,, tilläggande: „Ja, låtom oss göra ett slag ned i parken.11

Några, minuter; derefter stodo Stephana och Herman på verandans trappa. Det var en herrlig, varm vårafton. De späda löf— ven rörde sig icke för vinden, så stilla, var det i naturen, och endast foglarnes qvitter, som lockade hvarandra här och hvar, af-br.öt tygtpaden. t;

„Tag anin arm,11, bad Herman och tog sjelf Stephanas hånd o,clj lade,(len i sin arm. De gingo tigande, ned åt parken.

„Är det ické. en - gudomlig afton?11 frågade Herman.

„Jo, den är skön, och luften käns så uppfriskande. “ Stephana drog några djupa, andetag.

„Ack, min fru, det är ju tvenne veckor sedan ni andades frisk luft, och detta allt för min mors skul). — Ni eger mer än en engels godhet, som med en sådan ömhet vårdat en qvinna, hvilken bemött er så, som hon gjorde samma afton hon sjuknade. Huru är det möjligt att vara så ädelmodig och god som ni är.11

„Hvem säger er, grefve, att'jag händlat af ädelmod?11

„Allt hväd jag sett af er, säger mig det.“

„Ni ser endast handlingarna, ‘men ni känner icke bevekelse-gfundérnå. Mina kunna ju vara ganska egoistiska.11

„Egoistiska, och i hväd1 fal}?11

„Jag kan ju. önska att vinna grefvinnaps .aktning, eller besegra hennes fördomar, och genoni mina handlingar tvinga henne att gifya rättvisa åt de,t goda hvar helst det linries.11

„Yisserligen. Det vore ett ädelt .sätt att hämnas; men då skulle pi ha handlat öfverlagdt, och detta var icke fallet. Ert handlingssätt har sprungit ur hjertat, utan att ni hvarken beräknat effekten eller vinsten deraf, ty er ömhet var densamma,, äfven under de dagar, då min mors lif sväfvade i en ögonblicklig fara.11]

„Må vara att ni har rätt, hvad bevisar det?11

„Att ni är en engel af godhet.11„Ah nej, blott att jag är christen. För öfrigt, grefve, var det ju er mor, och tro mig, det ligger ingen stor förtjenst uti att omhulda' en väns anförvandter; man gör det så gerna,: emedan man hoppas, genom sin vård rädda ettlif, som skulle kosta vännen tårar och lemna en bitter smärta efter sig. Ni vet ju, grefve, att jag håller uppriktigt af er?"

„Jacobo är det käraste ni eger; hvad kan jag väl vara för er?" 5

„Icke i hvad Jacobo är , deruti har ni rätt; men något helt annat. “ £

„Det är sannt, en yän. Han är något ipera.‘‘ f.

„Ja, något vida, vida mera." Stephana stannade vid den första bänken, sägande: „om ni tillåter, grefve, så sätta vi oss här. ‘Jag känner mig verkligen trött..",:

„Men vi hafva ju knappast gått tio steg, och rörelsen i fria luften skulle bestämdt göra er godt.“,;.

„Jag föredrager att sitta still."

^ „Nå väl, ;Som ni behagar.fi , Grefven satte, sig bredvid Ste-phana, stödjande armen emot ryggstödet af bänken. Hon återtog;

„Jacobo är verkligen något mycket mera än min vän, ty han är skaparen af hela min bättre menniska. Qm jag, såsom ni sade, vore en engel af godhet, så är det hans verk. Det är han söm frammanat dét göda och qväft det onda inom mig, och derföre älskar och beundrar jag honom såsom min goda genius."

„Huru afundsvärd är icke han, spm. egt denna makt öfver er, och s'öm nu eger er £ Ömhet." Hermans panna var mörk och blicken något kall.' 1

„Jag hör ické till dem som föra lycka med sig, och icke heller nu har jag gjort det! Dock, det hör icke hit. Jacobo har i alla fall en så stark karakter, att han med lugn panna kan både bära och emotstå olyckan! Denna egenskap hos honom göt att han är så ofantligt öfverlägsen; ty den är icke en man, som ej gör sig till herre öfver motgångarnei"

En kort tystnad uppstod. Stephana bröt den med dessa ord:

„Om tre veckor väntar jag resande fremmande hit."

„Åh!" Herman såg på Stephana med en blick som frågade: „hvem?" >'J

„Har grefven glömt hvem jag väntar?" Stephana fixerade honom. Icke en muskel rörde sig i grefvens ansigte. Med fullkomligt lugn röst svarade han:

„Grefvinnan Elin Romarhjerta?"

„Alldeles." " ' ' - : ;

„Redan i nästa vecka, om min mor fortfar att blifva bättre, reser jag, i och för bruket, såsom öfverenskommet är, till England," återtog grefven helt likgiltigt.

„Och huru länge blir ni borta?"„Fyra veckor på sin höjd ; men jag återvänder ické till Kungs-borg förr än ni återkallar mig. Huru länge blir grefvinnan Elin här?" tillade grefven frågande.

„Det kommer att bero på.. ...."

„På hvad?**

„På mig. Vill ni ej träffa henne?**' r*

„Frågar ni det på allvar?"

„Helt visst. Om jag, såsom ni, hade en'svår skuld att försona, skulle jag icke dröja ett enda ögonblick att söka försona den."

„På hvad sätt? Yill ni, att jag nn, såsom ruinerad, skall försona mig med en rik hustru, den jag försköt, medan jag ännu ansåg _ mig vara förmögen ? Det vore en handling, jag aldrig skulle kunna tillåta mig; ty i däg, liksom för elfva år tillbaka, är Elin för mig en person, den jag hyser intet slag af tillgifvenhet för. Och om hennes börd ické mera gör henne förhatlig i mina ögon, så är hon det genom de band som skilja mig ifrån allt hopp om lycka i lifvet."

„Hör mig, " grefve,' är ni fullt säker på att Elins börd icke mera gör hénne ovärdig att vara er hustru?"

^Hvilken fråga!" , —• Han såg på hénne med en blick som tycktes säga: „jag älskar ju dig, oaktadt din börd."

„Förstå mig rätt,** sade Stephana, liksom besvarande blicken, „jag talar nu om .er hustrus börd, det: vill säga grefvinnan Ro-marhjertas." .

„Ja, jag förstår er fullkomligt. Ni menar, man kan älska en ofrälse, men derför icke vilja gifva henne sitt namn. Min fru, om det låge inom möjlighetens gebit, att jag kunde älska Elin, då skulle jag med jublande sällhet sluta henne i min famn såsom maka, om hon än vore aldrig så ringa. Ni har så fullkomligt förstört min aktning för mitt ärfda värde, att jag endast skänker den åt det sanna."

„Om ni kunde älska Elin? Hvaraf vet ni då, att ni ej kan det? Ni har ju icke sett hénne på elfva år.“:

„Och icke stort förut heller. Det lilla jag såg af henne fä-stade jag mig då så litet vid, att jag af henne eger intet annat minne, än att hon var så der temligen ful. Om hon än vore aldrig så skön och god, skulle jag ändå ieke kunna älska, henne. Detta utgör en omöjlighet."

„Hvarföre?"

„Det frågar ni, min fru?" •— Han fattade hennes båda händer, tilläggande med ett eget dämpadt uttryck i röst och blick: .„Kan Stephana göra mig den frågan?"

„Ja, just Stephana, den redliga vänneti. — Hon som är nog förmäten att tro sig öfver er ega en så stor makt, att hon skulle kunna återföra er till de pligter, ni så länge glömt, så orättvistoch så grymt trampat päv*‘ Hon såg isä stadigt, så lugnt och så allvarligt in i hans'‘dunkelt glödande blick.

„Mina pligter,4* upprepade Herman. — „Ni vill återförena mig med Elin?“

„Jå!“ —; Stephana hemtadé djupt efter anden, liksom detta ja kostat henne mycket. '„Jag 'vill# fortfor hon, „att ni inoiri. er skall inse huru mycket nf år,.skyldig henne; —yag vill att ni skall lära älska, — er hustru.**" j

„Begär, Önskå icke det omöjliga, “ sade , Herman och släppte Stephanas händer. Derpå tillade han med lugn och nästan kall röst: „Ni är en oförklarlig qvinna/Vj^k Ni känner den makt ni eger öfver mitt hjerta, ttch likväl talar ni om att jag skall fästa detta hjerta vid eri annan.’ Ar ni]"så obekant med känslornas verld, att ni icke vet, det man éj kan befalla dessa att lyda sin, vilja, såsöm man kan det m^d sina handlingar/*.,]'

„Det kan man,- grefyé,german;(Sett bevig derpå är, att ni i. det|a ögonblick med er vilja; så betvingar edra upprörda känslor,, att ni helt kallt talar om dem.“

„Detta gäller endast om utbrottet af dem, men icke om sjelf-va känslorna; att få dem att förändra natur, genom styrkan af vår. .vilja, står .icke i mensklig, makt. Om ni tror. att jag skulle kunna tyinga mitt hjerta att älska Elin, då känner, ni ieke men-niskonaturen.*1

„Tvinga ert. hjerta!« Stephana smålog med ett så eget uttryck, att detta leende liksom , öfyergöt Jiennes ansigte, med : en, glödande

värma.------„Nej, grefve, en sådan tanka har aldrig uppstått i min

själ... , ,Yi kunna tvinga oss att handla pligtjenUgjb,; rättvist och öfver-ensstämmände,.med heder och samvete; men vi kunna icke tvinga, oss att älska. — Hjertat är en rebell, som reserj sig emot hvarje tyranni,, men ger; sig fritt åt den som eger förmågan att taga det.“ „Detta vet ni -bättre;;,än någon.,.

• .• grefyieä jag vet det bättre.;än någon.**. En paus uppstod.-Stephanas bröjSt höjde tsig oroligt:. Hermans bleka panna och på henne häftade, blick taladeiom stormar inom detta höghvälfda bröst. Han bröt tystnaden,v ,

„Och ändå tala! om att jag med min vilja skall befalla mitt hjerta att älska en varelse, den jag icke känner.** :

„Nej,; jäg vill endast förmå er att lära känna och sedan älska 'henne. “

„Då borde jäg'aldrig hä : sett ér.Nu tjenar det till intet att lära känna henne; emellan henne och mig står ni.“

„Såsom ett länk, hvilken eti' däg^ vskäli förena eder mbd hvär-andrå. ~ Lofvä mig dérfore/ätt görap er hustrus bekantskap, att se henne dagligen, bedöma hemies handlingar och granska hennes karakter; med få ord, — öfvertyga er att hon är värd er kär-

12’lek och ert namn." Stephana lutade hufvudet på sned och såg upp till Herman med en nästan bönfallande blick.

„Man måste vara en gud för att motstå en bön, som beledsagas af en dylik blick,“ sade Herman, fattande Stephanas hand, „och likväl, om jag i detta ögonblick lofvar att göra hvad ni önskar, skall jag, sedan ni lemnat mig, ångra det."

„Grefve, aldrig vill jag öfvertala er till en handling, den ni skulle kunna ångra; men jag skulle önska att min makt öfver er verkligen vore så stor, att ni, utan att ångra, villfor min begäran."

„Betviflar ni verkligen er makt öfver mig?"

„Ja, — och jag har skäl dertill."

„Nej, — allt vill jag göra, blott icke det som skulle förnedra mig inför mig sjelf. Begär af mig hvad ni vill, och jag skall utan betänkande göra edra önskningar till min lag; men begär aldrig att jag skall lefva under samma tak som denna qvinna, inför hvilken jag alltid skall nödgas blygas öfver mig sjelf. — Att jag icke älskar henne är en olycka; men att jag känner, det hon har rätt att förakta mig, är något som gör att vi aldrig kunna mötas. Hennes närvaro skulle nära nog tvinga mig att förakta mig sjelf."

„Tvinga heldre henne att högakta er, genom att visa henne det ni är en man, icke af börd, utan af heder och hjerta, som icke äf ett falskt högmod drifves ända dérhän, att icke ega styrka att godtgöra hvad han brutit."

„Omöjligt, hon är mitt onda samvete, förkroppsligadt; och der-före afskyr jag henne nästan, vore hon än aldrig så skön, dygdig och tillbedjansvärd."

„Afsky! — till lön för så många års lidanden," mumlade Stephana och lutade sin bleka panna emot handen. „Det vore förmycket." En tystnad uppstod.

Herman såg att Stephanas ögonlock darrade, och slutligen smög en klar perla fram under den långa, sänkta ögonfransen och stannade på kinden. Han hade emotstått henes ord, det berusande inflytandet af hennes närvaro, och hennes bedjande blickar, men det låg något verkligt oemotståndligt i den tysta tår, som stal sig fram emot hennes vilja. Det var också slut med Hermans styrka. Han böjde sig ned öfver henne och sade med låg röst:

„Stephana!"

Har du någon gång, min käre läsare, märkt att rösten, hvarmed ett enda ord uttalas, ibland kan innebära en hel verld af tankar och känslor. Så var det äfven nu. Detta Stephana, nästan framhviskadt, innebar en hel bekännelse; också såg hon, till hvilken det sades, ovilkorligt upp. En sekund, som innebar en evighet, möttes deras blickar, hvarefter Stephana med ett obe-skrifligt mildt och vemodigt leende lade sin hand i hans och sade:

„Jag har segrat?",„Ja, nu såsom alltid.11 Han tryckte hennes hand med häftighet till sina läppar. Hon drog den sakta undaii.

:,Ni återvänder så fort ske kan från England och hit till Kungsborg ?“ Stephana hade vändt sitt ansigte ifrån honom.

„Ja!“

„Och ni lofvar att göra er till en opartisk domare öfver Elin och er sjelf?11

„Det lofvar jag.1'

„Och om ni finner henne värd er aktning, er kärlek och ert

namn, då.........?" Stephana höll upp och väntade på svar; men

Herman teg. När hon väntat en stund, upprepade hon frågande-: „Då?"

„Då skall jag afbedja det onda jag gjort henne, och...........“

„Nå, fortfar.1'

„Och återge henne friheten.11

„Stephana ryckte till och vände hastigt ansigtet åt Herman, sägande långsamt:

„Aktenskapsskilnad, — eller afsky — är således allt hvad ni vill skänka detta arma offer för ett gränslöst högmod. Ah! grefve, ni är icke ädling.u Hon reste sig upp för att gå.

„Ett ögonblick, jag ber.11 Stephana stannade. „Aldrig skall jag skilja mig vid henne; — aldrig beröfva henne det namn hon har rätt att behålla, och hvilket jag en gång; gifvit henne;— men om hon sjelf vill återfå sin frihet, då min fru, vill jag icke längre vara ett hinder för hennes lycka. Hon ensamt må bestämma öfver sitt framtida öde; men aldrig skall ett ord af mig förråda att jag vill befria mig ifrån det barid, jag fördragit i elfva år. Mera kan ni ej önska, icke begära af mig.11

„Nej, jag är i det hela nöjd med den seger jag nu vunnit. En aning säger mig, att jag en dag skall vinna den fullkomligt. Ni har lofvat att pröfva och opartiskt döma. — Nå väl, då är jag äfven säker på att det slutliga utslaget skall blifva värdigt en man af heder.11

„Är ni det?1'

„Ja.“

„Och likväl sade ni nyss att jag icke var ädling?“

„Förlåt. — Jag öfverilade mig!11 Stephana räckte honom båda händerna. Nog hade Herman sett henne hänförande, men aldrig till den grad, som hon nu var, der hon stod med det bleka ansigtet nästan ödmjukt nedböjdt och ett uttryck af barnslig mildhet deri.

„Förlåta er! — Ack! jag skulle önska att jag egde något att förlåta,“ utropade Herman och tryckte hennes händer till sitt bröst.

„Hvem vet; den dag torde komma, då ni skall återtaga dessa edra ord.11„Aldrig. — Hvad ni än gjorde mig, skulle jag förlåta.14

„Ar ni säker ?“ ;

„Fuflkomligt.44

„Gif mig er hånd , derpå. “fA;

„Här har ni mitt handslag uppå, att hvad ni än kan komma att, göra. mig, skall jag icke, allenast förlåta, utan anse jinig lycklig af att ega något att förlåta den, hos hvilken jag står i ,en så stor skuld. Min aktning, min beundran för hr, är så stor, att ingen tid och inga förhållanden kunna,rubba;-dem.44, ;

„Tack!“ Stephana pekade åt horisonten. „Se: solen har sjunkit, medan vi talat, och nu, ar; det tid-att jag återvänder in.44, ; ;

„Till min mors sjuksäng;44

„Det förefaller mig som om hon äfven vore, min,“ (sade Stephana, nästan hviskande, och en hög purpurflamma brann på kinden. „Kom låt oss gå,“ tillade hon hastigt.

„Bevilja mig en bon,44'

„Gerna, om jag kan.44 :

„Gör en promenad ned till- stranden. Den kommer icke att upptaga en halftimma och aftonen är så skön.44

Himmelens • Gud allena vet hvad Hermans/ ögon .sade; men Stephana förde handen hastigt öfver pannan, liksom hon känt en svindel, hvarefter hon tigande tog-några stgg, icke uppåt bygg-ningen, utan ned åt stranden. Herman följde. Han tog tigande hennes arm och lade den i sin. Icke ett ord vexlades dem emellan under hela vägen ned till sjön.

Den praktfulla tafla, som låg utbredd för deras ögon, var sådan, att hjertat svällde af vördnad, och man greps af denna oeaiöts.tånd-liga andakt, som endast, en , skon naturscen mäktar framkalla. Ovilkorligen utropade Stephana;

„Hvad Gud är stor och nienniskan liten!44 Hon stödde sig lindrigt emot; Hermans arm, och under ett ögonblick klappade bådas hjertan af denna rena och djupa känsla, som menniskan erfar då hon i sitt inre knäböjer infor sin

skapare och far. Det var en tyst andaktstund, som dessa båda varelser, utgångna från så olika samhällsklasser, nu tirade .gemensamt. Båda erforo samma ödmjuka känsla, han mannen af börd, och hon qvinnan af folket. Inför Gud kände de att de voro lika ringa.

„Manar icke en sådan stund till att gepom det goda och ädla söka i någon ringa mån göra oss värdiga all den godhet försynen slösat på oss,?44

„Jo, det gör den, och i ett sådant ögonblick~Som detta, känner man rätt att inför Honom gifs ingen verldslig utmärkelse.44

„Vid Guds domstol gäller endast dygdens adelskap

„Ni har rätt, och derförär ni icke jag ädling inför honom.4'

„Ah! grefve, vi äro alla ringa inför honom, och de dygder vi här beundra hos h varan dra, berättiga oss icke till några an-språk på förtjenst inför Gud. Han ser i hjertat och yet huru mycken svaghet det inrymmer, äfven då det är sotn starkast."

De återvände nu upp till byggningen.

„För er är väl hvarje svaghet fremmande?" sade grefven efter en stunds tystnad.

„Hvilken dödlig kan berömma sig af att vara utan svagheter. Jag minst af alla; men jag älskar att se andra starka, och jag föraktar hvarje ömklig eftergift för våra passioher, isynnerhet hos mannen. Han bör kunna vara herre öfver sig sjelf, sina passioner och sitt öde; — eljest är han icke man, och icke'värd att älskas af en ädel qvinnä."

„Fordrar ni nu icke att han skall vara mér än menniska?"

„Jag fordrar att han skall vara mer, det vill säga menniska i detta ords högsta och skönaste bemärkelse. — Guds afbild här på jorden."

„Det är ett ideal, hvars återbild ni icke kan finna här."

„Jo, jag har funnit detta ideal."

„Ah! — Nämn mig honom."

„Jacobo!"

Blodet rusade upp åt hufvudet på Herman, och Stephana kände att detta namn kom honom att rycka till. En tystnäd uppstod, grefven återtog efter en stund:

„Har ni aldrig hos honom sett någon eftergift för passionen, någon svaghet?"

„Aldrig. — Jag har sett honom utan att blinka höra de svåraste slag lifvet kan gifva. Jag har sett honom med lugn panna uthärda det svåraste öde, det bittraste smärtor. Jag har sett honom med yttre lugn uppoffra sina skönaste drömmar, sina käraste förhoppningar för det rätta, och, utan att ett enda ögonblick vackla, emotstå de största frestejser, under det att hans eget hjerta och blod gjorde sig upproriska. — Ah! grefve, jag har just hos honom beundrat den styrka jag ville återfinna hos hvarje man."

„Der inga passioner finnas, der finnes äfven denna styrka; och troligen är han lycklig nog att icke ega sådana."

„Tvärtom, grefve; han är en menniska med starka, mäktiga passioner; med ett blod hälften spanskt och hälften engelskt; men med ett svenskt hjerta, trofast, varmt och redligt."

„Hvad är det då för en kraft i hans själ som gör honom så stark?"

„Han är christen!a Det låg ett så djupt och genomgripande allvar i tonen, att Herman tyckte att orden liksom upprepades af ett echo i hans eget hjerta.

Återstoden af vägen tillryggalade de tigande.

„God natt!" sade Stephana, då hon drog sin arm undan ochskulle gå in. Grefven aftog hatten, utan att säga ett ord

och gick ned till sin flygel.

Då Stephana inträdde till grefvinnan, sof hon. Helfrid satt med hufvudet stödt emot handen och befraktade uppmärksamt en gravyr som låg framför henne. Hon märkte icke Stephana, förr än denna lutade sig öfver hennes skuldra och frågade:

„Hur har det varit ?“

Helfrid såg upp nästan förskräckt, men då hon mötte Ste-phanas milda, kärleksfulla ögon, smålog hon och sade:

. „Mamma har sofvit i hela tiden.“

Stephanas blick föll nu på gravyren som låg framför Helfrid.

„Det der ansigtet är förvånande likt Jacobo,“ sade Stephana.

„Ja, är det icke? — Jag har en lång stund betraktat det och funnit det likare och likare ju mera jag sett derpå.“

„Stackars Jacobo; hän har haft en tråkig tid, den som förflutit.“ Stephana satte sig i en emma och lutade sig emot ryggstödet. „Men han har varit så ifrigt sysselsatt, och har med arbetet velat ersätta förlusten af våra trefliga aftnar, dem han blifvit van att tillbringa med mig. Det är nu fyra år som vi dagligen lefvat tillsammans, och endast varit skilda under någon mindre resa som han gjort.“ ,

„Ni är ju uppvext med honom?“

„Nej, jag är född i Sverige, han i Nya England, och då vi första gången sammanträffade var jag nitton och han tjuguett år.

Han hade då redan genomlefvat mången svår sorg, kämpat mången bitter strid med lifvet, och ehuru endast en yngling till åren, var han en man till karaktersstyrka och förstånd. — Den förtidiga kampen med bekymmer, motgångar och lidna oförrätter hade blekt bort lifvets glädje för honom och förvandlat den till ett djupt genomgående allvar, — Men här pratar jag bort tiden, och gör såsom en svag mor eller syster, glömmer allt för att få lofsjunga min älskling. — Ni måste gå till hvila fröken Helfrid. “

„Jag stannar heldre här och hör er tala om.........“

„Om hvad?u frågade Stephana. /

„Om herr Lange,“ svarade Helfrid, med ett matt leende. „Det är något så sällsamt uti att höra en så ung man som han besitta så ovanliga egenskaper, som dem man måste tillerkänna honom.“

„Nej, fröken Helfrid, ni får lof att söka hvila. I morgon skall jag tala om allt hvad som kan intressera er.“ fielfrid reste sig upp för att gå.

„Man har i dag berättat mig att ni ämnar gifta er, är det sannt?“ Stephana fattade hennes hand.

„Det är frågan derom.“ Helfrid var blek.

„Älskar ni baron Skjöld?“„Jag hyser aktning och tillgifvenhet för honom. — God natt, min fru.“ Helfrid tryckte en lätt kyss på Stephanas panna och lemnade derefter rummet.

När Stephana blef allena, drog hon till sig ett skrifdon och papper som funnos på bordet och skref följande ord:

„Min älskade Elin!

Nu är ögonblicket inne att låta honom få sitt arf, för att pröfva om hans högmod icke åter reser sig när han blir rik igen. Fattigdomen har han burit bra, men den är mindre svår att bära, emedan man måste böjas deraf; men att bära lyckan är svårare, och jag fruktar att det Romarhjertiska blodet då skall göra sig gällande hos honom. —r- Att hoppas något af modren, fruktar jag vara dåraktigt, ty hennes stolthet har förtorkat hjertat. Dock, vill jag ännu icke misströsta. Sjukdom och kroppsliga lidanden bruka veka upp sinnet. Kom, kom så fort du hunnit arrangera affärerna. Hösten skall visa oss om den förskjutna dottren och sonhustrun kan ega något hopp för framtiden. Lef väl! min vän. — Lord Charter följer dig hit, hoppas din tillgifna

Stephana Stephensen.“

Just som Stephana slutat brefvet hördes en suck ifrån gref-vinnan, och derpå följde ett svårt hostanfall. Ögonblickligen var Stephana vid hennes säng. — Kammarjungfrun, som tillika vakade, hade insomnat i sin stol och sof så tungt, att hon icke väcktes af grefvinnans hosta. Under den svåra attacken höll Stephana henne i sina armar och torkade ångestsvetten från den bleka pannan. Det var något verkligt rörande i den sanna och enkla ömhet som låg i Stephanas omsorg. Man såg att hon hade velat göra allt, blott hon förmått lindra det plågsamma anfallet. Sedan hon gifvit grefvinnan några stillande droppar mattades anfallet, och slutligen upphörde det. Stephana lade henne ned emot kuddarna. Under några minuter afbröts tystnaden endast utaf grefvinnans korta och hastiga andedrägt. Slutligen sade hon, med matt och svag röst:

„Min fru, ni är mer än god, som med så mycken omsorg vårdar en fremling.“

„Ni är icke en fremling för mig, grefvinna,“ sade Stephana mildt.

„Jag har varit något ändå sämre än fremling, jag har varit ganska fiendtligt sinnad emot er, och äfven i trots af er välvilja visat er min ovanskliga sinnesstämning; ni har det oaktadt uppfört er så deltagande mot mig, och likväl måste ni hysa lika litet sym-pathi för mig som jag för er. Hvad har då kunnat förmå er att egna er tid och uppoffra er beqvämlighet för mig?“

„Det, att jag är christen och ni en medmenniska,“ svarade Stephana lugnt. „Hvar helst en lidande finnes, och jag kan bistå, är det min pligt att göra det.“

Grefvinnan låg tyst och andades tungt.

„Skall jag läsa för er?“ frågade Stephana.„Nej, tack! t— Har doktorn talat vid min son?“,

„Nej, grefvinna, han talade endast vid mig. ^

„Och han sade er hvad han sagt mig, kan jag torstå?“

,.Ja!. Endast hans löfte till er, afhöll honom ifrån att tala vid grefven och fröken, “ : .

^Besynnerliga lek af ödet, jag skulle ändå dö på Kungsborg,“ — mumlade grefvinnan. Hon låg, en stund tyst, derefter kastade Lon sig oroligt af och an på kudden, liksom någon smärtsam tanka upptagit hennes själ. Man kunde läsa i hennes aftärda: ansigte, att någpn pinsam tanke qvalde henne. Plötsligt yttrade hon:

„Doktorn tror således, att jag ännu ett par månader skall hålla ut att kämpa med lifvet?“

,,Ja, det tror han; men han anser det omöjligt för er att få så mycket krafter; att ni kan företaga någon resa."

„Jag skall således hafva så mycket qvar af lifvet, att jag får se Helfrid gift med en man, som är henne värdig. -— Sedan skall jag dö nöjd, ty jag medför då i grafven vissheten, att hon innehar den ställning i lifvet söm hon bör hafva.“

„En lysande ställning, der lyckan kommer att saknas. Icke är barpnen en man för fröken Helfrid. Tror ni verkligen, att hon älskar honom ?“

„Älskar!Ah! min fru, nämn icke för mig det ordet, det innebär ingenting annat än en tygellös nyck, hvilken, då den får be-herrska sinnet, sprider olycka och vanära omkring sig.“

„Tvärtom, det är jordens högsta goda. Ni, grefvinna, huru beundransvärd är ni icke de ögonblick, då ni öfverlemnar er åt kärleken till edra barn, då forst finner man att denna känsla är den enda, som aldrig förnekar sig. Det är en flägt af himmelen i men-niskans bröst. Också sade Han, som predikade försoningens och kärlekens lära: ’Den der mycket älskat, honom skall ock mycket förlåtet varda.’ — Skulle vi då vilja förneka kärleken. Betrakta er dotters öga då det ser på er, och säg, är det en känsla som förvillar sinnet, eller är det icke snarare en stråle från en högre verld som blickar emot er?“

Grefvinnan teg, men den nervösa darrningen af öfverläppen utvisade att hon icke var känslolös för Stephanas

ord. Denna återtog efter en stunds tystnad:

„Då man i tanken genomgår anden i christendomen, så förvånas man öfver, att vi christne så litet förstå den, och så fullkomligt öfverlåta oss åt känslor, som äro i rak strid emot den lära vi erkänna oss till. — Så t. ex. säger christendomen: ’vi äro alla lika inför Gud, och att vi skola älska hvaraudra inbördes,’ och likväl hysa de som stå högt i samhället afund till höga, förakt för de lägre. Detta är det sätt, hvarpå vi tillämpa vår chri-stendom i samhället, och äfven enskilt; öfver allt återfinna vi en inneboende hatfullhet till hvarandra. Likväl borde vi med Christiexempel för ögonen tänka, att hans ord böra bo i hjertat och ligga till grund för våra handlingar. — Våra läppar bekänna honom, men våra hjertan förneka hans lära. Ack, grefvinna,44 Stephana fattade hennes hand, „äfven ni har förnekat försonings-läran, och likväl ler i ert hjerta så mycken godhet. Ännu i lifvets afton tänker ni på er dotters verldsliga lycka, icke på hennes verkliga; och likväl är hon er så kär, att ni för henne ville offra ert lif, om ni kunde.“

„Min fru,“ sade grefvinnan, med förnäm röst, ehuru maft, „ni träder nu in på ett gebit, der en fremling icke eger rätt att inträda. “

„En fremling, ja; men jag är ingen fremling14, sade Stephana med värma. „Vänd er icke ifrån mig, grefvinna,, tänk icke att ni förringas eller förnärmas af mig, derföre att jag är ett barn utgånget från folket; utan ihågkom blott, att ni och jag äro christna, och inför dens tron, ni snart skall stå, äro vi likar. Kalla mig icke en fremling; jag är det icke. — Jag har älskat er, äfven då ni visade mig förakt* och min tillgifvenhet gör att mitt hjerta icke är fremmande för er. Tro dock icke att jag närmat mig ef; derföre att ni var grefvinna; nej, min fördom emot adeln är lika stor som er mot oss, barn af folket; och hade jag ej så varmt, så fast beslutat, att aldrig låta leda mig af mina fördomar, utan att i allt, så vidt möjligt var, ställa mig Christi lära till efter-döme, så hade äfven jag i min republikanska enthusiasm låtit fanatisera mig. Nu, grefvinna, låt mig vara vid er sjuksäng, icke såsom en fremling, hvars deltagande ni fördrager, derföre att ni icke kan undandraga er det, utan såsom en dotter, den der älskar er af hela sin själ.“ — Stephana såg att grefvinnan lindrigt rynkade ögonbrynen, och derföre tillade hon: „Ni vill det icke? Nå väl, jag skall ändå för er vara hvad jag alltid varit.44

Dessa sista ord sades med ett så allvarligt uttryck af godhet och undergifvenhet, att grefvinnan kände sig rörd deraf, isynnerhet när hon öfvertänkte alla de tusende försakelser, alla de uppoffringar Stephana ålagt sig, för att under dessa plågans dagar bistå henne, som behandlat Stephana med så mycket öfvermod; grefvinnan tryckte matt hennes hand och hviskade:

„Ni tager mitt hjerta, emot min vilja och mitt förnuft. Jag har hela mitt lif igenom lefvat för en idé, och ni gör mig nästan trolös emot den.44

„Icke trolös,44 sade Stephana och kysste grefvinnans fuktiga hand, „men jag skall älska er så uppriktigt, vårda er så troget, bedja så varmt för er, att ni vid slutet af er lefnad skall glömma en idé, som förbittrat hela ert lif.44

„Ni bedrager er, min fru, jag skall dö såsom jag lefvat, aristokrat af själ och hjerta. Det är icke den idé jag lefvat för, som varit mitt lifs olycka, utan just de idéer ni hyllar. Om niVisste huru mycket ondt de ofrälse gjort mig,'skulle ni förstå, att jag aldrig kan upphöra att afsky dem.“

„Icke är det dessa som gjort er ondt, utan ni dem,“ hviskade Stephana.

Grefvinnan fick åter en kort attack," ehuru helt lindrig. När den var öfver sade Stephana:

„Förlåt mig som förleder er att tala, då doktorn förbjudit det. — Yill ni ej att jag läser .högt för er, kanské-ni sedan kan slumra. “

„Ja, läs något som kan göra mig lugn,1*"svarade grefvinnan.

Stephana tog en bok. Med hufvudet lutadt i handen, boken liggande i knä, läste 'Stephana om den1 christliga anda som bör genomgå vårt lif. Det var ord så milda,, så hänförande och fulla af frid och försoning,\ att man tyckte det de titgingo från en engels hjerta. Ehuru Stephäna läste en hél timma, hade hon ej en enda gång vändt.om bladet i boken. De.kärleksfulla och nästan smekande orden hade smugit sig in i den 'sjukas hjerta, så att

de framlockade tårar, hvilka tyst runnö. Det var som deksa tårar lugnat henne, och som de redan försonat henne méd mången bitter tanka, ty dä Stephana tystnade,- låg grefvinnan längé orörlig, liksom försänkt i bön. Äfvén^Stephana ;sat med hopknäppta händer och försjunken i tankar som tycktes göra hennes själ nöjd.

„Hvem har skrifvit de- ord ni läste?1- frågade grefvinnan slutligen.

„Gud !‘f svarade1 Stephana, med ett drömmande uttryck.

„Gud?“ "

„Ja, han har ingifvit mig dem. Jag har icke läst, gref-vinna, jag har talat ur mitt hjerta.

„Tack !w 'var allt hvad grefvinnan sa.de. Det återstående af natten, som Stephana vakade, låg den sjuka stilla, liksom begrundande hvad hon hade hört.

„Det förefaller mig som en hel evighet, sedan jag såg er,“ sade Jacobo åt Helfrid, följande dag, då han gick fatt henne i trädgården. „Jag har känt en tomhet inom mig, hvarje gång jag måst lemna Kungsborg, utan att få se en skymt af er. I dag föresatte jag mig att icke resa härifrån, förr än jag fått tala vid er, och som ni ser, har jag äfven utfört min föresats.1*

De hastiga slagen af Helfrids hjerta beröfvade henne förmågan att tala; men med en kraftig ansträngning af sin vilja, lyckades hon betvinga sin rörelse, och sade med temligen stadig röst: „Den omständigheten, att jag icke fått se er, har endast bidragit att göra den här tiden ännu sorgligare för mig.“! !

„Och likväl har jag varit på Kungsborg hvarje dag.u „Jag vet det.“„Hvarföre då icke bereda mig nigot enda ögonblick att få försäkra er om mitt deltagande, min vänskap?“

— Derföre att hvarje stund varit upptagen vid min mors sjuksäng. — Ack! det har varit så ångestfullfc att oupphörligt frukta att hon skulle gå bort. — Och sedan att se henne lida och veta att ingen bot finnes för hennes lidanden. “

„Det är färfärligt. Ni har blifvit mycket blek, fröken Helfrid." Jacobo betraktade henne ined deltagande.

„Hvad betyder det, om jag blott egde hoppet att mamma skulle blifva frisk. Hon är nu så svag, att vi måste försaka äfven den utsigten, att genom ombyte af luft och vistandet i varmare länder kunna se hennes helsa förbättras. Det är något outhärdligt pinsamt i den tanken, att hon förr eller, isednare måste dö i denna fruktansvärda sjukdom, hvilkens framsteg ingen förmår hämma.“ „Men grefvinnan är ju något bättre?"

»Ja, hon skall i dag försöka att ligga klädd på en soffa." „Baron Skjöld väntas ju hit?"

„Ja." Helfrid rodnade. Jacobo fattade hennes hand, sägande: „Och grefvinnan ämnar åt honom skänka sin dotter?"

Den tanken utgör en af hennes käraste önskningar," svarade Helfrid lugnt. M

„Utgör det äfven en af edra?" Jacobo ritade med sin käpp i sanden.

„Kan ni göra mig den frågan?" Helfrid såg upp till honom med en öppen blick.

„Ja, hvarför icke. — Man har sagt mig, att ni ämnar skänka baronen er hand, och detta, fröken Helfrid, bör jäg väl icke antaga att ni gör, utan att hjertat följer med, i annat fall beginge ni en ganska oriktig handling."

„Oriktig! och på hvad sätt? — Jag har aktning för baronen; jag hoppas att en dag kunna hysa verklig tillgifvenhet för honom, och jag uppfyller en af min mors innerligaste önskningar. — Hvad orätt ligger det då i mitt handlingssätt?"

„Det orätta ligger deruti, att ej ert hjerta följer med gåfvan af er hand. — Ni tager emot baronens kärlek, och ni ger honom — „Hela mitt lif.“

„Med undantag af er kärlek."

„En dag skall jag äfven lyckas att älska honom."

„Deruti har ni rätt; men innan den dagen kommer, bör ni icke

förena ert öde med hans. En dylik handling af er skulle............“

Jabobo afbröt och tillade med sitt vänliga leende: „Men jag är ju alls icke berättigad att så tala till er; min tanke i detta ämne kan med skäl anses obehörig, och endast det lifliga och sanna intresse, jag hyser för er, kan urskulda min inblandning i en sak,

som endast rör er, och likväl............“

„Tala ut jag ber."„Och likväl skulle jag önska att ega rätt att tala ut hvad jag tänker."

„Den rättigheten eger ni mer än någon annan."

„Godt ! öch ni skäll icke finna erfsårad af hvad jag säger?"

„Nej, ty jag skall minnas att hvarje ord är dikteradt af deltagande. “

„Och tillgifvenhet."

„Hvarföre afbröt ni vid likväl? . . ?

„Jag ämnade säga, ätt en dylik handling af er skulle helt och hållet förändra min tanke om er karakter."

„På hvad sätt?“ -

»Jag har gjort mig dét begrepp om er, att det vore er omöjligt att nedlåta er till något falskt och osannt. Tillöchmed er stolthet, den jag i det hela ogillar, har jag ansett af sådan natur, att den höjde er öfver hvarje lumpen handling. Det smekte min själ ätt tänka på er såsbm något ädelt till tankar, känslor och uppsåt." Jacobo tystnade.

„Hvarfore fortsätter ni ej?“

„Behöfver jag det. Handlade ni i öfverenssfämmélse med en dylik karakter; om ni af veridsliga bevekelsegrundér, rackte er hand åt en man, den nfligke älskar, under det att.................“

„Mitt hjerta tillhör en annan," inföll Helfrid, med en hög rodnad.

„Alldeles. — Ett af de två, antingen har er böjelse för denne andre varit en Öfvergående fantasi och;röfvergått på baronen, eller ock begår ni emot denne sednare en svekfull och trolös handling, då ni utän kärlek bliv hans - maka. På en dylik grund bygges inged lycka. I båda fallen har ni förverkat de begrepp jäg gjort mig om er."

„Ni är sträng; men jag vill bevisa er att ni ick$ begått något misstag,! då1 ni ansåg mig oförmögen till hvarje lumpen handling, eller då m trodde att min karakter var sann. Den, vid hvilken mitt hjerta en gång fästat éigy- skall det äfven älska intill sin död. Jag är en i grunden för lugn karakter att någonsin falla offer för en nyckfull fantasi, mina känslor ärö derfill allt för djupa och, om ni Sa vill, för ensidiga. Jag flammar aldrig upp; men den eld som bränner i mitt hjerta, helt tyst och obemärkt, skall brinna der så länge jag léfver."

„Tack, Helfrid, nu är ni sådan jag älskar att tänka mig er.“ Jacobo glömde ordet fröken, och Helfrid gaf ej akt på hans glömska.

„Nu, då jag ämnar uppfylla min mörs önskan öch räcka baronen min: hand,,;Sker det derföréj att jag dermed gör henne den största glädjen lifvet kan Skänka, samt förljufvar hennes sista stunder. Jag ämnar icke träda ljugande inför Guds ansigte och lofva bort min tro utan fulf föresats- att hålla min ed. Jag tänker icke hyckla kärlek, utan jag tänker såsom maka göra allt för attfästa min tillgiiVenhet vid den man, emot hvilken jag alltid skalf. Isöka att samvétsgrannt uppfylla mina pligter. Medvetandet, att genom denna förening hafva försonat min mor med de sörger och lidanden hori haft, skall göra mig stark och ingifva mig krafter att vara en värdig maka."

Undér det de: samtalade hade Helfrid och Jacobo satt sig på-en bänk.

i,Allt hvad ni nu sagt, fröken Helfrid, är sofismer, klädda i vackra ord, och utgöra tyVärr de vanliga åsigterna,

hvarmed man söker förvilla förstånd och känsla."

„Detta påstående tål en närmare förklaring."'

„Och jag skall äfven ! gifva er den; men först måste ni svära mig uppriktigt: anser ni er kunna blifva lyckligi'med baronen?"

^Lycklig! Dét är något man knappast kan göra anspråk på här i lifvet; men jag hoppas ätt icke blifva'Olycklig, och det är ju allt hVad vi éga rätt att af verkligheten begära."

Jacobo såg på henne med ött uttryck af medlidande, då han sade:

„Ni har om lifvet en ganska sorglig åsigt, för att icke säga eri fullkomligt falsk; Ert svar bevisar' emajlertid, att ni icke hoppas på någon lycka, ehuru ni gör er blind för den olycka ni frivilligt går att öfverlemna er åt. Likväl borde i en ung flickas hjerta finnas en instinkt som sade henrié, att ett äktenskap utan kärlek är något mer än olyckligt; det är étt vidrigt och onaturligt , våld på hennes qvinliga finkänslighet; men ivanan ätt betrakta det: såsoin en materiel affär, icke såsom en moralisk föreningi af tvenne själar, har gjort* att mari förgätit denna naturliga finkänslighet. Ilar ni någonsin tänkt er in i Guds afsigt, då Han stiftade äktenskapet? Nej, ni har, såsom alla; andra unga flickor, ifrån er tidigaste barndom hört att ni en dag skulle gifta er, att ni till man bör hafva en karl, hVars förmögenhet och samhällsställning är sådan att deri anstår ér'Och öfverensstäirimer med dé anspråk edra för-' k äldrar hafvä på sin blifvande måg.: En dylik förening bör grunda

p sig på ömsesidig aktning, det har ni äfven hört; men ordet kär-

lek har man aldrig uttalat', åf fruktan att göra er romariésk. Icke heller har man någonsin gjort er klart, hvaruppå er aktning för den blifvande männen bör hvila. Mari tager sällan något annafi betraktande än Hans förmögerihet/éller det anseende han i verlderis ögon eger. Huru han till sin moraliska karakter egentligen'är kommer icke i fråga, och på sådana grunder knytaS" nutidens äktenskap. -ö. Kan man göra anspråk på att en dylik, af vvrldsliga intressen, : stiftad föféning skall kunna bringa kontrahenterna lycka, eller i sig innebära ett sä heligt' och innerligt föreningsband att lycka, frid och moralisk förädling deraf skall uppblomstra? — Nej, sådana niakar likna tvenne varelser som med liknöjd håg bära ettok, som de ej kunna afkasta, och sjelfva luften i det kärleksfattiga hemmet blir sådan, att den förtorkar hvarje förädlande känsla och återverkar på det uppvexande slagtet, hvilket, uppvext i en dylik atmosfer, måste lida brist på näring för de högre och ädlare känslornas harmoniska utveckling, och deraf uppkommer den brist på moralisk lyftning som utmärker vår tid.“ j— Jacobo höll upp och såg tankfullt framför sig. Helfrid betraktade honom med blickar fulla af beundran; ty det låg en djup sanning i hvad han sade.

„Så förvända äro våra begrepp,“ återtog Jacobo, „att samma, mor som aldrig med sin dotter talar om att hon har ett hjerta, hvilket en dag skall höja sin röst, af fruktan att störa den jungfruliga friden i hennes själ, öfverlemnar henne utan tvekan till den man som bjuder henne guld och rang. Dervid tager man icke det ringaste flickans känslor i anspråk; och samma flicka, som rodnar i ett sällskap, då inan nämner ordet kärlek, går med leende läppar och kallt hjerta att blifva maka åt en i det hela för henne alldeles likgiltig karl; medgif att det der, opartiskt taladt, har en slående likhet med österländska bruket att köpa sig en slafvinna.“

Helfrid skiftade färg.

„Och den unga flickan, som så der utan kärlek med kallt blod och beräkning bliiven mans hustru, hon eger alldeles icke några högre begrepp om sin qvmliga värdighet, än den unga circassiskan som åt den mesthjudande låter sälja sig.“

„Nu går ni för långt,“ inföll Helfrid med purpurröda kinder.

„Alldeles icke. Er egen känsla skall gifva mig rätt, om ni en .gång allvarligt tänker på saken. Äktenskap, fröken Helfrid, bör aldrig knytas, om ej en helig, varm, ren och djup kärlek förenat de personers hjertan som skola blifva ett till hela sin varelse, och hvilka skola dela sorger och fröjder, samt vandra ett helt lif tilltillsammans. Äro deras hjertan ej i en dylik harmonisk förening sammangjutna, då är äktenskapet icke hvad det bör vara, och deraf kan

aldrig uppstå någon lycka, eller någon moralisk förädling på själen utöfvas. Den man, till hvilken en qvinna öfverlemnar sig för ett helt lif bör hon icke allenast högakta, hon måste älska honom af hela sin själ, med hvarje fiber i sitt hjerta, såsom "vore han den bättre delen af hennes varelse; och den qvinna, vid hvilken en man förenar sitt öde, bör för honom vara kärare än hans eget lif; endast då skall äktenskapet blifva hvad det bör vara, en helig och oupplöslig förening, der tvenne hjertan klappa med samma slag, och då skall äfven det uppvexande slägtets moraliska utveckling, blifva helt olika med hvad den nu är. Det innebär något lågt, simpelt och, tillåt mig säga det, djuriskt i det sätt hvarpå man nu behandlar äktenskapet. Det är ett förnedrande af alla de ädlare och högre känslor Gud nedlagt i våra hjertan, och ni, fröken Helfrid, ni som är uppfödd i förakt för allt lågt, som öfverlemnat er åt bördsfördomarne, endast derföre att ni trotter genom dem höjd öfver massans råa instinkter, och i arf fått en förädlad och upphöjd själ, ni, ni står i begrepp att, lik en annan handelsvara, öfverlåta er åt en man, den ni icke älskar, den ni i djupet af ert hjerta känner att ni aldrig skall älska, och med hvilken ni icke skall förmå att sammanlänka er själ så, att den blir ett ined hans.; — Medgif, att jag har rätt, då jag påstår, att ni alldeles skulle förneka den karakter jag ansett er ega, ifall ni så handlade."

Det | var ett svårt ögonblick för Helfrid. Hon erkände att han hade rätt, hon tvangs att nästan beundra honom just i det ögonblick, han förödmjukade henne infor henne sjelf, och likväl var det ett något inom henne som sade, att han allt för strängt bedömde hennes handling. Hon visste, att hon leddes af den innerligaste önskan att göra modren lycklig och att bereda henne den enda glädje lifvet egde. Också; 1 svarade Helfrid med nästan fast röst:

„Ni hår fullkomligt rätt i allt hvad ni säger, och jag -skänker edra ord min odelade aktning; men det gifves likväl fall, då man, utan att ledas af beräkning, utan att sälja sig, såsom ni uttryckte er, kan knyta en äktenskaplig förening, ehuru hjertat icke följer med gåfvan af handen, och då vi ledas af rena och oegennyttiga känslor. I forntiden offrade man sitt lif åt gudarna för att rädda fosterland, föräldrar eller något kärt föremål ifrån olyckor och undergång; och ;,vi läsa med rörelse om dessa offer. Nå väl, öm en dotter uppoffrar sin lycka för att dermed bereda'sin mor en fröjd, ligger det icke der-uti lika rena och heliga känslor. Hon betalar ju derigenom jsjn skuld till den som gaf henne lifvet, och mig synes att en sådan handling förtj enade,, om ej aktning, åtminstone undseende."

„Undseende; — ja; ty detta skänker ni ju den mor som i förtviflans ögonblick mördar sitt barn; men handlingen i och för sig är och förblir origtig. Ert resonemang är falskt, fröken Helfrid, och detta skall jag- straxt bevisa er. Ni talar om de offer, man i forntiden gjorde af heroism, och ni jeraför dem med det ni nu ämnar göra. Min fröken^ de förutnämnda offren sträckte Sig blott till ens eget lif och innefattade endast ett ögonblick af fysisk smärta.' Om ni för er mors lycka offrade endast, ert eget lif, då skulle jag beundra er och vara den första att finna er stor i er sjelfförsakelsé; men nu uppoffrar ni, för en fantasi hos henne, icke blott er egen framtid, lycka och moraliska förädling, utan ni gör det äfven med en annan menniskas; för att icke tala om den utsträckning till ett uppvexande slägte som detta steg har. Huru samvetsgrannt ni än må söka uppfylla edra pligter såsom maka, huru väl ni än må spela er rol såsom hustru,-sa skall ni ändå aldrig lyckas dölja bristen på kärlek, och er man skall snart finna att han aldrig egt och aldrig skall ega ert hjerta. Hvad har ni

13då gjort? Svikit hans rättmätiga anspråk på lycka. För att bereda er mor en ögonblicklig och fåfäng glädje, har ni dömt denne man till ett kärlekstomt äktenskap vid er sida. Hvad blir följden? Att han och ni komma att presentera denna vanliga, och om jag så får säga, förhatliga typ af makar, der hvar och en på sitt sätt söker i yttre förströelser eller ntsväfningar glömma den missräkning de gjort på huslig sällhet. Säg mig nu, på ert samvete, uppväger verkligen den glädje, ni bereder er mor, den olycka ni drager öfver ert eget och er makes hufvud? Jag skulle ingenting säga, om ni dermed kunde rädda er moders lif eller undanröja någon stor och förfarlig olycka för henne, med få ord, om hennes välfärd berodde på detta offer; men nu, nu sker det för att smeka en af hennes svagheter, att tillfredsställa hennes stolthet och lugna henne för er ekonomiska ställning; allt verldsliga bevekelsegrunder. Fröken Helfrid, jag har troligen ledsnat ut er med mina fornuftsgrunder, och kanske äfven förtörnat er, men jag har talat af uppriktigt hjertä,' med ett fullkomligt oegennyttigt intresse för ert väl, och ber er derföre betrakta hvad jag sagt, såsom utgående från min önskan, att i egenskap af vän tala sanningens enkla språk. Icke sannt, ni har icke missförstått min afsigt?“ Jocobo räckte Helfrid handen.

„Den kan icke af mig missförstås. Det enda jag erfar är en sann erkänsla for hvad ni sagt.“

„Och ni skall tänka på mina ord, innan ni fattar ert beslut?“ „Ja, jag skall öfvertänka dem.“ Helfrid steg upp, och de gingo tigande emot byggningen.

„Det lär vara bjudning hos friherrinnan F. i dag; skall ni dit?“ frågade Helfrid.

„Ja, jag har lofvat att komma.w

„Hon är ett i högsta grad älskvärdt fruntimmer.*

„Hon är obeskrifligt intagande. Jag har få gånger i mitt lif träffat en varelse, så sammansatt af idel eld och lågor, som hon är. Hon liksom med våld rycker ens själ med sig.“

„Ni har således äfven känt inflytandet af hennes hänförande liflighet.“

„Om jag det icke hade gjort, vore jag ej man. Hon är en verkligt farlig qvinna för den som älskar att bedåras af ögonblicket.* „Och hvilken dödlig finnes som ej gör det. Alla hängifva vi oss, mer eller mindre, åt ögonblickets fröjd och intryck.*

„Det är ganska sannt; också är jag säker på att friherrinnan vunnit och skall vinna ett otaligt antal af hjertan. En hvar, som kommit inom trollkretsen af den oemotståndliga tjusningskraften af hennes älskvärdhet, löper fara att förlora sitt lugn.*

„Äfven ni?“

„Man kan ej förlora en sak, som man redan har förlorat.Vore än den lidna förlusten ersatt, ville jag likväl icke nu förälska mig i en qvinna och på henne bygga mitt väl eller ve.11

„Ville ni ej; kan man med sin vilja befalla öfver sitt hjerta?“

„Då man som jag en gång spelt bankrutt på kärlek, harman förlorat den der friskheten i känslan som erfordras för att låta intrycken föra en med sig emot sin vilja. Den som en gång lidit skeppsbrott blir rädd att göra det för andra gången.11

„Friherrinnan kan således icke blifva farlig för ert lugn?11

„Jag hoppas åtminstone att hon ej skall blifva det,11 svarade Jacobo, leende. „Jag tror mig icke behöfva frukta, att kärleken än en gång vill göra mig det sprattet att flyga bort med mitt förnuft ; ty det vore verkligen ett stort oförnuft i en dylik böjelse.11

„Hvarföre? Friherrinnan är énka, fri och fullkomligt sjelfstän-dig i sina åsigter, och utan all hög tanka om den klass hon tillhör.11

„Må vara, att jag vore nog förmäten att tilltro mig ega förmågan att vinna hennes hjerta, sä skulle jag icke vilja försöka det, och alltid betrakta en förening emellan henne och mig overk ställbar.11

„Skälet?11

„Det enkla, att jag icke till maka vill hafva en person, den der anser sig ha gått ett trappsteg ned, då hon blef min hustru. Ehuru jag sjelf icke så skulle bedöma vår ställning, innefattar likväl medvetandet af att hon, i sina från barndomen insupna idéer, skulle kunna anse sig ha’ stigit ned till mig; en sådan förödmjukelse gör för mig en dylik förening omöjlig. Vi, republikens barn, hafva äfven vår stolthet, och jag har en icke ringa grad deraf.11

Helfrid teg. Jacobos ord liksom qvalde henne, och hon erfor ett obeskrifligt bittert lidande vid dem.

„Några dagar förflöto. Grefvinnan hade nu en af dessa skenbara förbättringar, hvilka äro så bedrägliga och göra att lungsots-patienten sjelf, så väl som dess omgifning, oupphörligt återföras till hoppet att det onda skall hafva en öfvergång. Krafterna vöro likväl så medtagne, att hon icke förmådde gå så mycket som tvärs öfver golfvet, utan bars, sedan hon blef klädd, ifrån sängen till den soffa eller hvilstol, - der hon tillbringade dagen. En eftermiddag, sedan grefvinnan blifvit klädd och intagit sin plats på en i lilla salongen befintlig pompadour,

inträdde Stephana för att aflösa Helfrid, så att hon skulle få tillfälle att göra en promenad. Sedan Stephana och grefvinnan blifvit allena, sade den förstnämnda: „Jag väntar om fjorton dagar hit en person, hvars närvaro jag fruktar skall tillskynda grefvinnan ett obehag.11

„Min fru, edra gäster kunna icke genera mig, efter jag nu mera icke kan lemna de rum jag bebor, och, som ni vet, troligen aldrig kommer att som lefvande lemna dem.11„Men den person, jag talar om, är på sätt och vis slägt med er, grefvinna, och derföre torde hennes blotta namn innebära något obehagligt för •er; Jag menar grefvinnan Elin Romarhjerta.“;'r

„-Ni -mishager er, om ni tror att vi äro slägt,“ -svarade gref-vinnandstolt, „och jag hoppas, att grefvinnan Elin har tillräcklig takt att icke göra anspråk derpå, eller såsom frände åöka närma sig oss.“ „Derom är jag fullt förvissad. Hon är tillräckligt stolt för att icke vilja truga sig på någon.“ Stephana hade fått en lifligare färg.

„Då, min fru, kan ni vara fullkomligt lugn. Jag, skall icke en .gång ihågkömma att hon och jag gästa under samma tak. Ni har ju åt mig öfyerlemnat des'sa rum, och de utgöra ^således ett gebit, dit ingen fremmande, utan mitt samtyfcke,’ skall inträda.“ En paus uppstod. Stephanas ansigte var vändt ifrån grefvinnan, så att denna icke kunde :sja \de vexlande uttrycken af smärta och harm, ? som der aflöste hvarandra.

„Min son lärer resa åt England i nästa vecka,“ återtog grefvinnan. „Ja, grefven har underrättat mig-=derom.‘‘,s.s „Ehuru; smärtsamt det blir ätt skiljas från honom nu, då jag icke vet huru långt mitt lif blir, är jag likväl nöjd att han lém-nar Kungsborg under den tid ert fremmande är här. Han skulle få svårare än jag att undvika all beröring med dem.‘‘:,f-

“Vi sköla hoppas att grefven vid ;sin återkomst finner er bättre. .Sommaren är ven tid, då personer med er sjukdom bruka liksom återvända till lifvet, och således böra vi väl tro på doktorns ord, som försäkrat oss, att ni skall öfverlefva den varma års tiden.“

: „Sjelf skulle-jag önska att doktorn sade sannt; ty då man eger endast två barn, vill man åtminstone se: en af dem lycklig innan man går bort.“

„Man har sagt mig, grefvinna, att ni har haft en äldre dotter, är hon död?“Bd

Stephanas ögon voro fästade på grefvinnan med ett så genomträngande och spändt uttryck, att de föreföllo dubbelt så stora som vanligt. — Vid Stephanas-ord spratt grefvinnan till, och hennes ansigte undergick en sådan förvandling, att det såg ut som om hon skulle svimma; men ögonblicket derefter voro de aftärda dragen åter kalla, och hon svarade med en afmätt ton:

„Hon är död;“

„Var hon äldre eller yngre än grefven ?“

„Yngré.“ -

„Det måste kännas bra smärtsamt att tänka på en dylik förlust. Hon var säkert helt ung då hon dog, efter man aldrig hör fröken Helfrid nämna henne:“ie:

„Ja, hon var helt ung. — Var god och öppna litet på fönstret, så sätter ni mig i verklig förbindelse/'Stephana hade blifvit mycket blek, och man såg att hon med någon svårighet hämtade| efter andan. Hon verkställde tigande grefvinnans önskan, och satte sig vid fönstret. *

„För några år tillbaka, då jag första gången besökte Paris, gjorde jag kekantskap med en svensk adelsman, om hvilken man kunde säga, att han till hela sin karakter och sina tänkesätt var ädling. — Det var grefve Carl Runa, säkert slägt till er, grefvinna, efter ni är född Runa?“

„Det var min ende bror," svarade grefvinnan, och ett lätt moln flög öfver hennes panna.

„Jag kan aldrig utan rörelse tänka på honom,“ sade Stephana. „Något så ädelt, till både sin yttre och inre menniska, har jag aldrig träffat. “

„Ja, nog var hans hjerta ädelt; skada blott, att han ifrån ungdomen insöp de franska frihets-idéerna, hvilket gjorde att han icke trifdes här hemma, utan bosatte sig i Frankrike, der han dog.“

„Han lär ha varit gift med en fransyska?"

„Ja, hertiginnan af * * Det låg icke ringa stolthet i den ton, hvarmed grefvinnan uttalade namnet på hertiginnan.

„Grefven hade en dotter, vill jag minnas." Nu fixerade Stephana grefvinnan.

„Dottren dog några veckor efter modren," svarade grefvinnan kallt.

„Men då jag var inviterad hos grefve Runa, presenterade han ett ungt fruntimmer för mig såsom sin dotter."

„Det är möjligt; jag tror att han hade ett fosterbarn."

„Grefvinnan känner icke denna fosterdotters sednare öden?" Stephanas läppar darrade lindrigt.

„Nej, min fru, det gör jag ej. — Skulle ni vilja låta mig höra er sjunga," sade grefvinnan med ett ovanligt mildt leende. „Er röst behagar mig."

Stephana efterkom genast hennes önskan och sjöng:

„Högt här uppå bergen sjunger jag så mången gång."

Det var liksom den enkla sången egt förmågan att i grefvinnans hjerta upprifva någon onämnbar smärta. Vid de första tonerna gick en nervös darrning genom hela hennes varelse, och då första versen var slut, utropade hon med dof röst:

„Hvarföre sjunger ni den der sången?"

„Derföre att den föll mig i minnet. Jag hörde grefve Runas fosterdotter sjunga den en afton, och jag skall aldrig glömma huru upprörd hon var sedan hon slutat den. Hon sade sig ha sjungit den för sin mor sista gången hon såg henne. Vill ni jag skall sjunga o något annat?"

„Åh nej, låt mig höra de andra verserna," hviskade grefvinan.

Stephana sjöng, sjöng så att man tyckte det hvarje ton gick från hjertat och till hjertat, också när hon slutat hörde hon en tystundertryckt snyftning från grefvinnan; men Stephana sjelf var så upprörd, att hon förblef sittande orörlig och lät händerna ila öfver instrumentet, utan att tänka derpå. En stund förflöt. Grefve Hermans inträde afbröt den stumma sceneri, som innebar ett helt lif af smärtor och lidanden.

Efter utvexlandet af några obetydliga och intet sägande fraser, gick Stephana ur rummet, med de orden:

„När grefven lemnar grefvinnan så var god och underrätta mig och fröken Helfrid derom, jag går ned till henne i trädgården."

Mor och son blefvo allena.

„Vet du att Elin kommer hit?" sade grefvinnan och slöt sonens händ emellan sina båda.

„Ja, fru Stephensen har underrättat mig derom."

„Och det är derföre du gör den der resan till England?"

„Nej, den gör jag helt och hållet för brukets räkning."

„Ämnar du sammanträffa med den der qvinnan?"

„Ja, jag ämnar se och lära känna henne."

„Herman! Hon är rik och du är nu fattig, betänk hvad du gör. Hvarje närmande till henne får sken af..........|

„Egennytta, vill mamma säga."

„Ja, och du kan väl aldrig så djupt förnedra det namn du bär, att du af sådana bevekelsegrunder tager till nåder en

hustru, den du-under lyckans dagar försköt för sin låga härkomst."

„Kari mamma tro detta om sin son?"

„Jag vill icke tro det; men förklara mig hvad du åsyftar med ett dylikt närmande."

„Jag skall lära känna denna qviuna, jag så skoningslöst behandlat, för att kunna bedöma hela min skuld till henne, och ifall jag finner henne vara ädel och god, skall jag söka att erhålla hennes förlåtelse för det barbari jag utöfvat."

„Skall du bedja henne om förlåtelse? — Henne, som stal ditt ädla namn och beröfvade dig dinfrihet. Henne som..................“

„Räddade mitt lif, och min heder, hvilka båda jag på ett'oförsvarligt lättsinnigt sätt satt på spel. Ja, min mor, jag inser fullkomligt väl, att jag tillhenne har en stor skuM, den jäg aldrig skall förmå gälda."

„Herman!" utropade grefvinnan med blossande kinder.

„Moder," sade Herman allvarligt, „öfvertala icke din son till att afstå ifrån hvad hans heder och samvete bjuder honom att göra. Tro mig, vi hafva båda, du och jag, mycket att godtgöra emot denna qvinna."

„Hvad säger du, jag9.'1

„Ja, min älskade mor, din kärlek till mig har gjort dig hård emot henne." *

„Sådan jag varit, sådan förblir jag intill min död," sade grefvinnan bestämdt, „och jag anser mig vara den förorättade. Tänk aldrig att jag skall närma mig till den der varelsen.",,Mamma, det begär jag icke; men hvad jag på.mina knän ber dig om är, att du icke uppställer några reglor för Helfrids uppförande som kan såra den person, hvars gäst du är, utan låter Helfrid umgås så med fru Stephensens fremmande som med hvilka andra personer som helst, och att Elin icke undvikes eller något företages som kan röja att hon af oss betraktas med ringaktning. Det skulle dödligt förödmjuka mig, att än en gång nödgas inom mig erkänna, att under det fru Stephensen visat oss en så hög grad af grann-lagenhet och välvilja, att vi aldrig kunna återgälda den, har min mor sårat och förnärmat henne. Yi böra i allt söka att visa henne vår aktning, just derföre, att hon framstått i alla sina handlingar såsom en qvinna med ädel och upphöjd karakter, samt en takt och finkänslighet, som öfverträffat allt hvad jag sett. Lofva mig derföre, för min skull, att Helfrid umgås med Elin såsom med friherrinnan F., eller hvilken gäst som helst, som uppehåller sig här.“

Grefvinnan gjorde några inkast, men Herman uttalade så allvarligt sin önskan och så bestämdt sitt ogillande af ett motsatt uppförande, att grefvinnan insåg det hon måste böja sig efter sonens önskan. Man talade en stund om saken, och sedan öfver-gick Herman till andra ämnen, och slutligen beredde han sig på att lemna rummet.

„Har du hört att fru Stephensen lärer ämna gifta om sig?" frågade grefvinnan.

„Nej, det har jag visst icke hört.“ Herman, som var halfvägs till dörren, vände hastigt om. „Med hvem då?* .

„Med en lord Charter, som lärer åtfölja Elin hit.*

„Hvem har sagt det?“

„Miss. Smith.“

Om aftonen satt Stephana allena i stora salongen, när Herman inträdde. Man talade en stund om likgiltiga saker. Herman tog slutligen den bok, som låg framför Stephana, och såg på titelbladet.

’Kriget i Nizam, af Mery,’ läste han.

„Har ni läst detta täcka arbete, af den snillrike Mery?“ frågade Stephana.

„Ja, det har jag; men sannerligen jag vid detsamma fastat något större intresse, än vid hvilken annan roman.“

„Jag åter läser det nu- för andra gången.“

„Verkligen? Hvad är det som väckt, ett sa högt intresse hos er?“ .

„En karakter."

„Engelsmannen?"

„Ja, sir Edward.",„Det är väl derföre att han är engelsman ?“

„Alldeles icke, utan derföre att karakteren är så sannt manlig. Han besitter en sådan hög grad af sjelfbeherrskning, att man tvingas beundra den, såsom något hänförande stort. Icke en enda gång förnekar han sin sinnesstyrka, sinnesnärvaro och förmåga att undertrycka hvarje utbrott af sina känslor.11- -

„Ni älskar företrädesvis: styrkan i karakteren, och skänker gerna :efter något af känslan, eljest skulle sir Edward icke så mycket behaga er, ty vid intet tillfälle upptäcker man hos honom en stor och mäktig passion eller eld i känslan; utan alltid framstår han såsom en man, hos hvilken känslorna äro normala.“

„Ni misstager er, grefvé,“ utropade Stephana lifligt. „Bakom hans sjelfbeherrskning tycker jag, att man-ser ett rikt hjerta glöda af både starka och mäktiga passioner, och jugt detta gör teckningen af denna karakter så idealisk. Inför en sådan nian kan en qvinna knäböja med full känsla, emedan han är ett väsende, starkare än hon. Och om jag hade träffat hans motbild, skulle jag känt mig stolt öfver att älska honom. Jag skulle icke kuuna skänka mitt hjerta åt någon annan l än den, som egde förmågan att beherrska sina känslor och intryck, emedan jag föraktar all svaghet hos inannen.“ B

„I er väg har ju en motbild till sir Edward kommit. Ni har ju den i herr Lange.“

„Ah, Jacobo! — Ni har rätt, der är verkligen ett starkt slägt— tycke emellan honom och sir Edward. “

„Och ändå har ni ej skänkt honom ert hjerta.-4 „Jag hade ovilkorligen gjort det, ifall ,jag ej varit .förmäld med den sorg, öfver hvilken jag bär en evig enkedrägtJU •

„Och hjertats känslor låta så befalla sig, att ni kunde af-hålla er ifrån att.älska en person, den ni af helå er själ beundrade?-' „Det var derföre, grefve, att mitt hjerta var brustet,?, svarade Stephana långsamt. „Jag skulle icke ha älskat, nej, jag skulle ha tillbedt Jacobo, såsom det ädlaste jag träffat i lifvet, ifall det funnits någon sträng i' mitt inre ‘.soin icke .varit brusten. Märk, det är öfver mig sjelf jag bär sorgdrägt, det är öfver min andliga död. De döda kunna icke känna kärlek.-4

„Och b ändå ämnar ni gifta er. “ Grefven betraktade heime med en till utseende lugn blick.

„Hvem har sagt det?“

„Jag har hört så sägas. — Ni väntar ju hit dén, åt hvilken ni ämnar anförtro er framtid.41 „Lord Charter, menar ni.44

„Alldeles. Yar det för att pröfva min sinnesstyrka, som ni nödvändigt ville att jäg skulle återvända till Kuugsborg så fort som möjligt ?“

„I hvad fall då? Skulle lord Charters giftermål ega för-mågan att sätta er sinnesstyrka på prof?" Stephana talade nu med den der lugna värdigheten, som hade något eget kyligt med sig-

„Ja visst, då lorden blir herré på Kungsborg, behöfver ni icke mig.“ Grefven talade också med ett lugn, som gränsade till likgiltighet.

„Tvärtom, då först behöfver Kungsborg er, ty lorden återvänder med sin unga fru genast efter bröllopet till England, och Kungsborg blir öde.“

„Det är således sannt att här blir bröllop i höst ?“ Grefven; såg på Stephana med ett orörligt ansigtsuttryck.

„Det är fullkomligt sannt

„Jag torde då få gratulera,“ sade grefven med ett leende, som föreföll bra kallt. „Men då ni gifter er, är väl äfven den dag: kommen, då ni aflägger den eviga sorgen?"

„Då jag gifter mig,“ upprepade Stephana, med ett vemodigt leende. „Ja, efter den dagen skall jag icke mera bära svart.“

„Lorden var då den som kunde få de brustna strängarna att ljuda; ty jag kan väl taga för afgjordt, att endast kärleken har kunnat förmå er, att än en gång sammanknyta ert öde med en mans.“

„Ni har rätt, endast kärleken kunde förmå mig till att räcka em man min hand.“

„Ni älskar honom således bra högt?"

„Ja,“ svarade Stephana, och lutande hufvudet tillbaka, betraktade hon Herman nppmärksamt. „Hans panna var mycket blek, och man kunde tydligt se att ett undertryckt lidande låg doldt bakom det skenbara lugnet.

„Han måste vara en annan sir Edward."

„Hvad han icke är, det blir han en dag."

„Och ni lemna Sverige, såsom hans hustru."

„Hvem, jag? Nej, jag lenmar visst icke mitt kära fädernesland."

„Men ni sade ju?"

„Att lord Charter med fru skulle resa till England."

„Förlåt, men jag besitter icke konsten att tyda gåtor,"

„Ni har då trott att jag skulle blifva lady Charter?"

„Trott? Ni har ju sagt det."

„Grefve Herman, ni eger långt mera af sir Edward i er karakter, än jag förmodade,?

„Hvaraf slutar ni det?"

„Deraf, att ni med så mycket lugn talat om lord Charters giftermål, ehuru ni trodde att Stephana skulle blifva bruden."

„Skall hon då icke blifva det?"

!w

Ilade Hermans panna varit blek förut, sa sprang det nu eniflammande rodnad upp på densamma; men han förblef orörlig och utan att för öfrigt förändra ansigtsuttryck.

„Ni har således skämtat ?“

„Alldeles icke. Lorden skall gifta sig; men icke med mig.“

' „Men ni sade mig ju, att ni älskade honom.®

„Icke lorden;, utan honom, för hvilken jag skulle uppoffra min frihet.®

„Det finnes således en, för hvilken ni skulle göra det?“ Nu lutade grefven sig litet framåt och häftade ögonen på Stephana.

„Ja, en,® svarade Stephana, och'såg in i Hermans ögon, med en klar* blick, under det hon lekte med en narciss. En sekunds tystnad uppstod. Derefter lutade Stephana sig tillbaka mot ryggstödet och luktade på blomman. Hermans bröst, höjde sig, och han for med handen öfver pannan.

„Jag reser i morgon afton,® återtog Herman.

„ Redan!“ Stephana räckte honom narcissan,.sägande: „tag den der, och kom snart åter.®

„Ah, min fru, ni gissade då till hvad jag ämnade bedja er om,® sade Herman och förde blomman till sina läppar.

„Jag gissade icke, jag förstod er önskan.® Stephana steg upp. „Er arm, grefve, låt oss gå ned i trädgården.®

Aftonen derpå inträdde Herman till sin mor och syster för att säga dem farväl, emedan han en timma derefter ämnade lemna Kungsborg.' Han fann Stephana inne hos grefvinnan; men då hon fick se grefven, reste hon sig genast för att lemna rummet.

„Farväl, grefve; och välkommen åter,® sade Stephana och räckte Herman handen i förbigåendet. Grefven som ämnade ser-skilt taga afsked af den unga enkan, bugade sig tigande, och Stephana afiägsnade sig. R

Några minuter derefter, under det han talade vid grefvinnan, hörde han hofslagen af en häst på gården; han säg ut och blef varse en af stalldrängarna som höll Stephanas ridhäst. I nästa ögonblick hoppade hon upp i sadeln, och just som grefvens resvagn körde upp pä gården galopperade ryttarinnan ut genom gallerporten. Herman kände :sig missnöjd, och en egen bitter känsla uppstod i hans bröst, vid tanken att hon så der värdslöst hade sagt honom farväl och nu red bort för att slippa bifoga något vänligt ord. Ångrade hon redan den vänlighet, med hvilken hon behandlat honom, och ville hon nu genom denna visade likgiltighet säga honom, att han alldeles icke skulle fästa någon vigt vid den ynnest , som gåf-van af blomman innebar. Allt nog, Hermans själ följde ryttarinnan under det han bjöd de sina farväl, och med en viss bitterhet steg han upp i resvagnen, under det han beskyllde Stephana för att vara en hjertlös kokett, som leddes blott af sina nycker. Hannickade ett tankspridt afsked åt Eklund, och befallte kusken köra. Piskan smällde och bort ilade vagnen, utan ätt Herman i sin tankfullhet kastade en enda afskedsblick på Helfrid, som stod i fönstret för att vinka ett sista farväl åt honom. Lutad tillbaka i vagnshörnet, gaf icke Herman akt på föremålen omkring sig, förr än en röst, alltför väl känd, ropade:

„Lycksam resa, grefve!“ Herman såg upp, och der satt Ste-phana, så frisk och strålande af fägring, på den svarta gångaren, hvilken hon höll still, på sidan af vägen. I ögonblicket var Herman ur vagnen och vid sidan af hästen.

,,Ah! min fru, ni ville således icke låta mig resa, utan att få se er,“ sade han.

„Jag önskade att vara den sista, som sade er lycklig resa, och derigenom påminna er om att snart återvända," svarade Ste-phana med sitt vänliga leende.

„Och jag som kände mig halft förbittrad öfver att ni icke skänkte mig ett ögonblick."

„Grefve, jag afskyr dessa formaliteter vid afskeden, då man antingen säger för mycket eller för litet, och derföre föredrog jag att så här i förbifarten säga er, att jag räknar dagarna till er återkomst. Lef väl!"

Innan Herman hann öppna munnen, eller sträcka ut handen för att hejda hästen, var Stephana ett långt stycke ifrån honom och försvunnen på en sidoväg.

„Jag räknar dagarna till er återkomst," upprepade Herman i tankarna, och skulle återvända till vagnen, då han i detsamma fick ögonen på en liten handske som låg på vägen. Maken hade han sett på. Stephanas högra hand, med hvilken hon höll tyglarna. Han tog upp den, kastade sig i vagnen, och tryckte fyndet till sina läppar, mumlande för sig sjelf:

„Förunderliga qvinna, som på en gång närer och kufvar den känsla du uppväckt. Var säker, räknar du dagarna, så räknar jag timmarna, till dess jag får återse dig."

Hvart red Stephana? — Till Akersnäs. Da hon höll hästen still, på den af arbetare uppfyllda gården, var det ett flor af vemod öfver de bleka dragen, och man kunde spåra lemningar af tårar i det mörka, underbara ögat. En af arbetarne tog hennes häst.

„Man var så van att se henne nästan dagligen besöka Akersnäs, gå omkring i arbetarnes hem och se efter att der rådde snygghet och ordning samt att mödrarna gåfvo sina barn den vard de skulle hafva. Stephana hade blifvit kär för alla sina underlydande, och ett föremål för hela arbetspersonalens beundran på Akersnäs. Hon utgjorde den försyn, som ingaf qvinnorna en ambitions-sträfvan efter ett ord af bifall af henne, och mången oordentlighustru, vårdslös mor, hade under det ständiga inflytandet af Ste-phanas milda, allvarliga råd och förmaningar uppbjudit sina krafter att göra det rätta. — Var Jacobo den, som genom sitt lugna allvar, sin egen verksamhet och sin orubbliga bestämdhet förmådde männen att med nit och ifver sköta sitt arbete, så var Ste-phana deras hems goda engel.

„Är herr Lange hemma?" frågade Stephana en groflemmad smed som lyftade henne af hästen.

„Han är i verkstaden," blef svaret. Stephana nickade åt folket och gick in i verkstaden. Vid en svarfstol stod Jacobo och talade vid en arbetare som höll på att svarfva med stråke.

„God afton, Jacobo,“• sade Stephana och lade sin hand på hans axel. „Är du ledig för återstoden af aftonen?11

„Ah, är du här, Stephana. Grefven reser ju i afton, och du har lemnat Kungsborg?"

„Han har rest. — Kommer du med mig hem?“

„Genast, om du vill vänta ett ögonblick. Rider du?"

„Ja!"

„Om en halftimma är jag redo."

„Godt, jag skall besöka ett par hustrur under tiden.“

En halftimma sednare galopperade Stephana och Jacobo på vägen till Kungsborg. De redo en stund tigande vid hvarandras sida.

„Nå, Stephana," sade Jacobo plötsligt och betraktade henne uppmärksamt. „Du har något på hjertat, som du ville säga mig.“

„Sannt, Jacobo, men icke nu, när vi komma hem då..........“

„Skäll du tala ut, hvad jag redan vet."

„Hvad du långt för detta läst i min själ. Obegripliga men-niska, som alltid genomskådar mina tankar och känslor." Ste-phaua lekte med ridspöt, under det hon drömmande såg framför sig.

„Är detta då mera obegripligt, än att du vet, det jag läser i ditt hjerta?"

„Äh nej, du kan ha rätt; bandet mellan mig och dig är sådant, att jag måste inför dig vara sann, äfven om jag inför den öfriga verlden måste ljuga."

„Ljuga, Stephana?"

„Är då mitt lif annat än en lögn? Dock, icke nu vill jag tala om mig. —j Har du råkat Helfrid?"

„För ett par dagar sedan." Jacobo såg likgiltig ut.

„Jacobo, Helfrid älskar dig." Stephanas och hans ögon möttes.

„Jag vet det," blef hans lugna svar.

„Och, du besöker ändå Kungsborg lika flitigt, och hvad mera är, söker Helfrids sällskap.",„Och hvarföre skalle jag icke göra det?«

„Dertöre att du gifver näring at den känsla hon .hyser för dig; eller tror du, att en qvinna, som närmare lärer känna dig, kan undgå att vid dig fästa hela sitt hjerta?“

„Det tror jag visst. Du, Stephana, är ett exempel derpå.“ „Ett dåligt exempel, min vän.“ Stephanas kinder blefvo purpurröda.

„Har du då något ögonblick i lifvet känt dig frestad att fatta kärlek till mig?“

„Nej, derföre att min känsla för dig var något högre och bättre än kärlek. Du var icke eri like, den jag kunde älska och draga ned till mig; du var en stor och mäktig ande, som hos mig väckte beundran, och anslog alla mina ädlare känslor, så att jag sträfvade att ernå samma moraliska fullkomlighet som du besatt. Dessutom, tala icke om ett hjerta som har brustit, såsom mitt. Helfrid åter är en frisk själ, som beundrar det sköna på samma gång hon älskar det, emedan hon i sitt inre har en oförminskad tro på sina egna och andras dygder. Hos henne återljuda inga förstörda förhoppningar, skrika inga brustna illusioner sitt härskri, utan med hela styrkan och renheten af sina

känslor älskar hon det som väcker hennes sympathi, och om detta föremål framträder dagligen och hon stundligen tvingas att skänka det en ny gärd af aktning och beundran, då näres och underblåses känslan till en fruktansvärd höjd.“

„Tror du det.“

„Jag tror icke, jag är öfvertygad derom. “

„Jag har en helt olika öfvertygelse, ty min egen erfarenhet säger mig, att öfverlemna vi en känsla åt vår inbillning, då först äro vi ohjelpligt förlorade. Skilj Helfrid nu från all beröring med mig, och hon skall i inbillningen genomlefva alla de ögonblick vi varit tillsammans, och äfven med inbillningens förstoringsglas se allt. Jag skall upphöra att vara jag, det vill säga en menniska med fel och svagheter, utan jag skall blifva det ideal hon sjelf har boende i sitt hjerta, och ifrån att vara hvad denna hennes känsla nu är, stilla och svärmisk, skulle den förvandlas till ett fantastikt tillbedjande af ett ideal, då deremot min dagliga närvaro, mitt lugna och vänskapliga säft, min fullkomliga brist på allt som antyder att jag älskar henne, skall verka den förändringen, att hon för mig slutligen skall fatta endast en varm och sann tillgifvenhet. Detta så mycket mer, som hennes fördom har gjort, att hon aldrig tänkt sig möjligheten af en förening emellan fabrikanten Lange och fröken liomar hjerta. Hennes kärlek är en morgondröm, den verkligheten och initt qväkaresätt skall förvandla till vänskap.11

„Och du sjelf, Jacobo, har du förblifvit likgiltig för henne?“ „Långt derifrån. Jag saknar hennes sällskap, då jag icke trälfat henne, och tycker det är tomt, då mitt öga icke smekes afhennes åsyn, och då jag icke får med henne, utbyta några allvarliga tankar. Bilden af Helfrid tränger’»éig på mig mot min vilja, och jag tänker rätt ofta, då hon helt plötsligt framträder för min själ: 'Sällsamma flicka, hvärs bild så envist förföljer mig.’ Jag har funnit ett stort behag i medvetandet'af att ega henn;és aktning., och i vissheten att jag fprtjenar den.“

„Nå väl, Jacobo, i allt detta ligger en fara för ditt hjerta; och kanske just i den dolda faran har du ett af skälen, hvarföre du icke vill skilja dig ifrån Helfrids åsynt. Du inbillar dig sjelf att du vill förvandla hennes kärlek till vänskap, under det din egen vänskap förvandlar "sig till kärlek.1^

„Stephana, är dét : verkligen om mig' du.så tänker Jacobos klara, strålande ögon hvilade allvarligt pä Stephana.

„Jacobo, jag tänker ingenting,tjag endast gör en förutsättning. Menniskohjertat är, ett så sammansatt ting, att man så lätt misstager sig på sig. sjelf.. Helfrid är en ädel, ovanlig o.ch skön qvin-na,; som står i lifv.etsr försommar; du är en ung, man med en liflig själ och äfven något syärmisk. Nå väl, hvad vore naturligare än att hon intog ditt hjerta.

„Allt det der är,.$annt;, men visfå ivis mig |iar det likväl något emot sig.: V: För det första blöder mitt hjerta: af det sår jag fått, och du veff,Stephana, ,-att jag icke byter om, känslor lika lätt som jag byter bort; en handske. För ödet andra borde,.Stephana känna mig så väl;;,att du; aldrig ett ögonblick om ,mig kunde .förutsätta att jag skulle af något personligt intresse eller derföre att något smeker mina känslor,, uppoffra andras* , eller; äfventyra något »f en annan persons -frid.“

, „Det har jag aldrig:e;tänkt,,[Jacobo., Jag har endast, fruktat för, att; äfven du skulle, kunna ledas af någon sjelfförvillelse, och bakom den dölja den ratta naturen af dina känslor. “

”Om jag eger,någon förtjenst, sä är det den, att aldrig söka undfly sanningen eller .,att ,sky ett noggrannt granskande af mina känslor,| derföre, Stephana, ligger det ingen gnista af egoism i mitt handlingssätt. Bevisa mig att min närvaro är skadligare för Helfrid än mitt aflägsnande, och jag,.skall resa ifrån arbete och allt för att icke blifya en orsak till sorg och olycka för denna ädla flicka, hvars vän; jag så gerna ville,vara.“ 1

„Jag är en dåre* Jacobo, ;,som ett ögonblick kan hysa oro öfver en; sak, den du -tagit. ,om händer. Helfrids,,frid,,och lugn har , aldrig kunnat komma i bättre händer än dina. En gång hade jag den drömmen, att hon och du skulle kunna blifva ett par. Att den kristallklara renheten i hennes själ skulle kunna komma dig att glömma........t;‘f

„Att hon är „född grefvinna Romarhjerta?“i, i *,Åh, derpå har jag ej tänkt, utan på din flydda ungdomsdröm.

“„Stephana, jag älskar minnet, och det är en farlig kärlek-För att blifva qyitt denna känsla, fordras att jag än en gång får återse henne och af hennes egna läppar höra bekräftelsen, att hon svikit mig.“

„Du ämnar således?11

„Resa till England i höst och tala vid Elise.11

„Jacobo!11 . Stephana höll in sin häst och såg förskräckt på honom. Han smålog vemodigt emot henne, sägande:

„Har du kunnat tro, att jag skulle döma någon ohörd?11

„Under vårt vistande i England, erhöll du ju alla möjliga bevis uppä, att hon icke allenast trolöst lekt med sina eder, utan äf-ven skänkt bort. sin tro åt en annan.11

„Ja, jag erhöll alla bevis derpå, utom bekräftelsen af hennes egen mun, efter jag icke träffade heune.11

„Men, Jacobo, hvad är din afsigt? Yäl icke att återknyta det hon sönderslitit?11

„Aldrig! — Hon och jag äro oåterkalleligt skilda. Jag hörer icke till dem, som tigga om en qvinnas gunst eller som följa med floden af hennes nycker; men jag vill veta om hon är ovärdig att minnas, om hon verkligen är så föraktlig, som man af hennes handlingar har skäl att anse henne.11

„Det är väl efter en menniskäs handlingar man skall bedöma karakteren.11

„Icke alltid, Stephana, ty bakom handlingarne ligga motiver-na, och dessa kunna ofta vara sådana, att handlingarne få en helt annan prägel när man lär känna bevekelsegrunderna.

„Åter har du rätt, och jag kan blott beundra det lugn ocK den fullkomliga rättvisa som ligger till grund för alla dina handlingar. Du är och förblir min oförliknelige Jacobo.11

När Jacobo vid framkomsten till Kungsborg hjelpte Stephana. ur sadeln, sade han:

„Du har blott en handske."

„Jag släppte den andre på vägen, då jag sade grefve Herman farväl,11 svarade Stephana med ett vemodigt. leende, och gick in i stora salongen. Jacobo följde henne.

„Nu, Stephana,11 sade han och räckte henne sina båda hånden Stephana läde sina i hans och sade med djupt allvar, under det hon såg upp i hans ögon:

„Nu skall du se klart in i mitt förflutna lif och sedan döma öfver mig.11

„Jag har länge väntat på detta ögonblick, och jag anade att det icke skulle infallä förr än han var borta, och du sjelf kände be-hofvet af att kunna skåda klart in i din egen själ.*

„Kom!11 Stephana drog honom ned på soffan bredvid sig.. Med ena handen hvilande på han skuldra, med den andra sluten i hans, började Stephana med en egen, af rörelse darrande röst„„-en berättelse, den vi icke här vilja upprepa, emedan den skulle gå händelserna i förväg, och derföre lemna vi nu Stephana och Jacobo.

Tvenne veckor hade passerat. Det var nu veckan före midsommar. • Solen sken klar och leende öfver berg och dalar och hela naturen omkring Kungsborg strålade i sin blomstersmyckade skrud. Man hade på verandan burit ut én soffa, hvaruppå gref-vinnan hvilade. Stephana och Helfrid sutto hos henne med sina arbeten. Jacobo läste högt. När han höll upp ett ögonblick, sade Stephana:

/v,Klockan har islagit sex,jag fruktar luften blir för kall för grefvinnan. “

.„Ni har rätt, min fru, och jag tror det klokaste blir, om ni vill visa mig den godheten och kalla hit betjenterna.“ Stephana ringde,’ och grefvinnan bars in. Helfrid reste sig för att följa modren, men Jacobo fattade hennes hand, sägande.:*!:

> ' VijDröj ett'ögonblick,^Stephana följer ju in grefvinnan. “ Helfrid stannade.

‘ „Har jag misstagit mig på er karakter, eller har jag uppfattat den rätt? Skall iag i er se den blifvande friherrinnan

Skjöld ?“

G-^Ni har i bedömt mig rätt, jag blir aldrig baronens maka; han hek i går mitt bestämda af slag, “ svarade Helfrid lugnt.' Jacobo förde vördnadsfullt den unga flickans hand till sina;läppar, med de •orden:

•”>4,Jag tackar er, fröken Helfrid, för det ni låtit mig behålla tron på det sanna och ädla i; er karakter.11; Dermed släppte han hennes hand och en tystnad uppstod.

/„Det skall säkert förundra er, att jag så hastigt béslöt mig till att uppoffra min mors käraste önskan, “ återtog Helfrid.

„Icke det minsta, emedan jag ej ett ögonblick kunde tro, att ni i verkligheten skulle för den offra tvenne menniskors lycka och frid.“

„Men detta var likväl min afsigt. Jag var fullt besluten att räcka baronen min hand, emedan han i rang och samhällsställning var min like, och jag ansjjg föreningen med honom i allo passande; féynnerheti-som jag dermed beredde min mor den enda glädje lifvet-égde att bjuda henne, men ....

„Afbryt ickej jag ber..**.;.

„Men samtalet med er .gjorde ett så djupt intryck, att det föreföll mig liksom jag hade vaknat upp, och då först klart uppfattade min egen ställning och det steg jag ämnade'taga. Jag fann att ni hade rätt uti att säga, det en dylik förening egentligen var ingenting annat än ett köp. Jag stod verkligen i begreppatt sälja mig såsom hustru, och vinsten af köpet var, att min mor skulle ega den trösten att veta, det hennes fattiga dotter, efter hennes död, blefve den rika friherrinnan Skjöld. Detta, herr Lange, var en handling af egennytta, den jag icke ville skulle komma mig, *1 grefvinna Romarhjerta, till last. Hos er står jag således i skuld för de stränga ord ni talat; de hafva räddat mig från ett steg, som skulle haft till följd att jag förlorat aktningen för mig sjelf. Haf tack derföre, herr Lange.“ Helfrid räckte honom handen.

„När ert eget hjerta skänkt mig rätt, är jag rikligen belönad,“ svarade Jacobo vänligt. „Det skulle ha smärtat mig, om jag måst tänka på er, såsom på en vanlig trångbrostad aristokratisk flicka, hvilken saknat förmågan att rätt bedöma det vigtigaste af alla steg i lifvet, det att ingå ett äktenskap. “

„Detta vigtiga steg kommer jag troligen aldrig att taga.«

„Fröken, ni är ännu ung, och våra känslor undergå en ständig metamorfos. Det ideal vi sjelfva skapat, och hvilket vi älska i dag, förvandlas vid närmare betraktande till något högst vanligt."

„För den som älskar idealer, ja; men icke för den som älskar det verkligt ädla och goda. — Ser ni, herr Lange, min känsla för er skall alltid blifva densamma, emedan ni oupphörligt stiger i min aktning. Men om ni äfven hade delat den, så ligger emellan oss våra ömsesidiga fördomar, så att vi alltid måste förblifva hvad vi nu äro — vänner, och jag kan derföre aldrig blifva en annans maka."

„Ödets vägar ingen vet, och den dag torde komma, då er känsla för mig blir hvad min är för er, en uppriktig vänskap, under det en annan person uppväcker en varmare."

„Möjligt; men jag tror det icke; ty jag skall aldrig finna en man, den jag i moraliskt och intellektuelt värde kan ställa öf-ver er."

I detsamma rullade tvenne resvagnar in på gården, och da Jacobo kastade ögonen på dem, sade han:

„Grefvinnan Elin Romarhjerta och lord Charter."

I nästa ögonblick var Helfrid försvunnen, och Stephana tillika med Jacobo och Jane helsade de nykomna välkommen.

14Tredje Afdelningcn.

Fjorton dagar hade försvunnit i tidens omätliga ocean, och Elin hade nu under två veckor gästat på Kungsborg. Herman hade nu varit borta en hel månad, men det såg ut som om han blifvit alldeles förgäten, ty hans namn

nämdes aldrig, icke en gång af Helfrid, som rätt ofta vistades ibland de öfriga, isynnerhet när grannarna gjorde besök, något som rätt ofta inträffade. Grefvin-nan syntes aldrig till för Elin, hvilket var mindre underligt, emedan Elin bebodde paviljongen och aldrig besökte trädgården på de tider grefvinnan lät bära sig dit ut för att hemta frisk luft.

Det var en glödande, het juli-eftermiddag. Elin och en ung tyska, mamsell Weishaupt, som var den unga grefvinnan följaktig, för att göra en tur i Sverige, hade tillika med Jacobo, Helfrid, Jane och lord Charter rest till friherrinnan T—. Stephana stannade hemma, förebärande hufvudvärk, men när alla hade rest, gick Stephana in till grefvinnan och tillbringade eftermiddagen med att läsa högt för henne. Aftonen var redan så långt framskriden, att grefvinnan redan låtit flytta sig ur trädgården in i sin salong, då Eklund kom med några bref på en bricka. Bruksförvaltaren hade lemnat dem; de voro anlända med posten. Ett var från London till grefvinnan, med det Romarhjertiska vapnet i sigillet. Stephana hade äfven ett med samma stämpel och vapen.

„Ursägta, min fru,“ sade grefvinnan och bröt förseglingen.

„Med er tillåtelse, grefvinna,“ sade Stephana och gick till ett af fönstren för att läsa brefvet. Den lilla fina handen darrade då hon bröt förseglingen, och hon uppvek långsamt brefvet liksom rädd att kasta blicken på dess innehåll. Under denna månad, som förgått, hade Herman blott en gång skrifvit till sin mor, men icke en enda rad till Stephana. I affärer hade bruksförvaltaren erhållit tvenne bref, men dessa hade icke med en bokstaf antydt när han ämnade komma hem eller något som rörde hans person. Sedan Stephana en lång stund tvekat, innan hon kastade ögonen på innehållet, beslöt hon sig slutligen dertill, men förvånades öfver att det blott innehöll några få rader.

„Min Fru!

Ni sade: „jag räknar dagarne till er återkomst.*' Dessa ord hafva ledsagat mig under resan. De hafva tyngt min själ ochförvandlat timmarne till dagar, dagarne till sekel, och likväl skall jag vid återkomsten till Kungsborg mötas af den bittraste, jag hade så när sagt, den förhatligaste syn, jorden eger för mig. Ah! ni som helt och hållet ledt mig efter er vilja, visa er nu ädelmodig mot den som gjort edra önskningar till lag för sin handling och var den föjsta som säger välkommen vid min ankomst. Ni skall icke neka mig att först få helsa på er. Samma dag ni erhåller detta, är jag vid Kungsborg på aftonen. Bespara mig åsynen af hvarje annan än er, beder er tillgifne

Mer man Romarhjerta.u

Stephana lutade den heta pannan mot rutan och blef en lång stund stående sålunda. Gud allena vet huru det såg ut i den unga qvinnans inre, men hennes kinder voro bleka som snö, och ändå hvilade en glödande flamma på pannan. Ena handen var hårdt sluten och i den hade hon sammankramat brefvet; den andra stödde hon mot fönsterposten. Stephana liknade, der hon stod, en bild af den tysta striden i vårt inre, när den bättre delen af vår varelse råkar i kamp med hjertat och våra passioner. Grefvinnans röst väckte henne ur det tumult af känslor, som Hermans bref framkallat. Hon spratt till, och grefvinnans ord susade oredigt förbi hennes öron, då hon sade:

„Min son lär vara att vänta hem redan i afton eller i natt. Har ni fått bref, min fru?“

,,Ja!“ svarade Stephana, for med handen öfver pannan och gick fram till grefvinnan. „Grefven skrifver att han hoppas vara här samtidigt med brefvet.“ Stephana såg på klockan, tilläggande: „jag lemnar er nu, grefvinna, och hoppas att natten blir lugn.“ Hon tryckte grefvinnans framräckta hand och höll den en sekund sluten i sin. Hvad var det för ett underbart uttryck af ömhet och. smärta i Stephanas blick, som rörde grefvinnan? Hon visste det icke sjelf, men utan att göra sig reda derför, drog hon Stephana ned till sig och tryckte en kyss på den bleka pannan, hviskande:

„God natt!“ Stephana tryckte hennes hand tigande till sina läppar och lemnade rummet.

Långsamt vandrade hon genom parken upp till stora byggnin-gen; kommen ut på verandan ringde hon och en betjent kom fran högra flygeln.

„Bed herr Eklund komma upp till mig,“ sade hon och gick in i salongen. Ögonblicket derpå stod Eklund framför

henne.

„Äro grefvens rum i ordning?14 frågade Stephana.

„Ja, jag har hvarje dag vädrat dem,44 blef svaret.

„Han kommer hem i afton.44

„Då skall jag bestyra om att sängkammaren är i ordning.44

„Och att en supé arrangeras i salen här ute. Säg grefven att jag väntar honom här.44

14*„Skall ske, min fru. När komma de fremmande hem?“ frågade Eklund, då han skulle gå, och Stephana läste i gubbens an-sigte ett uttryck af oro.

„Icke före midnatt. Herr Eklund kan vara lugn, grefven vet hvem som gästar hos mig.“

„Han är då beredd att träffa grefvinnan Elin?“

„Ja, min vän.“

Eklund bugade sig och lemnade salongen. Stephana satte sig i pompadouren framför de öppna glasdörrarne, alldeles på samma ställe som hon satt vid Hermans första besök, men liksom då var hon svartklädd. Framför ögat hade hon den sjunkande solen, den Teende trädgården och längst bort i fonden det omätliga hafvet, samt rundtomkring körer af luftens befjädrade sångare. Aftonvinden låg och drömde på blommornas kalkar och allt var så tyst, så stilla, och så glödande, att man tyckte det vara en afton, som stämde hjertat till kärlek och passion. En sådan afton med sin stillhet, sitt blomsterdoft och sin milda luft väcker äfven i det kallaste bröst en längtan till, jag vet ej hvad; så smärtsam och ändå så glad. Sjelfva naturen tyckes anslå de vekare känslorna och menniskan sträcker ovilkorligen armarne efter ett hjerta, som klappar af samma längtan. Stephana erfor hela det magiska inflytandet af denna afton, der hon satt och drömde helt allena, men hon insåg äfven att detta inflytande innebar en fara, den hon med sin vilja måste motarbeta, om hon ej ville låta svagheten beherrska sig. Flera gånger ämnade hon resa sig upp för att genom rörelse befria sig från den egna, trånsjuka känsla, som beherrskade henne. Men hon blef ändå qvarsittande, liksom fjättrad vid platsen, och hon lyssnade med vemodigt leende läppar till bofinken, som lockade sin maka. Och solen sjönk i purpur och lemnade efter sig denna berusande dager, som är sommarnatten i norden så egen, och ännu qvarsatt Stephana orörlig. Den klara klangen af en klocka som slog tio, och ljudet af en vagn, som rullade in på gården, väckte henne på en gång ur de både sorgliga och ljufva drömmerier hon öfverlemnat sig åt, och med ett:

„Det är han,“ rätade hon upp sig från sin halfliggande ställning och förde med båda händerna håret från tinningarne. Nu hördes hastiga steg i salen och ögonblicket derefter trädde Herman in. Stephana hade rest sig upp och gick honom till mötes med ett gladt leende, fritt från hvarje spår af detta ömma drömmeri, som nyss utmärkte hennes ansigte, sägande, i det hon räckte honom båda händerna:

„Hjertligt, hjertligt välkommen, min riddare. “

Herman hade fattat de båda framräckta händerna och med passionerad häftighet fört dem först till sina läppar, sedan till sitt hjerta, utan att förmå säga ett ord, men ögonen talade ett så varmt språk, att Stephana tillade med en egen betoning i rösten:„Ni kommer ju ater sådan ni reste, en annan sir Edward.4'

„Ja;_ men i denna stund är jag blott en lycklig dåre, som ser framför sig foremalet för sin varmaste längtan. Förlåt derföre om min glädje, min ögonblickliga lycka, är för stor for att helt och hållet slutas inom mitt bröst.44

”Er glädje, grefve Herman, återljuder i mitt eget hjerta. Äfven jag är lycklig, lycklig af att återse er; äfven jag har längtat efter detta ögonblick och räknat stunderna, men nu är det första glada ögonblicket genomlefvadt och........44

„Den lycklige dåren skall lemna plats för.........44

„Sir Edward,44 inföll Stephana mildt leende.

Herman förde ännu en gång Stephanas händer till sina läppar och tillade med djup rörelse:

„Tack för den stunden, som flytt; tack for det närvarande ögonblicket; tack för det ni uppfyllde min bön.44 Han släppte hennes händer. *

Stephana satte sig på pompadouren och grefven i emman, alldeles som vid deras första sammanträffande.

„Har resan varit angenäm?44 frågade Stephana.

„Sannerligen jag kan svara derpå, jag har ju blott haft en tanka, att snart få ifrån mig affärerna och kunna vända åter. Blott tvenne ting ha tröstat mig,44 han framtog innanför västen Stephanas handske, 44och de ha utgjorts af denne och blomman ni gaf mig. Den sednare vär en gåfva af er, men denne ett fynd.44

«Tappad, för att upptäckas af er,“ anmärkte Stephana. Derefter började hon tala om grefvinnans helsa, om det som kunde intressera och glädja Herman, men aktade sig noga att föra samtalet inom känslornas område. Herman lyssnade mera till den klangfulla melodiska rösten än till orden. Han lät henne tala, under det han öfverlemnade sig åt behaget att betrakta detta ansigte, som redan vid deras första möte gjort ett så outplånligt intryck på honom. Efter en halftimma ljöd Eklunds röst, som gaf tillkänna att bordet var serveradt. Herman och Stephana superade på tu man hand, och då de slutat räckte hon honom handen till afsked.

„Förtrollningen är bruten, i morgon helsar mig verkligheten,44 sade Herman.

„Det har icke varit någon förtrollning, grefve, utan verklighet, som bör göra att morgondagen finner er värd den aktning och till— gifvenhet ni i afton tillvunnit er. Tro mig, ni skall en dag tacka mig för det möte ni i morgon kommer att göra.44

„Omöjligt! Dertill fordras att ni ur mitt minne kunde taga bort er sjelf och hågkomsten af egna förvillelser.44

„Det aktar jag mig nog för. Godnatt, grefve.44 Stephana försvann och Herman gick in till sig.Följande morgon då han vaknade, lemnade Eklund honom en liten biljett af följande innehåll:

„Elin önskar att grefve Herman vid sitt sammanträffande med henne icke på minsta sätt antyder att hon är vigd vid honom. Hon är inför verlden slägt på långt håll till er familj och ingenting mer.“ Elin.

„Godt! Hon har förekommit raig,“ mumlade Herman och klädde sig, hvarefter han gick att helsa sin mor och syster, medtagande den biljett han erhållit från Elin.

Stephana hade inviterat några grannar till middagen, hvarom hon underrättat Herman, men tillika låtit bedja honom att före de andra gästerna infinna sig uti stora salongen, hvilket, Herman äfven gjorde. Då han inträdde bar hela hans. väsende denna stolta och högdragna prägel, som utmärkte honom i yngre år. Han var sig så lik, sådan som han presenteradefrsig på Ljungstafors. Då han kom in i salongen sökte hans blick nu, söm vanligt, blott ett föremål. Detta föremål var Stephana. Han såg att i rummet voro flera personer, men utan att gifva akt på dem, gick han att helsa värdinnan. De, som sågo honom nu och hade sett honom då, skulle kunnat tro att tiden stått still,- så oförändrad föreföll han, och man1;‘skulle hafva svårt att begripa det elfv.a år lågo emellan den flydda och den närvarande tiden. Förbisedd och glömd var Elin då, förbisedd och glömd tycktes hon vara nu. Sedan Herman helsat Stephana, vände i han sig till ett annat fruntimmer, som satt i en liten soffa, och hvilket hade blifvit förfärligt blek vid grefvens åsyn.

„Elin Romarhjerta,“ sade Stephana. Elin reste sig upp för att besvara Hermans kalla, stolta bugning, men hon måste stödja sig emot soffkarmen, så darrade hon. Grefvens blick föll på den unga qvinnan, och han gjorde en rörelse af öfverraskning, men det låg. ingenting angenämt i densamma, tvärtom något bittert i hela ansigtsuttryCket. _Stephana skyndade att.;, presentera lord Charter och mamsell Weishaupt. Herman gick att utvexla en kall handtryckning med Jacobo samt att deltaga i det samtal, som lorden och han förde; derunder betraktade han, med den likgiltigaste min i verlden, Elin, vid hvars sida Stephana satt sig.

Yi vilja nu .äfven låta dig käre läsare få ett begrepp om huru den unga grefvinnan såg ut,.' - Du torde erinra dig att Elin, vid början af vår berättelse; ännu bibehöll detta utseende af en ofjädrad skätunge,. som är outbildade

flickor så eget, hvilket gör att då man några år derefter får se dem utropar: 'aldrig kan det vara lilla X. eller lilla Zg då någon presenterar dem för oss. Sjelfva skulle vi fåfängt i den blomstrande qvinnan igenkänna det skrangliga ting af flicka, vi ha sett då hon vexte upp.

Grefvinnan var lång och smärt, med en vext mera>ståtlig än smidig, mera regulier- än yppig. Hon bar sitt hufvud med en egenvårdslös värdighet, om man så får uttrycka sig. Hennes hy var hvit och blomstrande, hennes ögon stora och lifliga, nästan allt för lifliga, ty man hade^ svårt att föreställa sig annat än att hon koketterade med dem, så blixtrade de när hon talade. Näsan var rak, munnen något stor, med friska svällande läppar och bländande hvita tänder. Man såg på draget omkring denna mun, att hon var skapad mera för löje än för allvar. Håret var ljusbrunt och af en ofantlig rikedom. De skarpt bågiga ögonbrynen hade en förvånande likhet med Herman Romarhjertas, och man skulle hafva varit frestad att taga dem för articifiella, då man erinrade sig att Elin som ung knappast hade aning till ögonbryn, men vid närmare betraktande fann man dem verkligen vara naturliga. På alla hennes rörelser och på hela hennes väsende kunde man se att hon tillbringat sin mesta tid i Frankrike och der tillegnat sig denna graciösa liflighet, som är så egendomlig hos fransyskan. Den i ögonen fallande sinnesrörelse, hon vid grefvens åsyn erfarit, var inom en minut försvunnen och hon pratade med fullkomlig glädtig-het och liflighet, liksom han varit en för henne likgiltig person. Hennes skratt klingade lika friskt som om hon aldrig hade känt hvad sorg ville säga, och hennes samtal blixtrade af qvicka och muntra infall. Men med allt detta låg det uti Elins hållning något så rent aristokratiskt, ibland till och med något högdraget, att man tyckte det vara liksom medfödt, och i vissa ögonblick påminte hon starkt om Helfrid. Man visste ej rätt hvaruti likheten låg, men den förefanns, och man var frestad att säga: ’det synes att de äro slägt.’

Herman tänkte, der han stod och betraktade henne:

„Är det möjligt att hon är samma Elin. Der finnes ju knappast ett enda drag, om jag undantager den höga pannan och det ljusbruna håret. Jag tror att hon behagade mig mera sådan jag helt dunkelt minnes henne, ehuru ful och oharmonisk hon då var, än hon gör det nu.“ Hans ögon häftades på Stephana. „Hvilken omätlig skilnad,“ tänkte han; det kalla, stolta uttrycket försvann, och i blicken låg en oförställd beundran.

Skilnaden var verkligen stor; Stephana med sin ytterst smärta men ändå fylliga vext, sina nästan plastiska rörelser, utan all affec-tation, på en gång så uttrycksfulla och ändå sa lugna; detta bleka ansigte med sina underbara ögon, och sin magiska skönhet; allt hade något så idealiskt fängslande, att man nära nog alldeles glömde den mera praktfulla fägring, som tillhörde Elin. Anade Jacobo att grefven uppdrog paralleler, eller var han sjelf frapperad af den stora olikheten? Vi veta icke, men då lord Charter nalkades damerna och grefven och Jacobo stodo allena qvar vid fönstret, sade Jacobo:

„Man bör se Stephana bredvid ett annat vackert fruntimmer för att rätt klart finna att hon är skön.“„Ja, om fru Stephensen kan man säga skön, men icke om grefvinnan Romarhjerta.“

„Några gästers ankomst afbröt samtalet och grefven fick nytt tillfälle att se med hvilken blixtrande liflighet Elin inledde och fortsatte ett samtal. Hennes qvickhet fängslade, hennes glädtighet roade och hennes sprittande liflighet hänförde en hvar som kom i samtal med henne. Under middagen var det egentligen hon, som fj et trade den allmänna uppmärksamheten. Sällan har man gått ifrån ett middagsbord, der man haft så roligt, som man genom Elins behagliga samtal hade haft. Stephana deltog endast så mycket deruti som var af nöden, men hade eljest lemnat Elin ensamt fältet.

På eftermiddagen spridde sig sällskapet i trädgården. Elin hade likväl kring sig samlat en cirkel, der hon satt under de stora lindarne. Stephana hade tagit Helfrids arm för att följa henne in till grefvinnan på en stund. Då Stephana återvände till trädgården mötte hon grefven.

,,Nå!“ mer sade icke Stephana.

„Icke för mig,“ svarade Herman allvarligt.

„Hvarför icke? Finnes det något i hela hennes person, som icke är en adelsdams väsende?"

„Nej, ingenting; hon är en verklig dam, men hon är icke för mig. För att kunna försona mig med denna vidriga förening hade hon bort ega er förmåga att vinna hjertan."

„Ni har endast sett henne några timmar; inställ ert omdöme om henne till dess ni lärt känna det varma hjerta som klappar bakom denna ystra yta. Man vinner icke ett hjerta på den korta tidrymden ni nu har sett henne, men hon skall kanske vinna det om några veckor."

„Min fru, ni misstager er, det är första intrycket som bestämmer öfver våra känslor. Detta vet ni bäst, som ögonblickligen segrar, blott man får se er."

„Tror ni det?" Stephana såg sorgset framför sig. „Jag minnes ett hjerta, jag ville vinna, men jag vann det ej.“

„Förblef verkligen det der hjertat kallt?" Grefven såg på Stephana och deras ögon möttes.

„Nej, jag hade orätt, jag har vunnit det!" Hon vände bort hufvudet och de gingo tigande vid hvarandras sida några steg.

„Hvarföre vigde ni er vid Elin?" frågade Stephana plötsligt. „Ni har aldrig sagt mig det."

„Vet ni icke det?"

„Lemnom hvad jag vet eller icke vet. Jag skulle önska af er höra de skäl ni haft till detta steg."

„Min fru, endast Elin kan berätta er det, icke jag."

„Hvarföre icke ni?"

„Derföre att jag en gång gaf Elin det löftet att aldrig till någon nämna den person, som var inblandad i händelsen. Då jaggaf Elin detta löfte, anade hvarken hon eller jag att vi skulle bli tvingade att viga oss vid hvarandra.“

„Ni vill således icke en gång för mig uppgifva orsaken till denna obegripliga handling?14

„Icke en gång till er, emedan jag skulle svika det löfte jag gaf.44-„Ah, Grefve! Ni är en verklig gentleman.44 Stephan a gick nu. att förena sig med gruppen omkring Elin. Herman gjorde så med, för att riktigt kunna gifva akt på Elin. Han förvånades öfver den lätthet med hvilken hon satte sig in i en hvars idéer och tankegång och rättade sina uttryck efter hvar och en som hon talade med.. Men hela hennes väsende föreföll såsom en glittrande yta, bakom hvilken man har svårt att upptäcka hvad som är sannt eller falskt.. Hon kunde inom en minut vara rörd och le, skämta och tala allvar, utan att man rätt säkert skulle kunna taga någotdera för hvad det var.

Hvar och en hade begifvit sig hem, då vi finna Elin och Ste-phana allena qvar i salongen.

„Jag hade trott mig vara en bättre skådespelerska än jag är,44 sade Elin, der hon satt vid fönstret, med hufvudet stödt i handen-Och öfver det några ögonblick förut, så gnistrande, lifliga ansigtet hade höljt sig ett sorgflor. „Då han trädde in i salongen hade jag velat gifva år af mitt lif, om jag fått störta frain och kasta mig i hans armar. Ack! Stephana, skall jag väl någonsin få den glädjen?44 De stora ögonen stodo fulla af tårar.

„Det skall du, Elin, men ännu är det för tidigt. Skäm ej bort allt genom otålighet, utan hoppas och vänta än en tid.44

Elin räckte henne handen med ett godt leende, sägande:

„Du är min goda engel. I hvilken ofantligt stor skuld star jag icke till dig; men äfven om han gaf mig en plats vid sitt hjerta, skulle jag aldrig omfamna honom såsom . .. .“

„Aldrig!44 inföll Stephana.

„Aldrig förr än han skänkt den förskjutna hustrun all den upprättelse, hon eger rätt att fordra. Ah! Stephana, han har en svår skuld på sitt samvete.44

„Låt oss icke tala mera derom, kärleken förlikar allt. Du har ännu ej sagt mig hvad du tycker om Helfrid?

„Mycket, ganska mycket; ehuru hon förefaller inig nästan för fullkomlig. Sjelf ett barn af ofullkomligheter rädes

jag för det höga och oklanderliga i Helfrids karakter. Jag känner mig liten vid sidan af henne och detta är nagot som plagar mig. Besynnerligt att jag aldrig erfarit den känslan med dig, men det är derföre att du är så god.44

„Jag minnes nu att du hade samma fel emot Jacobo.„Ah! Det har jag ännu. Inför honom ordentligt darrar jag,“ tillade hon skrattande, i den vanliga lätta tonen. „När han fäster sina klara, strålande ögon på mig, då tycker jag att han ser tvert igenom min själ och jag fryser, emedan jag vet att derinom finnes mycket, som kunde vara bättre.44

„Men Jacobo är mild och öfverseende.44

„Icke mot mig.44 Elin blef åter allvarsam. „Han anser mig för en aktris på verldstheatern, hvilken spelat så många och så olika roler, att min egen känsla blifvit utnött och att allt hos mig är spel.“

„Nej, så dömer han icke; men Jacobo är sjelf så fullkomligt sann, att han misstror alla, som icke äro det.“

„Och jag är icke sann, jag vet det; men är det verkligen mitt fel?44|

„Elin, är det mig du gör den frågan. Jag vet ju att hvad du är, det är du genom omständigheterna. Hade dessa varit annorlunda, då hade äfven du varit en annan menniska. Ifrån bardomen medveten af att du var tillbakasatt, födde orättvisan ett begär att glömma, som gjort dig ytlig, men du blir väl annorlunda.14

„Aldrig, Stephana; jag skall alltid blifva en slaf af mina nycker och min fåfänga, ty dessa hafva vunnit öfverhand och man lägger icke lika lätt bort ett fel, som man tillegnar sig det.“

Elin och Stephana åtskildes en stund derefter.

Någon tid förflöt. Allt gick sin gilla gång. Herman umgicks med Elin såsom med en fullkomligt fremmande person. Han gaf noga akt på alla hennes rörelser, i synnerhet då hon trodde sig vara obemärkt. Det dröjde icke länge innan Herman trodde sig hafva upptäckt Elins karakter. Den bestod af en blandning af ädel stolthet och en den mest obegränsade tanklöshet, af fåfänga, af nyckfullhet och en hänförande godhet, af törst efter bifall å ena och ett absolut förakt för verldens omdöme å andra sidan. Så snart en nyck eller ett begär bemägtigade sig hennes själ, glömde hon allt, kullkastade alla hinder, uppoffrade allt som stod i vägen och hängaf sig blindt åt intrycken. Af begär att behaga, att stå framom andra hände det ofta att hon icke allenast afvek ifrån att vara sann, utan äfven spelade hvilken rol, som hon för tillfället ansag vara den som mest anslog. Men det i grunden ädla och stolta i hennes karakter, gjorde att hon aldrig nedlät sig till någon dalig eller oriktig, men väl till mången obetänksam och lättsinnig handling. Hon afskydde allt som var ledsamt, och för att undfly en sorg kastade hon sig i armarne på någon dårskap. För att undga ett litet obehag ådrog hon sig ofta ett större, och för att njuta af ögonblickets glädje uppoffrade hon det, som, strängt taget, hade varit hennes pligt. Sådan var Elin. Begåfvad med ett rikt,varmt och godt hjerta, en liflig och rörlig fantasi, något exalterad och mycket hängifven, hade det varit mycket att göra af henne, ifall hon erhållit en riktig handledning ifrån barndomen. Nu vtfro de goda och de onda anlagen liksom hoprörde och verkade utan någon harmoni, så att hon ofta, då hennes afsigter voro rena och goda, presenterade sig såsom en dåraktig egoist.

Herman hade lofvat Stephana att granska Elins karakter med opartiskhet, och han höll ord. Han anklagade sig att möjligen ha kunnat vara den unga qvinnans, eller rättare det unga barnets ledare, ifall han handlat samvetsgrannt och rätt emot henne. Ovil-korligen påminde han sig det ögonblick, då hon uppmanade honom att bryta förbindelsen med stjufmodern. Han tyckte sig höra den allvarligt bedjande rösten, ehuru han nästan alldeles förgätit de oregelbundna dragen, och vid detta minne sade honom en röst i hans inre: hon hade kunnat blifva något helt annat. Men oaktadt allt detta kände Herman en ööfvervinnelig motvilja för allt närmande till Elin. Ja, mot hans bättre - känsla, mot hans vilja återkom oupphörligt hågkomsten af att hon var medveten utaf hans brottsliga och föga hederliga förbindelse till Zelma, att hon, skepparen Mårtensons dotter, i sitt hjerta måste förakta honom, Herman Romarhjerta. Så fort han tänkte på Elin, stulo sig hans bördsför-domar ovilkorligen på honom, och hvarje närmande till henne blef för hans stolthet så mycket omöjligare, som han kände att han till henne stod i en outplånlig skuld, hvilken var så mycket större som han genom sitt oförlåtliga uppförande ökat i stället för att minska den. Umgänget emellan Herman och Stephana hade genom det ständiga fremmandet och de

täta utfärderna kommit på en mera afmätt fot, utan att detta i någon mån förändrade något i Hermans beundran för Stephana. Genom att se henne i bredd med Elin, steg hon allt högre och högre i hans aktning. Under det att Elin lefde för att göra sitt lif så behagligt som möjligt och liksom med våld jagade bort alla obehagliga föremål, gjorde Stephana af sjelfva nöjet att något deraf kom hennes likar till godo. Arrangerade hon en fest, en båtfärd eller något nöje, gjorde hon det så att de tattiga dervid skulle hafva någon fördel, antingen genom arbete eller genom gåfva. Hon gjorde nöjet till kompanjon åt barmhertigheten. Utan att någon gaf akt derpå egnade Stephana sin tid at en| gagnelig verksamhet, genom arrangerandet af flera nyttiga inrättningar ^för de underlydande, så att de kunde fa inhemta kunskaper och erhalla sådana förlustelser om söndagarne, att de athöllos fran kroglifvet. Inom den korta tidrymden af ett år, som Stephana sjelf haft Kungborgs underlydande under sin vård, hade deras seder och välmåga undergått en betydlig förändring, så att en livar förundrades deröfver. Detta var Stephanas verk.

För den ytlige betraktaren föreföll det som Stephana endast framlefde sitt lif i beqvämlighet och för att njuta deraf, sa obe-skrifligt litet väsende gjorde hon af hvad hon företog sig, och så väl använde hon sina ögonblick, att hon alltid hade tillräckligt öfver för att sköta sin bildning och äfven sitt umgänge med andra. Herman, som såg henne dagligen, som af de underlydande erfor allt hvad som hon företog för deras väl, han hade således många och stora anledningar att i allt ställa henne framför Elin.

En afton i slutet af Juli, då Jane, Elin och de andra rest bort för att tillbringa ett par dagar hos baron Skjöld, inträdde Stephana till grefvinnan. Herman och Helfrid voro der förut.

„Hvad, min fru, reste ni ej med till baronens?" frågade Herman.

„Nej jag är icke rätt frisk och har derföre urskuldat mig.“ Stephana sade sannt, hon såg matt ut.

„Är ni sjuk?“ frågade grefvinnan med ovanligt intresse.

„Jag är icke sjuk, grefvinna, men har ett hufvud som ibland låter mig känna att det en gång har varit mycket sjukt; men det är ej värdt att tala derom, det är utan all betydenhet. Jag har något långt vigtigare att säga, som rörer herrskapet."

„Och det är?"

„Jag har med posten i dag erhållit ett bref från Paris, som uppdrager åt mig att bedja herr grefven hos franska legationen låta hemta documenter, hvilka blifvit dit öfversända och innehålla arfshandlingar."

„Arfshandlingar ?“ upprepade grefvinnan och Helfrid. Herman förblef tyst och betraktade Stephana som upptog ett bref.

„Skrifvelsen som jag har bekommit, är från grefve Runas fosterdotter, fru Elina Wicker." Stephana höll upp och betraktade grefvinnan, som skiftade färg.

„Min morbrors fosterdotter var ju hans universalarfvinge," inföll Herman.

„Testamentet var vilkorligt och fosterdottern skulle endast draga ränta af den efterlenmade förmögenheten under hennes mans fars lefnad. Efter hans död, då hon ärfde svärfadren, skulle förmögenheten efter grefve Runa öfvergå till hans systerson, det vill säga er, herr grefve. Nu har gamle Wicker dött och gjort sonhustrun till ensam afvinge efter sig, och på er kommer således grefve Runas förmögenhet att öfvergå. Dessutom står fru Wicker i begrepp att draga, sig tillbaka i ett kloster."

Icke ett ögonblick hade Stephanas ögon lemnat grefvinnans drag. Då hon sade att grefve Runas fosterdotter skulle draga sig tillbaka i ett kloster, märkte hon en häftig ryckning i grefvinnans anletsdrag. Herman sade med något upprörd röst:

„Men jag vill minnas att min morbrors fosterdotter var lutheran."

„Ni har rätt, grefve, men hon blef katolik då hon gifte sig med sångaren Wicker, som tillhörde den katolska kyrkan. Ni har väl hört talas om hennes giftermål?",„Jag tror mig ha hört det,“ svarade grefven. Grefvinnan för-

blef orörlig och en tystnad uppstod.

„Fröken Helfrid ser så hlek ut,“ sade Stephana. „Jag tror att grefvinnan bör öfvertala fröken att göra en promenad. Jag skall emellertid stanna hos grefvinnan."

Det var något i Stephanas röst, som sade Herman att hon önskade att få blifva allena med grefvinnan, hvarföre han också öfvertalade Helfrid att med honom göra ett slag genom parken.

Grefvinnan kysste tankspridd sin dotters panna och bad henne hemta frisk luft. Herman och Helfrid gingo. Grefvinnan och Stephana blefvo allena.

„Min fru,“ sade grefvinnan med något osäker röst, „var god och sätt er hos mig,“

Stephana efterkom hennes begäran och satte sig på en liten låg stol, på sidan af chaislongen.

„Känner ni grefve Runas fosterdotter närmare?" frågade grefvinnan och fattade den ena af Stephanas händer, tilläggande: „svara mig uppriktigt."

„Mina svar äro alltid uppriktiga eller också inga. Jag känner grefve Runas fosterdotter mycket väl; jag är beslägtad med henne." „Ni?"

„Ja, genom min man."

„Jag förstår, er man och den karlen hon gifte sig med voro slägt."

Stephana böjde på hufvudet liksom jakande.

„Är det verkligen sanning att hon ämnar gå i kloster?"

„När hon blef enka, fattade hon redan det beslutet, men utförde det icke då. Om hon fullföljer det, så torde man få söka orsaken deri, att hon ej lyckats åvägabringa en länge efterlängtad försoning med sin mor."

„Hon skulle då blifva död för veriden.«

’iJa, Elina Wicker kan sägas vara död för verlden."

Grefvinnan flyttade sig orolig på kuddarne, man kunde i det aftärda ansigtet läsa en inre smärtsam strid. En lång tystnad uppstod. Stephana satt med hufvudet stödt mot handen, under det hennes bröst höjde sig oroligt. Slutligen återtog hon med langsam röst och liksom mer talande till sig sjelf än till grefvinnan:

„För många år sedan lärer det ha funnits en ung, skön och högboren qvinna, som gifte sig med en ädling af första ordningen. Man trodde allmänt att hon ingick äktenskapet af kärlek, men man bedrog sig. Den unga qvinnan hade tvärtom gift sig med den högborne mannen derföre att hon älskade en ofrälse, rikt be-gåfvad ung man, hvars namn och ställning i lifvet ingalunda öfver-ensstämde med den stolta flickans lysande plats. För att icke kom-i frestelse att af kärlek göra ett parti under sin värdighet, gifte hon sig utan kärlek med den hon ansag för sin like. Nagra arförgingo, och ingen anade att den stolta grefvinnan i sitt hjerta bar en tyst sorg, en olycklig kärlek, hvilken hon sjelf dömt till döden. Jag har orätt att säga det ingen anade den, ty hennes bror visste att hon offrat sin lycka åt sitt högmod. — Grefvinnan födde efter tvenne års äktenskap en son, och hela orten prisade det unga parets lycka. De egde ju allt hvad lifvet kan skänka. Rikedom, börd och fägring, men det oaktadt började grefviunas helsa att blifva klen. En envis hosta, en tilltagande mattighet ingåfvo läkarne betänkligheter, och man föreskref ett års vistande under en varmare himmel. Det blef en hård strid, emedan grefvinnan icke ville resa ifrån sitt, endast några veckor gamla, barn, men slutligen segrade mannens böner, och åtföljd af sin bror reste hon till Italien. — Ödet, som gäckas så obarmhertigt med oss dödlige, fogade så att grefvinnan i Neapel sammanträffade med honom, som hon älskat, och hvilken hon hade uppoffrat, ehuru hon visste att han delade hennes kärlek. SKild: från norden och sina stolta slägtingar, under Neapels varma och berusande himmel, ensam med sitt hjertas känslor och den dagliga frestelsen att se och vara i beröring med honom, som egde hennes hjerta, var hon icke i Italien lika stark som hon varit det i Sverige. Der hade hon offrat sin kärlek åt sitt högmod, här offrade hon sina pligter åt sin kärlek.“

Stephana kände en kall och fuktig hand hårdt fatta om hennes arm och grefvinnan sade med dof röst:

„Min fru, hvad är det ni nu berättar mig?“

Stephana såg upp; hennes blick var lugn, hennes röst var nästan vild, då hon svarade:

„Jag berättar er Elinas mors historia. Hvem denna var, hvilket namn hon bar är mig obekant; men jag önskade genom den visa er, grefvinna, att man oftast med ett lysande namn gör sig skyldig till fel och sedan till grymheter, som vi, icke anborne, skygga tillbaka för. Tillåt derföre att jag fortsätter. Grefvinnans bror som i Neapel träffat en hänförande fransyska, i hvilken han förälskade sig, hade varit alltför mycket upptagen af sin egen kärlek för att gifva akt på hvad som tilldrog sig omkring honom. En dag upptäckte han likväl allt. Älskaren och brödren duellera-de och den förre föll, ohvarefter bror och syster helt plötsligt återvände till Sverige. Ätta månader efter sin återkomst födde grefvinnan en dotter, som kom för tidigt till verlden. Brödren hade under tiden rest till Frankrike, der han gifte sig med den intagande fransyskan och bosatte sig i Paris. Grefvinnan, som ända till afguderi älskade sin son, visade, redan ifrån det ögonblick dottern kom till verlden, en afgjord motvilja för detta barn, hvars åsyn försatte henne i förtviflan. För att undgå sitt samvete och sina minnen kastade sig grefvinnan i nöjenas hvirf-vel och några år framilade utan att lemna henne något ögonblick till eftertanka. Sonen, ett vackert barn, syntes på alla promena-der vid modrens sida och i hennes salong; dottren åter lefde förglömd och försvunnen i barnkammaren. Flickan var sex årT da grefvinnans bror, s.om på en gång förlorat hustru och barn, gjorde ett besök i: fäderneslandet. Ifrån att hafva varit en glad och kanske något häftig ung man, hade han blifvit en mild och svårmodig drömmare', som öfverallt förföljdes af det hemska minnet från duellplatsen. Den skjutne motståndarens bleka an-sigte och- brustna ögon stirrade mot honom hvart han tog vägen och dröp galla i hans, lyckas bägare, samt ropade hånande då dennes lycka af döden krossades: Tag ditt straff.’ ^- När brödren under sitt besök hos systern erfor huru fullkomligt glömsk hon var mot dottern, föreslog han att få medföra detta barn, till hvilket han ansåg sig stå i så stor skuld, till Frankrike och adoptera henne såsom sin dotter. Grefvinnans man ville icke gå in derpå, men måste slutligen gifva vika för de enträgna föreställningarne och bönerna af svågern. Det var af hennes morbror som grefve Runa sedan tog Elina och gäf henne en dotters rättigheter.“•

„Och ni kände icke namnet på. i..“

„Elinas mor eller morbror, menar ni grefvinna?“

..Ja!" Grefvinnan andades med stor svårighet.

„Grefve Runa, som berättade mig, hvad jag nu förtäljt, nämde aldrig namnen på Elinas slägtingar, utan sade blott: „jag fick flickan i arf utaf morbrodern och som ni ser har jag sökt ersätta henne hvad hon förlorat i sina anhöriga.u

Grefvinnan andades lättare och Stephana fortsatte sin berättelse, under det hon satt med hufvudet nedböjt i handen, liksom hon önskat att genom denna ställning undandraga sig grefvinnans blickar.

„Sedan Elina af grefve Runa blifvit upptagen förflöt några år. En dag erhöll han den underrättelsen att flickans mor med man uppehöll sig i Paris. Grefve Runa hade lärt Elina några svenska folkvisor, hvaribland en som lian hört den unge svensken sjunga, hvilken han visste vara flickans far. Han inbjöd grefvinnan och hennes man till sig. Elina var då tolf ar och lofvade att blifva vacker. Ett älskligt barn, fullt af behag och i högsta grad intagande. ^Grefvinnan kom,' men åsynen af dottren tycktes endast framkalla bittra och ovänliga känslor,' så att da flickan med djup rörelse skyndade emot modren för att kasta sjg i hennes armar, sköt den stolta och felaktiga qvinnan henne ifrån sig, och det gråtande barnet slöts i stället till den mans bröst, som trodde sig vara henn.es far. Grefve Runa, som alltjemt hoppades att kunna uppväcka några mildare känslor i modrens‘bröst, bad flickan sjunga den sången, som han visste att flickans far under sina kär-leksdagar sjungit för grefvinnan. Han trodde att minnet af honom, som med sitt lif gäldade sin kärlek, skulle stämma modrens hjerta till kärlek för barnet, men han bedrog sig. Den enda verkan detta.hade var, att grefvinnan lemnade grefve Runas hus-och sedan under sitt vistande i Paris envist nekade att återse dottren» Gref-vinnans. man deremot slösade på flickan den största ömhet och förklarade^ att ehuru grefve Runa adopterat henne, flickan ändå skulle bäralsin fars namn, ty han ansåg sig vara

barnets far. En önskan, den grefve Runa villfor. — Elina, af älskande hjerta, var otröstlig att modren icke ville se henne, och hon kunde aldrig tänka på detta enda sammanträffande med den, som gifvit henne lif— vet, utan att blifva upprörd. — Sex år derefter fattade Elina en häftig kärlek till den tyske- sångaren Wicker, son af en förmögen köpman i Frankfurt. En utmärkt älskvärd och i allo aktningsvärd ung man. Grefve Runa gillade i början visserligen icke denna kärlek, men då han lärde känna Wickers ovanligt redbara-karakter, gaf han dsitt .samtycke, emedan han icke ville ätt fosterdottern, i likhet med sin mor, skulle för verdsliga fördomar offra sin verkliga sällhet. Grefven underrättade Elinas mor om dotterns giftermål. Nu fick den stolta andryga qvinnan en anledning att äfven inför verlden förskjuta dottren. Hon, denna mor,1 söm hade så mycket att försona, som hade af högmod gift sig utan kärlek, af kärlek svikit sin tro och sedan åter af högmod icke fördrog sitt barn, derföre att det påminte henne om att hon trampat sin heder och tro under fotterna, samt förnämligast derföre att i dottrens ådror flöt ofrälse blod. Nu förnekade hon denna dotter och utgaf henne för död, derföre att flickan vågat att gifva sin hand åt -den som vunnit hennes hjerta. Ah! gref vinna;'1 tillade Stephana och såg upp, „jag tror att den der högborna damen långt mera förtjenade att förskjutas af sin slägt än den dygdiga och olyckliga Gunilla. Har jäg ieke rätt? Och likväl är jag fullt säker på, att om den brottsA liga tillhört familjen Romar hjerta, hade hon varit den första att med förakt bemöta den ädla Gunilla, hvars, lif var rent och spegelklart. Säg mig, gifves det något moraliskt eller ens förnuftigt i den uppfattning af vårt menniskovärde, som adeln har? Ar hafva förgått. Elina har förlorat man och fosterfar. Hon har genom-lefvat bittra sorger och flera gånger, under den tid då hennes hjerta blödde, vändt sig till modren för att af henne erhålla ett ord af förlåtelse och försoning; men allt förgäfves. Högmodet hade så tillslutit moderns hjerta, att hon, utan en tanke på den oskyldiga dottern, skulle nedstiga i sin graf och låta Elina lefva och dö utan att af henne ha erhållit ett ende kärleksfullt ord. Om denna mor vore en kall, en hård och en i allo hjertlös qvinnä, då, grefvinna, skulle jag säga : 'hon förstår icke hjertats språk;' men hennes

.svaga hjerta har ju förledt henne att falla, hennes hjerta har känslor för de' barn hon eger méd sin man, och hennes hjerta hade äfven känsla för denne man, emedan hon genom ett samvetsgrannt iakttagande af sina pligter, efter sitt felsteg, bjöd till att försona den glömska deraf, som skänkte Elina lifvet. I allt, der icke hen-nes högmod ingår, har hon visat sig ega känsla; men öfverallt der hennes högmod kom ifråga var hon icke blott känslolös utan äf-ven moraliskt grym. , Öfver hvad var hon egentligen så stolt? Icke var det öfver ett högre moraliskt värde, ty det hade hon förnekat, således öfver det namn hön ärft och den rang hon innehade. Men, min Gud! huru är det möjligt att yfvas öfver dylika företräden, hvaruti man sjelf är utan all förskyllan, då man icke till dem kan lägga utmärkta dygder och seder, hvilka ställa oss såsom christna lika högt, som samhället ställt oss såsom medborgare. Är det då den ärfda titeln, den der ger oss värde? Men bör det icke vara vår högre och ädfare karakter, som ger åt den hafda utmärkelsen dess rätta betydelse. Inför den Högstes domstol gäller ingen annan rang än den våra dygder gifver. Der frågas icke hvad vi varit, utan huru vi användt de gåfvor, Gud oss gifvit, om vi uträttat så mycket godt med dem vi kunnat. Då vi stå vid dödens port, då böra vi se till att vi icke träda öfver tröskeln in i evigheten med någon oförsonad synd.“

Stephana tystnade. Grefvinnan låg en lång stund orörlig. Slutligen lade hon sin hand på Stephanas nedböjda hufvud och sade med en röst som saknade all anstrykning af det kalla och stolta uttrycket:

„Se på mig, min fru, och säg mig, hvarföre har ni berättat mig den der historien? Kom ihåg att ni nu talar vid en döende, som om några veckor skall aflägga räkenskap inför den Högstes dom stol. “

Stephana fattade grefvinnans båda händer och kysste dem, under det några tårar runno utför hennes kinder. Derefter såg# hon upp till grefvinnan med en blicki så mildt bedjande, att den liknade en engels, sägande:

„Derföre att jag önskade röra ert hjerta.“

„Mitt hjerta? Och huru skulle det lyckas er, genom en berättelse som, — som rörer fremmande perspner?“

Stephana gled ned på knä framför grefvinnan, tog hennes båda händer och lade dem på sitt hjerta, sägande, med en ton som hade något på en gång rörande och ändå fast:

„Grefvinna, jag vet att ert hjerta, då det talar, är godt, är känsligt. — Jag vet äfven ätt ni eger en sträng

rättskänsla, och derföre önskade jag genom denna berättelse anslå bada, samt visa er att börden icke berättigar oss att forhäfvas öfver f andra, så framt vi icke ega lika stora dygder, som vi hafva ansprak. K Grefvinna, skulle ni äfven nu kunna säga åt Elin, ifall hon vid edra fotter bönföll om ett ord af ömhet: 'Gå, jag känner er icke och skall aldrig erkänna er såsom min sons hustru.' Skulle ni äfven nu kunna låta henne gå ifrån er, nedtryckt af sin fars vrede och förskjuten af er och er son? Nej, grefvinna, jag läser i er

isblick att ni icke skulle kunna det. Jag känner det på edra'dar** rande j händer. "

Grefvinnan drog undan sina händer och sade med matt röst: ^Ni är en farlig qvinna, min fru! Lemna mig, jag behöfver vara allena. Ni har häftigt upprört mig."

„Låt mig då äfven få lugna er," sade Stephanä smekande och höljde hennes händer med sina kyssar.

> „Lugna!" upprepade grefvinnan med etit bittert leende. ^Lugnet finnes icke för mig."

Utan att svara gick Stephana fram till ett bord och tog en

liten bok som låg der. Hon satte sig åter på den låga kuller-

stolen vid grefvinnaris sida och började läsa. ; Den handlade; om Ghristus, då man till honom förde äktenskapsbryterskan. Med en ända till hjertat gående, klar och allvarlig röst, läste hon dessa ord: „Må den som känner sig utan synd kasta första stenen." — Och sedan när hon sade: „Jäg skall ické dömma dig, gack i

frid och synda icke mer," — då darrade Stephanas stämma.

Derefter talade hon ur sitt eget hjerta ordi fulla af kärlek.och försoning. Grefvinnan skulle nu trott att hon läst, om hon ej känt igen dessa smekande och kärleksfulla ord, dem hön en gång förut hade hört. Nu, liksom då, verkade den ande af sann christen-dom och försoning, som låg i dem, lik en helande balsam på ett sår. Det qvalfulla uttrycket i grefvinnans ansigte försvann, och efterträddes af ett stilla vemodigt. När Stephana tystnade låg grefvinnan orörlig, slutligen hviskade hon:

, ,„„Tack! Gå nu till de andra, jag behöfver vara allena och önskar att mina barn icke må störa mig på en stund."

Stephana reste sig upp, men då hennes ögon föllo på grefvinnans nu nästan ödmjukt sorgsna ansigte, knäböjde hon åter och kysste hennes, händer, hvarpå några tårar föllo. Då hon skulle resa sig upp kände hon grefvinnans läppar vidröra sin panna.

„Tack!" hviskade Stephana nästan ljudlost och skyndade sedan med lätta steg ur rummet.

Stephana sökte upp Helfrid och Herman samt underrättade dem att grefvinnan önskade vara ostörd. Man tog vägen till stora salongen, under det man samtalade om likgiltiga ämnen. Plötsligt sade Helfrid:

„Mamma talade om att ni sjunger, men hvarken Herman eller jag hafva fått höra en sång af er. Skulle ni ej vilja bereda oss det nöjet i afton?" . .

„Gerna; om jag vore vid en annan sinnesstämning," svarade Stephana med ett sorgset leende; „I afton skall min sång endast blifva en suck af omätlig smärta."Herman betraktade: ^Stephana. Hon satte sig i pompadouren framför glasdörrarna. Det var ett; sorgflor utbredt öfver hela hennes väsende, men det föreföll honom som bakom detta sorgflor glödde känslor både; :varma och qvalfulla. i, Han tyckte sig se att hennes hjerta slog häftiga och ändå smärtsamma slag.

•v*Sjung* grefvé Herman!'febadStephana med en trött röst.

Herman satte sig vid instrumentet och sjöng:

7 jfych nu farväl, färväjl, du min Hjertans allra bäsia vän, dibt vet'jiag visst min hå'g'skall aldrig"svika dig,

Ofeli blir du ej min brud på jord, så skall i himmelen,

Hos Gud en gång,,mitt bröllop stå med dig."

När han sjöng de; sistaforden, vände han på hufvudet och såg på Stephana. — Hennes1 ögon hvilade på honom.

.„Och blir du ej min brud på jord;‘. ;sjöng Herman med blicken på henne. Stephana böjde ned hufvudet och gömde ansigtet i handen.

Yar det en villa eller såg Herman rätt, då han tyckte att ett par tårar föllo ned på den svarta klädningen. Han steg upp ifrån instrumentet, sedan han sjungit sista versen, och gick fram till Stephana. Herman ville, till hvad pris ; som helst, öfvertyga sig om han sett rätt. Hon satt orörlig, och grefvens blick föll på ett par våta fläckar, som de fällda tårarne lemnat efter sig. Han stod en stund och betraktade henne, men väcktes ur sina drömmar af Helfrid:;som yttrade:

„Kära Herman, du är iej lycklig i valet af sånger, mig har du förstämt -och äfven fru Stephensen. Sjung nu något som är upplifvande.7

Herman återvände till instrumentet och sjöng ett par af de då så allmänt omtyckta sångerna utaf Gunnar Wennerberg. Den glada, lifliga musiken gjorde önskad verkan. Stephana förde handen öfver ’ pannan, och då hon såg upp voro hennes drag åter lugna. — En timma derefter gick Stephana ned åt parken. Herman och Helfrid gingo in till grefvinnan.

Stephana hade icke gått långt, innan grefven hann upp henne.

„Ni dröjde ej länge hos grefvinnan,“ sade hon.

„Min mor hade redan somnat. För öfrigt önskade jag att få ledsaga er. Vill ni ej taga min arm.“ Herman gjorde nu såsom alltid, då han bjöd Stephana armen, han tog och lade den i sin.

„Ni har varit så sorgsen i afton, “ återtog Herman.

„Ja,“ svarade Stephana ©ch såg. upp till honom, „och ändå hade ; jag bort vara gladÄril. ifis. .yjo! i fflÖ ' .‘hov. ja.vhp- %

„Har ni då haft någon serskild anledning till glädje eller sorg?“

„Till glädje; ja. — Lyckan har ju smålett emot er, och detta är ett verkligt skäl till glädje för mig, men...

„Men hvad?“„Jag var ett ögonblick égoist,11- Stephana smålog,; „Märk, jag säger: jag var; det vill säga, jag är det icke mera.”

i „Egoist, nil4ég Det betviflar jag. I hvad fall.?“>i

„Jag tänkte på att Kungsborgviskall blifva utan husbonde.14

„Och det tror ni?“ Herman böjde') sig ned till Stephana. ,

„Ni är nu åter rib.“:iij Stephanas kinder glödde i den friskaste purpur.

„Och blef've jag än aldrig- så rik,, så kommer , jag icke att lemna Kungsborg eller min befattning der, så länge.3ni önskar att jag skall behålla den. “ 1

„Då biir det aldrig,11 hviskadé Stephana.

„Stephana!11 j; Äter uttalades detta namn med ett eget tonfall.

„Sir Edward!-‘i svarade Stephana .och såg upp med sin lugna blick, hvilken verkade liksom tygeln på en yster häst. Dé gingo tigande vid hvarandras sida.

„Jag har en bön till er,“ började Herman.

„Låt höra.“

„Säg, skulle ni ej vilja bereda mig ett tillfälle att få träffa grefve Runas fosterdotter?11.^

„Ämnar ni då resa till Paris* grefve .^3:

„Ja, jag anser mig icke kunna emottäga den testaméntarisba dispositionen med mindre jag fått tala i vid hennd‘&.

„Grefve, en resa till Paris skulle gagna er till intet. Ni skall ändå ej träffa henne. Det enda jag kan gör.äär att fortskaffa ett bref, om ni vill anförtro mig det. Jag har edligen förbundit mig att icke utan t serskild tillåtelse uppgifva hennes vistelseort. — Hvad den testamentariska dispositionen angår är den laglig, och Elina har endast fullgjort sin fosterfars deruti uttalade önskan.11

„Men, min fru, jag beröfvar henne derigenom en förmögenhet som egentligen är hennes.11 •»

„Grefve Herman, Elina behöfver den icke, emedan det arf hon fått efter sin svärfar är ganska betydligt och motsvarar fullkomligt det som tillfaller ér. Det är .föri löfrigt icke rikedomen hon saknar, det är något annat och detta....

„Skulle jag med förlusten af< allt hvad jag eger vilja återskänka henne.11

»Gör det om ni kan. Skrif och låt henne veta att hon kan hoppas.11

„Min fru, ni vet då hvem Elina är?11 Herman stannade. Stephana lade sin hand på hans. skuldra och sade med låg! röst:

„Gör mig inga frågor;, jag kan icke besvara dem utan att bryta ett gifvet löfte. Tro blott, att hvad jag än må veta kommer det att stanna inom mig. — Gör hvad ni kan för Elinas lycka; men sök icke att träffa henne förr än ni kan säga; — kom!11

„Tack, min fru, jag anade att ni visste allt. I morgon skrifver jag till franska legationen.11„Ämnar ni ej sjelf resa upp till hufvudstaden?"

„Nej, min fru, jag ger baron C. fullmakt att bandla i mitt ställe. “

»Ni har icke med ett ord sagt mig hvad ni tycker om Elin?“

„Har jag icke? Jag trodde likväl att jag redan vid vårt första sammanträffande sade er, att hon icke var för mig."

„Och detta tänker ni än?“

„Kan Stephana verkligen göra mig den frågan?"

,;Ja; ty en af Stephanas innerligaste önskningar har varit att en dag kunna försona Elin med de lidanden ni skapat henne, att verka så att hon skulle erhålla den upprättelse hon bör få."

„Och denna upprättelse skulle bestå uti att.......‘V.

„Ni gaf henne ert hjerta och erkände henne för er maka."

„Min fru, antag ett ögonblick att jag kunde öfvervinna min djupt inrotade ovilja för henne, att jag äfven kunde skänka henne alla en makas rättigheter äfven mitt hjerta och mitt lif, hvem säger er att det vore hennes lycka att blifva återförenad med mig. Ni tror kanske att hon af kärlek räckt mig sin hand. Ni bedrager

er, hon gjorde det af medlidanden, af..........lika godt hvad, men

dervid ingick icke en gnista kärlek. Vore det icke bäst för oss båda att återfå friheten. Hon kunde då göra ett val efter sin smak och jag.............."

„Nå, hvarföre fortsätter ni icke."

„Jag kunde våga hoppas på lycka."

„Men, grefve, denna djupt förorättade, förtrampade och åsidosatta Elin har så långt hon kan minnas tillbaka blott haft ett föremål för sin kärlek."

„Så mycket mera skäl då, att hon blir detta föremål trogen, och genom att återfå friheten sättes i tillfälle att blifva lycklig."

„Men detta föremål är — ni!u Stephanas kinder flammade och ögonen blickade allvarligt, då hon uttalade dessa ord. Herman stannade tvärt. -

„Min fru, hvad är det ni säger?" utropade han.

„Sanningen!"

„Omöjligt. Hon och jag hafva ju knappast varit så mycket tillsammans att jag mins huru hon ser ut, och huru skulle hon då kunna älska mig." r'("

„Grefve, ni glömmer att hon redan som barn såg er, och äfven året innan hon blef gift, under sitt vistande vid Strömstad, var tillsammans med er, ehuru ni icke gaf nagon uppmärksamhet åt henne. Det sanna är, att hon redan som barn älskade er och att hon aldrig älskat någon annan man.“ <j

„Det vore förtärligt, och min skuld till henne blefve derigenom ännu större. “ Herman gick en stund tankfull bredvid Stephana.

„Ack, min fru, oaktadt ni nu uppväckt mitt medlidande för henne, har ni ändå ej kommit målet närmare; hvilken annan qvinnaän hon skulle jag af pligt och heder kunna förraå mig att, skänka all den upprättelse hon förtjenade och egna hela mitt lif; men emellan mig och Elin gifs ett något, som gör hvarje närmande oss emellan omöjligt. — Låt vara att hon har älskat mig, nu gör hon det åtminstone icke, ty fåfängt söker ni hos denna flärdfulla och ystra qvinna något, som antyder en hemlig och tärande sorg, hvilket hon ovilkorligen måst känna, då hon blifvit så djupt kränkt, så illa behandlad af den man hon älskade. Ett sådant uppförande af mig, under ett dylikt förhållande, hade lemnat ojäkliga sår efter sig i hennes själ och ur dem hade aldrig flärd och dårskap kunnat uppvexa.“

„Ja, ni har rätt, ert handlingssätt lemnade oläkliga sår efter sig i den armas hjerta,11 svarade Stephana dystert. — t- „Och dessa år af ändlösa qval skall hon ha lefvat förgäfves.11

„Vill ni då påstå att Elin är olycklig, eller att hon vid sidan af en man, som aldrig kan komma att älska henne, som i sitt hjerta skall få svårt att ens fördraga henne, skall blifva lyck-lig.“

„Grefve Herman, hör upp, edra ord smärta mig.“ Stephanas röst darrade. Herman såg på henne, ty det qvalfulla uttrycket i densamma gjorde ett djupt intryck på honom. Det hvilade öfver Stephanas ansigte en prägel af djupt lidande, som verkade ögonblickligt på Herman.

„Stephana,“ sade han med låg och upprörd röst, „ni vet ju att jag heldre störtade mig sjelf för hela mitt lif i en afgrund af qval, än jag tillskyndade er en timmas lidande.“ ’

„En timmas lidande!“ upprepade Stephana med en ton som innebar ett helt lif af qval.

„Ja, vid Gud!11

„Ni skulle således för min skull kunna förmå er att sammanknyta ert och Elins lif?“

„Min fru, ni skall icke fordra ett dylikt offer af mig.“

„Och om jag gjorde det?11

„Kan Stephana dömma Herman till ett helt lifs olycka?“

„Icke dömma, men väl söka visa honom, att hans heder och samvete kräfver att han för sin pligt uppoffrar sig sjelf och försonar hvad hans högmod bröt. Skall denna försoning ega något värde, måste den ske frivilligt.: Men lemnom detta ämne; en dag, grefve, skall ni gifva mig rätt och göra er pligt till lag för ert lif. Ni är ju stolt öfver att vara ädling. Nå väl, var då äfven ädel i edra handlingar.14

„Min fru, jag är stolt öfver ingenting utom det att veta mig ega er aktning.11

„Ni eger mer, ni éger min tillgifvenhet.11

„Detta utgör också min enda lycka.11nSt6phäDä, sädo Jacobo, ett par dagar derefter, „skall dusakna mig ifall jag nu reser till England?1*

„Sakna dig gör jag* alltid, du är ju en del af mitt bättre jag; men det oaktadt säger jag: res.“

“Tack! Om en vecka reser jag.“

„Och när du kommer åter är du frisk?"

„Jag hoppas det;, ty allt skall då stå klart för mig."

„När kommer du åter?"

„Om några veckor." • 1 :

„Huru skall de^ vara då?" Stephana stödde hufvudét emot Jocobos skuldra, tilläggande: “Jacobo, jag rädes för aljt, då du icke är vid min sida."

„Icke kan du frukta framtiden, du som ledes af så ädla och rena motiver. Tro mig, Stephana, du behöfver icke stödjas, du är stark nog att kunna lita på din egen kraft."

„Gifve Gud du hade rätt."

Här afbröts samtalet af Elin som hastigt inträdde. Hon var nästan dödsblek och sade med brådskande röst:

„Grefvinnan har haft. en svår blodstörtning, grefven red sjelf efter doktorn, och Helfrid ber dig genast komma in till dem."

Då Elin uttalade det sista ordet försvann Stephana genom

dörren. Elin kastade sig ned i en emma med händerna för an-

sigtet. Hon gret. Jacobo steg upp och gick fram till henne, sägande med deltagande röst:

„Hur är det, Elin?" Elin lyftade upp ansigtet ur händerna och sade långsamt, med djup bedröfvelse:

„Hon skall kanske dö."

„Vi skola hoppas att Gud besparar er den smärtan, att hon dör innan allt är försonadt."

„Gud! Jacobo, hvad bryr Gud sig om mig eller om oss kräk här nere på jorden. Nej, vi få allt hjelpa oss sjelfva och

gå under tor de qval vi ådraga oss, utan att han kommer oss

till hjelp." ' • 1 'in -

Jacobo betraktade henne en stund tigande, derefter satte han sig vid hennes sida, sägande:

„Ifrån öfvertro till ingen tro är öfvergången lätt Mins du, Elin, att jag sade dig det, då du blef katolik."

„Ja, och du hade . rätt. Nu har jag ingen tro."

„Också en öfverdrift, som icke kan hafva bestånd. Felet, Elin, är att du aldrig gjort dig klart reda för, hvaruppå din tro bör hvila, utan blott låtit ögonblickets ingifvelse verka på dm inbillning. Stöder sig icke tron på en fast öfvertygelse, då är den oäkta och kan aldrig skänka någon tröst."

Vi lemna Elin och Jacobo för att underrätta oss om huru det är med grefvinnan. — Då Stephana inträdde i salongen, kom Helfrid emot henne med förgråtna ögon, sägande:„Mamma önskar tala vid er, hon är mycket dålig.“

Stephana tryckte Helfrids händer, och gick in till gréfvinnan, som låg der mera lik en död än en lefvande. Då hon fick se Stephana gjorde hon en rörelse med handen liksom för att räcka den åt henne. Stephana ilade fram till sängen och fattade den.

„Jag har längtat mycket efter er“, hviskade gréfvinnan; derpå vände hon sig till Helfrid, j„lemna oss mitt: barn, jag önskar tala med fru Stepheiisen." Helfrid gick ut. Gréfvinnan lade sin hand på Stephanas nedlutade hufvud och sade med nästan ljudlös röst:

„Jag skall snart anträda den långa färden och innan kort stå inför den Högstes domstol. Men jag har mycket att

försona innan dess. Yill ni bistå mig att göra min sista stund lätt?“

„Befall! hela mitt lif tillhör er;u svarade Stephana.

„Huru lång tid skulle Elina behöfva för att komma hit?“

„Yill ni träffa henne?"

„Ja!“

På en lång stund förmådde Stephana icke tala, utan hon lutade sig öfver grefvinnans hand och gret.

Ett lätt slag på dörren störde dem. Det : var doktorn.

„Huru långt kan jag hafva qvar?" frågade gréfvinnan, som hade bedt Helfrid och Herman lemna sig allena med läkaren och Stephana.

„Med ett fullkomligt lugn kan gréfvinnan ännu räkna på några veckor; med den närvarande sinnesoron kunna veckorna förvandlas endast till dagar.“

„Tack, herr doktor; jag skall bjuda till att lefva några veckor“. Doktorn föreskref något lugnande, och en stund derefter befunno sig gréfvinnan och Stephana åter allena.

„Jag lofvar, att när ni önskar det, skall ni få återse Elina. Men ni måste lofva mig ett, — att det icke sker i edra barns närvaro."

„Det lofvar jag så mycket heldre, som jag sjelf önskar det. Ser ni“, tillade den sjuka med orolig och feberaktig röst, „jag är Elinas mor. Men jag vill icke inför mina mest älskade barn, på min dödssäng erkänna att jag uppoffrat dem och mig för en falsk idé. Herman tror att Elinas giftermål ensamt varit orsaken till min ovilja mot henne; han • anar icke att hon är ett lefvande vittne till hans mors glömska af sig sjelf. Helfrid åter har ansett henne för död, emedan jag utgaf henne derföre, genast när hon gifte sig. Jag vill dessutom icke i döden förneka det hvarför jag lefvat och derigenom förverka mina barns aktning. Jag vill dö trogen mina grundsatser, nemligen,: att hvar och en som eger ett förädladt blod bör afhålla sig ifrån att genom en förening med ofrälse på sitt stamträd inympa oädla grenar; men jag vill å andra sidan icke skiljas hädän utan att ha slutit mitt stackars syndabarn till mitt hjerta och erhålla hennes förlåtelse för denhaidhet jag mot henne öfvat. Pa mio graf ma d©1 tro syskonen återförenas. Jag är då borta och har ända in i döden visat att jag förblef orubblig i mina aristokratiska tänkesätt.11

„Ni vill således icke att edra barn skola; veta att ni förlåtit er dotter?11 Stephana betraktade grefvinnan med en egen sorgsen blick. ,

„Förlåtit! Jo, det skall jag säga dem att jag gjort, men icke att jag återsett henne;, ty en gång, då Herman bad för henne, sade jag, att jag aldrig såsom min dotter skulle-omfamna sångaren Wickers hustru och detta löfte vill jag inför honom blifva trogdn.11

„Och Elin,11 hviskade Stephana, „har ni icke något Ord för henne?11 i;

„Hon är icke mitt barn, hon är min sonsiolycksöde; jag förlåter henne det onda hon gjort, mer kan jag icke.11

„Ni vill icke i er dödsstund söka förena, hvad ni af stolthet åtskilt ?“

„Nej, jag skulle förneka mina grundsatser'.11

Stephana suckade.

„Känner ingen mer än ni Elinas rätta härkomst?11 frågade grefvinnan med synbar ansträngning.

„Nej, ingen. Grefve Runa anförtrodde mig på sin dödssäng hvad jag sagt er och gaf mig Elina i arf, samt ålade mig att söka åt henne utverka er förlåtelse och välsignelse.11

„Och hvad ni vet skall dö med er?“

„Ja, vid Gud! Det skall aldrig gå öfver mina läppar.11

„Tack, mitt barn.11

Om natten hade grefvinnan. svår feber och Stephana vakade vid hennes sida, sedan hon med många böner lyckats öfvertala Helfrid att gå till hvila. Grefvinnan hade just insomnat efter intagandet af ett opiepulver, då dörren ifrån salongen sköts upp och Elin med rädda steg smög in. Hon var så blek att hon täf-lade med den döende. Stephana såg förskräckt upp, vid hennes åsyn hviskade hon:

„Hvilken oförsigtighet.11 _

„Jag kunde icke hålla mig härifrån. O, Stephana! mitt hjerta vill brista. Det förefaller mig som jag dessa veckor, hvilka jag tillbringat under samma tak som hon, undergått eo sa gräslig tortyr, att jag blifvit gammal. Låt mig få den fattiga trösten att sitta här inne bakom hennes sänggardiner.11

„Stackars barn11, hviskade Stephana, „sätt dig der, men var tyst.11 Elin lydde och satte sig i en fåtölj vid öfrä; ändan af sängen, dold af gardinen. _ ‘ '

„Jag träffade Herman i salongen, han sitter der1. Elins

bröst höjdes af en djup suck.„Hvad sadle han?* jjttg H hU 1§| g .... WÉ|Hw|

„Han giak emot mig, med! de ordén: „Hvad önskar ni min fru?" — „Jag går att intaga én plats vid grefvinnans sjufcSäng, svarade jag". ..Elin böjde ned hufvudet oeh tegiVn Hiv

„Nå, han lät dig gå??

„Nej, han sade med allvar: „Det får ni icke“, dervid fat-

tade han om min hand för att hindra mig; men jag gjorde mig lös och trädde hit inr utan att svara. —Ah! Stephana, nu börjar hoppet att svika mig och sedan, i—• hvad skall det blifva af mig sedan?"

„Mod, Elin, jag hoppas ju.‘‘ Stephana hade stigit upp och smög fram till Elin. Läggande sin arm om hennes hals talade hon i låg, hviskande ton.vid henne, och ju längre hon talade, ju lugnare blef uttrycket i Elins ansigte.

Plötsligt utropade grefvihnan med ett uttryck äf smärta:

„Elina, mitt barn, hvar är du!"

„Här!" svarade en darrande stämma, och i nästa ögonblick knäböjde en af de unga qvinnorna vid grefvinnans säng. — Den andra höll sig dold bakom sänggardinen, och vi nedfälla ridån för den scen som följde.

En vecka derefter jordadés grefvinnän Romarhjerta med all den pomp och -ståt som tillhörde hennes rang: i det allmänna berömd för sina stränga seder och sina ovanliga dygder; djupt sörjd af sina barn, men föga saknad af sina fordna underhafvande.

Två månader derefter, i slutet af September, sutto Stephana och Helfrid helt allena i salongen.

„Blir Elin länge borta?" frågade .Helfrid.

„Jag hoppas att hon skall komma tillbaka med Jacobo. Hon ämnade endast uppehålla sig. ett par veckor, ty som du vet följde hon endast mamsell Weishaupt till hufvudstaden för att der säga henne ett slutligt farväl. Enligt bref från Jacobo lära vi när som helst kunna vänta dem tillbaka, efter han och Elin ämna göra ressällskap hit."

„Aldrig skall jag kunna förgäta den ömhet och omsorg, med hvilken hon.hjelpte till att vårda mamma. Om hon och du varit min mors egna barn hade ni icke kunnat visa henne mera kärlek."

Helfrid satt på en pall vid Stephänås fotter och lutade sitt hufvud mot hennes knän, under det hon smekande strök hennes ena hand.

„Ack, Helfrid, tala ej derom; tro mig, vi följde endast våra hjertans kallelse."

„Men, Stephana, du .anar kanske icke i hvilken svår skuld vi stå till Elin; huru många skäl hon har att icke älska

oss, ochändå denna hänförande glömska af alla lidna oförrätter emot den döende. “

„Elin har således i dina ögon godtgjort att hon är af ringa börd?“ . 8

„Huru vore det möjligt att ihågkomma det, då man sett henne gifva prof på så mycken godhet. Väl skulle jag ha önskat att hon tillhört en ansedd familj, ty då hade aldrig dessa onaturliga förhållanden emellan oss och henne uppstått, hvilka nu egt rum; men aldrig kan jag glömma hennes verkligt ädla uppförande emot mamma eller underkänna hennes menniskovärde, derföre att hon icke är af adel.“

„Jag längtar att återse Jacobo“, sade Stephana efter en paus. „Det är nu öfver tre månader sedan han reste,bort.“

,,Ja, herr Lange reste innan mamma gick ifrån oss. Var det någon vigtig affär som tvingade honom att resa ?“

„På sätt och vis. Han reste till England för att återfå sitt lugn.“ Stephana kände att Helfrid gjorde en rörelse.

„Sitt lugn?“ upprepade hon.

„Jacobo har älskat, eller rättare älskar, en ung flicka i England. Redan för fem år tillbaka, under det hennes föräldrar bodde i Barthen, blefvo de förlofvade. Elise Jonker var då aderton år, ett förtjusande och intagande barn, icke egentligen vacker, men obeskrifligt älsklig. — Hon och Jacobo äro slägt, och då han bodde hos hennes mor, under den tid han arbetade i Barthen, var det naturligt att emellan dem skulle uppstå en varm och ungdomsfrisk kärlek. De förlofvade sig med hvarandra. Elise och hennes mor, som voro i ganska begränsade ekonomiska tillgångar, erhöllo ett bref från England, hvaruti fru Jonkers der bosatte bror tilibjöd dem att komma till sig. Han var rik och ogift. Jacobo och Elise hade varit förlofvade ett år, då de sålunda åtskildes med det ömsesidiga löftet att förblifva hvarandra trogna till dess Jacobo, genom sitt arbete, skaffat sig en oberoende ekonomisk ställning och kunde komma öfver till England för att hemta sin brud. — Jacobo arbetade icke — nej det är för litet sagdt, — han ansträngde hvarje fiber i sin rörelse, hvarje tanka i sin själ, hvarje minut af sitt lif för att fort Komma till det mal han föresatt sig, nemligen att snart kunna hemta sin brud. — Efter tre ars slaf-veri och kamp hade han vunnit målet att vara egare af ett så stort kapital, att han kunde åtfölja mig hit och här sätta sig ned såsom manufaktur-idkare. — Elises bref hade under det sednare halfäret upphört och ett som kom ifrån modren, kort före var afresa ifrån Amerika, var af ett innehåll att det uppväckte mycken oro hos Jacobo, emedan det tydligt antydde att Elise stod i be-grepp att svika sin tro. Vid vår återkomst till England var Elise bortrest med sin morbror till kontinenten, och Jacobo erhöll den smärtsamma underrättelsen att Elise var förlofvad med en nkköpman, och detta utan att förut hafva brutit med Jacobo eller ens med ett enda ord underrättat honom om att hon förrådt sina löften.' Ja, hon hade ännu qvar hans förlofningsring. —Utan att åt modren säga ett enda anklagande ord lemnade han med mig England, man kan säga med ett obotligt sår i sitt redliga och trofasta hjerta.”

„Och nu har han rest dit för att förmå henne blifva sina löften till honom trogen?“ frågade Helfrid med något osäker röst.

„Nej, Helfrid, sådari är icke min. ädle Jacobo. Den qvinna, som lekt med honom, eger iiitet ätt hoppas af honom, äfven om hon på sina knän bad om tillgift; men Jacobo har älskat af hela sin själ och har en viss envishet i sina känslor, hvilket gör att han ännu älskar minnet af detta tjusande barn, soni så många gånger smålett kärleksfullt ' emot honom, och hvars läppar gifvit honom så mången öm och varm försäkran. Den hänförande och flydda drömmen af deras kärlek återkommer oupphörligt, och det är ifrån den han vill blifva qvitt genom att se henne sådan hon nu är och af hennes egen mun höra att hon brutit sina eder och att hennes kärlek endast varit en lek. I England berättade man att hon hade varit förlofvad en gång förut, under de tre år Jacobo och hon varit åtskilda, men att hon bröt den förlof-ningen för deri hon nu ingått. Har hon verkligen drifvit ett dylikt gyckel med andras känslor, då är hon en föraktlig qvinna, och Jacobo kan icke älska den han måste förakta. Har hon åter gifvit vika för någon bevekande omständighet, då skall han med medlidande tänka på henne, men i båda fallen var det för hans lugn nödvändigt att se och tala vid henne, sedan allt emellan dem var slut, för att genom detta sista intryck utplåna det farliga och älskliga, som nu stod för hans minne, och hvilket hans fantasi gaf en oupphörlig näring. “

„Men skall ej återseendet snarare nära än minska hans kärlek?“

„Nej, då han klart ser sanningen och icke behöfver tvifla, då skall han äfven med sin egen vilja lösrycka sig ifrån känslor, dem han måste ogilla; ty aldrig skall Jacobo öfvertala henne att bryta de löften hon nu gifvit, och skulle hon än vilja det, tillåter han det icke. Hon skulle derigenom endast ännu djupare sjunka i hans aktning.”

„Ar detta hans första och enda tycke?”

.„Ja, hans första, verkligt djupa och allvarliga tycke är det,— Väl gafs det en tid då han med ynglingens liflighet. hängaf sig åt den |känsla jag uppväckte, och då han drömde en kort dröm om lycka vid min sida, men det var en ungdomsillusion, som förvandlades till en djup och oupplöslig vänskap.”

„Huru är det möjligt att älska, sedan man en gång rätt lärt känna dig.”msTpw

„Det gar lätt, da man; förvandlar kärleken till vänskap. Ja-cobos-känsla för migj häde för^öfrigt icke kunnat blifva annat än ett = eldigt intresse*; då omständigheterna »gjorde den till hvad den nu är och alltid skall förblifva.“>"

Här afbröts samtalet iUtaf herr Eklund, som inträdde och an-mälte att grefvinnan, lorden och herr Lange just nu anlände. En stund derefter inträdde . Elin.;i Hon i var,; i likhet med alla på Kongeborg, svartklädd. Hon omfamnade Stephana och Helfrid och utropade skrattande:

„Hvad tycken J om lord Charter, den oefterrättliga menni-skan, som vid min ankomst till Stockholm är der före mig, ehuru jag lemnade honom q var på Kungsborg; hvad som är ännu värre, när jag nu kör upp;iför alléen, här, hvem tron J det var som åker "om mig, nu när jag for upp för alléeu? Jo, just mylord. Jag hade likväl haft den försigtigh£ten att icke underrätta honom om min afresa från hufvudstaden, för att slippa blifva eskorterad af honom."

„Min nådiga,"1 (Bade, lorden, som i. detsamma trädde in, »hade ni på allvar önskat att jag skulle förblifvä i okunnighet om er afresa,; så, hade ni icke underrättat mamsell Weishaupt derom, när ni tog afsked af henne,"»; Lorden helsade leende på Stephana och Helfrid.

„Medgif," utropade Elin och kastade sig ned i en emrna, „att jag är mer än beklagansvärd som fått en engelsk lord till min skugga genom lifvet." .

„Grefvinna, ni tänker ické det der; hvarföre då, i strid med edra egna tankar, tala så.“ .

Ären J redan i full batalj," sade Stephana skrattande. „Elin har knappt hunnit helé'a på oss1 andra, än mindre framföra mamsell Weishaupts afskedshelsning, ty jag jförmodar att hon sände oss en sådan ......

„En!" inföll lorden och satte sig beqvämt ned i ett soffhörn. „Nej, min fru, hon 1 skickade ett, helt dussin af de mest pathetiska tyska utgjutelser- öfver er älskvärdhet, skönhet och béhag, om hvilket allt hon med tårar i ögonen talade. Harangen mfver hen-», nes saknad efter och smärta af skiljas från |df j£> vill jag icke orda om. Söm hon är behäftad med den allmänna sjukdomen i Tyskland, den att skrifvä, så kan ni räkna pa att blifva hufvud-figureh i hennes , nästa roinan. Allt det der glömde grefvinnan att säga er, af idel glädje att finna mig häf.*'^

„Glädje!"» upprepade Elin. . .. .

„Grefvinna, låt oss icke;strida om ord, vi första ända^ hvarandra. Se der kommer er riddare under hemresan. Palmin ära, skulle man icke. vara hågad att taga mr Lange för britt.

„Och hvarföre?^;,;) ; I .

„Derföre att han Iförer sig som en verklig gentleman öch icke

såsom en yankee."Jacobo helSade på! Stephana med den vanliga hjertligheten; derefter gick han fram till Ielfrid. Hela hans arisigte uttryckte det innerligaste deltagande, och då han fattade hennes kand, sade han:

„BehÖfvet jag. säga ; fröken Helfrid huru,djupt öeh innerligt jag deltagit i er sorg. Ni känner och vet att den gått mig lika ömt till hjertat isonr om dien j varit knin égéntSM

„Ändå reste ni ifrån'joSs * just under det min mor kämpade den sista bittra kampen och . . . Helfrid höll upp,

: j, Och jag visste hiitu val iii skulle behöfvä ett deltagande ord, ville ni sägä.‘‘

»Ja!“

„Ack! jag var för väl bekant med smärtan för ätt veta det hvarje bemödande' att trösta studsar tillbaka, under de första ogon“ blicken vi drabbas döräf. 311a voré: inin tillgifvenhét för ér uppfattad om den behöfver ord för att uttrycka sitt deltagände. Jag egde ju icke rätt att dela er “sorg, och att se den och icke'såsom en bror få ' sfå vid er-’sida föreföll mig ännii vidrigare än ätt vara skild från' er.. Jag reste med den öfvertygelsén, ätt ni‘ kände det jag nära eller fjerran var hos er med mina tankarj9 ' -

•„Det gjorde, jagäfven; dessutom förstpd jag att ett mäktigt intrésjse drog er till Éngländ,“!"’'

„Mäktigt,“^upprepade Jacobo med ett sorgligt,'uttryck,i rösten.. „Nej,; jag kan, icl^e, .en gång berpmma mig af att detta intresse var mäktigt. Det var en svaghet, fröken Hplfrid, således ingenting som skulle kunna ursäkta att jag, reste bort, ' ifall jag trott mig kunna vara er till någon tröst. Tro mig, hade jag vetat mig ha förmått lindra, er .smärta, då hade iptet personligt iiitresse ;å min sida egt förmågan att aflägsha mig härifrån. Nu visste jag, att min närvaroa.eller,,frånvaro skulle ingeptmg förändra i..ér. smärta. Dessutom, var Stephana vid er.-sicla, ochihvar hon är, der finnes äfven sann tröst.. Mina tankar hafya oupphörligt varit här.' Då jag återsåg .^r tyckte jag mig återse en del af min själ,;som jag under resan saknat.‘‘ ,

Helfrid rodnade;.vid dessa ord, men Jacobo tillade med detta oefterhärmliga lugn,-som gjorde att äfven dej,varmaste, försäkrinr gar från, hans,<,?idia fick något rent vänskapligt, hvilket bannlyste hvarje tanke på att de ut gin go från någon varmare känsla:

„Ni har vant mig vid att betrakta er såsom en ung syster, uti hvars spegelklara inre ijag älskar att återfinna hvarje ren och ädel tanka, Isom jag tänkt. Ni är ett barn, fröken Helfrid, i hvars oerfarna och oskyldiga hjerta' jag tycker mig- se den lyckliga och sköna tid, ^ hvilken jag och Stephana lemnat bakom oss, och ni återför hos mig minnet af-min första ungdoms gyllene dagar, då lidandet och sorgerna voro fremlingar.“ . ;„Äro de då fremlingar för mig?“

„Ja, lidanden som utgå från missräkningar på lifvet och men-niskorna, som härflyta fran gäckade- illusioner och en bitter erfarenhet äro fremmande för er, men dessa hafva, iom jag så må uttrycka mig, beröfvat mig min själs ungdom.11

„Det märks icke, då man hör er-med glödande värma tala om mensklighetens utveckling och framåtskridande, då är ni lika ung till själen som till åldern.11

;„Ja, jag ar det i allt utom i tron på lifvets drömmar. Jag hörer icke till dem som blifva misantroper derföre att de varit olyckliga. Nej, lifvet är fullt af värde för mig, menniskorna omfattar jag ännu med samma intresse; jag tänker i allmänhet såsom Ruckert säger:

„Wenn der Gott wollest Dank fur jede Lust erst sagen,

X)u findest gar xiicht Zeit nach iiber Weh zu klagen.

Och jag älskar lifvet såsom den der känner det i sin verkliga gestalt, utan att om detsamma hafva alla dessa öfverspända begrepp, som ni ännu vid er ålder eger.11

„Er resa tycks icke ha stämt er väl,11 sade Hélfrid och betraktade Jacobos bleka och sorgbundna ansigte. ,

„Tvärtom, jag liknar en patient, som genomgått en svår operation och är återställd. Ehuru han icke hunnit hämta krafter efter den, så är han likväl kurerad.11

„Fullkomligt?11 frågade Helfrid.

„Ja, fullkomligt. Jag har endast minnet af smärtan, men icke smärtan qvar. Nu återstår att börja lägga en ny grund för att söka bygga upp min lycka; men den gången skall jag icke uppföra den på lösan sand.11 "

• I detsamma föll hans ögon på Stephana. Helfrid följde riktningen af hans blick, och sade:

„Den som faster sitt hopp vid henne bygger icke på sand.11

„Nej, vid Gud,“ Jacobos ögon uttryckte, den varmaste till-gifvenhet, „han har byggt på eri klippa. Vid hennes sida vandra kärlek och trohet. Egandet af hennes hjerta skulle, väga upp en hel verld.“

Helfrid undertryckte en suck och gick ifrån honom.

Om aftonen, sedan alla åtskilts,' sutto Stephana och Jacobo allena qvar i salongen.

„Jag behöfver knappast fråga dig om du är botad, jag sag det vid första ögonkastet,11 sade Stephana och förde sin hand Öfver hans panna. „Hon var således trolös?11? •!

„Ja, ända in i hjertat,11 svarade Jacobo långsamt. „Det fänns inga bevekande skäl, intet som tvang henne handla sasom hon gjort. Tvärtom, hennes mor, hennes morbror, alla, sökte öfvertalahenne att blifva sina löften till mig trogen ; men drifven af begäret att genom gifte komma i 'en mera lysande ställning i lifvet förlof-vade hon sig först med ;en ung engelsman som ansågs vara mycket rik, men. då hans far kort derefter dog och det befann sig att förmögenheten var ingen, slog hon upp med honom och ingick förbindelse med den hori. nu skall gifta sig med.“

„Har hon sagt dig det sjelf?“

„Ja, det har hon, ehuru med andra ord. Se här huru hon resonerar: ’Jag kan icke tänka mig lyckan utan rikedom, och jag

eger icke förmågan att vara lycklig at kärlek blott och bart. Min själ törstar efter att få njuta af lifvets glädje, och jag är ej mäktig af försakelser.’ Detta är hennes egna ord. Hon försäkrade mig att hon aldrig betraktat vår kärlek för annat än en barnslighet, en lek, och äfven trott att jag varit lika förståndig samt å min sida börjat tänka på att göra ett fördelaktigt parti. ’Hvad är kärleken, bäste Jacobo,’ sade hon, 'annat än det sista af våra barnnöjen. Vi öfverlemna oss åt dess behag endast till dess förståndet hunnit mogna, men när detta erhållit en klar bild af lifvet, då kasta vi bort denna sista lemning af vår barndom.’ Du finner väl att den Elise som så talade var egnad att alldeles utplåna minnet af henne jag en gång älskade. Hon ref bort ända till minnet af min flydda kärleksdröm och jag slungade långt ifrån mig den svaghet som fjättrat mig vid den tid som flytt, och hvilken nu föreföll mig förhatlig, sedan hon framstått i sin rätta gestalt."

„Du är således helt och hållet kurerad."

„Ja, helt och hållet."

„Och ditt hjerta skall åter.........“

„Återvända till verksamhet. Min själ skall med sin fordna hela energi omfatta arbetet och egna sig deråt. Jag företog också en resa genom alla Englands manufakturstäder, besåg alla fabrikerna: på detta sätt förökande mitt kunskapsförråd med nya idéer och min själ med nytt intresse."

„Och nya förhoppningar på lifvet."

nJa, men de hvilä icke på någon qvinna."

„Derom skola vi tala en annan gång."

Jacobo reste sig för att säga Stephana god natt."

„Jag har icke sett till grefven? Har han lemnat Kungsborg?"

„Nej, han har rest för att uppgöra köpet af den gamla Ru-neska egendomen, hvilken han, enligt' grefve Runas testamente, skulle söka att få köpa och der, på det fordna grefveslottet, inreda en mekanisk fabrik. Hans närvaro lärer vid denna affär ha varit nödvändig."

„Nå, hvad tyckte han om grefve Runas testamente?" Jacobo smålog.

„Ack, Jacobo, hvad som för tre år tillbaka hade förefallit honom såsom en skymf, det betraktar han nu med helt andra ögon.Samme Herman Romarhjerta,. som i sin första ungdom skulle ha ansett för en vanära, om han nödgats genom ett materielt arbete underhålla!.sin förmögenhet, omfattar nu med intresse och värma den idéen som är uttalad i testamentet, nemligen, att förmögenheten skall användas till industriela företag. Han inser att de skilda klass-intressena äro de Största hindren för en nations välstånd och, att .om .man vill att enuation skall gå framåt på civilisationens och förädlingens: bana, intressena måste vara gemensamma från den högstntill den lägste.. Derjemte har han nu fullkomligt klart fattat att arbetet aldrig förnedrar, utan att det är detta som vidr makthåller samhället, och att en. stat derigenom stiger i materielt och andligt! afseende, ,när hvarje medlem i densamma söker att för-kofra sig genom idoghet. Det är derföre de rikes pligt att så använda sina rikedomar, att de blifva én välsignelsekälla för det allmänna, genom att bereda arbetarne utvägar till : förtjenst. Hit-

tills har adeln utgjort den frätande delen af befolkningen och hvarje anboren lätting har ansett för sin pligt .-att med armarna i kors léfva af och förslösa hvad de underlydande med svett och möda skrapat ihop åt honom; dervid har han endast tänkt på att erhålla den största möjliga vinst af arbetaren för den minsta möjliga betalning. Allt det olyckliga och naturvidriga i detta förhållande har. Herman nu lärt sig inse*, sedan han sjelf fått pröfva på hur olycklig den är, söm eger intet annat arf än en grefve-titel och ett prunkande namn, då behofven klappa på hans dörr. Det var aldrig. hjerta och förstånd som fattades Herman;' båda voro missledda af vana och uppfostran.w

„Och nu tror du att han i allt skall visa sig såsom en man af ära och hjerta?“

„Ja, Jacobo,:-jag tror derpå , så fast, fatt jag skulle dö ifall jag missräknat mig. - God natt, min vän!“ Hon räckte honom handen och de: åtskildes.

Några dagar dereftér voro alla församlade i stora; salongen. Jacobo hade med serdeles intresse talat om den amerikanska sjelf— ständigheten, och derifrån hade man iöfvergått till de aristokratiska principerna, s

„Omöjligt är att bestrida det i grundidéen af adel ligger en upphöjd, tanka,Isade Helfrid, „ty den istödjer sig på ett bemödande att iförädla menniskan. Om vi antaga att ;självsegeöskaper-na förädlas genom vanor och vinna-högre utveckling,; sa är ju adelskapetS princip sann *ch i riktig-",. ;i*

; „Ja, om inom adeln de högre och, ädlare självsegenskaperna öfvades,“ sade Jacobo, „men felet är just att det är de rent egoistiska, som ifrån barnaåren få näring.,] En hög tanke om eget värde, en dåraktig stolthet öfver en ärfd titel, stora ansprak på

*16*företräden i det allmänna och enskilta lifvet, samt en hog grad af ringaktning för dem som stå lägre; se der, de, egenskaper som inom adelsklassen uppöfvas. Den som genom eget arbete och"skapat sig. oberoende och sjelfständighet ses1 öfver axeln af den lättjefulle'-som endast förstört hvad han ärft, utan att kunna arbeta sig till något. Kom bara ihog, fröken 1 Helfrid?'huru ni ifrån barnaåren var van att med ett visst förakt benämna alla sådana personer, som ifrån intet arbetat sig upp till en plats i lifvet.“

,,Ja,“ inföll Elin, nerinra er bara huru man alltid kallade kapten Mårtenson för en uppkomling; och likväl, huru mången man har du känt, som egt en så i allo redlig f och, aktningsvärd karakter. Hade han ej varit värd att anses för en man, den en hvar borde skänka sin aktning?0

„Det gjorde ju äfven alla,“ sVarade! Helfrid, med en ton i söm förrådde att hon fann ämnet plågsamt.

„Nej, du bedrager dig, icke hans karakter,nutan hans penningar, var det som man skänkte aktning; inför dem bugade i sig äfven den stoltaste man; men detta hindrade icke att sämnia1'man, ifall han tillhörde den högre adeln, trampade under sina fotter hans heder och hans frid.11"'1

Elin hade talat med ett uttryck af 'stränghet, som gjorde rösten skarp. Stephana skiftade färg. Hermans , panna blef mörk. Jacobo gaf samtalet en annan vändning, genom att återföra det inom det1 allmännas område.

„Grefvinna,“ inföll helt plötsligt lord Charter, -som setat tyst och bläddrat i en bok, „var det icke en slägtinge till er mrs Mårtenson ?“

? „Jo, m ylord. “

„Hon var ett ganska vackert fruntimmer. Skada att hon skulle dö så ung.-45

Lorden var en man om sex å sju och trettio år, méd ett riktigt anglosaxiskt utseende, var en i allo vacker karl. Lång, smärt och stel, som det egnar och anstår en britt. Till hela-sin karakter gentleman, men af ett slutet och envist lynne, hade han äfven en stor anstrykning af det besatta?'som Iså' oftå påträffas hos engelsmännen. Han hade i likhet medlen-sin landsmän kunnat sitta i tio år och stirra på ett förfallet kyrktorn, ifall han fått den idéen att se det ramla. Något dylikt var det som hade fört honom till Kungsbörg och gjorde att han uppehöll sig der, utan att hvarken göra något väsende äf sig eller önska att andra gjorde det. Han väntade — på hvad, det skola vi snart erfara.

Stephana föreslog litet musik och under det Helfrid och jä-cobo höllo på att försöka sig i en duett, nalkades Herman lord Charter och sade:

„Ni har således, mylord, sammanträffat med fru Mårtenson. Huru och när?“„Det var samma ar som jag första gangén såg grefvinnan, det vill säga för elfva år tillbaka. Jag uppehöll mig då i Pisa] och der gjorde jag bekantskap med mr och mrs Mårtenson. Hon var mycket sjuk och dog under det vi voro i Pisa.«

„Af hvad dog hon?“

„Af sorg skulle jag vilja säga, ty hon såg ut som en bild af sorgen.“ . - .

„Fru Mårtenson dog af lungsot,“ sade Elin, som satt bakom Herman.

Då grefven närmade sig lorden, hade Elin setat på andra sidan af rummet, och han hade icke märkt att hon lemnat sin plats.

„Ni har rätt, grefvinna, hon dog af lungsot; tneii lungsoten var en följd af sorgen,“ sade lorden, utan att se upp ur den bok han bläddrade uti.

„Hvaraf vet ni, mylord, att hon hade lungsot af sorg?u frågade Elin med rynkade ögonbryn.

„Deraf att alla olyckligt kära, illa gifta, af sina älskare öf-vergifna qvinnor få lungsot. Änuu aldrig har någon i ett sundt själstillstånd blifvit behäftad dermed. Ni, grefvinna, får aldrig den der infama sjukdomen."

„Såå, hvaräf vet ni det?"

„Derföre att ni är alldeles för nyckfull att kunna hemfalla till en dylik svaghet, som en obotlig sorg."

Herman hade dragit sig undan och Elin satte sig i soffan bredvid lorden. J.

„Ja så, jag är nyckfull."

„Ofantligt.«

„Mylord, ni är ej artig."

„Grefvinna, det har ni sagt i tio år."

„Och ändå förbättrar ni er icke."

„Jag gör såsom ni, — jag blir mig lik." Lorden såg på Elin med ett leende, som hade något humoristiskt.

„Om jag nu är så der ofantligt nyckfull, hvarföre är ni då min skugga?" Elin lekte helt vårdslöst med några blommor.

„Min Gud, emedan jag afskar er. Detta har jag i tio år sagt er."

„Älska en nyckfull qvinna!"

„Just derföre älskar jag er. Derjemte är ni ganska kokett, ja, till den grad att ni kan göra en ursinnig.«

„Ändå älskar ni mig?"

„Ja visst, ty vore ni ej nyckfull, ostadig och kokett, så plågade ni mig icke; och plågade ni mig éj, sa hade jag odrägligt ledsamt och då vore det omöjligt för mig att älska er. Jäg-har aldrig tyckt om englar till qvinnor och icke lämm till hästar."

„Att tala om qvinnor och hästar pa en gang! Vet ni hvad, mylord, jag förbjuder er att vistas i min närhet."

»Gör det gerna. jag tänker icke lyda er. Ni vet det."

te*„Men säg mig, hvarföre: förföljer ni jnig?“

„Jag bara följer-, ,icke . förföljerer,

,. „Hvarfore?44 . i r : :

„Ni vet det; derföre att jag beslutat att ni skall blifva lady Charter.“ __ w*!> b; '?!_ ->A..

.„Verkligen! Räkna .då på att få :resa efter mig i. tio år. till." „Må göra, om det an vore tjugu.44 . Xinp/u.*

„Ni är oefterrättlig.

„Alldeles som ni; med den skilnaden att jag aldrig viker från en föresats, ni der emot alltid."

„Eh bien,.det är min: rättighet.«,.

„Och min att utföra hvad, jag beslutat,44. Lorden lade ihop boken, och tog.en annan, med det största lugn i,verlden. Elin betraktade honom halft leende, hälft förtretad.

„Jag känner ingen menniska,. som retar mig; så mycket som ni gör,44 återtog Elin.

„Och jag, ingen, som'så: plågar mig som ni, grefvinna.44„

„Men kan ni då icke resa hém till, ert tråkiga, England och befria mig från en oupphörlig förargelsé och er sjelf ifrån en plåga?44 „Det aktar jag mig för, emedan det jus.tiär plågan jag $öker.“ „Men jag söker icke förargelser, dem består ni mig, utan att jag vill hafva dem.“„,

„Ni misstager er, grefvinna, ni skulle få lika tråkigt som jag ifall vi åtskildes.14

„Till slut påstår ni kanske att jag är förälskad i er.?“.jv „Ah nej, ni kan icke älska, lika litet som ni kan sörja, dertill är ni för obeständig.44 „Kan jag icke sörja?44

„Alldeles icke; ty den ena dagen är ni upplöst i tårar, för-tviflad och tröstlös, andra dagen är sorgen glömd och glädjen efter-trädt dess- ställe. Men det är just det der flygtiga i ert sinne som behagar mig.44

Under det lord Charter och Elin sålunda fortsatte samtalet hade Herman tagit plats hos,'Stephana.:

„Tror ni, min fru, att en q vinna, som älskar en man, helt oförskräckt i ett samtal vidrör de för . honom ömtåligaste ämnen?44

„Jag tror att då hon gör det, sker det derföre att hon känner det denne man djupt försyndat,;sig.“

„Nu är ni icke rättvis. Fann ni Elins uppförande grannlaga?44 „Hon uttalade en öfvertygelse; det var allt.44 ,

„Ah! min fru, hvad ville, jag ,ej. gifva, om jag från mitt förflutna lif kunde utplåna en enda handling; och just, denna förhatliga och usla handling är hon medveten afi“, Herman förde handen öfver pannan. Stephana betraktade honom med en öm blick.

„En usel handling, säger ni. Skulle Herman Romarhjerta kunnat begå en sådan?44.Hermans ögon riktades på Stephana då han sade: o dim fru, denne stolte Herman Romarhjerta har verkligen begått en dylik handling, och ni vill att han skall förena sig med den enda som är medveten deraf, för| att dagligen behöfva blygas inför henne och stundligen bära det medvetandet att hon föraktar honom." *

„Kärleken glömmer och förlåter," hviskade Stephana.

„Kärleken?"

„Ja, eller tror ni att den qvinna som ifrån barnaåren älskat samma man, icke glömmer och förlåter alla hans fel?"

„Man älskar icke det felaktiga," sade Herman allvarligt.

„Då skulle vi aldrig älska, ty det fullkomliga finnes icke. Ni sjelf, grefve, kan ni säga att ni endast älskat det som icke varit felaktigt?"

„Jag har endast älskat en gång och då . . . .“

„Nå?“

„Såg jag inga fel."

„Men ni upptäckte dem?"

„Icke än har jag gjort det, och skulle jag en dag göra det, så vet jag ändå att dygderna öfverväga felen."

„Så tänker Elin om er."

„Elin och alltid Elin! Betrakta henne just nu, der hon sitter och samtalar med lorden, ser hon ut som den, hvilken gömmer en olycklig kärlek i sitt hjerta?"

„Derpå kan jag icke svara. Hvad jag vet, är att Elin af hela sin själ, med hvarje Slag af sitt hjerta älskat och älskar er." Stephanas röst darrade, ansigtet hade ett så underbart uttryck och tårar fyllde ögonen.

„Hon ler, ni gråter, och det är hennes talan ni förer. För henne skulle jag försaka . . . .“

„Ni är skyldig Elin ert lif," sade Stephana allvarligt. „Detta skall jag visa er, genom att förtälja hvad hon lidit."

Några dagar derefter hade Elin hufvudvärk och höll sig på sina rum. Helfrid och Jane hade gått in till henne oför att läsa högt. Lord Charter red straxt på eftermiddagen till Akersnäs för att tillbringa återstoden af dagen hos Jacobo.

Sedan Eklund tändt ljus i salongen, inträdde Stephana dit och sade, då den gamla tjenaren frågade hvar the skulle serveras: „Herr Eklund skall låta servera de öfriga damerna the hos grefvinnan. Jag dricker det här. Var god och ga ned till grefven och bed honom stiga upp till mig, jag önskar tala vid honom." „Skall ske. Grefven dricker således the här uppe?"„Ja," svarade Stephana ooh satte sig i: ;en af sotforna,fram-för hvilken stod ett bord med en kandelaber uppa. En stund derefter inträdde Herman.

„I afton har jag beslutat att grefven skall få nöja sig med mitt sällskap," sade. Stephana och räckte honom handen, utan att resa sig upp.

„Ni vet nog, min fru, att det är ett sällskap jag föredrager framfor hvilket annat," svarade grefven, kysste den framräckta handen och satte sig i en fåtölj bredvid soffan.

„Vet ni hvarföre jag gått ifrån Elin, för att så här på tu man haud sällskapa med er?"

„Nej; men säkert har ni något giltigt skäl dertill, ty mer än väl vet jag att. . . ." J

„Att — hvad?"

„Att er känsla icke leder er."

„Akta er, grefve, ni beträdes nu med tvetalan. Kom ihåg att ni en gång påstod det vi menniskor alltid handlade ledda af våra känslor."

„Det är sannt, och detta påstående drifver jag än; men jag menade nu med känsla hjertats röst."

„Och den rösten anser ni mig icke kunna lyssna till?"

„De elementer som styra er, äro förstånd och godhet. Hvarje annat inflytande förkastar ni, och hvarje annan känsla förqväfver ni."

„Grefve, om jag en dag skulle förtälja er miri historia, skulle ni nödgas gifva er sjelf orätt. Jag är alldeles icke

detta mönster af fullkomlighet ni anser mig vara. Dock, hvarföre tala om inig, det var något helt annat jag önskade göra till föremål för vårt samtal. Jag ämnar utbedja mig er uppmärksamhet för en berättelse, den jag ville meddela er. Vill ni höra mig?" i1

„Ja, min fru!" Herman såg på Stephana med en nästan kall blick. Hon märkte ganska väl den förändring hans utseende undergick, men hon låtsade icke se den.

„Sednast för ett par aftnar tillbaka voro ni och jag i strid om Elin, men utan att vi kommo till något klart resultat af er och hennes framtida ställning. Säkert är, att ni aldrig skall lära er förstå henne, om ni ej klart inser huru olycklig hon varit. Jag är äfven fullt förvissad att ni icke ett ögonblick skall tveka, då ni får kunskap om de lidanden hon genomlefvat, ty det är mycket som ni icke anar, och hvilket måste förefalla grymt, när man tänker efter huru ung och oerfaren hon kastades in i alla dessa skefva förhållanden, som skulle göra lifvet så bittert för henne. Förlåt derföre om jag i min berättelse upprepar saker dem ni redan känner; men det är nödvändigt, ifall ni skall få en klar bild af det förflutna. Lofva mig äfven att åhöra mina ord utan någon känsla af bitterhet. Glöm, att det är om hammarsmedens sondotter jag talar och ihågkom blott, att det är den sorgliga taflanaf en qvinnas lidande jag upprullar för er. Elins historia är, om jag sa ma uttrycka mig, ett da capo i smått af adelns obarmhertighet emot folket. Det, är å ena sidan en man af börd, som, i sitt stolta förakt för klasserna under honom, lat er - en qv-inoa af folket genomgå hela listan af offentliga och enskilta förödmjukelser och lidanden, endast och allenast derföre att han föraktar hennes härkomst. Detta, grefve, har e,gt rum i nittonde seklets upplysta tid." Stephana räckte Herman handen, tilläggande:

„Det är den öfvermodige Herman Romarhjerta som i min historia spelar hufvudrolen, icke den verklige ädlingen jag lärt känna och högakta, hvilken nära nog försonat mig med adeln och kommit mig att glömma mycket, som jag aldrig trott mig kunna förgäta."

„Har jag försonat ,er med adeln, så har ni deremot lärt mig att ringakta den," svarade Herman med ett bittert leende. „Hvad mera är, ni har lärt mig ogilla och förakta mitt eget öfvermod."

„Då har jag segrat öfver er sämre menniska, och den bättre skall ensam blifva edra handlingars ledare."

„Min fru, solen smälter isen, men aldrig förvandlar hon den till eld; och likväl är det detta ni vill göra, då ni af mitt försvunna högmod hoppas att en känsla, så varm och mäktig, skall uppstå, att de slitna banden skola kunna återknytas. Dessutom, känner ni hvilken mäktig fiende till denna seger ni eger inom mitt eget bröst? Yet ni huru upproriskt mitt hjerta är?"

„Jag vet det; men den sir Edward, jag ansåg er vara lik, han offrade för sin pligt sitt hjertas varmaste känslor."

„Sir Edward hade aldrig sett och lärt känna er."

„Låt oss lemna detta och återgå till Elins historia. — Ni vet kanske att hon, straxt efter sin fars giftermål med Zelma Fris, skickades till hufvudstaden i en pension. Hvad ni icke vet, är att Elin dit medförde tvenne allt annat uppslukande känslor. Den ena var hennes ända till afguderi gränsande kärlek till fadren, den andra en barnslig och svärmande beundran för grefve Herman.

Elin var vid fjorton års ålder ett tyst och drömmande barn, sluten och otillgänglig, med en i förtid mognad tankegång och frö till djupa och häftiga passioner. Det var liksom den allt för snabba utvecklingen af hennes själ verkat ofördelaktigt eller rättare förtvinande på hennes fysik, ty hela hennes yttre stod stilla i sin utveckling och erhöll icke heller under det instängda pensionslifvet något passande tillfälle till . ett sundt befordrande af helsa och krafter. Hon liknade en krukvext, hvars stam ve-xer i höjden, men hvars blad förblifva sma och^ glesa, emedan roten är inspärrad inom ett allt för trangt område. Om det i pensionen fattades Elin tillräcklig luft, rörelse och frihet, så erhöll hon der en »så mycket farligare näring för sina förut bradmogna känslor och tankar. Hennes pensionskamrater försedde henne medromanlektyr, som var utan all urskiljning vald, emedan den utgjorde kontraband, dem flickorna skaffade sig utan lärarinnornas tillåtelse. Under insupandet af allt det gift som dylik läsning insmyger i ett ungt hjerta, förvandlades Elins ursprungligt barnsliga beundran för grefve Herman till en dröm, den hon sökte romantisera. I hennes inbillning blef han hjelten, der hon sjelf spelade hjeltinnans rol. Under

det hon arbetade i skolan och satt lutad öfver sin skrifning eller sin båge, gjorde hon upp den ena romanen efter den andra, hvilka alla vände sig omkring att hon och grefven skulle om några år sammanträffa. Då skulle hon vara sköu och han blifva häftigt förälskad i den intagande flickan etc. etc.

Ni inser lätt att detta tysta drömmeri, hvilket hon helt och hållet slöt inom sig, utan att, som de andra flickorna, tala om sina barnsliga fantasier, skulle ända till öfverdrift drifva upp dét barnsliga tycket, så mycket mer som hon kände sig ensam och öfver-gifven af alla, emedan fadren högst sällan gladde henne med några rader. Hon begret förlusten af sin fars kärlek, under det hon utan motstånd hängaf sig åt sina fantasier om grefven. Så förflöto två år, och vid sexton års ålder beherskades Elins hjerta helt och hållet af en känsla, den hon sjelf exalterat upp till något som liknade en passion. Det var då hon tillika med sin styfmor sammanträffade med er vid Strömstad.14

Stephana höll upp. Hon lutade sig tillbaka emot ryggstödet af soffan och tillslöt ögonen en stund, liksom för att undertrycka en häftig inre smärta. Herman satt med pannan lutad i handen. Efter en paus återtog Stephana:

„Ni vet sjelf, med hvilken häftig passion ni älskade Elins styfmor, och huru svag hon var för er. Elin var visserligen alltför ung att kunna göra sig reda för hvad som passerade omkring henne, eller arten af den förbindelse som var emellan Zelma och grefven. Allt hvad hon förstod och insåg var att ni älskade styf-modern. Skulle jag för er förtälja hvilka qval, som tysta och utan att någon anade det, rasade inom Elins bröst, skulle ni djupt beklaga det arma barnet, hvilket af brist på en rätt handledning fallit offer för en bråmogen böjelse. Man kunde säga att de sex veckor, som utgjorde badtiden, inneburo en hel evighet af omätliga lidanden för det unga hjertat. Så mycket förfärligare, som de multiplicerades upp af hennes inbillning, emedan hon egde ingen att luta sitt liufvud till och anförtro smärtan af sin obesvarade kärlek och hejd-lösheten af sin svartsjuka. Hvarje stund på dagen, under dessa veckor, upprepade hon för sig sjelf: 'Han älskar henne; han vet knappast att jag finnes till på jorden.' Då tryckte hon sina händer hårdt emot bröstet och hade velat smälta i tårar. Hon var rädd att någon skulle ana hennes smärta, derföre gömde hon den i sitt barnahjerta. Andtligen återvände man från Strömstad och Elin blef åter lemnad i pensionen, med det första fröet till ettsjälslidande, som skulle genomgå hela hetmes lif. Öfverlemnad at det ensamma drömmandet inom pensionsrummens väggar, bör-jadeElin af .sin olyckliga; böjelse göra en ny roman, hvaruti hon sjelf åter spelade hufvudrolén. Hon uppgjorde i sin fantasi, att ni, som, enligt hennes- btro,var olyckligt förälskad i ikyfmodren och följaktligen. egde intet hopp, skulle i-en framtid, då hon, Elin, blef vacker, för henne fatta en ömhet, hvilken;skulle-försona er med de lidanden, som ni af kärlek till Zelina genomgått. Icke ett ögonblick hade Elin inrymt den tanken att, styfmodren delade er böjélSé. Nejiifhon. ansåg det icke möjligt, atp den som egde fadrens hjertä, skulte kunna fästa sig vid nagon annan. L Elins tycke var fadren iett så oupphinneligt ideal af manlig' fullkomlighét, att icke en gång grefve Herman kunde mäta 'sig med honom.

Ett år förgick, då styfmodren hemtade.Elin ur pensionen och förde henne hem. Knåppäst hade Elin trädt under fadrens tak, förrän ni uppträdde der, Några timmars sammanvar.0 med styfmodren och er upplyste den stackars Elin om, att grefvens känslor voro besvarade, fadren förrådd och hon -sjelf utan allt hopp. Det som mest plågade henne var Ranken på fadren; sitt eget lif, hela sin väl-? lärd, allt hade hon velat gifva fötf att bespära honom den grymma smärtan att älska och se .sig bedragen. Just under det'Elin helt och hållet glömde Sina tegna cjval och bara tänkte på fadrens, inträdde denne till henne och bad henne-akta sig.foratt tjen a modren, ifall hon ämnade bedragå honom. Han slöt samtalet med de.orden:

'Jag skulle först skjuta honom, som bestulit mig på min lycka, och sedan migr sjelf för pannan.' Dermed gick hän ifrån de#stac-kars barnet, söm ingalunda var vuxet att reda sig i dessa invecklade förhållanden. Denna kärlek, förut en dubbel plåga för den unga flickan, blef nu en fasa, en förskräckelse, bakom hvilken hon såg de blodiga bilderna af idessa båda varelser, de enda hon älskade, och för hvilka hon hade velat uppoffra helai-sitt lif och hvar-je droppa af sitt blod. Af fruktan för de följder fadren hotat med, släppte Elin icke ett ögonblick grefven och Zelma ur.sigte, och derigenom uppsnappadéi hon de ord som vexlades, då de stämde möte i paviljongen. Sedan man iåtskilts;, gick hon in till styfmodren, bad och hotade;1 för att förmå henne gifva det löftet, att bryta förbindelsen med grefven; men då hon'vägrade, erfor Elin ett ögonblick en sådan känsla af förbittring, att hon tyckte sig heldre ha kunnat taga Zelmas lif, än tillåta henne blottställa fadrens och grefvens. Just i det ögonblick

denna förtviflade tanke grep henne, fick hon den ingifvelsen att vända sig till er och söka öfvertala er att lemna fadrens hus. och aldrig återse„styfmodren. Ni vet huru detta lyckades.« — Åter höll Stephana upp, och på darrningen i ögonlocken och läpparna kunde man märka att berättelsen kostade henné mycket. Herman satt orörlig. — Då hon återtog, var rösten något osäker:„Tvungen„ mest af sin fruktan att genom én vägran blotta sanna förhållandet* måste . Elin emot hans vilja samtycka att blifva den mans hustru* hon ända till fanatism hade älskat. , Det var ett förfärligt ögonblick, då fadren öfVer., hennes lif bröt den stafven, och hon föreföll rsig sjelf som öm hon varit fördömd, då hon befann sig allena på den plats som gjort henne så olycklig. Med fpr-tviflan iehjertät kastade hon en blick omkring rummet och det första föremål* som mötte hennes ögon„ var det olycksaliga brefvet som bestämt •öfver hennes lif. Hon kände, ej dessjnnehåll, men hon förstod att der stod styfmodrens vanära, hvilken hon nu hade iklädt sig. Hon älskade ännu denne man, gom var styfmodrens förförare, så äf hela sin själ, att hon icke ville läsa dessa rader, hvilka intygade hans brottslighet. Lydande denna ingifvelse af kärlek, hvilken gör att vi qvinnor uppoffra allt för att slippa i ,förnedra den man som vi äläska, förde hon brefvet:bläst till ljuset och förstör*-de dessa rader,: hvilka klädt i ord känslor, som aldrig bort, få form.“ — Stephana drog en djup suck och tillade med en alldeles förändrad låg, nästan bäfvande ton: „Ni måste ha älskat Zelma

bra häftigt*; efter ni heldre uppoffrade her hsjelf och den stackars flickan„ än ni blottställde henne?“'

Långsamt lyftade Herman den sänkta pannan och sade: „Min fru, jag hade vid min heder lofvat Elin, några ögonblick förut, att aldrig förråda min förbindelse till Zelma. .Föröf-rigt, kunde jag verkligen* efter förtroendet öm följderna af mitt sista handlingssätt, yppa ett förhållande,;-som skulle ha beröfvat Elin sin far och för hela lifvet kasta en förbannelse öfver den qvinnans lefnäd, hvars fel var, att hon i sin svaghet gifvit vika för min hejdlösa passion ?“i: o

„Hejdlösa passion!“ upprepade Stephana med ett tonfall.

1 „Ja!1 D'en qvinna, en man verkligen älskar:, hyser han én så hög aktiiing för,matt-han ajdrig;lgör henneJill offer för sinalönsk^ ningar,“ sade Herman med djupt allvar. .

: .',„Ni vill dermed säga att ni icke älskade Zelma ?‘!;Stephänas ögon hvilade på Herman med ett underbart uttryck. Dét låg i dem ett - oförklarligt något,'som gaf tillkänna att frågan rörde någon rätt ömtålig punkt i hennes innersta hjertä.;

i „Stephana, “ hviskade Herman och fattade hennes båda häne der, dem han med nästan lidelsefull häftighet , förde'till siqa läp-. par, „den dsom i mitt hjerta väckt verklig kärlek, kunde jag aldrig,' ens med mina önskningar,. förnedraJ Ni i vet det. Ickehsannt?" .

„Men, ni trodde er älska henrié#“ ; Stephana lät sina händer hvila i hans. och blicken såg in i håns ögon.

„Ja,!1 det i var en häftig passion 'sonå förde' mig med ; sig, men...........:. r“1

„Fortfar, jag ber. Ni anar icke huru mycken vigt jag fäster vid att ni nu är fullt uppriktig. “

4f>»Nå^väl, min känsla för henne var den en, adelsman hyser till ett föremål som star under honom); och hvilket han anser sig aldrig kunna höja upp till sig. Jag hade insupit alla dessa lättsinniga idéer som tillhöra kasernlifvet och äfven den kast jag tillhör. Detta gjorde att jag betraktade Zehna såsom en intagande, en förtjusande qvinna, den jag hvarken ville eller behöfde försaka. Äfven under det mina känslor för henne glödde som mest, föll det mig likväl aldrig in att tänka mig henne såsom en person, vid hvars, sida jag önskade framlefva mitt lif, eller hvilken jag skulle ha ansett mig stolt och lycklig af att kalla min maka.“

„Låg det icke deruti, att ni ringaktade hennes ställning; men om hon varit en af edra likar och fri, tror ni äfven då att edra känslor för hénne varit desamma?44

„Mina känslor hade varit desamma, men jag hade troligen då, i yrseln af den passion hennes skönhet uppväckte, förenat våra öden, för att vid- uppvaknandet finna att jag för ett irrbloss uppoffrade hela mitt lif.“

„Har ni varit så lifligt intagen i någon mer än Zelma?44

„Intill den dag jag på allvar fästade mitt hjerta, hade jag aldrig varit så hänförd och bedårad af någon som af henne. Hon var min ungdoms första, största och mäktigaste förvillelse, ehuru den liknade en kort berusande dröm, som lemnade förakt, bitterhet och köld efter sig.44 :

„Tack, grefve, för er uppriktighet.41 Stephana drog nu sina händer ur Hermans och återtog berättelsen:

„De tre veckor som förflöto, emellan scenen i paviljongen och Elins bröllop, vill jag knappast bjuda till att skildra. Hvarje dag släpade sig den af fadren förskjutna Elin till hans fötter för att erhålla förlåtelse för ett fel, som hon aldrig begått, och hvarje dag vände hon ohörd om ifrån honom. Hade Elins kärlek till fadren varit lugn och stilla, då hade hon bättre kunnat bära, sitt öde; men alla känslor i det arma barnets bröst lutade åt öfverdrift och hennes kärlek till fadren andades passion. Hon tyckte sig omöjligt kunna lefva utan hans förlåtelse. Stackars barn, hon skulle aldrig erhålla den. Ändtligen randades den dag, som skulle göra henne till grefveus maka. Innesluten med sig sjelf, tillbringade hon den i bön och gjorde Gud ett heligt löfte att blifva under-gifven, ödmjuk och from. Intet vänligt ord, ingen öm blick fick hon af fadren. När hon var klädd till brud bad grefveus far att få träffa henne. För första gången på dessa veckor hörde hon en mild och kärleksfull röst tilltala sig. Gamle grefven sade henne att han visste allt, — att han visste det hon var det skuldfria offret för en begången synd. Han lofvade henne med rörelse att vara henne en far och slöt henne till sitt bröst, med den försäkran, att om äfven hans son nu icke kände hela sin skuld- till henne, skulle han. alltid komma att behandla henne med aktning och äf-ven en dag ined erkänsla. Åter glimmade en stråle af hopp ur det mörker som omgaf den sjuttonåriga bruden, och hon trädde inför presten med eri rädd, bäfvandé känsla, att åtminstone af honom, som för henne var allt och åt hvilken hon uppoffrade sig, erhålla en blick som skulle säga: 'Stackars bärn, jag vill vara dig ett stöd, om jag ej kan vära något annat?’’1 Men nej, han såg icke åt henne, der hon stod, blék och skälfvande, vid hans sida. Tro mig, det var ett gränslöst, bittert ögonblick för Elin, öch hon tyckte, då presten sade amen, att en sträng i benrieS' hjerta brast, ‘ så öfvergifven och djupt olycklig kände hon-sig. Hön hade likväl'endast smakat på första droppan af den bittra kalk, hon af ödet var dömd att tömma. Hittills1'hade hon blott lidit äf *Öet enskilta föraktet; en qvart efter vigseln skulle hon äfven drabbas af det offentliga. I det ögonblick er vagn rullade bort och ni Inför hela verlden sade: ’Den qvinna jag varit tvungen gifva mitt namri5 hysgr jag ’én'så sfor ringaktning för, att jag icke Vill gifva henne något mera;’ då'var hennes styrka bruten och hon störtade afsvimmad ned vid fönstret. Det föreföll henne Såsom hjulen af ert åkdon gått öfver hennes hjerta. Ack! huru mången gång har hon önskat, att hon aldrig återvändt till lifvet.“

Stephana höll upp. ' Några minuter förflöto, under hvilka endast Urets knäppning afb-röt tystnaden. Hon betraktade uppmärksamt Herman, der han satt med hufvudet tillbaklutadt, alldelesorör-lig. Det syntes på hans bleka panna att Stephanäs berättelse hade gjort ett djupt och plågsamt intryck.

Betjenten som bar in the afbröt tystnaden, och grefven for med handen öfver pannan, sägande:

„Ni har en sällsam förmåga att med edra ord anslå alla hjer-tats strängar." ;

„Om jag eger denna förmåga, så härflyter den deraf, att mina ord utgå från hjertat," svarade Stephana mildt.

Man drack, tigande, the. På Hermans hela yttre syntes att han stod under inflytande af pinsamma känslor.

„Kanske jag ej bör fortsätta min berättelse sade Stephana.

„Tvärtom, min fru, jag önskar ifrigt få höra den till slut. Det är visserligen en hård lektion ni nu gifver mig; emedan det knappast finnes;något bittrare än att höra en annan framställa de handlingar, man vid en lugn pröfning måste, ogilla. En dylik tafla är helsosam att betrakta, man känner då först hela ofullkomligheten i sin karakter.“

„Nå väl, då fortsätter jag. När Elin återkom till sansning, hade man fört henne in i sitt rum. Lutad öfver henne stod fadrens syster, hvilken var nämdemanshustru.“

„Hur är det med dig, barn?“ frågade hon och betraktade brorsdottern med tårfyllda ögon.e föi dö händerna till

pannan. Hon hade ingen klar reda

på h vad som hän dt, men då handen träffade brudkronan, återfördes hon ögonblickligen till hvad som passerat.

„Faster, utropade hon, „hyar är han? Har jag drömt eller reste han verkligen ?“

„Kära barn, visst reste han,“ sade fastern och strök med sina grofva händer Elins nedböjda hufvud. Hon hade gömt ansigtet i händerna. Gråta kunde hon icke.

„Men han kommer väl åter, kära hjertandes," tillade gumman tröstande.

Elins far inträdde till dottren. Med ett kallt och strängt uttryck gick han fram till henne. Sedan han bedt systern aflägsna sig, sade han:

„En förnedrad qvinna är mest föraktlig i dens ögon som förnedrat henne, och härpå är du det största bevis. Din man öfver-ger dig en qvart efter vigseln, kastande åt dig dessa rader till afsked. Läs!“

Kaptenen räckte dottren ett bref. Hennes händer darrade, sa att hon knappast förmådde taga det. Icke ett ljud förmådde hon få öfver läpparna. När hon fortfor att tiga sade fadren med änna mera stränghet:

„Läs, säger jag, begriper du ej att jag vill blifva åtlydd!"

Elin fästade ögonen på brefv.et och läste de första raderna. Fadreno afbröt henne:

„Ah nej, du skall läsa högt. Jag vill det."

„Med otydlig och darrande röst läste Elin:

'Min fru!

Jag har nu uppfyllt min pligt emot er far, då jag gifvit er mitt namn, det enda hvarmed jag kan godtgöra min skuld, men detta är också allt hvad jag kan offra åt er. Ni bär, nu detta namn, sök att bära det med heder; jag har öfverlemnat det åt er. Ni inser väl sjelf att vi aldrig kunna betrakta hyarandra såsom makar, att ni icke är min hustru, jag icke er man. Yi hafva ingenting gemensamt mer än namnet, och derföre måste äfven våra lefnadsbanor åtskiljas för att aldrig mötas, Lef väl* jag reser nu utrikes. Så vidt det beror på. mig, skall ni aldrig sammanträffa med

Herman Romarhjerta.'

Stephana lade sin hand på grefvens arm och sade med låg röst: B

„Förstår ni, grefve, hvilket intryck dessa rader skulle göra på den sjuttonåriga Elins hjerta? Förstår ni, att slaget var allt för hårdt, för skoningslöst tilldeladt, att hon skulle kunna bära det. Det föreföll henne också som hel«1 hennes varelse hade bestått af en enda omätlig smärta. Hon förblef sittande orörlig en lang stund efter att ha läst brefvet. Ljudet af fadrens röst kora henne attrysa. Den ljöd så hård och obeveklig, att hon tyckte det den liknade ett skarpslipadt svärd. Han sade:

„Du tror kanske att din far skulle hålla till godo en dotter, hvilken är Sa djupt förnedrad, att icke en gång hennes förförare anser henne värd att vara hans hustru, utan helt öppet, genom att förskjuta héhne några timmar efter-vigseln, säger åt verlden: Jag har blifvit tvungen att äkta den der flickan, men hon 'är så lågt sjunken i min aktning, att jag icke vill gifva henne en makas plats vid min sida. Begriper du, olyckliga, att du vanärat mig, och att jag, med ännu större rätt än han, skall förskjuta dig, Redan denna afton flyttar du till Hillesta, som utgör ditt mödérnearf. Stanna der; res eller gör hvad du behagar ; men försök icke att träda öfver din fars tröskel, förr än din man inför verlden återskänkt dig skenet af sin aktning, genom att lefva tillsammans med dig såsohi make. Han har offentligen öfvergifvit dig. Nå väl, jag gör det också. Jag har gifvit befallning att man sätter för hästarna, och du beger dig genast härifrån, medan gästerna ännu äro qvar. Mins, att jag är en son af folket, med ännu högre begrepp om heder än någon adelsman, och jag vill icke att man skall säga det Mårtenson ostraffadt låter sitt barn leka med hans ära, eller att han fann sig nöjd med den betalning, af en grefves namn, som kastades åt hans dotter. Ah! eländiga barn, man skall säga att uppkomlingen köpt grefven att gifta sig med dig, för ätt komma in i den

förnäma slägten, men jag skall visa verlden att jag anser mig för god att vara beslägtad med de andryga uslingarna. Den förskjutna grefvinnan Romarhjerta är icke mitt barn, får icke vistas i mitt hus’."

nGrefve,“ tillade Stephana med genomgripande allvar „det var Elins, öfver allt annat älskade fader, som så tilltalade henne."

Dét ryckte i ansigtsmusklerna på Herman, och han förde näsduken öfver pannan, sägande med upprörd röst:

„Och Zelma, Zelma lät honom förskjuta dottren, utan att kasta sig till hans fötter och bekänna att Elin var oskyldig?"

„Zelma älskade er," svarade Stephana mildt, „och hon uppoffrade allt, heldre än att blottställa er för mannens raseri."

Herman lutade hufvudet i handen så att han betäckte ögonen; man kunde se att han led af dessa minnen.

„Jag yill,", återtog Stephana sorgset, „skona er ifrån skildringen äf den scen som följde, då Elin, ursinnig af smärta och för-tviflan, släpade sig på knä och tiggde vid fadrens fötter att åtminstone få stanna under samma tak som han, men förgäfves, han stöter henne med hårdhet, ja, med afsky ifrån Sig, och en half timma derefter rullade vagnen bort till Hijlesta med den af mor och far förskjutna Elin, vid hvars sida den genomgoda och enkla bond-qvinnan, hennes faster, mor Greta, satt; den enda, som kände medlidande med det arma barnet. Då vagnen stannade vid Hillestavar Elin“ — Stephana tystnade. Hon hade blifvit så blek att läpparna voro hvita. Herman Såg förskräckt upp och utropade:

„Mår ni illa, min fru?“

„Nej.^

„Af nåd, fortsätt då,“ bad Herman, nästan lika blek som hon.

„Var Elin svagsint," sade Stephana med ljudlös röst.

„Ah! det är gräsligt,“ utropade Herman och sprang upp. En tystnad uppstod, hvarunder han med hastiga steg gick någrä hvarf omkring rummet. Slutligen stannade han framför Stephana, sägande :

„Huru är det möjligt för er att hysa annat än afsky for mig, skaparen af så mycket elände ?“

„Grefve Herman, jag har endast beklagat er,“ sade Stephana med hänförande godhet, räckande honom sina båda händér. „Ni förstod icke i ert blinda högmod att hammarsmedens sondotter egde ett lika ömt och känsligt hjerta, sammansatt af lika fina fibrer, som trots den rika grefvedottern. Ni trodde, ni, att blott de der menniskorna fingo något som smekte deras fåfänga, det vill säga, då ni kastade åt henne ert namn, skulle de icke känna förödmjukelsens och föraktets stygri. Ser ni, grefve, i de grundsatser, ni är uppfödd, ingår också den föreställningen att vi, som utgå från folket, icke ega edra känslor och följaktligen kunna behandlas huru som helst, utan att lida deraf. På den grunden, har mången inom er klass trampat på de lägre klassernas heligaste och mest upphöjda känslor. Skulle jag derföre afsky er! Nej, grefve, det är icke individen, utan hela klassen jag afskyr. Den princip af egoism som ligger till grund hos adelsmannen,'ogillar och föraktar jag. Att Elins lif och lidande icke varit egnade att förmildra detta förakt kan ni lätt inse, men icke ett enda ögonblick har jag öfverflyttat det specielt på er. Den personliga bekantskapen med er har för öfrigt lärt mig att värdera de många ädla och upphöjda egenskaper, jag funnit er ega, på samma gång jag önskat, genom det inflytande jag redan vid vårt första sammanträffande såg att jag utöfvade på er, kunna förmå ert bättre jag. att förkasta allt det egoistiska högmod, som förr beherrskat er. Jag visste, grefve, att då jag en dag skulle förtälja er Elins olycksöde, hennes oförtjenta och bittra lidanden,' skulle jag pressa tårar ur edra ögon och komma er att med förfäran öfvertänka allt det onda ni gjort henne.“

„Ni har bedömt mig rätt, min fru,“ sade Herman och förde hennes händer till sina läppar. „Fortfar, jag ber.“ Han satte sig.

„Under tvenne månader förblef Elin rubbad till sina sinnen och vårdades under den tiden af kapten Troberg och

sin faster, mor Greta. Man hade fört henne till hufvudstaden och anlitat de skickligaste läkare. Ungdomen, denna mäktiga hjelp åt medicinen, understödde doktorernas bemödande, så att Elin efter två manadervar fullkomligt återställd,: men försjunken i ett oöfvervinnerligt svårmod. Läkarne föreskrefvo en utländsk resa; men Elin ansåg det omöjligt, att utan fadrens förlåtelse kunna lemna fädernejorden. Hon skref; men hennes bref kom ouppbrutet tillbaka. Detta förakt, denna hårdhet af den,,stolte fadren var nära att återkasta henne i. det foi;(jna sinnestillståndet. Just då uppsökte er far henne. Han hade fått höra att Eli ny ar i t sjuk, såsom man kallade hennes^sinnpsrubbnipgi emedan Elins far uttryckligen hade önskat att den skulle hållas hemlig. Han ville icke hafva den förödmjukelsen att dottren blifvit galen, derföre att den greflige mannen förskjutit henne. När er far fick höra att Elin var ordinerad att göra en utrikes resa, öfverfalade han henne att,företaga den och tillbjöd ,sig .att åtfölja henne. I trots!, af; sin grefvinnas missnöje och hennes^, uttalade beslut, att aldrig under några förhållanden ^er^änna skepparen Mårtensons dotter för sin son-liustru eller räkna henne , för slägt, anträdde er far med Elin resan till Tyskland och Frankrike. Ofver allt presenterade han henne såsom sin, sonhustru och yisade henne all den välvilja och ömhet, som en dqtter kan vänta af sin far. Efteråt, då Elin tänkt derpå, har hon, ‘JV. sitt fulla .värde skattat hans ädelmodiga bemödanden att söka försona, henne rhéd.sitt bittra öde. .Sedan de rest igenom Tyskland, anlände de till, Paris. Ett par dagar efter deras ankomst dit, då, Elin, skulle gå in till er far, stannade hop, utan att förmå lyfta dörrgärdinen, ty ljudet , af en ,röst,, hvars tonfall hon aldrig kunde glömma, träffade hennes öra. ,Hon lyssnade,; Hon hörde, rgamle grefven med strängt allvar säga,:,,;

„Du anser dig.,således ha handlat fullkomligt rätt, då du på ett dylikt sä,tt offentligen, skymfade det arma barnet och emot henne riktade en rå och öfvermodig fars vrede ?“

„Pappa,“ svarade rösten stolt, „jag ; var Elin icke skyldig något mera än man fordrade af mig, nemligen mitt namn, Öch det gaf jag henne. Jag hade deremot lofvat min mor, att aldrig så djupt förnedra mig, att jag erkände Mårtensons dotter såsom följeslä-gerska genom lifvet. Att försöka: öfvertala mig till att lefva tillsammans med denna qvinna såsom make vore omöjligt. Jag har nog tillräckligt förnedrat mitt namn, då. jag gaf det åt henne, jag vill icke derjemte förnedra mig sjelf genom att säga: detta är min hustru, dottren af min fars f. d. skutskeppare. Dessutom måste pappa väl medgifva, att min mor öfver sin son bör hafva så mycken rättighet, att hon kan fordra det han icke bryter de löften han högtidligt gifvit henne.“

„Du ämnar verkligen fullfölja din föresats att aldrig förändra »ert närvarande förhållande?*

»Ja!4' . y

; „Afven om jag önskade att du skulle göra.det?“„Min far vet huru mycket jag vördar honom, men jag är nu man och ej en yngling; jag afskyr denna förening, och ehuru beklagansvärd hon än må vara, är blotta uttalandet af hennes nämn mig vidrigt. Huru vore det då möjligt att ens bjuda till att söka lefva dagligen, tillsammans med henne. Förtjenkr det verkligen att jag gör mitt eget lif till ett helvete, och äfven hennes, samt, hvad mera är, gör min mor en tillökning i den sorg hon redaa haft genom denna förening. Är verkligen den der flickan värd att jag afsäger mig min mors välsignelse och att hon aldrig kallar mig sin son?“

„Du var då icke nog högmodig i dig sjelf, utan du skulle be-höfva understödjas af din mor. Ah! jag tror, min käre Herman, att din dårskap med fru Mårtenson kostat oss alla bra dyrt. Friden är icke allenast spilld for de der menniskorna, utan äfven inom min familj. Din mor skall aldrig förlåta mig denna din förening, och i sin hätskhet har hon nu underblåst din afsky för flickans börd.“

„Icke underblåst, hon har endast gjort hvad hon bort, nem-ligen sagt: grefvinnan Romarhjerta kan icke till sonhustru hafva Elin Mårtenson, och den dag, min son vill påtvinga mig en dylik qvinna till dotter, har han upphört att vara mitt barn.“

„Nå väl, vi skola icke mera tala derom. Vet du hvem som åtföljer mig och bor ett par rum härifrån ?“

„Min mor kan det icke vara, hennes helsa tillåter henne icke att resa, och Helfrid är det väl ej?“

„Nej; din hustru.“

„Min far! ni erkänner henne således inför hela verlden såsom er sons hustru?”

„.Ta, efter hon är det, så skall jag väl göra det Vi stanna i Paris ett par månader.“

„Jag lemnar Paris i morgon,” svarade grefve Herman. —Elin hade hört nog, hon smög förkrossad till sina rum.

Gamle grefven återvände till Sverige redan en månad derefter, men Elin hade han lemnat hos sin svåger, grefve Runa, och hon stannade i Paris ett helt år, och skulle säkert ha dröjt der längre om ej åtskilliga händelser tvungit henne att lemna Frankrike. Smärtan hade i hennes själ lemnat bitterhet efter sig, och hon började att tvifla på allt godt och ädelt, ehuru hon i grefve Runa och Elina egde tvenne personer, hvars ädla och upphöjda karakter och tänkesätt samt ömhet hade bort. försona henne med menniskorna. Hon var känslolös för deras välvilja. Med det oföi-sonligaste hat i hjertat, till den samhällsklass de tillhörde, förbiet hon kall och likgiltig för alla de prof på deltagande hon af dem rönte. Hon kastade sig in i nöjenas hvimmel och jagade ifran den ena förströelsen till den andra, för att under vrseln slippa tänka, känna och minnas. Under det ar hon salunda sökte glömska föi sinaqval, hade hela hennes yttre menniska undergått en. betydlig förändring. Det under sinnessjukan afklippta håret hade vuxit igen och' blifvit mörkt, hyn hade blifvit hvif och ögonbrynen hade mörknat, hennes vext hade blifvit utbildad, och man sade nu: 'Hvad hon blifvit väck er.’“

Stephana smålog sorgset, tilläggande: “hennes yttre blomstrade upp, under det själen förtärdes af bitterhet, sorg och hat. Besynnerliga företeelse, som visar hela den makt ungdomen utöfvar, då icke en gång sådana lidanden som hennes förmådde inverka på kroppen. Ifrån att vid början af sitt uppträdande i Paris vara en obemärkt och oansenlig person till sitt yttre, blef Elin efter ett års tid, sedan hon fyllt aderton år, ett föremål för uppmärksamhet, och man kunde icke begripa huru det varit möjligt att anse henne för ful, hon var ju riktigt vacker.

En afton i slutet af Mars bevistade hon en representation på Italienska operan. Elina var då förlofvad med monsieur Wickér. Han sjöng om aftonen, så att den förälskade fästmön var idel uppmärksamhet. Elin åter kände sig den aftonen nedtryckt af sina inre qval, och musiken förmådde icke skingra den till fadren och hemmet evigt återvändande tanken. Hennes blick föll händelsevis, under det hennes själ var långt borta, på en ung man som satt på par-terrn, och hvars ögon voro envist fästade på henne. Hans yttre var så ovanligt vackert, att Elin en stund betraktade honom tillbaka. Det var något så intelligent, lefnadsfriskt och öppet i hans drag, att ögat ovilkorligen måste stanna på dem; men snart vände hon bort hufvudet och inom några minuter var han förgäten. När spektaklet var slut och de lemnade sin loge, Elin stödd på grefve Runas arm, och kommo ut i galleriet, fann hon den unge mannen stående der, samtalande med en högvext, svartklädd herre, hvilken vände ryggen åt Elin, men då de förbigående skuffade honom, drog han sig något åt sidan och vände nu emot Elin sitt ansigte. Utan att mera veta hvad hon gjorde, släppte Elin grefven, störtade fram emot den svartklädde herrn, fattade honom om armen och utropade: „Min fär!“ Han drog sig undan och sade högt på fransyska:

„Damen här är visst sjuk!“ Elin hörde orden och föll sanslös, icke i golfvet, utan emottogs af den omtalade unge mannen, som bar henne ned i vagnen. Under några dagar var Elin försänkt i en vild yrsel, som efterträddes af en förfärlig svaghet. En dag anmälte betjenten att en monsieur Lange önskade tala vid henne. Då hon kom ut i salongen, fann hon den unge mannen från Italienska operan der. Han helsade på henne med en osökt enkelhet, som genast gaf tillkänna att han icke var fransman, hvil— het äfven hördes då han talade.

„Tillgif, grefvinna, att jag stör er,“ sade han på svetiska, „men jag har ett uppdrag till er, hvilket jag lofvat att fullgöra, nemligen, att från en svensk, hvars namn jag icke skulle få näm-na, lemna >er egenhändigt detta bref." Han gaf Elin ett brcf, bvar-etter han aflägsnade: sig. Hela 'Elins .kropp darrade, hon hade igenkänt- fadrens stil. Innehållet var ej långt; det lydde:

i,Ni torde erinra nr, min fru, att grefvinnan Romarhjerta icke eger några anspråk spå- mig och förverkat rättigheten att offentligt eller enskildt kalla mig far. Den förespråkerska, ni fordom egde i min må ka, är äfven borta, ty hon är död, och jag står således en sam-; men heldre ensam, än att kalla den för dotter, som kastat en ohjelplig skugga pa mitt ärliga namn. När er man inför verl-den sägér: ’detta är min hustru,’ då, men icke förr,

eger ni rätt att kalla mig far. — Då ni erhåller detta, har jäg rest för att bespara både mig och er ett förnyadt möte. Pehr Mårtenson.'-1

Samma dag erhöll Elin underrättelse om er fars död. Några veckor derefter hade hon lemnat Paris och återvändt till Sverige. Vid sin ankomst till Stockholm sökte hon genast sin faderlige vän, kapten Tröbergä% Äfven lian var död, och hon stod nu alldeles ensam. Hon fick genom sin faster, till hvilken hon skrefpvetä att fadren uppehöll ysig på Ljungstafors, men var sjuk. Elin reste genast till Hillesta och försökte genom fastren att få tillåtelse att se fadrer., mén han svarade:

i,När hon kommer åtföljd af sin man, såsom en aktningsvärd qvinna, då, må hon träda öfver min tröskel.ue. Elin skref till er, bad att ni blott för några timmar ville fördraga henne, vid er sida, och sålunda bereda henne tillfälle att innan fadrens död få-sfedionoin och erhålla hans förlåtelse. Ni skickade hennes bref obrutet tillbaka."

„Jag!“ utropade Herman, och såg häftigt upp. „Ni misstager er, min fru, jag erhöll aldrig något bref från henne, förr än efter fadrens död. Tro mig, ehuru hjertlös jag var emot hennefjhade jag, vid Gud! aldrig kunnat handla så .'simpelt, som att återsända hennes bref eller underlåta att komma på en dylik uppmaning."

Stephana rätade upp sig och betraktade Herman med ett uttryck af glad öfvérraskning, sägande:

„Det var gåledes icke ni som återsände brefvet ?"

„Nej; vid heder och tro.“

„Men ni uppehöll ér då på Kungsborg, och dit hade Elin äfven adresserat brefvet."

..Troligen ankom det. under det jag var i Köpenhamn för affärer. Da jag återkom derifrån, möttes jag af underrättelsen att Elins far var död."

„Det var således grefvinnan," mumlade Stephana och böjde ned hufvudet. uJh c . "•//'; Utøjf« *'•"

„Min mor, soni visste ätt Elin bodde pa Hillesta, hade väl af pöststämpeln slutat att det var från henne och återsändt det.“ Stephana satt en stund tyst med hufvudet lutadt i handen, liksom försänkt i tankar. Efter en stunds tystnad återtog hon, utan att förändra ställning:„Drifven af sin fortviflan att fadren skulle dö, utan att hon skulle få se honom eller erhålla hans förlåtelse, och ihågkomman-de det samtal hon åhört emellan gamle grefven och er, att ni då yttrade, att er mor fordrat att ni aldrig skulle erkänna Elin för er hustru, reste hon genast till Kungsborg och ankom dit en stormig och ruskig novemberafton. Utan att säga sitt namn, bad hon att få tala vid grefvinnan och efter någon väntan blef hon införd i samma rum, hvilket sedan blef grefvinnans sängkammare, då hon efter branden på Furuhof flyttade hit. Der mötte henne grefvinnan. En lampa brann på bordet och kastade sitt matta sken på er mors vackra, stolta ansigte. Jag vill bespara er en beskrif-ning på den scen som följde, sedan Elin sagt sitt namn. Jag vill icke för er upprepa alla de hårda och äreröriga anklagelser er mor slungade mot Elin, det förakt- hvarmed hon behandlade henne, det hat söm hennes tal andades. Förkrossad och förtviflad af smärta, nedböjd under tyngden af så mycken orättvisa, åhörde Elin henne, och då hou slutat, då släpade sig den unga qvinnan till hennes fötter och bad henne om en förbön hos er, att ni blott ville skänka henne några timmar af ert lif, på det hon skulle få se sin far; men er mor hade icke något medlidande med det arma barnet, utan afvisade hennes tårar och böner med hån och förakt, samt lemnade henne med de orden:

„Icke ens för en timma skall min son kalla er sin hustru, och aldrig skall ni af mig nämnas för dotter. Lemna derföre detta hus och spill icke ord eller böner på mig, jag skall ändå aldrig tillfredsställa er ärelystnad, att inför verlden betrakta er såsom en slägtinge. Ni är en fremling för mig. Ni är en fiende till min frid och min familjs ära, och vi kunna icke ens för en natt vara under samma tak. Jag hoppas derföre att ni genast reser ifrån Kungsborg, eljest måste jag göra det.“

Elin reste med döden i hjertat; ty en enda omätlig känsla af hat och afsky fyllde hennes själ. Fjorton dagar derefter var Elins far död, utan att hafva tillåtit dottren att få träfla honom. Han hade likväl i sin sista stund rifvit sönder ett testamente, som han under sin helsas dagar skrifvit, och hvilket hade haft till mål att göra Elin arfiös. Denna sista handling i dödens ögonblick tycktes bevisa att han förlät henne. “ — Stephana tystnade.

„Det var då hon skref och bad mig, enligt lagens rätt, öf-vertaga fövaltningen af den betydliga förmögenheten.1*

„Ja, och ni besvarade hennes bref med att sända en i laglig form uppsatt handling, hvaruti ni afsade er alla anspråk på densamma, samt gaf henne full fri- och rättighet att förvalta den sjelf.“ „Kunde jag handla annorlunda, då jag kvarken var eller ville vara hennes man?“

„Nej! Också var detta ett drag af er, som..............“ Ste-

phana smålog sorgset, „anslog henne, ehuru hon trodde att hen-nes kärlek till er fullkomligt lidit skeppsbrott på lidandets och förödmjukelsens skär. Hon bedrog sig; under oviljan, bitterheten och hatet i hennes själ, låg känslan och glödde med oförminskad värma och skulle en dag flamma upp med hela sin styrka och förqväfva alla andra känslor.

Sedan Elin med biträde af lagkarlar ordnat sina affärer, och äfven sett döden bortrycka den hjertegoda fastren, beslöt hon att återvända till Parks, hvilket hon ock gjorde. Elina var då gift med W icker och sa lycklig att hon icke ens kände tyngden af att modren förskjutit henne.

Min vänskap för Elin daterar sig ifrån den tiden. Hon gjorde med mig en resa till Amerika, och under sitt vistande i mitt hem blef jag hennes förtrogna, och redan då beslöt jag att en dag försona henne med de lidna oförrätterna och blifvaj den, som verkade för hennes lycka. Nu är Elins historia slut. Nu icke ett ord mer om henne. Tala icke hennes lidanden till ert hjer ta och säger icke ert samvete er huru ni bör handla, då blifver också hvarje bemödande af mig fruktlöst.11

„Se der," tillade hon, då dörrgardinen lyftades, „hafya vi lord Charter och Jacobo.“ Stephana räckte lorden sin högra och Ja-cobo sin venstra hand, bifogande i sin vanliga hjertliga ton:

„Nåväl, mina nherrar, ni stodo icke ut med hvarandra* efter ni icke stannade på Akersnäs för hela qvällen."

„Omöjligt, min fru," svarade lorden och satte sig i soffan bredvid Stephana. „Huru vill ni att man skall härda ut, skild från er, då det står en fritt att få njuta af ert sällskap."

„Akta er, mylord, edra ord andas trolöshet. Kom ihåg er fixa idé."

„Jag behöfver icke ihågkomma den, ty den ihågkommer ständigt mig, hvilket likväl icke hindrar mig att finna er vara det älskvärdaste fruntimmer jag känt."

Grefven hade stigit upp och stod ett stycke derifrån, utvex-lande några ord med Jacobo. — Som Stephana och lorden talade engelska, ett språk som Herman icke var mäktig, kunde han icke deltaga i samtalet, äfven om det vändt sig kring andra ämnen.

„Om jag är det älskvärdaste fruntimmer, hvad är da hon?u

„Det nyckfullaste, min nådiga."

„Ni är ett original."

„Möjligt, felet är icke mitt om så är." .... „

„Om hon icke är älskvärd, huru är det möjligt att da älska henne?" _ ;

„Det är just hennes nycker, hennes ombytlighet som fängsla mig. Sjelf af ett trögt lynne, oförmögen att vilja eller kunna rvcka mig ur min medfödda tröghet, tycker jag ipm> att. hafva en varelse vid min sida, som retar, plågar och oroar mig. Derigenom liksomväcks jag till lif och känsla, utan att behöfva duka undér för en sådan der våldsam passion, som den ni höll, på att uppväcka."

„Qch som räckte i åtta dagar," sade Stephana skrattande.

„Åtta sekel, min fru; och hade den varat en vecka till, så hade jag bestäradt skjutit mig för pannan."

„Ni gjorde det som var klokare."

„Ja, jag reste till Frankrike och började åter följa min plågoande, som rest ifrån mig under den der evigheten af

åtta ändlösa dygn". Lorden förde näsduken öfver pannan, tilläggande med ett nästan komiskt allvar: „Ni är en fruktansvärd qvinna; har jag icke rätt deruti, grefve", utropade han på fransyska.

„I hvad?"

„Att mrs Stephensen hörer till antalet af dem, man bör bedja Gud bevara sig för att sammanträffa med."

„Det medger jag icke, tvärtom, man står i skuld hos ödet för den lyckan," svarade grefven.

Lorden kastade sig tillbaka emot ryggstödet och sade med flegma:

.„Grefve, ni har bestämd! kallt blod i edra ådror. När jag första gången såg mistress, tänkte jag: Gud bevara mig ifrån att få en dylik qvinna till hustru."

„Mylord," sade Stephana leende, „ni är just icke serdeles artig."

„Artig, mistress! Jag talar sanning; hade jag fått er till hustru, så hade ni gjort mig galen." Lorden talade med ett sådant uttryck af orubbligt allvar, att Stephana, Jacobo och grefven måste skratta, ehuru litet böjd för glädje Herman var.

„Ni gör mig ju till ett riktigt odjur," sade Stephana.

"Alldeles icke, ni är en engel, och deruti ligger olyckau. Tänk bara efter, huru ursinnigt man måste älska en engel. Det finns inga menskliga själskrafter som skulle härda ut dermed, utan man slutade med att blifva galen."

Alla skrattade. Ilelfrid och Jane kommo äfven in och straxt efter dem Elin. Hon var mycket blek. och såg lidande ut. Sådan hade Herman icke sett henne. Lorden gick emot henne, sägande helt lugnt:

„Ni har haft migrän?"

„Ja," svarade Elin och helsade med en böjning på hufvudet på grefven och Jacobo.

„Huru befinner ni er nu?" frågade Herman. Det var första gången han tilltalade Elin direkt. Hon skiftade färg och såg upp till honom. Han stod stödd emot karmen af den kåsös hon satt sig på.

„Hufvudvärken är nu förbi och jag mår bra," svarade Elin med. ett mildt leende. „Ni och Stephana hafva tillbringat jaftonen på tu man hand, tror jag?" bifogade hon.

„Ja, hvad tycker ni, grefvinna", inföll lorden och tog plats hos Elin, „och ändå har grefven sitt förstånd i behåll."„Något som icke skulle hafva varit händelsen med er, mylord ifall ni varit i grefvens ställe.“ 1

„Deruti har ni ratt, grefvinna. Ni minnes nog huru illa det stod till med mig i Barthen.”

„Det skulle bevisa att ni har ett klent förstånd.”

„Ingalunda, blott att grefvens blod icke är blod, utan vatten; samt att mrs Stephensen är ett oemotståndligt, skönt och intagande fruntimmer, som till och med kan ‚få; en britts känslor att sjuda öfver.” Lorden lekte med sin lorgnett, och Herman såg Elin skifta färg samt med en missnöjd och otålig min rynka ögonbrynen. „Serveradt!” ljöd det från dörren, och man begaf sig ut i matsalen.

Följande morgon var en klar och kall oktoberdag. Det hade frusit om natten, så att vägarna voro torra och betäckta med ett lätt flor af rimfrost. Utanför trappan på Kungsborg höll betjenten två sadlade hästar. Stephana och Jacobo trädde ut. Just som den sednare lyftat upp Stephana i sadeln, kom grefven ut genom flygeln, och sedan han-helsat, frågade han:

„Hvart ämnar herrskapet sig så tidigt?”"

„Till prestgården, vi skola dit för det der fattighuset som skall byggas.”

„Rid då icke stora landsvägen,” sade grefven, ty „folket hålla pä att lägga om bron, utan tag vägen öfver skogen, eljest kommer herrskapet icke fram.” Han aftog hatten och drog sig åt sidan. Det var verkligen något vackert att se Stephana Och Jacobo till häst bredvid hvarandra. De egde båda en så ovanlig fägring, att ögat fängslades deraf

med en oemotståndlig makt, och man bibehöll ett outplånligt intryck deraf.

„Han är ovanligt vacker, och hon är skön,” sade Herman och gick suckande ned åt stallet.

Jacobo och Stephana redo i friskt traf framåt alléen, och vid dess slut togo de af in åt skogen.

„Hvart har lorden tagit vägen i dag?” frågade Stephana. „Jag hörde af Eklund att han redan ridit bort.”

„Han och ryttmästare D. hafva begifvit sig på jagt. Rytt-mästaren kom och hemtade honom. Nå, Stephana, sag du den rörelse, lordens ord om dig verkade på Elin?”

„Ja, det gjorde jag.”

„Der skymtade hennes afund fram.”

„Jacobo, vi äro alla afundsjuka, då vi älska.”

„Bästa Stephana, tala icke om kärlek och Elin på samma gång.”

„Och hvarför icke, eller hvad namn vill du gifva hennes känsla

för mannen?” : ^ _ ’ .

„Passion, fantasi eller hvad du vill, blott icke kärlek. MmsBulwers ord: ’Det gifs blott en kärlek, men många eopior af

den.’ Elins hjerta kan endast kopiera. Det finnes icke något djup och icke någon beständighet i hennes tycken. De likna irrbloss."

Stephana och Jacobo hade nu kommit till det ställe, der skogsstigen blef så smal, att de ej kunde rida i bredd, hvarföre Jacobo höll in sin häst och lät Stephanas få några stegs försprång. Samtalet af bröts derigenom. Plötsligt hördes ett häftigt hundskall in i skogen, hvilket närmade sig allt mer och mer.

„Det låter som herrarna hålla jagt här,“ sade Stephana och vände sig till Jacobo. I detsamma störtar en räf, förföljd af ett koppel hundar, tvärs öfver stigen framför de ridande. I ögonblicket smäller ett skott, Stephanas häst störtar och Jacobo uppgaf ett ångestrop samt var med ett språng ur sadeln, nere på marken, vid Stephanas sida. Hästen hade störtat, så att Stephana kommit under, och genom kontusionen och djurets tyngd hade hon förlorat sansningen.

Lord Charter, den som lossat skottet, hade vid Jacobos rop skyndat fram, och med hela en britts sinnesnärvaro hjelpte han att befria Stephana ifrån bördan af hästen.

En stund derefter red Jacobo hem till Kungsborg med den sanslösa Stephana framför sig på hästen. Lorden hade > begifvit sig till den i närheten boende läkaren.

På Kungsborg blef stor uppståndelse då Stephana hemkom liflös. Elin, Helfrid och Jane skyndade hvar och en att med ångest egna henne all den vård de kunde; men det såg verkligen ut, som lifvet på allvar flytt. Herman hade ridit bort.

Då doktorn dröjde och Stephanas sanslöshet fortfor, oaktadt allt hvad man gjorde, fattade Jacobo hennes arm, sköt upp kläd-ningsärmen, hvarefter han med sin pennknif öppnade ådren. Helfrid höll upp armen, och då Jacobo med det fina stålet rispade upp ådren, öfverstänktes både hon och han af den klara blodstrålen.

„Gud ske lof!" utropade Jacobo och lade sin hand på Stephanas hjerta. En svag och med möda frampressad suck gaf tillkänna att lifvet återvände, och hjertats slag blefvo allt tydligare och tydligare. När andedrägten blef någorlunda fri lade Jacobo an förbindningen och böjde sig öfver henne för att erfara huru hon befann sig.

„Hur är det, älskade Stephana?" hviskade han med ångest.

„Illa, min älskling", hviskade hon.

Helfrid hade hört de nästan ljudlösa smekorden ocho ryckte till, liksom det varit ett hvasst stål som träffat henne.

Åter tänkte hon: „Jacobo älskar henne."

Doktorn kom och Stephana flyttades in i sängkammaren. Jacobo såg nu först på Helfrid och utropade:„Min Gud! Ni_ är blodig.1* Han hade varit så upptagen af Stephana, att han icke gifvit akt uppå hvem som stod vid hans sida, då han öppnade ådern.

„Det är icke farligt, det är hennes blod. Er panna är be-stänkt deraf. “

Jacobo kastade sig med ett uttryck af häftig oro ned i en emma. Han var mycket blek och såg lidande ut. Helfrid betraktade honom tigande en stund. Det kändes , så qvalfullt inom henne, då hon såg huru uteslutande hans tankar voro fastade vid Stephana. En tystnad uppstod. Plötsligt yttrade Jacobo, då hans blick åter föll på Helfrid, som med sin näsduk aftorkade blod-fläckarne från sina händer.

„Gif mig er näsduk, fröken Helfrid.“

„Gerna; men den är nedblodad.** Helfrid räckte honom näsduken. Han förde den öfver sin panna, och sade sedan:

„Får jag behålla den.“ Rösten var nästan vek; men blicken hade sam ma oroliga uttryck.

„Ja, den är färgad af hennes blod och bör således vara dyrbar för er,“ sade Helfrid med eftertryck. „Behåll den“.

„Ja, dyrbar för mig, deruti har ni rätt. Blodet är Stephanas, näsduken er, och derföre gömmer jag den här.“ Han stoppade den innanför västen, på venstra sidan. Derefter steg han upp och gick fram till fönstret. I detsamma kom Herman in. Han hade vid sin hemkomst fått veta olyckshändelsen.

„Hvad säger doktorn?** frågade han med ett så forstördt utseende, att man tydligt läste deruti en allt uppslukande ångest. ,

„Han är ännu qvar inne hos henne**, svarade Helfrid.

Herman kastade sig ned i soffan, och Helfrid tänkte:

„Det ser ut som om bådas lif berodde på Stephana. Ack! ja, hon är ju också en engel**.

Nu kom doktorn, som bestormades af frågor, och hvilken svarade:

„Vi skola hoppas att fru Stephensen går igenom det här olycksfallet, ehuru lungan blifvit mycket illa klämd.*'

Några dagar fulla af allmän oro och ångest förgingo. Helfrid satt sä troget vid Stephanas säng och vårdade henne sasom den ömmaste syster. Elin gret, vred händerna och var utom sig. Ja-cobos hela själ tycktes vara hos den sjuka, och Herman tillbringade sin mesta tid af dagen i lilla salongen, för att kunna al dem som gingo igenom uppsnappa en underrättelse. Lord Charter hade stängt in sig på sina rum, med en laddad pistol, i den bestämda föresatsen, att ifall mrs Stephensen dog genom hans tör-vållande, skjuta sig för pannan.

Tredje natten sutto Helfrid och en af Stephanas kammarjungfrur inne hos henne. Hon hade fallit i en lätt slummer. Helfrid lyssnade till den ovanligt fria andedrägten med glädje och hopp, ty doktorn hade sagt att han fann Stephana vara betydligtibättre. Flickan hade somnat, med hufvudet stödtf emot sängkanten, och allt var så stilla och tyst i natten. Da kom Helfrid att tänka på, att det var i grefvinnan Gunillas sängkammare de befunno sig, och då klockan i detsamma slog tolf erfor Helfrid något, liknande en rysning. Alla de hemska bilder hon hört i barnaåren om detta rum dykade upp för hennes: inbillning. Plötsligt knackade det tre lätta slag på dörren, Helfrid flög upp och var i ett' ögonblick vid den sofvande flickans ; sida, der hon blef stående och stirrade pä dörren. Allt förblef tyst, och Helfrid hade hunnit lugna ’ sig litet samt beslutatj att gå och se hvilken det varF då det åter knackade, men den gången hårdare. Nu gick Helfrid och öppnade. Framför henne ^stod icke grefvinnan Gunilla, utan — Herman. Helfrid gick ut. '

„'Sofver flickan?“ frågade Herman.

„Ja! men hvad i Guds namn vill du, vid den här tiden?“-'„Ilelfrid, jag vill se Stephana.14 „Hvad begär du?“

„Att du låter mig tor en minut få se henne“. Då Helfrid ännu tvekade, fattade Herman hennes händer, sägande rned ett eget bönfallandé tonfall: „Helfrid, jag begär ju blott att se henne en sekund, för att kunna lefvä“'.

:„flerman, du älskar henne“, hviskade Helfrid nästan dödsblek. „Älskar henné !'1* upprepade Herman långsamt, sкötHelfrid åt sidan, och trädde tyst; in i rummet. Han gick fram 1 till sängen och betraktade Stephana-ett ögonblick. I detsamma slog hon upp ögonen:

„Herman!11 hviskade hon med ett matt leende.

„Stephana11, stammade Herman och böjde sig ned. Hon räckte honom handen och tillade lugnt:

.„Jag har trott att jag skulle-dö, och jag har önskat att se er innan dess, h Tack, derföre att ni koin. Det skall1 hlifva 111ig bättre att tillfriskna sédan jag'sett er!-:

„0, Stephana! dessa edra ord komma mig att glömma allt hvad jag lidit under déssä dagar.“

„Gå nu!“ bad Stephana; men då Herman dröjde-och betraktade henne; med en blick, som utvisade att han icke tycktés; vilja åtlydaj tillsägelsen, tillade hon med dét egna, lugna och allvarliga uttrycket i:.rösten; endast dessa ord: „'Sir Edward*; Herman

spratt till, tryckte hennes händer och lemnade tyst rummet.“

Några dagar derefter låg Stephana, iklädd en lätt morgon-drägt, på ^n hvilsoffa. Jacobo hade böjt knä vid sidan äf soffan och höll! Stephanas händer slutna i sina.

„Det är mig omöjligt, -Stephana, att ens försöka att fästa mitt hjerta -vid någon qvinna; och hvarje sådant bemödande från minsida vore vanmäktigt; ty minnet af hvad jag lidit står äunu för friskt för nnn själ.. Lägg härtill att min tro på ditt kön blifvit betydligt rubbad, så bör du förstå att jag hvarken vill eller önskar att söka en ersättning för det eden jag förlorat;":

„Men, Jacobo, med ditt lynne och din karakter ar och förblir det omöjligt att stå ensam. Du behöfver ett något, hvarför din ideala menniska kan svärma. Du behöfver étt hem:, ett hjerta, till hvilket du kan luta dig i de veka ögonblicken, och hvar skall du finna det om ej i en makas bröst. Derföre,- min älskling, bör du söka dig en varelse, hvilken du kan fästa vid ditt lif och hvilken står älskande och mild vid din sida."

„Sannt, att jag fordom behöfde det; nu" — Jacobo lutade pannan emot Stephanas händer, „nu, hvar skulle jag finna en qvinna som förstod mig, som skulle forma uppskatta det som är ädelt och rent hos mig?"

„Frågar du mig, hvar?“

„Ja!"

„Helfrid."

„Jag väntade detta namn. Kanske skulle jag hafva älskat henne, om jag aldrig förr älskat, eller om jag aldrig . .....“ Jacobo smålog.

„Nä, hvarföre fortsätter du ej?"

„Ser du, Stephana, om jag aldrig hade känt dig, utan blott varit fästad vid Elise, då skulle Helfrid ha kunnat blifva farlig för mitt lugn; ty hennes lugna, ofta nästan kalla, alltid flärdlösa och osökta sätt skulle ha inneburit en fara för mig, om jag ej hade din bild vid hennes sida och det friska ärret i mitt hjerta. Nu åter kan Helfrid icke blifva annat för mig än en kär syster, ett barn, som jag skulle vilja leda och uppfostra, hvars ande jag skulle önska att utveckla så, att den ernådde en lika hög grad af utveckling som din. Men den qvinnan, med hvilken jag skulle kunna förena mitt öde nu mera, måste vara min like och ej ett barn till sin intellektuela menniska. Den der drömmen, att vid sin sida ega ett ljuft, älskligt barn, den är försvunnen och jag ville nu i min maka hafva min bästa vän. Dertill förefinnes ej ännu tillräcklig likställ)mighet emellan mig och Helfrid. Nej, den enda qvinna, jag efter det lidna skeppsbrottet pa känslornas ocean, med obegränsad tillgifvenhet kan och är lästad vid, det är Stephana .

„Men jag kan icke blifva hvad du behöfver."

„Jag vet det, och derföre, min vän, blir Jacobo ensam . Han reste sig upp. „Dessutom, emellan mig och Helfrid ligga högmodets fördomar. Både hennes och mina. Min brud blef icke Stephana och icke heller Elise. Nå väl, jag har derföre- sökt mig en annan, och den heter arbete.“ Jacobo kysste Stephana pa pannan, tilläggande: „mitt hjerta skall förblifva troget sin första flamma.

„Hvilken förblir din trognaste vän.",„Tack! Yet du, Stephana, att jag ofta frågar mig hvarföre ödet ej fogat så, att du och jag blifvit ett par." t „',„tø 1|

„Troligen derföre, att vi allt för väl passat tillsammans och i menniskornas förhållande till hvarandra träffa vi högst sällan en : ,1 fullständig harmoni.“/ ni . ri n. (i élM - ' * Kl

„Der borde likväl råda en sådan, då vi tänka på huru fullkomlig den är i hela skapelsen." ii | .mb ‘Af

„Och hvarföre? Jo,- derföre att skapelsen är ett: verk af Gud, men de menskliga förbindelserna, är en produkt.af nienni- " skansj:elf"f?3-:j;!i —.b noali^l ds j,;i. fiAvt.

„Sannt; och derföre tänker jag: då; jag ej fick ilen som passade för mig, vill jag ingen hafva." , ,i . m.u; j|

„Så tänker äfven jag‘V hviskade för sig sjelf Helfrid, eom stod lutad emot dörrposten i salongen och dold af dörrgardinen. Hon ,s hade hört samtalet. Utför den stolta flickans bleka kinder smög ett par tårar, den hopplösa kärlekens' bittra tårar.

lltni

En bjudning från friherrinnan T. anlände några dagar derefter. Friherrinnan hade varit sjuk och ville nu Se sina vänner j till firande af sitt återvändande till helsa. Stephana kände sig ännu allt för klen att våga göra,en dylik utfärd, isynnerhet som läkaren föreskrifvit stillhet. De öfriga, som ej hade något antag- I ligt skäl ätt vägra, lofvade att infinna sig. En stund efter,: sedan *1 friherrinnans bud återvändt: med svaret, inträdde Herman till Ste- j®IV phana, der hon hvilade på en soffa i boudoiren. 1

„Reser ni till friherrinnan i dag:?“ frågade han. ™

„Nej, jag blir hemma.“ I

„Vill ni skänka mig denna eftermiddag?" , / j;.

„Gerna; men skall grefven icke resa till friherrinnan?). Man lpi>5 skall sakna , er der."

„Förlät, att jag betviflar det; men om så äfven vore, är det I,"1 mig omöjligt att i dag infinna mig hos henne. Äfven jag har j ^ en berättelse att meddela och sedan^ min fru, skall mitt öde be- 11 stämmas.'*) ' j fe

„Grefv.é, jag har väntat på denna er berättelse. Jag visste 1® att ni skulle komma att meddela mig den. Ni äf välkommen i ! eftermiddag.1'; j 1 ... j P*

Herman gick, ^men straxt efter honom inträdde: Elin. Hon ty kastade rsig ned på knä bredvid Stephana*: fattade- hennes, båda j > händer och lade; dem på sitt hufvud, sägande: S

„Stephana, när^h.i’ ^iM dm • .-< _„, ' 11

„Redarn ,i morgon,“ svarade Stephana och förde i sina händer öfver Elins, glänsande hår.

„Jag hade>;iredan ,förut bestämt morgondagen. När skall du tala vid honom?" ',„I eftermiddag."

„Nå väl, hör mig. I morgon reser jag till hufvudstaden. Jag har gifvit lorden mitt ord att möta hans mor i Stockholm. Nu har jag beslutat, att med några ord underrätta Herman, om att han skall bestämma öfver sitt och Elins öde; ty derpå kommer det att bero om jag ifrån Stockholm beger mig direkt till England eller återvänder hit. Klockan elfva har jag bestämt mig för att resa. Gifve Gud, att..........“

„Elin, jag känner här," Stephana lade handen på hjertat, „att han icke skall svika min tro på hans heder och pligtkänsla."

„Och ditt hjerta bedrager sig sällan, jag vet det. Han återfår då både hustru och syster."

„Den sednare blir belöningen för den förra. Huru länge ämnar du stanna i Stockholm?"

„Några veckor."

Stephana började tala om andra saker.

En timma efter, sedan alla afrest till friherrinnan, inträdde Herman till Stephana.

„Välkommen, grefve, jag har väntat er en hel timma."

„Ursäkta mig; men det kommer deraf, att jag förefallit mig sjelf såsom den, hvilken skall ut i en strid, der han känner att han skall stupa."

„Ah! grefve, ni vill väl aldrig betrakta mig såsom er fiende?" Stephana smålog. „Sjelf har jag ansett mig för er vän, er bunds-förvandt."

„Ni är en bundsforvandt åt det rätta och goda, men en fiende till min lycka."

„Jag tror icke att man kan afvika ifrån det rätta eller goda och sedan vara lycklig; derföre, grefve, är jag äfven er lyckas bundsforvandt."

„Min fru, nämn icke lyckan och mig på samma gång," sade Herman med ett bittert leende, och satte sig i en emma bredvid Stephana. „Ni förtäljde Elins historia och lidanden. Jag vill nu, i min tur, låta er kasta en blick in i min själ, och sedan ma ni bedöma storleken af det offer jag gör, då jag återknyter Elins och mitt öde. Hon har i dag skriftligen underrättat mig om, att hon i morgon reser från Kungsborg, och att det skall komma att bero på mig, ifall hon lenmar det för alltid, emedan, sasom hennes ord lyda: om jag än en gång förskjuter den maka som i tj)lf ar älskat mig, hon då för alltid öfverger Sverige. Hon reser,|j sasom ni troligen vet, i morgon klockan elfva, och har jag icke innan dess beslutat mig, har jag förverkat all utsigt att godtgöra hvad jag brutit.

„Och ni ämnar?" „ T .

„Gifva Elin all den upprättelse jag förmår. Har m tvitlat på huru jag skulle handla, efter att ha hört allt hvad den arma lidit genom mig?"„Grefve Herman, jag har icke ett ögonblick betviflat att hos er klappar ett ädelt hjerta; men...... .

„Ni har icke ansett det möjligt för mig att öfvervinna den motvilja Elin iogifvit mig.“.s. 1

„Eller rättare er afsmak för hennes låga härkomst. Hon, er fars hammarsmeds sondotter, ér fars.1 f. d. skutskeppares dotter.“

„Den tiden är längesedan försvunnen, då jag fästade mig'vid en menniskas börd. Ni har ju nära nog lärt migförakta min egen samhällsklass-. Dock, det Ivar icke derom jag nu ville tala.“:;

Han fattade Stephanas hand och slöt den émellån sina båda, med de orden:

„Lofva att höra mig med tålamod, äfven om jag nu kommer att i mina ord. öfverskrida det råmärkelni uppställt emellan er och mig, och om jag i mina uttryck icke alltid kan bibehålla .sir Edwards flegma.11

„Det lofvar jag; emedan jag nu känner er och vet att ni-ändå aldrig skallrförneka sir: Edwards sjelfbeherrskning.11.- n

„Tack/‘ Herman kysste handen och släppte den med en egen, dröjande: rörelse. Derefter lutade han sig tillbaka emot.; e.mmans ryggstöd och började med ett djupt allvar i rösten:

. ^I)å jag, efter miii -utländska résa, återsåg, Ze]ma, vaknade hos mig det lifliga intresse, jag, redan vid hennes första uppträdande inom.vår familj, hade erfarit; men hon var, det oaktadt, alttid i mina ögon f. d. gouvernanten, som tjent för lön i mina föräldrars hus, och jag betraktade henne aldrig som min like, ehuru hon upptog alla mina tankar och känslor. Hon , var en skön blomma, den jag önskade bryta, för att en timma bära i mitt knapphål och sedan kasta bort i glömskans graf. Mina begrepp ifrån barnaåren, voro sådana, att jag betraktade folket, och

äfven medelklassen, såsom en hop underordnade varelser, hvilka voro till, endast-, för de högres behof och nytta. Med samma känsla 'som menniskor i allmänhet betrakta räfven de ädlaste djur,' det vill säga -såsom varelser, öfver hvika hon kan och bör,I herrska, samt éger rätt:att begagna,:för uppfyllandét af sina behof, och sina njutningar, med nästan samma känsla betraktar den verklige aristokraten massän af folket. Deraf uppkommer denna öb.enägenhét, adeln j alla tider visat emot folkets upplysning och . intellektuela utveckling.;, ‘För att kunna beherrska och 'använda det efter sina önskningar och upprätthållandet af deras? makt har det fordrats att folket skulle vara oupplyst. Bonden behöfver icke. kunna läsa för att plöja sin åker, och händt-, verkaren behöfver ingenting annat lära,, än det tyrke, hvarmed-han föder ;sig och sför hvars produkter dé högre betala honom. Så tänka, aristokraterna,:*äfven om de af tidens anda hindras att högt uttala dessä tänkesätt. , Att detta sätt att tänka, slom .gått i arf från sekler till sekler, måst grundlägga mfvermod; o'ch en tanklösdättsin-righet, då det gäller de högre klasserna, är naturligt och har justframkallat denna sedeslösa lek med de ofrälse qvinnorna, som i alla tider utmärkt adelsmännen, och hvarföre jag sjelf föll offer. Detta skall förklara för er, huru det var mig möjligt, att under det jag med passionerad häftighet förföljde Zelma med min kärlek, jag likväl var sysselsatt med tanken på en förening med den unga,*rika fröken W.; ett parti, som min mor med serdeles förkärlek, icke allenast omfattade, utan arbetade på. Fröken W. tillhör, såsom ni kanske vet, en af vårt lands mest ansedda familjer och är derjemte mycket rik. Jag hade lyckats vinna den unga flickans hjerta, ehuru, jag tillstår det uppriktigt, mittaget var och förblef alldeles likgiltigt för henne. Jag var van att betrakta äktenskapet endast såsom en konventionel affär, der tvenne personer af lika samhällsställning och förmögenhet förenas för att bidraga till hvarandras framgång ijifvet. Just då, jag, drifven af min fantasi för Zelma,

beslöt att åtfölja min far till Ljunstafors, för att.........återknyta

den ömma förbindelsen emellan henne och mig, som lik en berusande dröm stod för mitt minne. Sedan vårt vistande vid Strömstad hade jag lofvat min mor, att då jag återkom från Ljungstafors, skulle jag förklara mig för fröken W. och begära hennes hand af föräldrarna, som voro mycket för vår förening.

Ni känner händelserna som följde. Då jag lemnade Ljungstafors, var det med en djup förbittring emot det öde, som tvingade mig att afstå ifrån en förening, som i allo smickrade min stolthet, för att knyta en, som jag ansåg föraktlig. De uppträden, som, vid underrättelsen om mitt förestående bröllop med Elin, uppstodo, emellan min far och min mor, voro af den natur, att de endast ökade min afsky för en sammanlefnad med en qvinna, den jag, betraktade stå så ofantligt lågt under mig, som Elin. Denna känsla antog prägeln af en djup förbittring, då jag sammanträffade med fröken W., och betänkte, att jag nu var tvungen afsäga mig en maka, vid hvars sida min ärelystnad hade vunnit alla möjliga utsigter att blifva tillfredsställd. Ja, mina gäckade drömmar om en lysande framtid utplånade alla spår af min böjelse för Zelma, och jag beskyllde henne nu, i mitt inre, för att genom sin svaghet och sitt lättsinne, vara skaparinna, af mitt olycksöde. Jag anklagade Elin och kaptenen for att hafva ställt till hela uppträdet, endast derföre att tilltvinga 'sig grefve Romarhjerta till man och mag. Jag sa g der-uti en snara, hvaruti jag fallit för att befrämja dessa menniskors ärelystnad. Denna min öfvertygelse understöddes af min mor, och följden blef att jag fast och oböjligt-beslöt, att hvarken Elin eller hennes far skulle af denna förening njuta nagon tillfredsställelse, utan att jag skulle visa verlden, att om jag än var tvungen att gifva Elin mitt namn, jag likväl aldrig skulle skanka henne en makas rättigheter; utan, genom att lemna henne straxt etter vigseln, förklara att jag icke ansåg henne värd en plats vjd mm sida. Ah, min fru, det var ett uselt och infamt ofvermod, somdikterade mitt handlingssätt, och hvilket ingaf mig den öfvertygelsen, att Skepparen Mårtensons dotter i det hela skulle känna sig tillfredsställd blott hon fick heta ’grefvinna.“ :

„Men hon afsade sig båder ert namn ochtgrefvinnetiteln, då hon knäböjde vid i sin fars lik, !6ch hon beslöt att aldrig återtaga någotderaj, förr än niJ tillerkänt henne en makas rättigheter och skänkt henne ert hjerta.“

„Hon bar det likväl nu, oéh har således icke blifvit sin föresats trogen.‘‘ 1

‘ ,vGrefv’i^ låt bs^ncke tala derom, utan fortsätt er berättelse; dét gör mig godt att höra er tala med fullkomlig uppriktighet om er sjelf/£' j'-'1' *

; ; »Efter bröllopet reste jag'direkt till Tyskland, genom/Séhweitz, •och slutligen till Frankrike, för att ’-återSiy

min syster Elina. Min ffiörbror och Elina hade gjort en tur ' öfver till England, så att denna min önskan icke blef uppfylld. Efter sammanträffandet med min far, lemnade jag' genaåt Paris och återvände hit. På sin dödssäng tog min farafihig det löftet, att jag aldrig skulle genom förslaget om en äktenskapsskilnad ännu djupare) förödmjuka och såra Elin, utan först, om hön fordrade' upplösandet af de band som fängslade vår frihet, gå in derpå.' Efter min fars död, kom kampen méd ekonomiska bekymmer', Och dessa upptogö, under loppet af flera åf :så hela min uppmärksamhet, att jag nästan aldrig oftare tänkte på Elin, än då mina fordringsegare,, hotade att lägga beslag på min hustrus förmögenhet, hvilken hotelse slutligen éfter en hård strid föranledde mig att' sälja Kungsborg. Jag var en fattig ädling, med fött stort oCh lysande namn, hvarS glans jag alls icke kunde upprätthålla, och då jag med de !mina drog mig tillbaka på Furuhof, då nästan förbannade jag det öde, Som fjettrat mig vid Elin och gjort om intet en förening med fröken W., hvilket haft till följd att jag blifvit en rik och ansedd man.“'!

„Elin'var fullt ut lika rik som fröken W.“ inföll 'Stephana.

' •.“^Sännt; men kunde jag väl begagna mig af hennes förmögenhet, då jag aldrig erkänt henne för min maka? Jag skulle ju dermed hafva gifvit hela'verlden rätt att säga: han har gift sig med •sin fars skeppares dotter för att komma åt hennes penningar.“j-ft „Man hade väl kunnat säga detsamma om fröken W.“ 1 „Nej, 1 min fru; för det första kände man icke då, när det partiet var i fråga, att grefvarne Romarhjerta voro ruinerade, och man hade aldrig erhållit kunskap deröm; för det andra tar hon min jérhlike, och man hade icke kunnat beskylla mig för att; af lumpen égennytta, hafva gjort en mesallians.

Efter étt' års overksamhet och bittert grubblande på framtiden, under hvilken tid jag afskilt mig ifrån den öfriga verlden, uppträdde ni här.“ Herman höll upp' ett ögonblick, derefter återtog han: „Ert förstå närmande till mig, innebar en förödmjukelseför min stolthet. Jag besökte er för att i min tur återkasta den på er.“-Han fattade lifligt Stephanas bada händer. ..Jag skall aldrig glömma det nästan elektriska intryck ni gjorde^ då jag trädde in här och ni stod framför mig. Jag vet icke, Stephana, om man i allmänhet anser er för skön, jag vet knappast om ni är det; men ett vet jag, att aldrig än har någon på mig; gjort etfsa magiskt fängslande intryck som ni. Ifrån första ögonblicket liksöm beherrskade ni min själ, och med é'n oemot^åndlig makt drog ni mig till er. Detta välde, som ni emot min vilja och i trots af min'stolthet utöfvade, : var det som förmådde niigy5 den Öfférmodigej okufligt högmodige Herman, att blifva er förste tjenare. Att vara i er närhet, att andas samma luff sbm nilratf vinna en blick aif-bifall, ett bevis af aktning utaf er, se dér, hvad som utgjorde målet för mitt lif, min sträfvan och min högsta önskan. Jag var heldre er tjenare, emedan det beredde mig lönen att se Och höra er, än jag ville lefva skild från er i rikedom och oberoende.. Med få ord, jag älskade er. Icke med denna dåraktiga och tygellösa passion, som utmärkte min tidigare böjelse, utan med en djup allvarlig nästan helig känsla, som icke lemnar insteg 'för hvarken begär eller önskningar. Jag såg i er en varelse högre, ädlare" och rikare be-gåfvad än andra, och jag tillbad i er den adel, inför hvilken man ensamt kan och bör böja sig med vördnad. Ni är ett barn af folket, jag vet det, utgånget ifrån samma klasa-isöm Elin, hvars härkomst jag en gång betraktade med både afsky-bch roisSaktning; likväl har ni genom edra ovanliga och upphöjda egenskaper tvungit mig att beundra och vörda er. Jag känner hela min ringhet då jag jemför ert och mitt menniskovärde. Er 'tillgifvenhet försonade mig med mitt förspillda lif, och tanken att en gång kurina . . ...“ Han hejdade sig och tryckte Stephanas' hand till sihä' lä;ppar.

„Fortfar,hviskåde Stephana. jr,,i!' *§ !.,r .h.

..Tanken,'1 att en gång kunna blifva värdig1 er käflék, innebaj för mig lifvets högsta lycksalighet.' Likväl föreföll' deh tanken sa’ djerf, att jag endast då vågade lémnä den insteg, här ni lät-skymta något söm............w f j'

Herman lutade sig ^ tillbaka l emman1'och jförde handen öfvér pannan.

,,Som?“ upprepade Stephana.

„Som likt en blixt upplyste mig och lät’ mig-'-för An’secund tro att..........“

„Ni var älskad,« ifyllde Stephana lugnt.-' . |g

„Ja.“ Eri tystnad uppstod. Äfveti Stephana hade .lutat sig tillbaka och tycktes för någfa mihuter vara försjunken i tankar. Grefven drog en djup suck och återtog:: 1 . , . , „

„Men dessa så .glänsande och förvillande ljus litgingo icke fran er, utan voro snarare åtefskön från mitt egfet/inreV ty just i e ögonblick, jag trodde mig uppfåiigä dem, försvunna de,'och nl var

18åter densamma, utan att ens den minsta färgskiftning i ert ansigte eller darrning på rösten gaf tillkänna att jag haft anledning tro på en sådan lycka; hvilken jag isnart-insåg vär endast; ep tom dunst-bild, den mitt tsjuka hjerta skapat. Om i ert hjerta funnits jens en skugga af: kärlek, (ISkulle ni väl då outtröttligt arbetat på .en återförening, emellan IBlin och mig. Skulle ni, som visste, som såg, som förstod huru af hela; min .själ jag .älskade er,, ha egt mod att oupphörligt .återföra tanken på Elin, att , göra er till hennes sakförare, och med alla krafter ifra för atp hon skulle få en makas plats, vid min sida? Omöjligt! Någon endEbgångjskulle, ert mod ha svikit er, någon enda gång skulle jag ha lägt .ett uttryck af undertryckt smärta; men nej, endast för hennes, lidande hade ,ni tårar, endast, för henne, egde ni medlidande, mig »förehöll ni jblott hvad som var min pligt, och det fastän ni läste huru mycket detta offer, ni af mig fordrade, skulle kosta mig. Jag; hade icke heller egt kraft att bringa1 er det“ , „

„Icke? Grefve, ni sade likväl....“

„Att jag skulle göra det; men det sker derföre, att jag nu klart inser det min skuld till Elin är så stor, att om jag icke sökte försona henne med det olycksöde jag skapat, hade jag för alltid fö ver kat er aktning. Men, Stephana, då jag går att inviga mitt återstående lif till försoningsoffer åt henne, måste, ni i utbyte lofva mig att jag får lefva i er närhet,, se er, andas- samma luft som ni, och genom denna lycka, den enda lifvet eger, göra det möjligt för mig att uppfylla mina pligter emot Elin.“

„Grefve Herman, hyad önskar ni? Att, såsom en annans man lefva i den qvinnas närhet ni älskar,, och hvilken edra pligter förbjuder er att älska! Jag gjorde ju mig till er medbroftsling, om jag, medveten af denna kärlek, hvilken är ett brott emot. er maka, tillät er stanna på samma ort och andas samma luft som jag. Nej, Herman, långt skild från Stephana, stödjande er ensamt på er heders- och pligtkänsla, skäll ni såsom Elins make återgälda henne all den kärlek hon hyst för er, alla de lidanden hon genom er utkämpat. Då skall Stephana med aktning, ja, med beundran, tänka på den Herman, hvars vän hon varit och alltid skall förblifva. Långt, långt bort från mig måste ni resa, om ni verkligen vill försona hvad ni brutit.*

„Stephana, huru är det möjligt att gå så långt i grymhet, atb ni icke en gång unnar mig en enda stråle af ljus på min mörka Stig.*

„Grym!“ Stephana smålog sorgset. „Nej, icke grym, Herman, jag önskar blott att ni aldrig må taga miste om det, rättas väg, och det gjorde ni, i fall ni tror er kunna skapa er egen eller Elins lycka, under det ni i ert hjerta närer en känsla som står i rak strid med edra pligter. På det orättas grund uppspjrar aldrig någon frid och tillfredsställelse. Yar man, grefve, och befall ert hjer-ta att tiga, qvä,f dess önskningar och beherrska dess svaghet, samt

offra er helt och hållet för er pligt, eller ock.................“

.,Hvarför fortsätter ni ej?“

„Eller ock lat det arma offret för ert högmod framsläpa sitt lif såsom hittills.1*

„Ah! min fru, hvad begär ni?“ Herman hade blifvit mycket

blek.

,,Nu gäller det om heder och pligt skola segra äfver hjertats svaghet. Är ni en man af .verklig ära, då skall ni icke för andra-gången förskjuta henne. Segrar er pligt, då skall ni följa henne och resa långt, långt härifrån; men låter ni beherrska er af den svaghet er kärlek uppväcker, låt henne då resa ensam; ty vill ni godtgöra hvad ni brutit, då måste offret vara fullkomligt och värdigt Herman Romarhjerta. Nu icke ett ord mera i detta ämne, om ni behagar. Besluta sjelf! Bedöm sjelf, opartiskt och rätt, det steg ni bör taga, och lät Stephana hoppas, att den man, som sagt sig älska henne så högt och så heligt, äfven är till hela sin karakter och sina handlingar ädel och storsint.**

„Och lönen för det ädla och storsinta, hvar finner jag den?“ „I ert eget bröst.**

En lång lystnad uppstod. Herman hade stigit upp och vandrade en stund af och an på golfvet, slutligen satte han sig vid pianot. Stephana lutade sig tillbaka i ett af soffhörnen. Hon var blek och en skugga af smärta hvilade öfver hennes ansigte. Plötsligt sjöng Herman:

„Om jag reste långt, långt, så långt som bort till verldens slut,

„Så skulle nog ändå mitt hjerta följa dig,

„Och om jag icke kom igen forr'n tiden runnit ut,

„Så skull' du ändå finna tro hos mig.“

Det var samma sång som en gång förut pressat tårar ur Stephanas ögon, och äfven nu smögo de klara perlorna utför kinden och stannade på det svarta sidenet. Då Herman sjungit slut, sprang han upp och stod framför Stephana.

„Du gråter!** sade Herman med låg, darrande röst. En lätt rysning gick igenom Stephanas varelse; men hon förblef orörlig. Han pekade på tårperlorna, som ännu lågo qvar på det svarta tyget, tilläggande:

„En gång hade jag velat gifva år af mitt lif för att veta hvil— ka känslor som frampressade dessa diamanter.“

„Fallna på sorgens skrud,** hviskade Stephana.

„Nu ville jag gifva hela mitt lif för att en enda sekund kunna läsa i ert hjerta och se för hvilken dessa tårar runnit.**

„För honom som klädde mig i enkedrägt,** sade Stephana och lyftade upp sitt sänkta hufvud.

„Honom! Det gifs då en honom som upptager edra tankar?.*' Herman såg dystert på henne.Stephana kastade hufvudet tillbaka med en nästan stolt rörelse, sägande:

„Ja; min nxan.“

„Ni älskade honom således?"'

„Ab, grefve, jag älskade honom med hela min varelse, med hvarje droppa af mitt blod, med hvarje fiber i mitt hjerta." Stephana hade rest sig ifrån sin tillbakalutande ställning; det bleka ansigtet glödde och i ögat låg en hel verld äf hängifvenhet och kärlek. „Och ni har aldrig älskat någon -annan ?“‘ ,

„Aldrig!"

„Icke en gång Jacobo?"

„Nej, icke;,.en gång honom."

„Skall ert hjerta evigt blifva denna kärlek trogen?"

„Ja, evigt."

„Ni sade likväl en gång: 'Då jag gifter mig, sker det af kärlek, och då skall jag lägga bort sorgdrägten.'" ,

„Ja, jag sade det." .

„Huru förklara dessa edra ord?"

„De förklara sig ju sjelfva, att då jag icke kan älska någon annan, skall jag icke, heller blifva någon annans maka."

„Och aldrig aflägga den svarta dragten?" >

„Grefve, hvartill dessa frågor*? Hvarför sysselsätta er med mig? "i

„Emedan ni är hela lifvet för mig."

„Stephana och ni måste skiljas. Elin och ni skola hädanefter vandra vid hvarandras sida. Redan i morgon har ju

Stephana upphört att vara något annat än ett minne i er själ."

„Ah, Stephana! Gud allena vet hvad jag i morgon beslutar; nu vet jag det icke sjelf." Han tryckte hårdt Stephan as händer, tilläggande med passionerad ton:

„Om jag ändå fått behålla den hägrande villan, som ibland

gycklat för min inbillning, att.......att ni älskade mig." |

„Grefve, endast den kan Stephana älska, söm för sin pligt uppoffrar sin lycka och eger kraft, att äfven då sällheten ler emot honom säga den farväl,'för att lyda samvetets*'röst." Stephana reste sig upp, tilläggande:

„God natt!" >

Herman kysste häftigt Stpphanas båda händer och lemnade hastigt salongen.

Stephana tog ett par steg efter honom men stannade, mumlande:

„Ingen svaghet! Morgondagen .skall visa om han är .en man af sann ära, lika väl som en man af börd."Stephana tillbringade större delen af den följande morgonen hos Elin. Nar hon gick ut från dennas rum, mötte hon Eklund som sade:

„Grefven önskar tala vid frun."

Stephana gick in i salongen, och Elins kammarjungfru gaf befallning att grefvinnans vagn skulle köra upp.

Då Stephana inträdde d salongen stod Herman, stödd emot kaminen, blek och nied ett moln af djup sorg öfver den höga pannan. Stephana gick fram till honom. Hon var lika blek som han.

„Grefve, ni har önskat tala vid mig"'; sade hon med en röst som darrade och räckte honom sin hand.

„ Ja, jag kommer för att bjuda er-farväl." Han fattade de framräckta händerna och höljde dem med sina kyssar. „Vi skola skiljas;. jag skall aldrig mera , återse er, Stephana, hvars åsyn utgjorde mitt lif; men ni och pligten bjuda så." Han knäböjde framför henne, tilläggande:.

,,0m man hade sagt mig: du skall afsäga dig rang, rikedom öch anseende och såsom simpel soldat taga geväret på a-xeln och1 stå på post, men efter dagens ringhet hvarje' afton sitta vid Stephanas sida, lyssna till hennes' röst och sola dig i hennes blickar, så hade jag utan betänkande kastat långt bort ifrån mig allt hvad storhet och menskliga fördelar kunna nämnas för att köpa mig en dylik lycka; utan att-.ens önska mig något mera än att se och höra er. Om man sagt: du skall i fattigdom och förödmjukelse arbeta.,för ditt dagliga bröd och kämpa med behofven, men i ditt torftiga hem skall du mötas af Stephana; då hade jag ej velat byta bort min lycka emot himmelriket. Hade man bjudit mig ätt öfvefgifva; fosterland och slägt, att glömma allt, för att gå i landsflykt med er, så skulle jag under mina fotter trampa min grefliga krona och aldrig mera återse - fädernejorden eller någon som varit mig kär; , lycklig öch stolt att få följa er. Så högt, sä öfver allt annat, älskar,jag ér,; och nu Herman tryckte lie,.nes händer till sitt hjerta och emot siha ögon, tilläggande med ett uttryck af förtviflad smärta: „och nu säger jag er ändå farväl. Nu går jag att offra min kärlek, hela mitt lif, allt mitt hopp åt henne. Jag bjuder mig sjelf till försoningsoffer för den skuld mitt högmod ådragit mig. — Är ni nöjd, Stephana?"

,,Ja,“ hviskade Stephana och förde med sina båda händer undan hans lockar, hvarefter hon tryckte sina läppar emot hans panna med de orden: „Jag är icke blott nöjd; jag är lycklig!“ , „Lycklig!" utropade grefven och sprang upp, „lycklig, då jag med döden i hjertat inviger mig åt olyckan."

„Jag är, lycklig, derföre att jag kan vara stolt öfver er. Gå, Herman,, och vet att — jäg älskar er!u g

„Ah! Stephana!" Grefven sträckte ut armarna liksom för attsluta henne till sitt bröst, men lät dem åter sjunka, framstammande :

„Tack, engel! Farväl!" och dermed störtade han ur rummet.

I detsamma" rullade en vagn utför alléen. Det var Elin som reste bort, ensam. Med händerna tryckta emot det

oroligt klappande hjertat, stod Stephana lutad emot fönsterposten. En stund förflöt, hvilken förekom henne såsom en hel evighet, derefter hörde hon steg i salongen. De voro hans. Straxt derpå stod han framför henne, blek och dyster.

“Elin har rest! Det är för sent att godtgöra det brutna."

„Du bedrager dig, Herman," hviskade Stephana och räckte armarna emot honom, — „hon är qvar; jag är Elin /“

,,Du!“ Herman störtade fram..........

De under tolf år skilda makarna hvilade nu för första, gången i hvarandras armar..

Det var en lång omfamning som i sig innefattade en hel himmel. Jorden med dess efemera fröjder, dess bittra smärtor var förgäten för dessa båda i stundens lycka försjunkna men-niskor.

„Ah! jag andas åter!" utropade en glad röst ifrån dörren. „Min rol är nu utspelad och jag kan äfven få en del af er glädje."

Dessa ord återkallade de båda makarna till verkligheten. Stephana vände sitt af sällhetstårar badande ansigte emot den talande och räckte henne den ena handen, den andra armen qvar-låg omkring Hermans hals.

„Kom Elina och omfamna din bror." Derefter vände hon sig till grefven: „Herman, här är din syster som icke velat kalla dig bror förr än du gaf Elin ditt hjerta."

Den scen som följde låter lättare tänka än beskrifva sig. Yi vilja blott tillägga, att Helfrid i nästa ögonblick delade återseendets och återföreningens glädje med de öfriga.

Om aftonen finna vi Herman och Stephana sittande uti den lilla soffan uti spegelkabinettet utanför grefvinnan Gunillas f. d. sängkammare. Grefven hade sin arm om Stephanas lif och hennes hufvud hvilade på hans skuldra.

„För att rätt våga tro på min lycka, hvilken förefaller mig otrolig, måste du, min återfunna brud, komplettera Elins historia med Stephanas." Herman tryckte sina läppar på hennes panna, tilläggande: „Förtälj mig den nu, under det jag har dig tryckt till mitt hjerta, på det att ridån för det förflutna må falla med denna dag och morgondagen endast i min själ finna min sällhet."

„Ja," sade Stephana och såg upp i mannens ögon med enblick, -Tull af kärlek,låtom oss i afton begrafva det förflutna med alla sina skuggor obh Sedan endast lefva för framtiden:^ •>!

„Skall1 du kunna glömma alla dessa långa år äf bittra q val ?“

. ;„Om jag'skall kunna glömma dem? Ah, Herman, du förstår ieke huru jag älskar, om du -ej vet att jag redan glömt allt, utom min närvarande lycka.?’'

,,Taek!“ mer sade icke1 Hermaii; men den varma kyssj han tryckte ;på^siii sköna- makaä-läppar* tolkade' hela hans:tacksamhet.

Några ögonblick derefter började Stephana den begärda berättelsen.

„Då jag efter min fars död lemnade Sverige, återtog jag namnet Mårtenson, med full 'föresats att aldrig bära det af Romar-hjerta, förr än du erkänt mig för din hustru. .

Kort efter min ankomst till Paris erhöll jag bref från min morbror, kapten Stephensen, -som var bosatt i Amerika. Yi hade på flera år ej haft bref från honom, men vid min fars 'död hade jag tillskrifvit morbror och underrättat honom om den förlust jag gjort. Nuskref han och inbjöd mig att komma till Boston för att förljufva hans Sista stunder, emedan han var alldeles-allena och sjuklig. Han bad mig, ifall jag ville uppfylla hans- önskan, skrifva till en hans hustrus' slägtinge,-. herr Jacobo Lange; -som uppehöll sig i London, och underrätta honom om tiden för min afresa, samt göra sällskap ined Jacobö, som ämnade sig till Amerika.

Som ingai band qvarhöllo mig i Paris; uppfyllde jag1 genast hans önskan och' sammanträffade i London med Jacobo. Till min stora öfverraskning igenkände jag1 i honom »samme unge-man som öfverbringat mig miu fars

bref då jag förra gången vari Paris; Under det vi uppehöllo oss i London beskref Jacobo för mig min morbror såsom ett original, sammansatt af alla möjliga mötfeägeD ser. Han hade varit gift två gånger, men var nu Genkling. ! Af sex barn som han haft- voro alla dödä, och nu stod han helt allena, ien bräcklig ^Sjukling;' egäre af en alldele,s enorm förmögenhet. Af ett häftigt, misstänksamt'och herrsklystet lynne, egde: han ingen varelse söm1 med deltagande-och! ömhet vårdade honom på hans ålderdom, • och détta hade hos gubben framkallåt den1 ifrigä önskan att få-till sig ;,,sin system1 barn, för att hafvä någon med hvilken han var beslagtad. — JaCobo berättade mig vidare, att han var son af min morbrors svägerska i sista giftet, dotter af en till Amerika ofverflyttad, svensk. ’ JäCobo hade blifvit uppfostrad af sin mot, Som helt tidigt blef enka; men vid sjutton års ålder förlorade han äfven henne 'öch stod då alldelesi;ensam, utan förmögenhet öCh utan någön annan slägtinge än min morbror, som erbjöd honom- ätt blifvä föreståndare på en af hans' plantager. Men den efter frihet och upplysning törstande ynglingen afslog bestämdt detta tillbud, soln var allt för vidrigt för hans fria ande. Minmorbror, som aldrig fördrog att inan opponerade sig emot hans vilja, blef ond och förklarade i tydliga ordalag att Jacobo aldrig hade något att vänta af honom. Så åtskildes de, och Jacobo be-gaf sig ut i verlden för att utan andra menniskors bistånd bryta sig en bana. | Kämpande med tusende svårigheter och tidigt tryckt under materiela svårigheter, kunde man säga, att Jacobos själ under kampen utvecklade de rika och ovanliga anlag naturen hos honom nedlagt. Han valde till lefnadsyrke den mekaniska vägen. Om dagarna arbetade han på verkstäderna, .och när, andra ynglingar på nöjen och lörströelser använde sina lediga stunder, då sysselsatte sig Jacobo med studier, idkandet af målarekonsten samt besökte lärda föredrag, så att han på en gång blef den mest praktiska och upplysta yngling man kunde träffa. Men detta trägna arbete, denna tidiga; strid med motgångar och omsorger hade alldeles förjagat det ursprungligen glädtiga och: ystra i hans lynne och så hastigt mognat hans förstånd och utvecklat hans eftertanka, att den yra barnsligheten, förvandlades till ett djupt, genomgående allvar. Efter tre års arbete hade det lyckats Jacobo att sanunanspara så mycket att han, för sitt bildande och förkofrande i de brancher han egnat sig åt, kunde göra en resa till England och Frankrike. Han vistades i Frankrike ett år, under hvilken tid han med sin vanliga flit arbetade, och genom sin duglighet och sitt mekaniska geni kunde han der uppehålla sig. Hans enkla och flärdlösa väsende, hans redliga, från allt charlatanen fria karakter, gjorde att han icke egde förmågan att med djerfhet och tillförsigt bana sig en väg till framgång. Förr än Jacobo skulle ha nedlåtit sig till något enda steg som hans strängt samvetsgranna hjerfa förbjöd, förr hade han dött. Detta är orsaken till att Jacobo icke gjort den briljanta lycka, man med skäl kunnat hoppas af hans ovanliga gåfvor. Nu har han endast sträfvat till ett anspråkslöst oberoende; och detta ernådde han genom sitt arbete, sin flit och sin redbara karakter. Ehuru till åren endast en yngling, egde han ingen annan än sig sjelf att tacka för hvad han var eller hvad han kunde.

Min morbror hade sålt sina plantager och bodde nu i Boston. Gubben fattade för mig den mest varma tillgifvenhet och jag blef hans ögonsten. Men tyvärr var mitt hjerta så litet känsligt för välvilja och kärlek, att jag icke såsom jag borde återgäldade hans ömhet.

Jacobo bodde i min morbrors hus, men betalade för sig. Den gamle mannen hade en gång sagt att han icke ville göra något för Jacobo, sedan denne afsagt sig att blifva hans plantageföre-ståndare, och den verkligt ädelt stolte Jacobo kunde under inga vilkor förmås att elnottaga något af sin mors slägtinge. Han hade antagit tillbudet att hafva sitt hem i vårt hus med det vil— koret atl han finge betala för sig.Den närmare bekantskapen med Jacobo verkade välgörande på mitt förbittrade och af sorg nedtryckta sinne. Hos honom åter uppväckte den dagliga sammanvaron och det förtroliga um gänget oss emellan en tillgifvenhet, .som genom hans ungdom och liflighet antog en varmare karakter, hvilken likväl aldrig öfvergick till verklig kärlek, emedan jag, genom underrättelsen att jag redan var gift, förvandlade den till en trofast vänskap. Vid meddelandet att jag hade en man som lefde, sade Jacobo:

„Morbror hade sagt mig att du var enka.“

„Han tror det,“ blef mitt svar.

„Du har da talat osannt för honom ?u Ett bestämdt ogillande låg i Jacobos blick.

„Jacobo!1" utropade jag,, „jag skulle, förr låta döda mig,.än förtälja för någon mitt lifs sorgliga historia. Hvad är sanningen för den, som tror på intet,"

Jacobo teg; men från den dagen blef han min sjals läkare. Det var lian som lärde mig att glömma och förlåta, att löna ondt med godt; och icke till namnet blott,- utan till alla mina handlingar vara kristen. Så förflöt ett år. Men då företogo morbror och jag en resa till Europa. Jacobo och jag blefvo skilda. Under tiden började han fästa sitt hjerta vid sin unga kusin. Då morbror och jag återvände till Amerika var det endast för att der åtskiljas för evigt. En månad derefter dog han pch lenmade mig, ensam arfvinge till den omätliga förmögenheten. Jag viile dela den med Jacobo, men det var fåfängt. Det enda jag kunde öfvertala honom till var, att, såsom i morbrors tid, hafva sitt hem i mitt hus.

Jane Smith var, om jag så må uttrycka 111ig, -ett arf af min morbror. Hennes mor hade varit ett slags husrådinna hds honom, under den tid han egde plantager, och Jane hade genom morbrors försorg fått en ganska vårdad uppfostran. Han hade likväl icke gjort någon testamentarisk disposition till hennes fördel, utan anförtrott henne åt min omtanka. Jag gaf henne att välja,, antingen hon på egen hand ville njuta af det kapital jag öfverlät åt henne, eller fortfara att vistas hos mig, såsom en af 111ig fullkomligt oberoende person. Hon föredrog; det sednare.

Fem år förflöto, under hvilka Jacobos andliga ledning gjorde att min själ framgick i intellektuel och moralisk utveckling. "V id slutet af fjerde året erhöll jag bref från grefve Runa, med underrättelse, att han, i anseende till sina derangerade affärer, önskade flytta öfver till Amerika för att i min vard anförtro Elina, emedan han ansåg sig icke kunna lefva. länge eliter detta nya slag^ som hans ruin förorsakat henne, isynnerhet som han fått veta att Elinas mor och bror voro i samma ekonomiska betryck. Jag reste, åtföljd af Jacobo, genast till Frankrike för att söka hjelpa grefve Runas affärer. Sedan detta var gjordt, dog grefven, lemnande nngElina i testamente och af mig tagande det löftet, att jag skulle försöka försona henne1 med sin’mor, samt att jag skulle lofva honom att, ifall behofvet nödgade dig sälja Kungaborgs jag då skulle inköpa det, så'att det ej skulle komma ur Romarhjertiska slägten. Han anförtrodde1; Elinas och din framtid i mina händer och jag mottog arfvet.

ni »Sedån grefven var begrafven, återvände jag till Amerika, åtföljd af Elina sämt lord Charter, som likt skuggan förföljde henne.

Grefve Runa hade af din far hört min historia och1 meddelat den åt Elina.

En afton, under resan till Amerika, då Jacobo och Elina sutto uppe på däck, föll talet på adel, och Elina berättade,:: utan att

namngifva migj för Jacobo min förening med grefve’Romarhjerta, i

och huru du hade förskjutit mig. Just undér det hon talade kom t

jag upp, ingen märkte»1,mig, utan jag stannade bakom Elina,och j < hörde hennes1; skildring af mitt eget lif. • rJag var förut nedtryckt i(

af smärta och i en mycket dyster sinnesstämning, hvilken följt i

mig' alltsedan grefve Runas död!iiooh samtalet med honom på hans dödssäng. Nu, under det jag lyssnade på Elina, vaknade alla a

mina utkämpade lidanden ined en'förunderlig styrka. Hågkomsten , il af min far och dig,d samt allt hvad jag förlorat, framstod för mig och grep med iförfärlig makt mitt sinney så att jag,t. kort efter vår ev

ankomst till Boston,1 insjuknade, och hade derunder ett anfall af ii

sinnesrubbning eller yrsel, som varade i flera dygn. ki

Då jag blef återställd och klart kunde tänka, tog jag af Elina dei ett löfte, att aldrig yppa det jag var grefve Romarhjertas hustru.

Några dagar derefter sade Jacobo till Elina, eller såsom vi kal- ' a» lad;Si-henne^ Elin: K

„Säg mig, känner du grefve Romarhjertas förskjutna hustru?*

..Ja visst. “

„Nå * väl, säg mig hennesL,namn.“

„Hon heter Elin,* svarade-Elina och såg på mig med en J ij) orolig blick.

„Är det sannt, Stephana?“ frågade Jacobo och betraktade mig. 1 am „Jal^.blef mitt svar.

Jacoboi -sade ingenting vidare. Då jag, efter att ha upp- | jg dragit min homme d’affair att köpa Kungsborg, beslöt att flytta hit, under antagandet; af min morbrors namn,1-så att du ej skulle '1 * ana hvem jag1 var, - öfverenSkom jag med Elina att hon'skulle spela ^

Elins rol, för att jag-‘skulle* få;!se huru du kouvme att handla. På jgj

den der maskeraden var Jacobo likväl* icke bedrageflj ty jag hade under min sinnesrubbning sagt a tit; men han sade mig det icke (j.

förr än jag uppfordrade honom att göra det. Då du1'reste till V

England * och jag klart och bestäiridt måste; for min Själ hafva en föreställning* om dina och mina känslor,* då först förtäljde jag för Jacobo mitt lifs historia, och sedan han, med sin allt försonandelefnadsfilosofi, talat till mig, kände jag mig åter ega mod att vara en öm dotter emot din mor oeh tåligt vänta till dess jag kunde säga till mig sjelf: Herman är värd att älskas så högt som jag älskar honom; ty han har gifvit mig prof på den högsta grad af själsstyrka och samvetsgrannhét, då hän på bekostnad äf sin egen lycka velat godtgöra hvad hans högniod bröt.“

„Och derföre lät du mig ända till det yttersta genomgå nrof-vet?“ inföll Herman. . 8 . p

„Ja, min högsinte älskling«. Stephana lade sin arm om hans hals; „mitt hjerta hade^ brustit ifall du svigtat; ty det hade då blif-vit gäckadt i sin tro på din starka pligt och hederskänsla.«

„Då jag tänker på allt som passerat, förefaller det mig såsom en dröm, ur hvilken jag fruktar att vakna,« sade Herman öch lutade sig ned till Stephana. „Betänk, att jag under halftannat år egt dig vid min sida, älskat dig ända till ursinnighet och ändå icke vågat sträcka ut armarna för att slutsi dig till mitt bröst; dig som jag egde rättighet inför Gud och menniskor att kalla min«.

„Nej, Herman, du hade förverkat den rättigheten. Elin hade en gång blifvit förskjuten, och endast genom din kärlek kunde du återvinna hénne.«

„Icke Elin, utan Stephana är det jag älskar. För mig är du evigt Stephana; under detta namn har du eröfrat öch beherrskat mitt hjerta. Såsom Stephana har jag lärt mig beundra och ‘tillbedja dig.« Herman höljde det intagande ansigtet med sina kyssar; derefter betraktade han henne, sägande:

„Huru ar det möjligt att du kunnat undergå en sådan förändring, blifva så skön, så öfverlägsen, så ädel och så ovanlig; du, det oansenliga och fula barn, vid hvilket jag så motsträfvigt gick att fjettra mitt öde?«

„0m jag är öfverlägsen, ädel och ovanlig, så är det Jacobos verk. Om jag är skön, så är det naturen som danat mig sådan, sedan jag hunnit till fysisk och moralisk utveckling.«

„Men säg mig, hvarifrån hemtade du krafter att förblifva så stark, som du under denna tid varit?«

„Var jag verkligen stark? Jag tror det icke; ty det gafs ju

stunder då..........« . ' ‘

„Då jag trodde mig se ditt hjerta glöda bakom rimfrosten i ditt yttre. Ja, det är sannt, att jag liksom skymtade en flik af himmelen; men du tillslöt genast porten och lenmade mig sedan med ovisshetens qval.« •' ' . J

„Derfor att jag med verklig stolthet ville säga till den Herman som förvärfvat icke blott mitt svaga hjerta, utan hela min högaktning och beundran: jag är din.u

„Ja, du äf nu min,u hviskade Herman.Följande morgon, då man skulle frukostera, var lorden den förste som inträdde i matsalen. Han såg förtretad ut och kastade sig vårdslöst ned i en gungstol. Ögonblicket derefter inträdde Flina.. Då hon fick : se lorden helt förtvifladt gunga, brast hon i ett klingande skratt och utropade:

„Men, , min Gud, mylord, är ni då ej .på väg till Stockholm för ,att d$r möta er mor3?

„Huru skulle jag kunna vara det, då ni är qvar här, “ svarade lorden och fortfor att hvälfva gung&tolen af och an.

„Men ni re$te ju i går på morgonen ?“,«Elina satte sig i en liten soffa.

„Alldeles som ni p hvilket icke. hindrade mig, att i likhet med er, vända

„Jag hade ett skäl, hvarföre jag återvände hit#u „Så hade jag äfven#

„Och hvilket, om jag får fråga?^;. ,

„Det att icke vika från er sida, förr än ni gifvit mig er hand.“ „Och om jag aldrig skänker er den der gåfvan?“ ,j „Då följer jag er hela lifvet igenom#.;;

„Hyggliga utsigter att hafva en excentrisk engelsman i hälarna på sig för hela lifvet# ;

„Det hjelpesp med att ni låter honom gå rvid er ;sjda. Kan ni verkligen säga hvarföre ni hars såjsyårt att uttala ett så,enkelt ord som ja?“

„Derföre, att jag känner mig hugad att:säga: nej.?, i „Misstag, grefvinna; hade ;ni haft lust dertill, så hade ni längesedan afskedat mig med ett bestämdt j

„Ja så, ni vill påstå att jag uppmuntrat extfflnt „Det är fullkomligt sannt att ni så gjort.“:

„Hi är afskyvärd, mylord; har jag icke hundra gånger bedt er lernna mig och;;sagt att ni aldrig skulle - blifva min man#

„Ah jo; men ni har sagt det på ett sätt, att jag ganska väl insett, att då ni bad mig resa,;borde jag stanna qvar. Då ni bad mig icke hoppas, borde jag hoppas.;' Ergo; grefvinna, återstår er endast att räcka mig .handen och säga: tag lönen för din dåraktiga kärlek. Detta bör ni göra nu genast, så att allt är afgjordt innan er bror, syster ioch svägerska komma iböStn

„Såå, ni.,tycker det. Och ni vet redan att grefven är min bror." * i

„Jag vet allt. Grefven har i dag på morgonen sagt mig att han är nian åt den mest hänförande qvinna jag sett, bror till den dåraktigaste af. alla jag känt,' och jag vet: äfven att ni spelat hans förskjutna hustru i hela fyra, fem månader;, pen röl den ni likväl spelade infamt illa, ty ni lät, mig, i som skulle vara en qupplyst åskådare, titta emellan kulisserna, och jag anade från vår ankomst hit att ni hade något dramatiskt upptåg för er, efter ni icke meraskulle kalla er fru Wicker, utan återtaga ert fådernenamn Roraar-hjerta. Derjemte föreföll det mig misstänkt, att ni var rädd att jag skulle tala om er slägtskap med grefve Runa etc. Jag teg-ty vi engelsmän hafva icke svårt för att tiga; men jag föresatte mig att observera och jag märkte snart att här var någon mysti-tikation, hvars upplösning skulle blifvä ätt — ni gaf mig er hand. Nå, har jag haft orätt??

„Jag måste väl gifva er rätt för att slippa edra förföljelser," svarade Elma skiattaode och räckte lorden handen. .NIt1 n bespetsa er icke på någon stilla lycka.“

„Nej, grefvinna,11 svarade lorden och kysste med en viss lif-lighet den lilla handen. „Jag räknar på att vid er sida få ett hänförande helvete.11 1

„Eh bien, då är jag nöjd.“

I nästa, ögonblick voro alla, utom Stephana, samlade i salen.

..Få vi icke Se dagens drottning?11 frågade lorden grefve Herman.

..Jo, hon kommer väl straxt,11 svarade grefven.

Jacobo nalkades Elina och sade sakta med sitt vackra, allvarliga leende:

»Jag har en oförrätt att hos dig afbedja.11

„Verkligen; jag ger dig min förlåtelse på förhand.11

„Stephana har meddelat 111ig ditt beslut, att ifall grefven icke bestått profvet, hade du aldrig såsom bror erkänt honom. Hans förening med Stephana var för dig måttstocken, hvarefter du skulle bedöma hans menniskovärde, och detta, Elina, bevisar att jag haft orätt, då jag ansåg dig för en skådespelerska utan hjerta och djupare känslor.11

„Ack, min bäste Jacobo, du har haft fullkomligt rätt, då du ansåg mig för ytlig, ty jag är en oförbätterlig dåre; men, ser du, Stephana har icke varit min, utan min ädle morbrors välgörarinna. Då han genom olyckor förlorade allt hvad han egde, öfverflyttade hon på honom hälften af det hon ärft efter sin far, så att det arf Herman uppbar efter vår morbror, och hvilket jag afsade mig, emedan jag ärfde en af min aflidne mans slägtingar, egentligen är Stephanas förmögenhet. En qvinna, hvilken slösat på mig ömhet och välgerningar, gjort sig till förespråk erska hos min mor och öppnat för mig den länge tillslutna modersfamnen, hon har rätt till mitt hjertas varmaste och ädlaste känslor.11

Herman hade lyssnat till Elinas ord. Då hon slutade, inträdde Stephana. Alla gjorde ett utrop af öfverraskning, så hänförande vacker var hon i den ljusgrå sidenrocken, ornerad med ljusröda band, och det mörka håret prydt med en ljusröd rosett. Ingen af dem som voro närvarande hade sett Stephana annat än i svart, utom Herman; men då han såg henne såsom Elin Mårtenson, var hon icke lik sig, sådan hon nu såg ut, hvarföre äfven hankunde sägas icke heller hafva sett henne annorlunda. Han gick henne till mötes, sägände, med strålande blick:

„Enkedrägten är aflagd.bbh

„Elins sorger äro utplånade af Stephanas sällhet.** Hon räckte honom sin panna att kyssa. »

„Tillåt mig helsa och lyckönska er såsom grefvinna Romar-hjerta,** sade lord Charter och kysste Stephanas hand.

„Och tillåt mig gratulera er, mylord, till att hafva lyckats förvandla Elina Wicker till lady Charter,‘‘ svarade Stephana leende.

„Det är en dag för välönskningar,*4 sade Jacobo lågt till Helfrid, „blott åt er och mig har man inga.“

„Alla äro ieke skapade för sällheten. Jag söker den icke heller, utan skall följa ert råd att lefva för att odla mina själs-" anlag. Jag ämnar åtfölja Elina till England.“ i

„Och jag vill lefva för att arbeta och minnas eri“‘ svarade Jacobo. j,Jag skall göra arbetet till mitt adelskap.k

„Ja, det är ett mål värdigt er,*‘ sade Helfrid med djupt allvar. „Vi hafva nu sett att mannen af börd kan känna sig både stolt och lycklig af att få kalla en dotter af folket för sin maka, då hon, i likhet med Stephana, odlat sig genom Sännt kristliga dygder.** I

Vi skola i ett följande arbete återfinna Jacobo och se om han lyckas i sina bemödanden att låta arbetet adla mannen.